CARLA MONTES

Ducesa

Iubire, acțiune, mister

O FASCINANTĂ POVESTE DE DRAGOSTE

Carla Montes
Ducesa

Carla Montes-Ducesa

EDITURA *Andreas*
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României MONTES, CARLA
Ducesa / Caria Montes, Bucureşti: Andreas Prinţ. 2006
ISBN (10) 973-8958-00-8; ISBN (13) 978-973-8958-00-5
82-31=135.1

Editor: Gheorghe DUMITRU
Redactor: Laura-lvona DUMITRU \
Tehnoredactor: Andrei-NIcolae DUMITRU
Coperta: Editura ANDREAS PRINŢ
Tipar: Tipografia SHICK&ŞTEFAN
Str. Nicolae Drăgan nr. 10, sector 5, Bucureşti
Bun de tipar: 20.03.2006 ;
Format (Zg): 16/54x84 cm

CAPITOLUL I

1

În apropiere de Praga, 1749, jumătatea lui aprilie

Trăsura gonea pe drumul bătătorit, sărind în sus peste gropile pe care nu le putea evita. De vină erau noaptea care stătea să cadă şi graba care îi împingea din spate pe pasageri. Pe lîngă ea mergeau, în goana cailor, patru călăreţi. Soarele apusese de mult. Şi lăsase loc frigului, ultima rămăşiţă a iernii geroase care încă nu voia să se dea bătută. Venea primăvara, e drept, dar dimineţile şi serile erau încă reci, mulţumită zăpezilor pe care vîntul le spulbera în munţi, asprindu-se. In urma trăsurii şi a grăbiţilor călăreţi se ridica praful. Şi totuşi nimeni nu urmărea trăsura neagră şi fără blazon. Nici o umbră, nici un suflet rătăcit. Poate doar vîntul, curios să ştie cine se ascundea în întunericul trăsurii, după perdelele trase cu grijă.

Se vedeau lumini, întîi mici scîntei, apoi tot mai mari, pînă se făcură făclii aprinse la poarta hanului, ce îţi ura bun venit pentru prima dată în Praga. Era aşezat într-un loc bun, retras, şi totodată în drumul oricui, bun pentru

cei care nu voiau să se amestece în forfota oraşului sau mai poposeau la o cană de vin şi o vorbă, în timp ce porneau la drum spre casele lor. însă oraşul, care se mărea mereu, avea să-l înghită, cum făcuse şi prin alte locuri. Dar ei nu erau dintre aceştia. Nu poposeau aici pentru că preferau liniştea sau pentru vinul bun şi vorba dulce, despre care i se dusese vorba. Era doar o noapte de odihnă în faţa unui drum lung şi fără zăbavă.

Vizitiul opri trăsura în faţa hanului. însoţitorii ei descălecară, cu privirile atente. Unul dintre ei îşi îndreptă paşii spre trăsură, învelit într-o pelerină neagră, ce lăsa să se vadă numai vîrfurile cizmelor şi pe cel al sabiei, şi un tricorn, de sub care nu se vedeau decît cîteva şuviţe de păr blond care se smulseseră din legătura lor, poate din cauza vîntului. Necunoscutul cercetă împrejurimile încă o dată. înainte de a deschide portiera, aplecîndu-şi capul într-un salut.

înăuntru erau două persoane: o femeie învelită în mătăsuri şi într-o pelerină îmblănită, şi un bărbat tînăr. Nu păreau să aibă mai mult de douăzeci de ani. Ea avea trăsături delicate şi un chip luminat de nişte ochi mari, negri. întinse mîna pentru a fi ajutată să coboare. Lîngă ea, tînărul aşteptă ca ea să pună piciorul pe pămînt, pentru a sări sprinten din trăsură. Purta un tricorn simplu, negru, peste părul blond şi cîrlionţat legat la

spate. O mustaţă fină şi o barbă îngrijită îi completau înfăţişarea, însă te mirai că le avea, socotind după cît de puţine primăveri văzuse. Nu-i dădeai mai mult de cincisprezece ani. Avea trăsăturile blînde ale unei fete şi sclipirea mîndră în ochi, a unui bărbat.

Sărind jos, respiră cu plăcere aerul rece al nopţii.

— Să intrăm, domnişoară! spuse bărbatul care o ajutase să coboare.

Tonul lui nu era o poruncă, dar nici o rugăminte.

— Nu e nici o primejdie! spuse unul dintre cei care îi însoţeau, rotindu-şi şi el privirea în jur. Nu se vedea nimic şi nu se auzeau decît rîsetele celor din han şi cîte un cîine stingher.

Merseră spre intrare: tînăra înainte, cu bărbatul care o ajutase să coboare şi cu unul dintre slujitorii acestuia, înarmat şi el pînă în dinţi. Un hangiu, pe care îl vestise vreo slugă de sosirea lor, tocmai se îndrepta spre ei, deschizîndu-le larg uşa de la intrare cu o plecăciune adîncă, aşa ca pentru oaspeţi înalţi.

— Nu intraţi, domnule? îl întrebă celălalt bărbat care însoţea trăsura pe tînărul care tocmai coborîse.

— Domnule D’Ambrey,'nu trebuie să-mi purtaţi de grijă şi mai ales să vă adresaţi cu atîta politeţe. Nu cred că sînteţi cu mult mai în vîrstă decît mine, spuse, cu o voce uşor răguşită, tînărul.

Sub lumina palidă a făcliilor hanului, se vedea că acela care se numea D'Ambrey era mai înalt cu un cap decît cel din faţa lui şi era şi el învelit într-o pelerină lungă, ce îl ascundea de priviri curioase. Ochii negri ca noaptea îl cercetau atent pe tînărul slăbuţ şi plin de trufie.

— Poate, dar asta nu înseamnă nimic, domnule. Cît priveşte atenţia pe care v-o acord… ea se datorește faptului că o însoţiţi pe domnişoara în această călătorie. Iar noi trebuie să o protejăm pe verişoara domniei voastre, dar pentru siguranţa voastră…

— Nu vă preocupaţi de siguranţa mea, nu este cazul! spuse tînărul şi trecu în grabă pe lîngă el, ajungînd-o pe verişoara lui în dreptul uşii şi oferindu-i braţul.

Hanul era mare, plin de lume şi de voie bună. Insă intrarea lor, oricît de discretă, stîrni atenţia unora. Iar felul în care hangiul le deschidea drumul nu ajuta prea mult. Se opriră lîngă scara cea mare care ducea sus.

— Camere am pregătite pentru domniile voastre! spuse hangiul, numărîndu-i din ochi.

— Mulţumim!

— Domnule Andoni, avem totdeauna un pat bun şi o mîncare caldă pentru domnia ta! adăugă încet hangiul, luînd-o pe scări. Dar, veniţi, veniţi! zise de data asta tare. Cîte camere? întrebă el, uitîndu-se la tînăra fată şi

la bărbatul care o ţinea de braţ.

— Patru! răspunse Andoni. Şi pentru slujitorii noştri…

— De bună seamă, spuse hangiul, deschizînd o uşă. Am aici ceea ce doriţi. Camera asta e legată de cealaltă printr-o uşă, care însă se poate încuia. Doamna e mulţumită? întrebă el, uitîndu-se la tînăra femeie care aruncă o privire înăuntru.

— Da! răspunse ea nu prea tare. Vere, ai putea să iei tu camera alăturată? M-aş simţi mai sigură aşa.

— Desigur, cum vrei tu, draga mea! spuse tînărul.

Cei doi însoţitori deschiseră gura să protesteze, dar nu mai apucară. Ar fi preferat să fie ei mai aproape de ea pentru a putea ajunge mai repede în caz că se întîmpla ceva. Şi tînărul acela slăbuţ şi fără putere… ce siguranţă putea să-i ofere? se întrebară cei doi din priviri.

Hangiul le arătă celelalte camere, apoi coborî, pentru a-şi vedea de treburi. Bărbaţii intrară în camera fetei, pentru a se asigura că totul era la locul lui şi că nimeni nu se putea căţăra pe fereastră pentru a intra în cameră. încăperea nu era prea mare, dar era curată. Avea un pat destul de bun, o masă mică şi două scaune. Un dulap într-un colţ şi un fotoliu în faţa unui şemineu vechi o făceau să pară mai atrăgătoare. O uşă deschisă dădea în cealaltă cameră, asemănătoare cu prima.

— E totul în regulă, domnilor?

— Da, domniţă! răspunseră ei în acelaşi timp.

— Vreţi să cercetaţi şi camera mea? rîse tînărul văr al femeii, aşezîndu-se în fotoliul înflorat, picior peste picior.

— Nu văd de ce ar fi necesar! răspunse D'Ambrey, rînjind ameninţător.

— Ai vrea să cad pradă vreunui nebun sau vreunui hoţ, nu-i aşa?

— Filip! se răsti fata. Cum poţi spune aşa ceva?

— Iartă-mă! se scuză el, sărind în picioare şi luîndu-i mîna domniţei.

însă privirea lui ironică se îndreptă spre D'Ambrey.

— Domnule Andoni, aş vrea să-mi fie adus cufărul cel mic sus! spuse domniţa.

— Ion o să vi-1 aducă de-ndată! răspunse şi, înclinîndu-se, ieşi.

împreună cu prietenul lui se îndreptară spre camerele lor. Robert

D'Ambrey se întinse pe pat şi îşi puse braţele sub cap.

— Ce zici? întrebă.

— Despre ce?

— Bogdane, cum despre ce? Despre Filip de Montmercy. Tinerelul ăsta mă scoate din sărite…

— Nu înţeleg de ce! răspunse Bogdan, ridicînd din

umeri. E adevărat că e tînăr şi cam slăbuţ, şi fără experienţă, dar…

— Nici un dar\ Nu pricep de ce trebuie să-l mai cărăm şi pe ăsta cu noi. E un băiat fără minte, care crede că asta e o aventură amuzantă! decretă Robert.

— Eu nu cred că nu are minte!

— Tot ce vreau este să ajungem cu bine în Moldova. Iar el complică lucrurile…

— Lasă că nu-i chiar atît de negru dracu'! rîse Bogdan, care nu înţelegea ce avea de împărţit cu tînărul, ne care el îl găsea la locul lui. Poate era puţin cam pipernicit şi fără experienţă în ale lumii, dar atît timp cît nu îi stătea în drum, nu-1 deranja.

— Merg jos să mănînc ceva. Vii?

— Da!

Coborîră scările pînă în sala mare de jos. între timp mai venise lume. Mesele erau acum pline şi fuseseră aduse bănci pentru a umple sala. în seri ca aceasta, hangiul regreta că nu mărise hanul, aşa cum tot se gîndea de vreo doi-trei ani. Cei doi îşi rotiră privirea prin încăpere, înainte de a decide în care parte să o ia. Robert îl observă pe tînărul Montmercy care, de bună seamă, coborîse înaintea lor. Stătea singur la o masă retrasă într-un colţ, avînd înainte o cană de vin şi un pui fript, din care mîncase prea puţin. îşi plimb? privirea

prin încăpere într-un fel ciudat. Nu părea să se oprească prea mult într-un loc, ă se uita peste tot. Şi pe chip i se citea încîntarea.

— Pare să se distreze! zise amuzat Bogdan, îndreptîndu-se spre o masă.

O alesese bine, pentru că de acolo puteau vedea mult şi nu se făceau observaţi, la rîndul lor, mai mult decît era necesar. Cerură de băut şi ceva de mîncare unei tinere care mergea agale şi arunca priviri pline de subînţeles. Robert zîmbi amabil şi mai mult decît era necesar cînd ea se aplecă să le pună în faţă paharele şi sticla cu vin.

— L-ai văzut pe Henry?

— Da! răspunse Robert, tolănit pe scaunul lui.

— Pare un cîine de pază! zise boierul.

Bărbatul înalt cît un munte nu-şi lua privirea de pe tînărul său stăpîn. Pe chipul lui nu era nici o emoţie, nu se putea citi nimic. Sau poate ceva se putea citi. Un mesaj scris cu litere de-o şchioapă stătea pe fruntea lui: Staţi departe de mine.

Bogdan înţelesese din prima clipă cînd îl văzuse că acesta nu era un om cu care te puteai înţelege uşor, dacă el nu voia asta. Dar, în afară de trăsăturile aspre şi încruntate, uriaşul cîine de pază al lui Montmercy era un om înţelept şi priceput, cu toate că era din cale-afară de

tăcut. Vorbea numai cînd era absolută nevoie şi atunci chiar şi Filip de Montmercy îl asculta cu respect.

Trecu mai bine de o oră. Dar lumea din han nu dădea semne de oboseală, din contră, pe măsură ce timpul trecea, oaspeţii, găzduiţi acolo peste noapte sau aflaţi doar în trecere căpătau mai multă voie bună şi de asta avea grijă hangiul, care trimitea mereu slugile în pivniţă pentru alt vin.

Filip se ridică de la masă încet. Părea plictisit şi obosit. Dar nu făcu decît cîţiva paşi de la masa lui retrasă sub o fereastră, că unul dintre bărbaţii de la o masă alăturată se şi ridică şi i se aşeză în cale. Pe chipul lui se vedea clar că o cam întrecuse cu băutura. Puse o mînă pe umărul tînărului şi se aplecă spre el.

— Vino, stai cu noi! zise în nemţeşte.

— Nu, mulţumesc, domnule! răspunse politicos tînărul pe aceeaşi limbă, încercînd să nu respire aerul viciat, care venea dinspre bărbat.

— Ce, nu sîntem la înălţimea ta? rîse el zgomotos. Un tînăr ca tine trebuie să aibă mulţi prieteni care să-l îndrume.

Filip îi adresă o privire rece şi dădu să treacă. Omul îl opri.

— Domnule, cred că ai destui prieteni cu care să bei! zise el, arătînd spre prietenii lui, care rîdeau prosteşte,

pe jumătate beţi.

— Ce, îţi este frică să stai cu nişte bărbaţi adevăraţi? întrebă el, ridicînd mîna pentru a-1 bate pe umăr, dar cu intenţia de a-1 da de pămînt.

însă reacţia lui Filip fu mai rapidă. Se lăsă singur în jos şi se răsuci pe sub mîna bărbatului, venindu-i în spate. îi apucă mîna cealaltă şi i-o răsuci la spate, încît omul scoase un răcnet şi căzu în genunchi.

— Ţi-am spus că ai alţi prieteni cu care să bei! şopti tînărul la urechea uriaşului, care acum gemea de durere cu capul atîrnînd în jos.

însă omul nu era singur şi prietenii lui îi săriră în ajutor. Unul dădu să-l lovească pe Filip, însă acesta se lăsă în jos, scăpînd de pumnul lui. Dar, încercînd să se ferească de un alt beţiv, căzu pe spate. Fără să reuşească să se prindă de o masă sau de un scaun, tînărul nu mai avu timp decît să vadă, cu coada ochiului, că unul dintre adversarii săi scoate un pistol, îndreptîndu-1 spre capul său. în timp ce se lovea cu spatele de podea, cuţitul lui pleca, înfingîndu-se în braţul bărbatului cu pistolul, care îl scăpă jos cu un strigăt. Dădu să se ridice, dar deasupra lui îi văzu pe Robert şi pe Bogdan cu săbiile scoase şi gata de luptă.

Dintre petrecăreţi nu mai rămăseseră în picioare decît trei. Unul avea un cuţit în braţ, iar celălalt avea probabil

mîna ruptă.

— Domnilor, noi sîntem patru, spuse Bogdan, numărîndu-1 şi pe Henry, care apăruse lîngă atacatori, încruntat şi ameninţător, iar voi, cinci, dintre care doi sînteţi răniţi. Propun să plecaţi…

Se uitară unul la altul şi dădură din cap. Hangiul prinse şi el curaj şi veni să le deschidă uşa, mormăind în barbă despre prostia oamenilor.

— Vreau cuţitul meu, domnule ! spuse Filip, sărind în picioare şi înaintînd spre cel pe care îl rănise. Ajuns lîngă el, îi smulse cuţitul din rană, fără să-i pese de geamătul omului.

Unul cîte unul plecară şi uşa se închise în urma lor. Vorbăria începu din nou. Filip şterse cuţitul de o bucată de pînză şi se întoarse spre cei doi cu un zîmbet.

— Nu credeam că vă veţi oferi săbiile pentru un biet tînăr!

Robert se încruntă la el.

— Eşti vărul domniţei! şopti.

— Aşa e, iar cuvintele mele nu erau decît o constatare, nu o mulţumire! spuse ironic Filip, aruncîndu-i o privire superioară. Mă puteam descurca şi singur…

Rober pufni în rîs, în timp ce Bogdan îl avertiză din priviri să-şi ţină gura.

— Vino, stai cu noi!

Tînărul ezită cîteva clipe, dar se aşeză.

— De ce mergi cu noi în Moldova, domnule? atacă Bogdan.

— Eşti direct, domnule Andoni. Afacerile mele sînt afacerile mele. Dar domniile voastre?

— Noi? Ce te interesează ce facem noi?

— Domnule D'Ambrey, nu înţeleg de ce eşti aşa de supărat pe faptul că vă însoţesc. Călătoresc în trăsură cu verişoara mea, nu vă deranjez şi nu vă dau bătaie de cap. Totul este limpede şi dacă ar fi cineva nemulţumit de prezenţa mea, atunci numai caii se pot plînge, pentru că ei trag la trăsură, nu credeţi?

De data asta Bogdan izbucni într-un hohot de rîs fără să se mai poată opri. Robert căscă ochii la tînărul din faţa lui, dorindu-şi să-l ia puţin de urechi pentru a-1 învăţa cum să se poarte şi să-i şteargă zîmbetul acela ironic de pe faţă.

— Domnule, noi nu avem nici o problemă să ne însoţiţi! îl asigură Bogdan de îndată ce se opri din rîs şi luă o gură de vin.

— Bine. Atunci totul este bine.

— Nu prea! Pentru că noi avem planurile noastre pe care tu le complici! spuse Robert.

— Cum aşa, domnule? Voi nu trebuie decît să ne

duceţi întregi la Iaşi, pe verişoara mea, şi pe mine, pentru ca mesajul majestăţii sale să ajungă în mîinile cui trebuie!

O spusese pentru a-i da o lecţie acelui încrezut. Şi pentru a-l învăţa minte. De cînd plecaseră din Paris nu mai contenea cu observaţiile şi criticile, care, de multe ori, nu erau prea bine ascunse. I se păruse demn de admiraţie şi un om de lume cînd îl văzuse prima oară, dar de îndată ce declarase tare că nu avea de gînd să-i poarte de grijă sau să-şi piardă timpul cu un băiat, singura dorinţă fusese să-i scoată ochii. Şi cel mai tare îl enerva faptul că, de cele mai multe ori, îl ignora, de parcă nici nu ar fi fost acolo.

— Mesajul? repetă Robert, uitîndu-se în jur pentru a vedea dacă nu-l aude cineva.

— Da. Acea scrisoare pe care domnia ta o porţi în acel buzunar secret al hainei! explică încet şi calm Filip, lăsat pe spătarul scaunului său.

— Domnule de Montmercy, eu cred că eşti un om foarte deştept şi un excelent observator. Şi mai cred că dacă majestatea sa a fost de acord cu prezenţa voastră, trebuie să fi avut un motiv! zise Bogdan fără să nege sau să admită nimic.

— Poate! răspunse el în doi peri.

— Şi mai cred că puteţi să-mi spuneţi Bogdan şi să

mă considerați prietenul vostru! spuse tînărul, întinzîndu-i mîna cu sinceritate.

Nu îl deranjase atît de tare, ca pe Robert, prezenţa tînărului, dar nici nu fusese prea deschis faţă de acesta. îl ignorase şi el, tratîndu-1 ca pe un copil fără minte, care îi căzuse pe cap. Insă acum îşi schimbase politica. Se aflau într-o călătorie lungă şi primejdioasă. Şi trebuiau să fie siguri de mişcările pe care le făceau. Cel mai bun lucru era să colaboreze cu acest tînăr care, nu se îndoia, ascundea multe. Prezenţa lui în această călătorie, în primul rînd, era plină de mister.

— Filip! preciză tînărul şi îi strînse mîna lui Bogdan, cu un zîmbet. Voi fi onorat să fiu prietenul tău!

Şi săltă cana de vin, închinînd spre ei. Bogdan îi răspunse.

— Impresionant, însă mai rămîne problema motivului pentru care te-ai aventurat în această călătorie! zise Robert, fără să închine pentru noua prietenie.

— O întrebare bună, însă nu primeşti un răspuns! zîmbi tînărul.

— Ei drăcie, ce crezi că faci, domnule? sări Robert, care simţea că îşi pierde răbdarea.

însă de data asta nu-i răspunse, ci numai se uită ia el într-un mod ciudat, care îl făcu pe Robert să se ridice de la masă şi să plece. Abia după ce dispăru pe uşa din faţă

a hanului, cei doi rupseră tăcerea.

— Totdeauna e aşa?

— Se pare că numai cu tine! răspunse amuzat Bogdan.

Pînă acum nimeni nu reuşise să-l facă să plece pe Robert, dacă el nu voia asta. Şi nu ştia multă lume care îl putea face să se enerveze aşa, încît să-şi piardă controlul. Pe măsură ce clipele treceau, ajungea să-l preţuiască mai mult pe acel tînăr.

— Poate pentru că se simte ameninţat de prezenţa mea. Sau crede că majestatea sa nu a avut destulă încredere în voi şi m-a trimis să vă supraveghez!

— Cred că ne-am gîndit şi la asta! mărturisi Bogdan. Dar să fie adevărul?

Filip ridică din umeri şi se ridică, zîmbind misterios.

— O seară bună, Bogdane! salută el, înainte de a pleca. Se opri la baza scărilor şi schimbă cîteva cuvinte cu Henry care aprobă, dînd din cap. Apoi, încet, urcă scările.

Deschise uşa şi păşi pe balconul îngust al hanului. Dădea spre curtea din spate. Era linişte. Se învîrtise prin curte o vreme, încercînd să se calmeze, cu toate că tot ceea ce îşi dorea era să urce sus şi să-l strîngă de gît pe Filip de Montmercy, ticălosul acela încrezut şi arogant. Era un puşti răsfăţat şi bun de gură, care îşi bătea joc de

ei pe faţă. Dacă ar fi fost în altă parte, la Paris de exemplu, i-ar fi dat o lecţie despre maniere, dar aici nu avea cum să-l atingă. Nervos, lovi cu pumnul în lemnul balustradei.

— Bună seara! se auzi o voce şoptită şi uşor răguşită.

Robert ridică privirea şi căută locul de unde venea vocea. în capătul îndepărtat al balconului, stătea o femeie. Nu-i vedea faţa, ci numai silueta în întuneric.

— Bună seara, doamnă! Cum se face că staţi aici, în întuneric?

— Aerul rece îmi face bine şi îmi place întunericul! răspunse ea.

— Şi mie, uneori.

— Şi serile răcoroase? rîse ea.

— Bineînţeles! rîse şi Robert. îmi place şi lumina, mai ales a lunii.

— Să fie pentru că acum sînt la modă petrecerile la lumina lunii? întrebă femeia. Ştiu că la curtea Franţei distracţiile ţin toată noaptea!

— într-adevăr. Aţi fost la curtea Franţei, doamnă? întrebă Robert, făcînd un pas spre ea.

— Nu în ultimul timp, dar unele lucruri nu se schimbă niciodată!

— Nu pot decît să fiu de acord. Petrecerile mari şi ascunse de întuneric pot fi fermecătoare, dacă nu ar

mînca banii aşa de repede. Ce nu . am face pentru a fi acolo, însă?!

— Cîtă dreptate aveţi, domnule. Să fiţi un burghez preocupat veşnic de bani?

— Sînt un om obişnuit! răspunse Robert cu o plecăciune.

— Şi sincer!

Robert îi mulţumi cu o înclinare a capului.

— V-am văzut mai devreme… jos!

— Da?

— Călătoriţi cu o femeie şi cîţiva bărbaţi. Spre răsărit, nu?

— Sînteţi destul de bine informată! răspunse el, intrigat de acea voce care părea să-l tragă de limbă.

— îmi place să fiu, domnule D'Ambrey!

— Sînteţi în avantaj pentru că eu nu vă ştiu numele! spuse el tot mai curios, dar şi preocupat.

— Asta aşa e! rîse ea.

— Nu o să-mi spuneţi numele vostru, doamna mea?

— Nu!

— Aveţi milă!

— încetaţi! se răsti ea.

— Voi fi nevoit să insist!

— Sînt şi eu un călător ajuns la acest han, o scăldă ea, apropiindu-se de el.

— Doar atît?

— Şi nimic mai mult!

Robert însă nu avea să se lase păgubaş. Femeia asta îl intriga şi îl enerva. Glasul acela seducător şi profund îi părea cunoscut. O prinse de braţ şi o întoarse spre el cu forţa. O ridică pînă ajunse la două degete de faţa lui, blestemînd întunericul acela de nepătruns.

— Cine eşti? Cine… şopti el.

Buzele ei le atinseră pe ale lui în treacăt. Le şterseră pe ale lui fără să se oprească. Apoi reveniră apăsînd. Mîinile ei îi cuprinseră gîtul şi se ridică şi mai mult spre el. Robert, întîi se trase înapoi uimit, dar îşi reveni destul de repede. Una dintre mîinile lui se ridică, pentru a-i atinge chipul, în timp ce cealaltă îi strîngea mijlocul, apăsînd-o pe pieptul lui. Ea uitase de lecţia pe care voia să i-o dea. îşi împleti mîinile în părul lui, trăgînd uşor. Robert îi dădu drumul din braţe, dar veni după. ea. însă ea se feri şi îi alunecă din braţe, îl împinse, iar peste cîteva clipe era plecată. Nu apucă să se ia după ea. Cînd ieşi în hol, nu se mai vedea nicăieri.

Femeia intră în camera ei şi închise uşa, rămînînd în tăcere. îşi apăsă pieptul cu mîinile, respirînd adînc.

Robert intră în camera lui şi rămase multă vreme privind afară. Nu se vedea nimic. Nici o umbră. De jos se auziră din nou rîsete. Poate visase… gîndea el,

frecîndu-şi ochii. Poate era un vis. De la oboseală. Numai că încă mai simţea gustul ei pe buze. Mirosul ei fin şi vocea sa. Nu, nu visase. Era reală. Şi avea să rămînă un mister pentru totdeauna…

2.

Bogdan îl trezi de dimineaţă. Era o zi frumoasă. Senină. Se îmbrăcă şi coborî. Plăti hangiului, care îi însoţi pînă la poartă şi le făcu semn cu mîna. Domniţa părea somnoroasă şi tăcută, îmbrăcată cu hainele ei negre, care îi acopereau o bună parte a feţei. Părea din cale-afară de atentă cu aspectul ei. Alături de ea, în trăsură, sări Filip. Tînărul era gînditor şi se juca cu un lanţ de aur pe care era prins un inel şi pe care îl purta la gît.

Ieşeau din Praga şi se aventurau spre ţările răsăritului, un loc în care domniţa nu mai pusese piciorul niciodată. Curiozitatea ei se combina cu frica de necunoscut. Poposiră la alte hanuri. Mai mari sau mai mici. O dată cu ei, prin aceste locuri venea primăvara tîrzie, împinsă din urmă de vară.

Zilele începură să se scurgă una după alta. Intrară în Polonia, cu zile urîte. Soarele era pierdut în miile de nori care acopereau cerul şi o ploaie nesuferită le dădu de furcă mai multe zile. Călăreţii erau uzi pînă la piele şi animalele erau obosite. Pe chipul tuturor, în afară de cel

al lui Filip, care se dovedise mai rezistent decît toţi, domnea o tristeţe fără margini. Cînd trăgeau la un han, domniţa urca să se încălzească la focuri jucăuşe. Şi toţi se aruncau asupra bucatelor, uneori bune şi calde, alteori fără gust şi reci, dar foamea era cel mai bun bucătar. în zadar Bogdan privea afară pe geamul hanului, pentru a întrezări vreo rază de soare care să prevestească o zi mai bună. Timpul urît pusese stăpînire pe aceste meleaguri.

Fără să ţină seama de ploaia măruntă sau de vîntul înfuriat, tînărul Filip se aventura pe străzile oraşelor în care îşi petreceau nopţile. Pleca aiurea, în miez de noapte sau în după amiezile lungi, fără să spună cuiva vreun cuvînt. Venea înapoi cîteva ore mai tîrziu, ud leoarcă şi zîmbind. Nimeni nu ştia unde umbla sau ce făcea. Aducea cu el cîteva lucruri. Părea fascinat de toate acele nimicuri pe care le făceau localnicii, ca şi de cultura lor. Bătea pieţele şi bisericile.

Dar într-o zi, într-o piaţă mică a unui oraş la fel de mic, se opri în faţa unei ţigănci. Femeia îl prinse de mînă şi îi ceru să îi citească în palmă. Degeaba încercă să-i scape; Trebui să stea să o asculte, în timp ce vorbea într-o franceză stricată,. îi lăsă cîţiva bani şi se întoarse la tovarăşii lui, mergînd încet şi supărat.

— Ce ţi-a spus ţiganca, vere? întrebă domniţa, aşezată alături de el, într-o cameră mică, la o masă, unde toţi

patru cinau.

— Nimic interesant!

— Filip, te văd tăcut şi preocupat. Nu se poate să iei în seamă ce spune o ţigancă. Ghicitul e o prostie, pentru a lua banii oamenilor!

— Poate!

— Ce ţi-a spus? Că vei muri în curînd? Sau că nu te vei căsători cu femeia pe care o vrei?

— Nu!

— Ar fi fost ciudat, căci de regulă spun lucruri bune. Poate ai dat tu peste o nebună, fu de părere Bogdan.

— Poate are dreptate, zise Margot încet, gînditoare.

— Era bătrînă. Şi nu a zis nimic important. Prostii!

Ceilalţi nu mai insistară. însă tînărul rămase pe gînduri multă vreme. Mîncă absent şi urcă în camera sa, de unde nu mai ieşi, spre marea bucurie a lui D'Ambrey.

Dis-de-dimineaţă se trezi fără griji. Peste o oră erau deja în drum spre Iaşi. Ploaia se oprise, dar continua să fie urît şi plin de noroi. Norii se ridicaseră parcă peste noapte.

— Urăsc ploile! zise domniţa privind afară la casele mohorîte.

— Nu numai tu!

— Bine măcar că nu mai plouă!

— Nu se compară cu vremea de la noi… zise Filip, uitîndu-se şi el afară. M-am săturat să stau închis în trăsură.

— E cel mai bine aşa! zise Margot.

— Pentru tine, nu? Să nu te plictiseşti! rîse Filip.

— Aşa e!

Margot îl lovi cu evantaiul cu care se juca şi scoase capul pe geam.

— Domnule Andoni, vom avea vreme bună de acum?

— E primăvară, domniţă. S-ar putea să mai plouă. Dar norii se retrag, răspunse Bogdan, privind cerul.

Călărea alături de trăsură, lîngă Robert.

— Slavă Domnului!

— Ai grijă! se auzi un strigăt puternic.

Toţi patru îşi îndreptară privirea spre locul de unde venea strigătul, într-o căruţă trasă pe marginea drumului stătea ţiganca, cea care îi ghicise lui Filip. Se uita fix spre tînăr, întinzînd mîna spre el.

— Nu te duce!

— Ce vrei să spui? strigă tînărul din trăsură.

— Nu te duce la el! mai spuse femeia, înainte să se lase jos, ascunzîndu-se de privirea lor.

Trăsura nu opri. însă toţi auziseră ceea ce strigase ţiganca. Ochii tuturor se îndreptară spre Filip. Acesta închise ochii şi se lăsă pe spate, pe pernele moi ale

trăsurii.

— Ce voia să spună?

— Mi-a ghicit în palmă în oraş. O nebună…

— Ce ţi-a spus?

— Să nu mă duc la Iaşi. Că nu o să reuşim…

Margot rămase tăcută.

— Spune-mi că e o prostie, că nu avea de unde să ştie… îi ceru Filip.

— Poate era, dar poate că nu… şopti tînăra.

— De asta mă temeam şi eu! gemu el.

Traseră la un han mare de lîngă graniţa cu Moldova, pe numele lui Cornul de Aur. Era ultimul han înainte de a intra pe pămîntul Moldovei. Şi de data asta hangiul le ieşi înainte şi le dădu camere bune, ca şi cum i-ar fi aşteptat. Hangiul era un om mic de înălţime şi nu prea vorbăreţ. în schimb, hangiţa era numai gură. Nu tăcea nici o clipă. Era o femeie înaltă şi bine făcută. Ţinea hanul de mulţi ani şi toţi o ascultau de parcă ar fi comandat o armată. De îndată ce văzu trăsura prăfuită venind, trimise slugile să pregătească odăile şi să pună de mîncare. Nu erau mulţi oameni în han în acea duminică.

— Bine aţi venit! strigă ea tare, din uşa hanului, de îndată de Ion opri trăsura.

— Bună ziua, hangiţă!

— Bine aţi venit, domnilor. Camerele sînt pregătite şi mîncarea la fel. Azi nu e multă lume!

— Atunci aveţi patru camere! zise Bogdan, singurul care ştia să vorbească în graiul locului.

Boierul se născuse în Moldova şi limba lehilor o învăţase de mic copil. Avea să-i folosească, spusese tatăl lui, parcă ştiind că viitorul avea să-l poarte prin toată lumea. Alături de el, Robert înţelegea şi el cîte ceva. Lăsîndu-1 pe Bogdan să se descurce cu hangiţa, el întinse mîna pentru a o ajuta pe domniţă să coboare.

— Vai, Doamne! exclamă hangiţa văzînd-o pe fată. Domnişoara este soţia voastră? întrebă ea pe Bogdan.

— Nu!

— Păcat, domnule. Aşa frumuseţe!

Domniţa se apropie de ea şi surîse fără să înţeleagă două vorbe. Alături de ea, Filip cerceta locul.

— Intraţi, intraţi. Bărbatul meu e în spate! îi îndemnă ea, deschizîndu-le drum. Astea sînt fetele mele, domnule, gata să vă ajute!

Bogdan văzu trei fete total diferite, împingîndu-se în holul mare. Una era blondă ca mama ei, înaltă şi slabă. Cealaltă era brunetă şi avea ochi mari, cu gene întoarse. A treia era numai zîmbet. Era şi ea blondă, dar cu o faţă rotundă, şi era mică de înălţime. De îndată ce văzură oaspeţii intrînd, se îngrămădiră aproape, pentru a-i

studia mai bine. După ce admirară în grabă hainele domniţei, se aruncară asupra celor trei bărbaţi. Blonda mică de înălţime îi făcu o plecăciune adîncă lui Filip, care se îndreptă spre ea, luîndu-i mîna, pentru a se înclina uşor, cu un zîmbet.

Domniţa se opri locului şi se întoarse spre ei. Pentru cîteva clipe îi privi indecisă, apoi izbucni în rîs. Filip se întoarse şi o lăsă pe fată, luînd-o de braţ pe vara sa.

— Filip, dragă, îi zise ea, în timp ce urcau scările, ai de gînd să seduci pe una dintre aceste domnişoare? întrebă ea pe un ton amuzat.

— De ce nu?

— Ar fi amuzant! îi zise domniţa. Doar că s-ar putea să ai concurenţă, pentru că fata părea indecisă între tine şi D'Ambrey. Ce vei face?

în spatele lor, Bogdan pufni în rîs.

— Domnule Andoni, s-a întîmplat ceva? întrebă Filip.

— Nimic, nimic! răspunse el repede.

Ion, valetul lui Bogdan, cără două cufere în camera domniţei, iar Claviere, valetul lui Robert, îi duse lui Filip cufărul, aşa cum ştia că tînărul dorea, făcînd-o chiar înainte ca acesta să i-o ceară.

— Mulţumesc!

— Domnule! se înclină Claviere şi ieşi.

în camera alăturată, Robert se lungi pe pat, suflînd în

lumînare. Mîncase jos, alături de domniţă şi de Bogdan, mulţumit că Filip rămăsese sus. îl văzuse pe Henry ducîndu-i ceva de mîncare la cererea domniţei. După o oră merse sus, lăsîndu-1 pe Bogdan ocupat cu fata brunetă a hangiţei, care se tot învîrtea pe lîngă prietenul său, deloc supărat de această atenţie. Se spălă de praf şi se lungi pe pat, încercînd să adoarmă.

O bătaie în uşă îl făcu se ridice capul.

— Cine e? întrebă el.

Nici un răspuns. Se ridică şi deschise uşa.

— Bună seara! susură o voce de pe hol.

Era întuneric şi aici, în mod ciudat. Ar fi putut jura că atunci cînd urcase, pe hol ardeau cîteva lumînări. Silueta de la Praga stătea în faţa lui. Nu putea să-i vadă faţa, dar parfumul ei se simţea în aer. Vocea era aceeaşi.

— Sînteţi aici?! întrebă el prosteşte. Cum se poate asta?

— Pot intra? întrebă ea încet.

El se feri din uşă şi o lăsă să treacă. Apoi închise uşa în urma ei. Fata făcu cîţiva paşi şi se întoarse.

— Voiam să vorbesc cu cineva…

— Cum se face că sînteţi aici? Au trecut săptămîni…

— Nu e important. Adevărul este că nu îmi plac locurile astea şi mi-e frică… murmură ea.

Robert se îndreptă spre lumînare.

— Nu o aprindeţi sau voi pleca!

— Cine sînteţi?

— Ce importanţă are? întrebă ea, văzîndu-l că se aşează alături de ea.

Oftă adînc. n.

— Nu m-am gîndit decît la sărutul pe care mi l-aţi dat!

— Doamnă…

— Iertaţi-mă că am spus asta! sări ea în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Nu vă cereţi iertare! o imploră, prinzînd-o de braţ. Staţi…

— Nu pot, e o greşeală!

— Nu e! spuse şi o împinse spre uşă.

Nu pentru a o da afară, ci pentru a o săruta. Mîinile ei îi atinseră pieptul gol. Robert gemu şi o trase în braţele lui. O sărută tandru, dar şi grăbit. O ridică în braţe şi o răsturnă pe patul îngust.

— Un cuvînt şi te voi lăsa să pleci! îi şopti, sărutîndu-i gîtul.

— Voi sta! zise ea tare, închizînd ochii.

Se trezi cînd ea se mişcă. Se ridicase şi îşi căuta hainele rătăcite. O vedea mişcîndu-se prin întuneric. Se ridică într-un cot.

— Pleci?

Ea tresări.

— Da!

— Fără să-mi spui numele tău?

— Fără!

— De ce, Margot? întrebă el. Nu poţi avea încredere în mine?

Ea se opri locului cînd auzi numele rostit de el.

— Credeai că nu o să-mi dau seama? întrebă el, ridicîndu-se din pat. Singura femeie care era cu mine şi la Praga şi aici eşti tu. Domniţa Margot. Dacă aş aprinde lumînarea acum, ce aş vedea?

— M-ai vedea pentru ultima dată! îl ameninţă.

— De ce?

— Pentru că aşa vreau eu!

— Nu vreau să te supăr, Margot!

— Atunci lasă-mă să plec!

— Vei mai veni? întrebă el, fără să-i lase mîna pe care i-o mîngîia tandru.

— Poate! zise ea şi dispăru dincolo de uşă.

Robert zîmbi în întuneric. Asta da complicaţie!

Era trecut de amiază cînd Bogdan îi ceru vizitiului să oprească. Era un loc numai bun pentru a lăsa caii să se odihnească. Un pîrîu curgea lin lîngă ei. Ion şi Claviere scoaseră cîte ceva de mîncare şi de băut. Pînă spre seară nu aveau să mai oprească.

— Permite-ţi să vă ajut să coborîţi! spuse Robert, întinzînd mîna prinţesei, care îi mulţumi cu un zîmbet.

Zîmbetul lui seducător o mîngîie pe faţă. îi admira trăsăturile perfecte, simţind nevoia să o sărute din nou. Se mulţumi să o admire şi să-i strîngă mîna într-a lui, tandru.

— Unde vom înnopta? întrebă Filip, sărind şi el jos.

— Nu departe este un han! răspunse Robert absent, continuînd să caute un semn pe chipul iubitei lui.

Un tropot de cai îi făcu pe toţi să se oprească. Dintre copaci apărură mai mulţi bărbaţi, călare. Aproape luînd-o pe sus pe Margot, Robert o aruncă în trăsură. Văzu pistoalele pregătite ale celor care se apropiau şi nu ezită. Bogdan îşi scoase şi el pistoalele şi se pregăti de un atac. însă călăreţii nu făcură decît să se apropie, fără să se audă vreun foc de armă. Erau în jur de zece. Cel din fruntea lor îşi struni calul şi se opri.

— Unde mergeţi? strigă el autoritar în limba franceză.

— Asta este treaba noastră! răspunse Bogdan, făcînd un pas în faţă. Cine sînteţi şi ce vreţi?

— Eşti îndrăzneţ, domnule, dar asta te poate costa viaţa, spuse bărbatul, cercetîndu-i pe toţi cu pistolul pregătit şi îndreptat spre capul lui Robert. Cine este în trăsură? întrebă.

— Nu… începu Robert, dar glasul lui Filip îl

întrerupse.

— E doar soţia mea, domnule! zise tînărul calm şi liniştit. Pe care aţi speriat-o, năvălind aşa…

— Vreau să o văd, spune-i să coboare! îi ceru omul, fără să descalece.

— De e? întrebă Filip. Nu avem decît puţini bani şi mai puţine bijuterii, dacă asta căutaţi!

— Doamna e obosită şi speriată! îl asigură Bogdan.

— Spune-i să coboare sau o scot eu de acolo! ameninţă el, îndreptînd pistolul spre Filip.

Acesta nu se mişcă vreo cîteva secunde. Apoi se întoarse încet şi întinse mîna lui Margot, care coborî.

— Vreau să-i văd faţa!

Tînăra ridică capul, privind mîndru. Bărbatul se apropie încet şi se uită bine la ea. Apoi clătină din cap spre oamenii lui.

— Unde mergeţi?

— La Iaşi, domnule! răspunse Filip tare. La nunta surorii mele…

— Căutăm o tînără fată, blondă cu ochii verzi. Foarte frumoasă. Călătoreşte cu o altă femeie.

Filip ridică din umeri.

— Noi nu am văzut pe nimeni care să semene cu descrierea voastră, domnule! explică el cu o plecăciune uşoară. Poate a trecut înaintea noastră sau vine în

urmă… dacă a luat acest drum…

— Poate! mormăi omul şi întoarse calul în loc, dîndu-i pinteni.

Ceilalţi îl urmară. Nimeni nu se mişcă pînă cînd ei nu dispărură din vedere, pe drumul ce ducea spre Iaşi.

— Vreau să-ţi vorbesc! se răsti Filip, luîndu-i mîna lui Margot şi trăgînd-o practic după el.

îl urmă pe malul rîului, sub coroana unui copac. Nu erau departe de însoţitorii lor. Robert şi Bogdan îi urmăreau în timp ce discutau.

— Ce crezi că-i spune?

— Habar n-am! răspunse Robert. Dar toate astea sînt ciudate…

— Ce vrei să spui?

— Caută două femei care călătoresc spre răsărit. Şi domniţa părea speriată… ai văzut chipul lui Filip cînd i-a văzut pe oamenii aceia?

— Să fim cu ochii în patru!

— E un mister aici! îşi spuse Robert cînd rămase singur. Şi el e amestecat…

— Au plecat! zise Bogdan.

— Boierule, ăştia se pot întoarce… spuse Ion, punîndu-şi pistoalele la loc şi răsuflînd uşurat.

— Nu cred!

Şi toţi se uitară la Filip. Acesta însă nu observă,

pentru că se uita fix la apa rîului. Margot îi puse mîna pe umăr, dar el nu se întoarse. Dintre copaci apărea şi Henry, care schimbă o privire complice cu Filip şi acesta clătină din cap, ca pentru a-i mulţumi. Bogdan se întreba unde dispăruse uriaşul cînd fuseseră atacaţi. Ultima dată îl văzuse lîngă rîu.

3.

Intraseră de cîteva zile bune în Moldova. Şi pe toţi îi încercau fel şi fel de sentimente. Boierul Andoni călărea în faţa lor cu inima cuprinsă de dor, dar şi de teamă. Trecuseră aproape patru ani de cînd plecase de aici cu inima grea şi în straie de doliu. Se dusese cît de departe putuse, în Franţa, încercînd să uite. Şi cînd paşii îl purtaseră înapoi, în trecut, simţise acelaşi lucru. Recunoştea locurile din copilăria lui, drumuri pe care le străbătuse în căutarea aventurii şi a dragostei, unde lăsase cîte puţin din inocenţa lui. Atunci avea dorul de ducă în minte şi în suflet. Vedea provocări şi duşmani la orice colţ. Astăzi se întorcea mai înţelept şi mai prudent. Crescuse.

La o lungime de cal în urma lui, Robert D'Ambrey se gîndea şi el la trecut. Cît de triste fuseseră zilele în care plecase de aici! Nu avea atunci decît douăzeci de ani şi era încă un copil în multe privinţe, cu toate că se credea mult deasupra acestora. Naiv şi încrezător, cu un curaj

nebun şi mereu dornic de aventuri, dăduse piept cu viaţa. Moldova putea să fie şi crudă. Prin ochii săi de atunci, moartea, pe care o sfidase de multe ori, se dovedise a fi necruţătoare. Se văzu nevoit să crească pentru a-şi apăra prietenul, pentru a-1 ajuta şi a-1 sfătui.

$i acum se întorceau acasă. Atît boierul, cît şi domniţa. Dar dacă el era nerăbdător şi puţin speriat de a-şi revedea familia, ea era tristă şi îngîndurată. Şi totul se schimbase cu cîteva zile în urmă, de îndată ce puseseră piciorul pe pămîntul Moldovei.

Atît domniţa, cît şi vărul ei căzuseră într-o tristeţe fără capăt. Filip de Montmercy stătea cu capul în piept şi nu vorbea decît dacă era îndemnat. Rămînea cu privirea aţintită în gol ore în şir. Uneori părea din cale-afară de obosit şi abătut, pentru ca peste cîteva clipe să nu-şi găsească locul. Nu se mulţumea cu nimic. Degeaba domniţa încerca să-l facă să vorbească sau căuta să-l mulţumească. Se asigura că mănîncă şi că doarme. Avea grijă ca patul lui să fie bun şi camera curată cînd ajungeau la un han. Căuta să-i vorbească şi să-l atragă în discuţii pe care însă el le ignora de cele mai multe ori.

Şi aceste toane ale sale culminară într-o dimineaţă, devreme, cînd se pregăteau să plece din nou la drum.

— Filip, ai nevoie de ceva?

— Vrei să încetezi să mă tot întrebi? se răsti el,

ridicîndu-se nervos de la masă.

— Dar…

— Nu sînt un copil pe care să-l întrebi mereu dacă doreşte ceva. încetează!

— Domnule, cred că uiţi bunele maniere! îi spuse Bogdan, scos şi el din sărite de felul în care tînărul îşi trata verişoara.

— Domnule Andoni, nu uit nimic. Şi nu te băga unde nu-ţi fierbe oala! îl repezi el încordat.

— Nu aş vrea să stric prietenia care ne leagă, arătîndu-ţi cum să te porţi! îl ameninţă Bogdan.

— Cu toate că ne-ar face o deosebită plăcere! continuă Robert, gata şi el de ceartă.

Tînărul strînse pumnii cu ochii scăpărînd. Puse mîinile pe masă, aplecîndu-se în faţă, spre Robert, dar Margot îl opri.

— Filip, iartă-mă pentru ce ţi-am spus. Nu se va mai repeta. Domnilor, ţin să vă rog să nu vă amestecaţi în problemele noastre. Sînt numai neînţelegeri familiale!

Robert îi mai aruncă o privire încruntată lui Filip, care îi răspunse la fel şi se aşeză din nou. Nu putea să o supere pe cea pe care deja o iubea nebuneşte. Pentru ea ar fi făcut orice. însă nu se îndoia că avea să găsească un moment propice pentru a discuta cu tînărul între patru ochi şi poate chiar să-l scuture niţel pentru a-i arăta felul

în care trebuie să te porţi cu o domnişoară de viţă nobilă, aşa cum era iubita lui.

însă Filip nu rămase acolo pentru mult timp. Se ridică grăbit şi traversă drumul spre micul iaz, pe care se plimbau agale cîteva gîşte. Se aşeză pe o piatră mare şi lăsă capul pe piept. Rămase acolo minute bune. După un timp, se ridică. Nu îl interesa că era urmărit de însoţitorii săi. Luă o piatră şi o aruncă în apă cu furie. Urmă alta. Margot decise că era momentul să-i vorbească în mod serios. Se apropie de el.

— înţeleg! spuse ea, la trei paşi de el.

— Ce? Că vreau să mă întorc înapoi? spuse furios. Poate ţiganca avea dreptate. De ce nu ar avea? E acelaşi lucru pe care îl simt şi eu de săptămîni.

— Dar nu poţi da înapoi… '

— Crezi că eu nu ştiu? Drace… cum am putut să accept?

Margot se aşeză şi ea pe piatra de lîngă iaz.

— Aşa am spus şi eu cînd am auzit planul, dar asta e… Nu mai putem da înapoi…

— Nu!

— Şi apoi, Bogdan zice că Iaşiul e frumos. Va fi o nouă aventură…

— Oare?

— Poate nu, oftă ea, dar ce mai putem face?

— Ai dreptate, draga mea verişoară! rîse el trist şi îi strînse mîna. Să mergem la Iaşi!

Robert o ajută pe Margot să urce în trăsură. Chipul lui dărui un zîmbet lui Margot şi o înţepătură ironică lui Filip. Acesta însă nu îi dădu satisfacţia de a se enerva şi sări în trăsură.

Dar toate astea îi făceau rău lui Margot. Robert vedea prea bine şi începuse să nu-1 mai suporte pe Filip. Mai ales pentru că fata nu mai venise în camera lui. Trecuse mai mult de o săptămînă fără un cuvînt. încercase să-i vorbească, dar ea îl ignora mereu.

Se uită spre trăsură. Dar nu o văzu pe Margot, ci pe Filip. Avea ochii roşii şi obosiţi şi strîngea în mînă o batistă. Plîngea. „Ce se întîmplă?11, se întrebă el, apropiindu-se de trăsură, pentru a auzi ceea ce spuneau. Dar în clipa aceea domniţa trase perdeaua de la portiera trăsurii şi faţa lui Filip dispăru.

„Ce ascunzi?”, se întrebă el încet. Dar nu găsi un răspuns. Se uită în faţă şi văzu cum valea se lărgea. Copacii se împuţinau. Iar la orizont se profila conacul boierului Ştefan Andoni. II cunoştea prea bine. Anii nu reuşiseră să-l schimbe prea mult.

Clădirea principală era veche, construită acum mai bine de o sută de ani de un înaintaş al boierului pe acest pămînt. Pesemne îi plăcuse locul. Urmaşii lui

adăugaseră, fiecare, cîte o aripă construcţiei iniţiale şi ridicaseră ziduri de apărare mai puternice, gata să ţină departe invadatorii. Cîţiva copaci falnici ţineau umbră casei, iar în spate era sădiţi meri şi peri, acum plini de floare. în faţă, jupîniţa avea o grădină plină de trandafiri şi flori de primăvară colorau locul.

în acea zi, boierul Ştefan Andoni pusese slugile să cureţe curtea din faţă încă o dată. Ştia de vizita domniţei datorită lui Ion, care plecase înainte de ivirea zorilor cu poruncă de la Bogdan spre fratele său. Şi cele cîteva cuvinte ale boierului Bogdan întorseseră casa cu susul în jos. Soţia boierului Ştefan, Irina, şi mama ei, doamna Ana, săriră în sus cînd auziră vestea. Nu aveau decît cîteva ore pînă ce domniţa avea să le calce pragul şi erau îngrozitor de multe de făcut. Camere de curăţit şi aerisit, mîncăruri de pregătit, aşternuturi noi şi frumoase, ţinute în dulapuri, pentru persoane de mare cinste, de aşezat pe paturile moi.

— Nu găsesc cuvertura de mătase! strigă Irina, disperată.

— în dulapul de lîngă tine, fata mea! răspunse mama ei.

— Marioară, adu florile! strigă tînăra jupîneasă scoţînd capul pe fereastră.

— Vin, vin…

— Las-o pe Marioara, că vine ea. Stai jos…

— Mamă, cum vrei să stau?

— Camera e gata, paturile sînt pregătite. Jos, în bucătărie, mîncarea e pusă la foc şi Ştefan supraveghează slugile în curte. Ce vrei să mai faci?

— Trebuie să fie totul perfect!

— Şi nu e?

Irina privi prin cameră şi nu găsi nimic de spus. Oftînd, se aşeză pe sofa, alături de mama ei.

— Bogdan vine cu ea! zise deodată mama ei, ca şi cum ar fi făcut conversaţie.

— Ştiu!

— Şi ţi-e teamă să-l vezi?

— Nu, bineînţeles că nu!

— Irină!

— Bogdan e cumnatul meu şi nimic mai mult. Sînt preocupată pentru fiica domnului şi tu ar trebui să înţelegi. Nu am avut de mult timp o faţă domnească în casa noastră!

— Te vei descurca numai bine!

— Oare? Vine din Franţa, de la curte. E învăţată cu obiceiurile de acolo, nu cu ale noastre. Dacă nu-i place mîncarea sau camera?

Doamna Ana se ridică şi zîmbi, bătîndu-şi fiica pe umăr.

— Am cerut să se pregătească multe feluri de mîncare, printre care şi feluri din Franţa. Cît priveşte camera, e cea mai frumoasă din toată casa. Adu-ţi aminte că prietenul lui Bogdan e francez şi nu s-a plîns vreodată de aceste lucruri…

— E e bărbat şi ei nu dau prea multă importanţă locului unde dorm sau varietăţii mîncărurilor!

— Va fi bine atît timp cît tu îţi aminteşti că eşti doamna acestei case şi că Bogdan e cumnatul tău!

— Mamă! strigă speriată fata, privind spre uşa pe care intra Marioara cu un coş plin cu flori.

Ana dădu din cap şi ieşi, lăsîndu-le singure.

Slugile, de îndată ce văzură trăsura, alergară să-şi înştiinţeze stăpînul. Acesta coborîse în curte, cercetînd treaba făcută. Curtea pietruită fusese spălată cu apă din fîntînă de mai multe ori şi acum arăta ca nouă. Ion îl însoţea nepăsător şi blazat, ca omul umblat prin lume ce era. îi plăcea să se grozăvească cu traiul lui şi se uita de sus la slugile de prin curte care fugeau de colo-colo cu treburi. Acestea îi aruncau priviri curioase, uitîndu-se la straiele lui din apus. Dar toţi îl ştiau pe Ion Apetrei. Norocul dăduse peste el cînd, într-o zi, acum mulţi ani în urmă, aproape zece, îl scăpase pe tînărul boier de o ceată de haiduci şi boierul Constantin i-1 dăduse ca slugă. De atunci era alături de el.

— Vin! strigară copiii ţăranilor din poartă.

— Ai ajuns repede, Ioane! zise boierul Ştefan, trimiţînd o fată să o cheme pe soţia sa.

— Da, am avut cal bun şi poruncă de la monsenieur Bogdan! răspunse el plin de importanţă.

Ştefan îşi strîmbă gura într-un zîmbet.

— A dracu' te-ai mai făcut în Franţa, Ioane! S-ar zice că te-ai născut la Paris…

Moldoveanul ridică din umeri. Ştia el ce ştia…

— Ia spune, cum e domniţa?

— Ruptă din soare, domnia ta, zise Ion cu admiraţie. Aduce cu doamna Irina la zîmbet şi culoarea părului…

— Zău? se miră Ştefan Andoni. Are părul negru?

— Ca pana corbului! încuviinţă Ion sigur pe el.

Se miră, pentru că tatăl ei avea părul auriu şi era rumen în obraji. Dar nu mai avu timp să se gîndească la asta, pentru că pe porţile conacului intră trăsura domniţei. Claviere opri caii în mijlocul curţii mari şi Ştefan se îndreptă spre ea.

Dar înainte de a ajunge la trăsură îl văzu pe fratele lui. Bogdan, mai copt şi mai sigur pe el, sări din şa şi se îmbrăţişară. însă ochii lui, ascunşi privirii lui Ştefan, se uitau la tînăra femeie care apăruse în uşa conacului alături de o femeie mai în vîrstă. O recunoscu pe doamna Ana şi inima îi tresări cînd Irina se uită spre el.

Era la fel de frumoasă.

— Nu ştii ce dor mi-a fost de tine, frate! spuse Ştefan dîndu-i dramul din braţe.

— Şi mie la fel! reuşi să spună el, întorcîndu-şi ochii de la Irina, care acum era lîngă ei.

— Bine aţi venit! spuse ea tare uitîndu-se spre Bogdan o clipă, ca apoi să treacă la Robert, pe care îl ştia prea bine. Ştefan îi strînse mîna lui Robert şi trecu pe lîngă el pentru a o saluta pe domniţă. Vizitiul pusese scara trăsurii prăfuite şi deschise portiera. Se lăsă liniştea.

4.

Din trăsură coborî cea mai frumoasă femeie pe care o văzuseră vreodată. Fata care coborî avea cel mai frumos păr blond şi cîrlionţat, strîns sus pentru a-i încadra faţa cu trăsături perfecte, într-o aureolă îngerească. Haine scumpe o îmbrăcau pe un trup tras prin inel şi ochii îi străluceau, verzi. Tenul proaspăt era niţel cam palid, iar buzele le avea roşii şi pline. îşi ţinea capul sus, mîndru şi privirea nu se codea, ascunzîndu-se cu sfială. Aruncă o privire la cei din faţa ei şi apoi, în spate, la casa umbrită de copaci şi ziduri.

Ajutată de mîna boierului Ştefan Andoni, care mai întîi se uitase spre Ion ca şi cum l-ar fi întrebat cum poate fi atît de prost, puse piciorul pe pămînt. în spatele

ei coborî şi o tînără fată cu părul negru, cea pe care ei o cunoscuseră sub numele de Margot.

— Bine aţi venit în casa noastră, măria ta! spuse curtenitor boierul Ştefan.

— Mulţumesc, boier Andoni! răspunse ea, uşor răguşit. Asemănarea domniei voastre cu fratele vostru e incredibilă…

— Aşa e! încuviinţă el uitîndu-se la fratele lui care nu se mai mişcase din loc. Ion fu cel care îl înghionti pe tînărul lui stăpîn, ce parcă se trezi din somn.

Făcu un pas în faţă fără să-şi ia privirile de la ea.

— Permite-ţi să vă prezint pe soţia fratelui meu, doamna Irina şi mama sa, doamna Ana Zaharia! spuse el pierit.

— Măria ta! salutară doamnele lăsîndu-se într-o plecăciune adîncă.

Fata înclină din cap regal. în spatele ei, cealaltă fată urmărea atentă scena din faţa ei cu un soi de amuzament rău ascuns. Se vedea că o distra toată această situaţie. Cît despre adevărata domniţă, aceasta ascundea totul sub un chip cu adevărat princiar.

— Domnişoara Mărie de Vasquez, domnişoara mea de companie! o prezenta ea.

Alte saluturi, fraze politicoase. Boierul Ştefan îi oferi braţul şi o însoţi în casă. Ceilalţi o urmară. Robert însă

rămase în urmă, încă şocat. Ion se apropie de el.

— Domnia ta ştia? şopti el.

— Ce? întrebă el prosteşte. Nu…

— Poate sînt eu ţăran prost, dar nici măcar nu am bănuit că domnişorul Filip era măria sa! dădu glas Ion gîndurilor lui Robert. Nu-i de mirare că era aşa de slăbuţ şi frumuşel…

— Ioane, o vorbă să nu scapi, nimănui. Nimic.

— Păi se poate, domnia ta! zise Ion, jignit de cuvintele tînărului.

Acesta însă nu-i dădu atenţie şi intră în casă în urma celorlalţi. îl văzu pe Bogdan, care nu se mai sătura să o cerceteze pe Margot. Cum îi mai minţise! îşi spuse el, nevoit să recunoască adevărul. Şi deodată îi veni în minte scena aceea de la Praga. La han. Domniţa fusese cea care se luptase cu acei bărbaţi, ea aruncase cuţitul în mîna acelui om. Şi a- tunci cine venise în camera lui? Fusese Mărie? se întrebă el, studiind-o pe fată atent. Sau domniţa?

— Dumnezeule, să fi fost Mărie!

Dar o neagră bănuială îi urcă în inimă. Nu fusese Mărie. Tot ce ştia el despre acea femeie se putea spune în trei cuvinte. Şi totuşi cine fusese? O privi pe Margot. Părul ei era blond şi rebel, iar sub mîinile lui, în noaptea aceea, părul ei fusese la fel. îşi amintea de parcă fusese

acum zece minute. Acele senzaţii, lipsite de vedere, i se întipăriseră în minte. Se gîndise în fiecare noapte la ea. îl bătuse gîndul chiar să bată la uşa domniţei pentru a o vedea într-o noapte, dar nu o făcuse de teamă să nu o supere.

— Ce prost! îşi zise el. îşi aminti cuvintele ei: «Asemănarea domniei voastre cu fratele vostru e incredibilă» spusese ea. Nu, nu era vorba de ceea ce spusese ci de glasul ei. Răguşit puţin. Profund.

Intră în casă şi o privi pe Margot atît de insistent, încît aceasta întoarse capul spre el de cîteva ori. Insă de fiecare dată nu găsi nimic în acei nesfîrşiţi ochi verzi.

Abia după mai bine de o oră domniţa se retrase. Mărie şi Irina o însoţeau. Şi ceilalţi rămaseră jos. Atunci Robert putu să se apropie de Bogdan, adîncit într-o discuţie cu fratele său şi să-i ceară să iasă puţin. Amîndoi ieşiră în grădină.

— Nu pot să cred ceea ce tocmai s-a întîmplat! mărturisi Bogdan apucîndu-se de cap. Dacă nu era Ştefan acolo…

— O apucai de păr? sugeră Robert. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce s-a mai întîmplat?

— Bogdane, bine ai venit acasă! îi întrerupse bătrînul Vasile, potcovarul boierului, care îl ştia pe Bogdan de

cînd se născuse.

— Nea Vasile! strigă acesta, îndreptîndu-se spre bătrîn înainte ca Robert să apuce să mai spună ceva.

Se întoarse şi intră în casă, supărat. Urcă scările spre camera sa.

Margot aşteptă ca Irina să plece pentru a începe să rîdă. Se lăsă pe pat fără să se poată opri.

— Ai văzut chipurile lor? întrebă ea.

— îşi pierduseră şi culoarea din obraji! mărturisi falsa prinţesă, aşezîndu-se şi ea. Iar Bogdan nu mai putea să se mişte, neştiind cine erai…

— Meritau! decise fata. Ajută-mă să mă dezbrac, spuse, întorcîndu-se cu spatele pentru ca fata să-i desfacă corsetul.

— Ce vei face acum?

— O să vorbesc cu ei. Nu-i pot lăsa aşa… Cu toate că meritau lecţia asta, după felul în care s-au purtat pînă acum…

— Le vei spune tot adevărul? întrebă cu teamă Mărie. E periculos…

— Nu, numai ce e necesar. Cu toate că simt că pot avea încredere în ei şi instinctul rar mă înşeală, zise ea. Ştii că Robert m-a aşteptat în fiecare seară. Nu ştiu ce să fac! oftă ea.

— Ai putea să uiţi! sugeră Mărie punîndu-i rochia pe

un scaun.

— Nu pot să o fac, gîndi ea cu voce tare, nu încă…

Trecu în camera alăturată, unde fusese pregătită baia. Aburii se ridicau din cadă. Mărie plecă, lăsînd-o singură. Se spălă cu săpun parfumat şi îşi clăti părul.Călătoria lăsase urme pe corpul ei şi mai ales pe păr. Era plin de praf. Se băgă cu capul sub apă amintindu-şi apele calde ale Meditaranei. Ieşi pentru că nu mai avea aer şi atunci auzi o bătaie în uşă.

— Intră! spuse lăsîndu-se din nou sub apă.

Dar cînd se ridică, în dreptul uşii nu stătea Mărie sau o cameristă, ci Robert. încurcat. Amuzant. Indecis. Făcu un pas înapoi, dar nu-şi putu lua ochii de pe trupul ei gol ce se întrezărea prin apă. Ea rămase nemişcată. Aşteptă. Dar el nu scoase un sunet, mut, cu ochii mari.

— Domnule D'Ambrey! rosti ea, acoperindu-şi sînii cu braţele.

— Măria ta! se auzi glasul încurcat şi pierdut. Numai educaţia şi buna cuviinţă, cam puţină ce-i drept, îl făcură să reacţioneze.

— Aţi intrat…

— Mi-aţi spus să o fac! spuse şi trecu în cealaltă cameră.

— Nu ştie sigur! îşi zise ea veselă.

Se ridică din apă şi îşi trase pe ea în grabă cămaşa

lungă de noapte pe care Mărie o lăsase aproape. Aceasta se lipi de trupul ei ud. Dar ce îi păsa? îl ajunse înainte să iasă.

— Aşteaptă! îl opri ea şi văzu cum o privea, devorînd-o, cînd se întoarse. Ochii lui ardeau, uscînd picăturile de apă de pe ea.

Se apropie de el şi ridică o mînă pentru a-i atinge faţa. Se ridică pe vîrfuri şi-i atinse buzele cu ale sale. încet. Dar fără să se oprească. O adiere uşoară.

— Nu se poate să fi uitat…

— Margot? !

Mîinile lui o atinseră. Alunecau pe trupul ei în căutarea formelor pe care mintea lui le păstra încă. Şi le amintea atît de bine. Fiecare unduire, fiecare curbă. Margot închise ochii şi lăsă capul pe spate. Cămaşa udă se lipise de ea, iar mîinile lui nu făceau decît să adune picăturile de apă ce nu se îmbibaseră deja în materialul lacom. Se strecurau pe sub el. Şi deodată o împinse, lipind-o de peretele tare. Ea gemu, surprinsă de schimbarea neaşteptată. Se întinse să-l tragă mai aproape, dar el îi prinse chipul între mîini şi se pierdu în ochii verzi.

— Ce vrei? întrebă el aproape de faţa ei.

— Pe tine!

— M-ai minţit! îi aminti el.

— Cu ce? Numele meu e Margot!

îl sărută apăsat. Şi el îi întoarse sărutarea. De parcă de ea depindea viaţa lui. îi smulse cămaşa, rupînd-o, şi o purtă în braţe pînă în pat, căzînd printre pernele şi cuverturile brodate cu migală. De data asta făcea dragoste cu Margot, nu cu o stafie fără chip. Era acolo şi putea să se uite în ochii ei, putea să vadă cînd zîmbea în braţele lui.

— M-ai minţit! îi spuse el mai tîrziu, jucîndu-se cu părul ei.

— Nu te-am minţit! se pregăti ea de atac, dar fără să se mişte din braţele lui.

— Te-ai îmbrăcat în bărbat, ai făcut tot ce ai putut pentru a mă provoca, ai provocat o luptă într-un han, ai umblat singură de multe ori, neînsoţită, ai.

— Lista e prea lungă! spuse ea, întinzîndu-se ca o pisică.

El nu putu să nu zîmbească la vorbele ei. Dar voia să ştie adevărul.

— Te joci cu mine şi asta îţi place!

— Eu? se miră ea, preferînd să-l sărute.

— Domniţa Margot! spuse el, parcă vrînd să audă cum sună. Cine eşti tu?

— Ştii totul despre mine!

— Că tatăl tău e Domnul Moldovei? Că mergi să-l

întîlneşti pentru prima dată? întrebă el. Că eşti nepoata ducelui de Montmercy, ţinută sechestrată la ţară? Asta e tot ce ştiu despre tine. Vreau să ştiu cine eşti cu adevărat. Vreau să te cunosc!

Ea se ridică brusc de lîngă el şi sări jos din pat. Apucă cămaşa ei ruptă şi se înfăşură în ea.

— Să mă cunoşti? Şi eu ce ştiu despre tine? Mai nimic şi totuşi nu mă auzi întrebîndu-te!

— întreabă-mă! o rugă, încercînd să o prindă de mînă.

— Nu mă interesează!

— De ce?

— Nu am obiceiul să vorbesc despre mine în pat! îi răspunse aspru. Secretele mele îmi aparţin şi nu vreau să le împart cu nimeni!

— Bine, bine! o opri el, ridicînd mîinile în semn de capitulare.

Ea îi întoarse spatele, gîndindu-se. Ceva o îndemna să fie mai blîndă, mai tandră cu el. Să-i spună orice, numai să-l ţină aici, dar raţiunea o îndemna să meargă pe alt drum. Se uită la el. Se ridicase din pat şi se îmbrăca. Voia să-l oprească, să-l ţină acolo.

— Poate ar fi mai bine dacă ai pleca! rosti încet şi sigur.

— Foarte bine!

Şi ieşi, închizînd uşa cu grijă, dar nu înainte de a se fi

asigurat că nu era nimeni pe coridor. în urma lui, Margot se trînti pe pat, nervoasă.

— De ce trebuia să mă îndrăgostesc de el? se întrebă ea aruncînd perna în perete. E arogant şi încrezut…

Dormi pînă Mărie o trezi.Trebuia să o ajute să se îmbrace pentru cină. Irina veni să o anunţe că aveau invitaţi, pe nişte boieri din apropiere. Ar fi vrut să rămînă singură sus şi să facă o baie caldă. însă nu aşa se comporta o domniţă moldoveancă şi ea, vrînd, nevrînd, era aşa ceva. Se îmbrăcă ajutată de Mărie şi coborî. Rochia pe care o purta era din cel mai fin brocart albastru, brodat cu fir de argint. La gît îşi prinsese un pandantiv cu un safir mare prins în argint. în urechi îi sclipeau pietre de aceeaşi culoare. însă cele cîteva ore de somn nu reuşiseră să o liniştească, cum se întîmpla de obicei. Era nervoasă şi irascibilă. Intră în salonul mare al boierului Andoni şi privirea ei trecu peste toţi cei de acolo, mîndră. Bărbaţii se înclinară şi femeile îi făcură o plecăciune. Şi ea le răspunse tu eleganţă.

— Măria ta s-a odihnit bine? întrebă boierul Ştefan.

— Da, mulţumesc!

— Permiteţi să vă prezint pe vecinii noştri, îi arătă el spre boierul nu prea înalt din dreapta sa. Acesta se înclină din nou şi ea îi zîmbi. Ochii lui poposiră pentru cîteva clipe în decolteul ei şi ea văzu acest lucru. Nu că

pe soţia lui cerul nu o înzestrase. însă rochia ei era bine strînsă şi nu lăsa decît imaginaţia să dea roade.

— Boierul Constantin Lupaşcu este un vecin de-al meu…

— Domniţă Margot, bine aţi venit în Moldova! spuse el. Soţia mea, Floarea, o prezentă el. Aceasta făcu o reverenţă pe jumătate, roşie în obraji. Se vedea treaba că repetase de mai multe ori să-i iasă bine.

— Doamnă!

— Să dea Domnul să rămîneţi în ţara voastră! îi ură ea.

— Mulţumesc, răspunse sec Margot.

— Fiul boierului, Constantin! spuse Ştefan trecînd mai departe spre un tînăr de vreo douăzeci şi ceva de ani, care o salută elegant. Era un tînăr plăcut la înfăţişare şi nu prea semăna cu părinţii lui. Era înalt şi oacheş. Purta haine din Apus strînse pe trup.

— Şi fiicele boierului, Maria şi Margareta!

Fetele nu aveau nimic deosebit, dar erau plăcute la vedere. Zîmbiră larg şi făcură o reverenţă. Amîndouă odată. Poate că rochiile lor erau cam demodate faţă de moda de la Paris, însă tinereţea completa acest lucru. Erau şi cam timide, dar asta era o boală de care lumea scăpa cu uşurinţă în acele timpuri. Un soţ şi cîteva săptămîni la curte şi orice urmă de acest sentiment atît

de rar pierea ca prin minune.

— Cina e gata, domniile voastre! anunţă în graiul moldovenesc Marioara, slujnica Irinei.

Trecură la masă. Boierul Ştefan îi oferi locul din capul mesei şi se aşeză alături. Irina trecu de partea cealaltă şi toţi ceilalţi, după rang şi importanţă, îşi găsiră locuri la masa fastuoasă pregătită în cinstea domniţei. Slugile începură a aduce mîncarea şi băutura. Şi spiritele începură să se aprindă. Boierul Lupaşcu se dovedi un bun povestitor. Dar singurul motiv de neplăcere al lui Margot era faptul că Robert era aşezat lîngă una din fetele boierului Lupaşcu, nu ştia care şi nici nu-i păsa, departe de ea. Nu vedea decît că fata zîmbea şi se îmbujora ori de cîte ori Robert se uita la ea. Şi Margot simţi cum furia urcă în ea, încet. Era obişnuită ca toată lumea să nu aibă ochi decît pentru ea. Toţi bărbaţii din încăpere în afară de el o sorbeau din priviri, chiar dacă mai erau şi alte femei acolo, printre care şi soţiile lor. Insă dacă Domnul fusese aşa de darnic cu ea, ei de ce nu ar fi admirat lucrarea lui?

— Boier Andoni, rămîneţi la moşia voastră tot anul? întrebă ea, decisă să se răzbune pe ingratul de Robert.

— Nu, nu tot anul dar cea mai mare parte. însă stăm şi la Iaşi.

— Şi dumneavoastra, domnule? întrebă el pe

Constantin, luîndu-1 prin surprindere.

— Eu stau mai mult la Iaşi, domniţă. Cînd nu călătoresc…

— Călătoriile sînt cam obositoare, nu găsiţi?

— Depinde. Dacă destinaţia este atrăgătoare, atunci drumul nu mai contează! spuse el cu un zîmbet frumos.

— Aveţi dreptate, decise Margot. Aţi călătorit mult?

— Nu atît de mult pe cît aş vrea, răspunse el. Am văzut Veneţia, Praga şi, bineînţeles, Parisul…

— Constantin crede că Veneţia este cel mai frumos dintre toate! explică mama lui.

Acesta se înroşi puţin pentru că nu vroia ca domniţa să creadă că nu-i plăcuse Franţa.

— Cred că toate oraşele au ceva fermecător, iar Parisul e impunător şi frumos…

— Şi murdar! completă fata, ridicînd paharul şi sorbind puţin vin făcîndu-i pe toţi să se uite la ea.

— Domnia voastră este cam dură cu Parisul! spuse tare Robert în acea tăcere, lovit în mîndria lui de parizian şi de francez.

Ea îi aruncă o privire cruntă apoi rîse afectat.

— Credeţi, domnule D’Ambrey? întrebă ea. înseamnă că nu aţi văzut Parisul în ultimul timp…

— Domnia ta ştie că l-am văzut de curînd… am plecat de acolo împreună cu alteţa voastră! zise el

pronunţînd ultimele cuvinte în franceză.

— Desigur, domnule, dar asta nu înseamnă nimic. Sînt de părere că un oraş este frumos dacă lumea care trăieşte în el este mulţumită şi îndestulată…

Bogdan decise că era momentul să intervină, văzînd situaţia gravă în care intrau.

— Sînt de aceeaşi părere, domniţă. Sînt sigur că vă va plăcea Iaşiul…

— Vreau să cred că da. E prima dată cînd îl văd…

— Oraşul a progresat în ultimul timp, dar ar putea să o facă şi mai mult dacă ar fi ajutat… spuse boierul Ştefan calm.

— Da, e întru totul adevărat. Din păcate, războaiele şi vecinii noştri nu ne-au ajutat prea mult! aprobă boierul Lupaşcu.

— Sîntem o ţară mică şi despărţită de fraţii ei! zise şi Constantin.

— Credeţi că unirea cu fraţii v-ar ajuta? întrebă Margot privindu-i pe toţi pe rînd, avînd plăcerea să vadă culoarea deloc sănătoasă a lui Lupaşcu, roşeaţa lui Constantin şi paloarea lui Ştefan. Irina privea de la unul la altul şi Robert şi Bogdan încetară să mai respire pentru cîteva secunde.

— Ce vrea să spună măria ta? întrebă Ştefan, revenindu-şi primul.

— Ştiu că boierii moldoveni încearcă să obţină ajutorul ţărilor puternice pentru a căpăta independenţa şi poate chiar şi întregirea neamului. Domniile voastre tocmai v-aţi spus părerea…

— Domniţă, nu erau decît vorbe fără rost! se apără Lupaşcu repede.

— Oare, boier Lupaşcu?

Se vedea treaba că erau speriaţi de posibilitatea ca ea să afle ceva. Se temeau că aceste cuvinte ale lor ar fi putut ajunge la urechea Domnului. în fond, ea era fiica lui.

— Bineînţeles! spuse el categoric. E de vină numai Constantin şi educaţie pe care şcolile alea i-au dat-o. Atît. Prea multă carte…

Tînărul se înroşise pînă în albul ochilor şi plecă privirea pentru că tatăl său îl privea aspru. El deschisese această conversaţie vorbind fără să gîndească.

— Da! spuse ea încet mai mult pentru ea. Şi îşi ridică privirea spre Robert care continua să o fixeze. In ochii lui se citea neîncrederea şi mirarea. Bogdan îi privea cînd pe unul cînd pe celălalt în încercarea lui de a o evita pe cît cu putinţă pe Irina aşezată chiar în faţa lui.

— Spuneţi-mi, domnule, ne veţi însoţi la Iaşi? întrebă tînăra fată pe Constantin care nu mai ştia ce să creadă de interesul demonstrat de tînăra fata pentru el. Se vedea

treaba că domniţa era îndrăzneaţă şi directă, probabil datorită Parisului unde crescuse. Acolo regele dădea exemplu şi ceilalţi îl urmau. Buna cuviinţă şi decenţa stăteau prin cine ştie ce fată bătrînă şi urîtă sau prin chiliile unei măicuţe, ascunse de lume. însă aici, în Moldova totul era mai calm şi mai cuviincios. De asta îi înfrunta privirea cu un zîmbet plăcut.

— Dacă asta va face plăcere domniţei…

— Va fi o plăcere pentru noi să vă însoţim la Iaşi! o asigură doamna Floarea, soţia lui Lupaşcu.

Margot îl văzu pe Robert încruntîndu-se spre ea parcă avertizînd-o din ochi şi poruncindu-i să tacă. Simţi cum sîngele i se urcă la cap. Cum îndrăznea să-i ceară să tacă? Cine se credea? Idiotul! îşi zise şi întoarse capul spre Bogdan.

— Cred că a fost o plăcere pentru domnia voastră să copilăriţi în acest loc! observă ea.

— A fost, cum să nu? Liniştit şi plin de viaţă totodată… îmi amintesc de cîte ori băteam drumurile în căutarea de aventuri care ajungeau de cele mai multe ori la urechile tatei!

— Ştia tot ce se întîmplă prin împrejurimi! explică Ştefan amintindu-şi cu melancolie acele vremuri.

— Trebuie să fie frumos să ai un frate cu care să împărţi astfel de momente!

— Domnia ta are dreptate, zise Bogdan.însă cînd m-am mai mărit, Ştefan a plecat la studii şi cel cu care împărţeam aventurile era domnul D'Ambrey!

— Nu ştiam că aţi petrecut aici aşa mult timp?!

— Nu chiar aşa mult timp, domniţă. Dar eu am stat mult şi în Franţa. Aici am stat împreună cîteva veri… răspunsa Bogdan pentru el.

— Sînt veri pline de amintiri! îl întrerupse Ştefan. De fiecare dată cînd mă întorceam acasă mă atrăgeau şi pe mine în şotiile lor. Tatăl meu mă întîmpina totdeauna povestindu-mi ultimele lor isprăvi. îmi amintesc că odată era de-a dreptul îngrozit… cînd v-a găsit cu o şatră de ţigani. Aţi plecat de acasă pentru trei zile…

— Era de vină numai Ion, care nu-şi ţinea gura, rîse Bogdan. Şi ochii ţigăncii…

Bogdan povesti cîte şi mai cîte. Toţi îl ascultau şi rîdeau. Domniţa bău vinul dulce şi ascultă acele isprăvi cu voie bună, ignorîndu-1 pe cît posibil pe odiosul de D'Ambrey. Prefera să rîdă, să vorbească şi să asculte povestirile tuturor. ,

6.

Irina Andoni ieşi încet din camera sa, atentă să nu-1 trezească pe soţul ei. Aprinse o lumînare şi merse încet, fără să facă zgomot. Coborî scările în puterea nopţii cu inima bătînd nebuneşte. Deschise uşa micului salon

dinspre grădină şi intră. Acolo însă era întuneric. Lumînarea din mîna ei împrăştia umbre pe pereţi.

— Nu credeam că o să mai vii! spuse Bogdan ridicîndu-se dintr-un fotoliu care îl ascunsese Irinei pînă atunci.

— Bogdane! suspină femeia, ducîndu-şi mîna la piept.

— De ce ai venit, Irino? întrebă el parcă mustrînd-o pentru că nu avuse mai mult putere, putere de a rezista, putere care îi lipsea lui.

— Pentru că nu puteam sta departe… Bogdane, vreau să-ţi spun atîtea lucruri…

— Nu! se apără el cînd ea veni spre el.

— Nu? Doi ani au trecut… de cînd te-am văzut pentru ultima dată…

— Ştiu şi eu cît a trecut. Cînd am plecat de aici, acum aproape patru ani, aveam inima grea şi sufletul gol. Tatăl meu murise şi tu erai alături de Ştefan…

— Pentru că e soţul meu. Dar nu-i drept ca pentru asta tu să stai departe… pe meleaguri străine. Noi sîntem familia ta!

El surîse trist.

— Ce fel de familie am eu, Irino? Nu pot sta alături de voi… de tine… şi e greu şi să stau departe…

— Vei găsi o altă femeie care să te iubească! şopti ea.

Eu voi fi doar sora ta…

— Te cunosc de cînd erai o copilă. Am crescut amîndoi, dar niciodată nu m-am gîndit la tine ca la o soră. Eu te-am sărutat pentru prima dată… chipul tău îl vedeam în vise. Pînă cînd m-ai alungat…

El se repezi spre ea, trăgînd-o în braţele lui.

— Nu, nu spune asta. Inima mea nu o să poată răbda…

— Inima ta? o întrebă el, ridicîndu-i faţa spre el. Ce e în inima ta, Irino? zise sărutîndu-i buzele.

Ea oftă din greu şi închise ochii. Buzele lui o făceau să tremure de parcă era o copilă fără minte, ca acum cîţiva ani. Mîinile lui o strîngeau lîngă el. Şi deodată în minte îi apăru Ştefan. îl împinse, respirînd greu.

— El doarme sus…

— Ştiu! spuse el încă ţinînd-o în braţe.

Dar în clipa aceea, uşa se deschise şi în prag se ivi Margot. Tînăra domniţă ţinea o lumînare în mînă care îi arăta faţa uimită. Nu se putea spune care era mai uimit. Irina, care nu se mai putea mişca din loc, sau Bogdan care deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi decît să îngîne ceva neînţeles. Margot reacţionă prima, închizînd uşa în urma ei. Puse lumînarea pe o masă şi se aşeză calm pe un fotoliu mare.

— Cred că cel mai bine ar fi dacă v-aţi aşeza! spuse

ea încet.

— Măria ta… începu Bogdan.

— Ei drăcie, Bogdane, stai jos şi ascultă!

Cei doi se aşezară fără să spună nimic. Erau prea şocaţi ca să mai protesteze sau să mai spună orice altceva. însă Margot văzu ochii Irinei deschizîndu-se şi mai mult la cuvintele ei.

— Poate cel mai bine ar fi dacă eu aş uita de această întîlnire.

— Măria ta, ceea ce s-a întîmplat este o greşeală, zise suspinînd Bogdan.

— Se prea poate, dar ar fi mai bine dacă aţi fi mai atent, boier Andoni. Nopţile ascund multe, dar prudenţa o face mai bine. Dar nu vă temeţi, doamnă Irina, nu voi spune nimănui ce s-a întîmplat aici…

— Vă mulţumesc! spuse tînăra femeie, aruncîndu-se la picioarele ei.

— Ridicaţi-vă, doamnă. Nu e nevoie de mulţumiri, o fac cu plăcere, dar să ştiţi că nu mi se pare corect faţă de soţul domniei voastre, adăugă fata.

— Ştiu şi Dumnezeu mă va pedepsi pentru asta!

— Să lăsăm asta în seama lui. Bogdane, cel mai bine este să pleci în camera ta, iar noi vom rămîne… vom urca puţin mai tîrziu. Aşa reputaţia tuturor este în siguranţă! decise ea, ridicîndu-se şi apucînd-o pe Irina

de braţ.

— Să mergem puţin afară, aerul nopţii este plăcut şi e lună! spuse şi ieşiră amîndouă.

Bogdan le deschise uşa şi le lăsă să plece. Apoi urcă scările, dar nu intră la el, ci în camera lui Robert. Acesta stătea pe pat cu ochii deschişi, urmărind umbrele pe care o lumînare le făcea pe pereţi.

— Credeam că dormi! spuse acesta, ridicînd capul de pe pernă.

— Nici nu ştii ce am făcut…

— Ce?

— M-am întîlnit cu Irina jos! spuse el căzînd pe un scaun.

— Ce a spus?

— Nu multe, pentru că peste noi a dat domniţa. Ne-a văzut sărutîndu-ne.

— Şi a spus ceva? întrebă Robert.

— Va păstra secretul. însă nu îmi place asta, Robert. Irina e la fel de frumoasă ca ultima dată cînd am văzut-o şi eu…

— Te-ar fi ajutat dacă se urîţea?

— Nu! oftă Bogdan. Patru ani şi nu a servit la nimic. Mă tem că voi înnebuni dacă mai stau lîngă ea. Şi mai e şi Ştefan e fratele meu, nu-i pot face asta. E soţia lui, au un copil…

— Poate e mai bine dacă stai departe de ea. Iaşiul e mare, dacă treci cu bine de noaptea asta…

— Acum e cu domniţa!

— Jos? se interesă el, curios.

— Au ieşit puţin afară, domniţa voia să ia aer… e o noapte frumoasă!

Robert sări de pe pat şi îşi luă pistolul încărcat deja şi pus la îndemînă pe scaun.

— Ce naiba faci?

— Ai uitat de cei care întrebau de ea pe drum?

Şi amîndoi se repeziră pe scări.

Era o lună frumoasă, plină, de început de vară. Lumina ca ziua şi afară era un aer cald ce făcea ca parfumul copacilor înfloriţi sau îmbobociţi să se răspîndească prin gradină. Irina mergea alături cu domniţă, încet şi vorbeau nu prea tare.

— II iubeşti?

— Pe Bogdan? întrebă ea surprinsă. Nu cred…

— Atunci de ce erai în braţele lui?

Ea suspină.

— A fost prima mea dragoste, măria ta!

— Spune-mi Margot! o rugă.

— - Dar…

— E o poruncă! îi zise.

— Margot! repetă ea. Bogdan şi cu mine sîntem de-o

seamă. îl cunosc de cînd eram copii. Moşia tatălui meu era aproape… aşa că ne vedeam des.

— Dar te-ai căsătorit cu Ştefan!

— Da, dar a fost o idee a mamei mele şi a boierului Andoni. Boierul Constantin, tatăl lui Ştefan mă vroia pentru fiul lui mai mare aşa că ei au hotărît totul. Eu nu am avut ce face şi am spus da. Bogdan era plecat în Franţa…

— Cînd asta?

— Acum patru ani. A venit la nuntă, dar nu mai era nimic de făcut.

Numai că după cîteva săptămîni de la nuntă, boierul Andoni a murit după ce a zăcut vreo cîteva zile. Avea o boală grea. Cu inima, după spusele doctorilor care l-au văzut. Cînd îi era cald, cînd rece. Obosea repede şi leşina cîteodată. Bogdan, care era în Ţara Românească cu Robert, a primit veste de la Ştefan şi a venit, dar nu mai era nimic de făcut. După aceea a plecat… *k

— Boierul Andoni ştia de dragostea ta pentru fiul lui mai mic?

— Da! mărturisi ea. Ştia, dar nu era de acord. Bogdan umbla mult, bătea drumurile în lung şi-n lat cu Robert D'Ambrey. La Paris, la Praga, Veneţia sau prin alte locuri neştiute. Ştefan era moştenitorul lui, întîiul născut, şi vroia să-l ştie căsătorit şi la locul lui. Şi apoi

Ştefan mă iubea…

— După ce a murit, el s-a mai întors? întrebă Margot.

— Rar. Ultima dată acum doi ani, în toamnă. Nu a stat mult, vreo trei luni şi au plecat înapoi…

— Ei?

— Bogdan şi Robert! explică ea.

— Hm… făcu gînditoare Margot. Irina era o sursă sigură de informaţii.

— Cum se face că nu aţi venit niciodată în Moldova, pînă acum? întrebă deodată Irina, parcă făcîndu-şi curaj.

Margot ridică capul brusc, surprinsă de întrebare.

— Am stat cu bunicii mei, în Franţa! zise ea atentă. Aşa a vrut bunicul meu… adăugă.

Irina dădu din cap. Era evident că nu prea dorea să povestească despre acest lucru.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem?! propuse ea, strîngîndu-şi halatul gros şi privind cerul. Nu aş vrea ca aerul rece al nopţii să…

— Taci! şopti Margot apucînd-o de mînă cam tare.

Femeia făcu ochii mari şi privi în jur pentru a vedea la ce priveşte Margot aşa de atent. Luna împrăştia umbre în grădina îngrijită a familiei Andoni. Şi în dreapta lor, sub cei doi copaci, nu prea înalţi, se mişca ceva.

— Acolo e ceva! zise Margot.

— Poate e vreun cîine sau o pisică…

— Crezi?
— Să intrăm! spuse cu un glas stins Irina, ridicîndu-şi cămaşa cu o mînă pentru a putea merge mai repede.
— Da! răspunse Margot şi se întoarse şi ea.
însă nu apucă să facă decît trei paşi şi umbra înaintă spre ele în fugă. Se desprinse de întuneric şi păşi în lumina palidă a lunii. în mînă îi scînteia un cuţit. Cu coada ochiului, Margot îl văzu, dar nu se opri. O împinse înainte pe Irina care, văzîndu-1 şi ea, îngheţă de frică, oprindu-se. Căzu jos. Un ţipăt i se desprinse de pe buze în tăcerea profundă a nopţii.
— Nu! strigă ea încercînd să se ridice, împiedicîndu-se de cămaşa lungă.
Margot nu stătu de gînduri. Căută cu mîna cuţitul de care nu se despărţea niciodată şi îşi încleştă degetele pe el. Şi în acelaşi timp îşi aruncă jos halatul de casă. Bărbatul ajunse lîngă ele şi ridică cuţitul pentru a o lovi pe Margot. Irina, văzîndu-1, ţipă iar. Dar Margot alunecă într-o parte şi el tăie aerul.
— Ce vrei? întrebă ea.
— Moarte! se auzi un glas surd şi atacă din nou.
De data asta nu lipsi mult să o atingă pentru că hainele lungi îi îngreunau mişcările. Dar reuşi să se ferească. Căzu pe spate şi se rostogoli de aleea pietruită. Genunchiul atinse pietrele şi simţi durerea. Ridică

cuţitul şi îşi despică cămaşa de la genunchi în jos, pentru a se putea mişca mai bine. Pentru cîteva secunde, picioarele ei dezgolite îl opriră pe atacator. Şi ea profită de asta. Sări înspre el şi îl tăie la o mînă.

— Ticăloaso! strigă el, de durere, făcînd cîţiva paşi înapoi.

Lui Margot ochii începeau să-i ardă şi curajul urca în valuri. Era din nou liberă şi puternică. Era pregătită să se apere şi ştia că avea să învingă, chiar dacă hainele nu o ajutau. Strînse degetele pe cuţit şi se învîrti în cerc, căutînd momentul să atace. Dar o pierdu din priviri pe Irina. Aceasta prinse curaj, tocmai din panica teribilă, şi se aruncă asupra atacatorului, profitînd că acesta era cu spatele la ea. Nu auzi strigătul lui Margot de a sta pe loc. Nu văzu decît spatele acelui om. Se aruncă asupra lui, dezechilibrîndu-1, agăţîndu-se de cuţitul lui. în cîteva clipe, atacul se putea termina.

Margot se avîntă spre ei. Prinse şi ea de cuţit şi-l smulse din mîna bărbatului, aruncîndu-1 departe. Acum, Irina striga ca o apucată, zgîriindu-1, încercînd să-l muşte. Avea sînge pe haine, dar nu-i păsa. Nu vroia să se desprindă de acel om, în ciuda încercărilor lui Margot de a o trage într-o parte. Dar banditul nu avea aceleaşi modalităţi cu cele ale lui Margot. El o apucă pe Irina de talie şi o aruncă într-un parte. Femeia căzu peste Margot

şi amîndouă ajunseră la pămînt. Şi el se repezi din nou spre ele. Margot nu reuşi să se ridice să se apere pentru că Irina era peste ea. Fu apucată de păr şi o ridică în sus cu uşurinţă. Lupta se dădea acum, din nou, între ei doi.

— Ajutor! urlă Irina cît de tare putu, albă la faţă şi tremurînd. Ştefan…

însă nu mai era timp. în cîteva secunde avea să-i ia cuţitul din mînă şi avea să-l împlînte pînă la plasele. Simţea mirosul sîngelui. îi curgea pe gît şi pe sîni din rana de la mîna bărbatului.

— Mori! strigă el, smulgîndu-i cuţitul din mînă şi pregătindu-se să o lovească.

— Margot! se auzi un strigăt dinspre conac şi ea îl văzu pe Robert venind în fugă alături de Bogdan. Şi cu privirea spre el se mişcă deodată, lovindu-1 cu cotul în coaste pe cel care voia să o omoare. îl auzi gemînd şi slăbind strînsoare. Atît cît să-i permită să se ferească de cuţitul care se îndrepta spre inima ei.

— Stai jos! îi strigă Robert. Smulse cuţitul din mîna lui şi-l aruncă departe cu o lovitură apoi îl lovi în faţă, aruncîndu-1 pe spate. Bogdan scoase pistolul şi îl îndreptă spre el.

— Stai pe loc! zise el.

Era clar că nu avea să o facă. Se uita la ei şi surîse dispreţuitor. Apoi se repezi spre Margot, care rămăsese

jos. Pistolul lui Bogdan se descărcă în pieptul lui. Se clătină şi căzu la picioarele lui Margot.

— Eşti bine? şopti Robert, ferindu-i părul de pe obraz. Sîngele îi pătase cămaşa în mai multe locuri. Degetele lui o atinseră încet, cercetînd fiecare pată pentru a vedea dacă sîngele era al ei.

— Sînt bine.. .spuse ea dar se opri pentru că din conac năvăliră afară mai multe persoane. Dinspre grajduri veneau în fugă mai mulţi servitori în frunte cu Henry.

— Ce se întîmplă? Irina? Doamne! se îngrozi Ştefan cînd ajunse lîngă ei şi o privi la lumina unui felinar întîi pe soţia lui, apoi pe domniţă şi pe bărbatul mort de lîngă ei. Văzînd că Irina era bine, îşi îndreptă privirea spre Margot.

Ochii lui alunecară pe corpul ei plin de sînge şi Robert, cu un gest posesiv, îi acoperi picioarele goale. Ea gemu şi îl lovi peste mînă.

— Piciorul! spuse ea încet.

El îi ridică materiatul murdar şi rupt şi se uita la genunchiul ei lovit de pietrele din grădină.

— Cine era? întrebă Bogdan în timp ce Henry învîrti corpul bărbatului cu faţa în sus.

— Nu ştim! spuse Irina tremurînd încet.

— Dar ce căutaţi aici?

— Am ieşit să luăm aer! răspunse tare Margot în timp

ce Robert o ridica în braţe după ce o învelise în haina lui.

— Vă duc în camerele voastre, domniţă! spuse el şi trecu pe lîngă ceilalţi repede. în uşa îi întîmpină Mărie. Fără să pară inspăimîntată, îi urmă sus. Ştefan puse să fie dus corpul tîlharului într-o magazie şi ceru slugilor să cerceteze tot conacul şi împrejurimile. Se formă o patrulă imediat, în frunte cu boierul, cu făclii şi cu cîini, şi ieşiră pe poarta conacului, după ce cercetară întîi casa. Zarva pe care o făceau trezi ţăranii care se odihneau pe la casele lor. Dar nu găsiră nimic. Aşa că se întoarseră la conac, mai nervoşi decît erau cînd plecaseră. Din camera ei, Margot auzea gălăgia pe care o făceau, descălecînd.

— E numai vina ta! spuse Mărie.

— De ce? întrebă strîmbîndu-se cînd vru să se ridice. O durea gîtul acolo unde o strînsese banditul. Unde e Robert? întrebă ea.

— Acum vrei să-l vezi?

— Unde e, Mărie? întrebă fata pe Mărie, care privea pe fereastră.

— Jos, cred! răspunse şi nu termină de vorbit că Margot se şi ridică şi se îndreptă spre uşă. Unde te duci?

— Cineva vrea să mă omoare. Vreau să ştiu ce se întîmplă şi cine era omul acela! explică ea din uşă şi

plecă.

Mergea călcînd apăsat dar nu şchiopăta. Mărie o ajunse din urmă şi amîndouă coborîră scările. Se auzeau vocile bărbaţilor de jos. Intră în salon, văzînd cum conversaţia se întrerupe brusc.

— Domniţă! exclamă Ştefan, lăsînd paharul cu vin din care se pregătea să bea şi ridicîndu-se laolaltă cu ceilalţi.

— Domnilor, vreau să ştiu dacă aţi aflat cine e cel care m-a atacat! spuse ea tare, aşezîndu-se pe un fotoliu şi făcîndu-le semn să se aşeze şi ei.

— Domniţă, nu am găsit pe nimeni înjur. Credem că era un tîlhar… un hoţ venit la furat…

— Boier Andoni, nu sînt proastă. Nici un tîlhar de doi bani nu poartă asemenea haine şi nu intră în casa unui boier de unul singur! i-o tăie ea dur. Vroia să mă omoare pe mine şi pîndea ocazia să intre în casă. Noi l-am ajutat…

— Poate ar fi fost mai bine dacă stăteai în casă! zise Robert deodată.

Felul în care Margot se întoarse spre el putea fi asemănător unei furturi. Ochii ei verzi tăiau ca o lamă de oţel.

— Nu trebuie să dau seama pentru faptele mele, domnule D'Ambrey, mai ales vouă!

— Evident, dar în seara asta te putea costa viaţa!

Bogdan lăsă privirea în pămînt. Se simţea vinovat de ceea ce se întîmplase. Din vina lui ea ieşise afară. Dacă ea şi Irina ar fi păţit ceva…

— Poate dacă însoţitorii mei ar fi fost mai vigilenţi, toate astea nu s-ar fi întîmplat!

— Mă acuzi pe mine pentru lipsa ta de judecată?

— Lipsa mea de judecată? întrebă ea, sărind în picioare. Pînă în clipa în care am sosit aici, aceste lucruri nu s-au întîmplat şi tu ştii de ce. Nimeni nu l-ar fi atacat pe Filip!

— Filip!? repetă Ştefan care nu mai înţelegea nimic. Cine e Filip?

Bogdan decise că era de ajuns. Nu era momentul să intre în detalii.

— Robert, stai jos. Domniţă, poate ar fi mai bine dacă v-aţi retrage, sînt sigur că sînteţi obosită. Domnişoară, o puteţi însoţi sus? întrebă el uitîndu-se la Mărie, care zîmbea ciudat şi părea să se distreze de minune.

— Nu cred că va fi de acord!

— Domnule Andoni, eu am fost asigurată de majestatea sa, regele, că voi ajunge cu bine la Iaşi. De asemenea, majestatea sa v-a cerut să vă supuneţi poruncilor mele. Nu este aşa?

Margot se aşeză din nou, de data asta, calmă. Robert

se aşeză şi el, încruntat şi furios.

— Aveţi dreptate! zise Bogdan. Vă vom spune tot ce ştim! mai adăugă el făcîndu-l pe fratele lui să tresară, mirat.

— Cine era acel om?

— Nu ştim!

— Era din Modova sau nu?

— Credem că era moldovean, dar mai multe nu ştim! răspunse Ştefan.

— Ar fi putut fi unul dintre oamenii aceia care te căutau în Polonia! îşi dădu cu părerea Robert.

— Nu erau ei!

— Oare? se întrebă şi Bogdan. Se potriveşte foarte bine…

— Aşa cum a spus fratele vostru, omul acesta era moldovean!

— Şi totuşi… cine erau oamenii aceia?

— Habar n-am! răspunse ea tare şi apăsat.

— Căutau doua femei. Una blondă cu ochii verzi. Atunci părea imposibil, dar astăzi, după toate aceste surprize pe care măria ta ai avut grijă să le suferim, nimic nu mai este limpede. E posibil să vă caute pe voi!

— Domnule D'Ambrey, încerci să mă enervezi? întrebă ea răstit. A fost o coincidenţă. Eu nu ştiu nimic de acei oameni. Pe mine nu mă caută nimeni. Aşa că

isprăveşte cu întrebările astea!

— Cum vrea măria ta! răspunse Robert ridicînd din umeri. Şi atunci ce s-a întîmplat?

Margot se uită peste umăr şi îi făcu semn lui Henry să se apropie. Bărbatul intrase după ea în încăpere şi stătea în tăcere, lîngă uşă. Făcu cîţiva paşi şi se opri în faţa lui Margot.

— Henry, ce s-a întîmplat acolo?

— A intrat prin grădină, mergînd printre copaci. Voia, cred, să intre pe uşa ce dă în grădină. Un loc bun pentru a intra într-o casă în puterea nopţii. Insă planurile i-au fost stricate cînd aţi apărut în grădină. Purta haine bune, deci nu era un simplu hoţ, adăugă Henry uitîndu-se spre Ştefan Andoni, demonstrîndu-i astfel că teoria sa era greşită.

— Avea bani sau altceva de preţ? întrebă Margot.

Bogdan răspunse înainte lui Henry.

— Ceva bani şi acest pumnal! zise întinzîndu-i-1. Era scump şi ascuţit. Margot îl luă şi îl studie atent.

— Acest om era un mercenar, un ucigaş. A preferat să se ucidă decît să cadă prizonier, spuse ea, jucîndu-se cu pumnalul. Şi cunoaştea această casă, adăugă încet, dar destul de tare încît să îl facă pe Ştefan să sară în sus de unde stătea.

— Domniţă, doar nu insinuaţi că eu aş aşa ceva. de-a

face cu acest om… protestă el, palid de supărare.

— Domnule Andoni, nici prin cap nu-mi trece că aţi putea avea ceva de-a face cu acest om. Pur şi simplu observam că acest bărbat ştia pe unde să intre, cum să se descurce odată intrat şi ceva îmi spune că nu avea să deschidă toate uşile pînă m-ar fi găsit sau ar fi găsit ceea ce caută. Aşadar fie mai fusese aici, fie stătea prin împrejurimi şi a intrat în vorbă cu slugile, iscodind…

— La Iaşi nu se ştie data exactă la care veţi ajunge! spuse Bogdan. Aşa că se poate să fi fost aici de mai mult timp, aşteptînd… Dar se poate să fi venit cu noi din Franţa. Poate vă căuta… insistă el pe idee că tot pe ea o căutau.

Mărie ridică privirea spre Margot care se uita spre ea. Schimbul lor de priviri nu trecu neobservat.

— în nici un caz. Nu sînt chiar atît de invidiată sau periculoasă pentru ca cineva să pună să fiu ucisă, mai ales cînd am plecat din Paris.

— Sînteţi sigură? întrebă sarcastic Robert.

— Mai mult decît sigură, răspunse ea peste umăr. însă mai este şi posibilitatea ca acest om nu vroia să mă ucidă pe mine. Poate nu vroia decît acea scrisoare de care nu te desparţi, boier Andoni! spuse ea. Sau oricare altă scrisoare aflată în posesia fratelui vostru…

— Scrisoarea?! repetă ca pentru sine Bogdan în timp

ce fratele lui îi arunca priviri ucigătoare.

— Domniţa ştie de scrisoare? întrebă el în şoaptă, dar ameninţător.

— Da…

— Bogdane, ce ţi se întîmplă? Această scrisoare este un secret şi…

Robert îl opri pe Ştefan cînd acesta se duse spre Bogdan.

— Ştie, dar nu i-am spus noi!

— Dar cum…

— Ştiu că acea scrisoare este adresată unui grup de boieri din Moldova. Printre care şi voi, boier Andoni. Iar mesajele voastre ajung în Franţa aduse de tineri pe care nimeni nu-i bănuieşte. Ca tînărul Lupaşcu. Apoi duse la rege de aceşti domni! zise ea arătînd spre Robert şi Bogdan.

Ştefan căzu pe scaun şi respiră adînc. Fiica Domnului le ştia secretul. Pentru asta toţi puteau fi ucişi. Era trădare ceea ce puneau ei la cale. Cereau înlăturarea Domnului şi punerea pe tron a unui domn pămîntean. Era marea dorinţă a românilor de peste tot. Să trăiască sub un domn moldovean. Şi asta nu numai de cîţiva ani. Erau treizeci de ani de cînd domni străini se perindau pe la domnie. Unii cîteva luni, alţii cîţiva ani. Unul mai rău decît ceilalţi. Pentru orice dădeau explicaţie la 45

Poarta Otomană. Şi nu făceau decît să se îmbogăţească, în timp ce boierii pămînteni trebuiau să tacă şi să rabde. Familii care se trăgeau din domni adevăraţi ai Moldovei trăiau prin pribegie sau în umbră. Nu era drept.

— Puteţi avea încredere în mine. Ştiu despre acea scrisoare chiar de la majestatea sa. A fost unul dintre motivele pentru care am acceptat să vin în Moldova. Şi pentru a îmbunătăţi relaţiile cu Franţa. După cîteva luni mă voi întoarce la Paris şi nu veţi mai auzi de mine, aşa că secretul vostru e în siguranţă!

— Te întorci la Paris?

— Da, domnule D'Ambrey! răspunse ea, ridicîndu-se. Acum vă las să discutaţi despre lucruri mai importante… adăugă şi ieşi urmată de Mărie şi de Henry.

Bogdan trecu primul şi Robert rămase să închidă uşa. începu să se plimbe prin camera lui Robert de parcă nu ştia unde să stea.

— Poţi să te aşezi pentru cîteva clipe?

— De ce? se răsti acesta. Nu mai înţeleg nimic… domniţa este cea mai ciudată şi misterioasă persoană…

— Da, dar…

— Şi apoi mai ştie şi planurile noastre… bineînţeles că Ştefan e preocupat. .. de ce n-ar fi? E fiica Domnului,

pentru numele lui Dumnezeu. Nu mai înţeleg nimic…

— Bogdane, stai jos! spuse Robert, împingîndu-1 pe un scaun.

— Tu ce ai?

— Ceea ce vreau să-ţi spun e destul de grav, poate mai grav decît toate astea…

— Ce poate fi mai grav decît asta?

Robert trase aer în piept înainte de a deschide gura.

— Cînd am tras la hanul de la Praga… îţi aminteşti?

— Bineînţeles că da!

— Am cunoscut o femeie acolo. Am vorbit. Eu eram nervos după cearta cu Filip, adică cu Margot. Femeia aceea… ne cunoştea numele şi ştia că mergem spre Răsărit!

— Poate să aibă legătură cu domniţa? O conspiraţie?

— Nu… nu.

— Dar ar fi posibil, nu?

— Vrei să asculţi? se răsti Robert. Am plecat şi nu am mai văzut-o. Pînă înainte să intrăm în Moldova. La Cornul de Aur a venit în camera mea şi a stat cîteva ore… am făcut dragoste cu acea femeie. Şi am aflat cine era… călătorea cu noi spre Iaşi!

— Dar cu noi nu mai călătorea nimeni altcineva… în afară de…

De data asta nici nu se mai mişcă. Se uită la prietenul

lui căutînd să găsească răspunsul pe faţa lui.

— Spune-mi că era Mărie! se rugă el.

— Nu, nu era Mărie. îmi spusese numele ei numai pentru că eu mi-a dat seama că numai ea putea fi. La momentul acela eu credeam că alături de noi călătorea Filip. A doua zi am încercat să-i vorbesc celei pe care o credeam Margot, dar m-a ignorat. Părea că nu se petrecuse nimic. Ajunsesem să cred că era doar închipuirea mea. Şi mai era şi faptul că nu m-a lăsat să aprind o lumînare şi nu a rămas pînă în zori. Nu îi văzusem chipul, dar îi cunoşteam vocea. însă mintea mea a refuzat să facă legătura între femeia care venea în camera mea şi tînărul slăbuţ şi arogant care călătorea cu noi.. .Dar cînd a coborît astăzi din trăsură…

— Domniţa?

— Da. Margot e cea care venea în camera mea…

— Tu eşti nebun! urlă Bogdan, apucîndu-1 de haină şi scuturîndu-1. Domniţa?

— Ce vrei să fac? Sînt un nebun, ştiu, dar nu pot face nimic. Mă atrage, mă fascinează şi mă înfurie totodată. Ce pot face?

— Să spui nu! spuse printre dinţi Bogdan. Poate ea nu e decît o fată tînără fără minte care a făcut mereu ceea ce a vrut, dar tu…

— Eu cred că m-am îndrăgostit de ea! zise încet

Robert.

De data asta Bogdan oftă din greu. Capul îi era prea plin ca să mai poată judeca limpede. Nu vedea decît o prăpastie în care intraseră şi nu mai puteau să iasă.

— Nu vom sta la Iaşi mai mult de cîteva săptămîni. Iar tu nu te vei apropia de ea decît dacă sînt şi alte persoane cu tine. Pentru nimic în lume nu vei rămîne singur cu ea! spuse Bogdan făcînd un plan strict şi pe care dorea din tot sufletul să-1 ducă la îndeplinire.

— Bogdane…

— Vom sta la palat doar atît cît este necesar. Vom face ceea ce trebuie şi vom pleca înapoi de îndată, continuă el încruntat. Nu vreau ca voi să…

— Ea vrea să plece înapoi! anunţă Robert.

— Şi ce îmi pasă mie? Porunca nostră era să o însoţim pînă aici şi atît!

— Eu nu o voi lăsa aici. Şi tu, dacă vrei să pleci nu ai decît să o faci de unul singur. Eu voi sta alături de ea!

— Tu… începu Bogdan ridicîndu-se iar în picioare.

— Eu o iubesc şi nu o voi lăsa aici. Este în primejdie şi tu ştii asta!

— Nu ştii nimic despre ea… absolut nimic. Vrei să-ţi distrugi viaţa pentru ea fără să ştii nimic? Mie toate astea mi se par ciudate… la Paris circulau multe vorbe despre ea…

— Nu-mi pasă!
— Văd!
— Tu de cînd îmi dai lecţii mie? strigă deodată Robert. Tu care eşti încă îndrăgostit de o femeie măritată, care mai este şi soţia fratelui tău? Tu care erai să-l înşeli în propria lui casă?
Nu mai gîndeau clar. Pumnul lui Bogdan plecă cu toată forţa şi Robert nu reuşi să-l oprească. Simţi gustul dulceag al sîngelui care curgea din buza spartă. Şi se aruncă asupra prietenului său, lovindu-1 aprig în stomac. Căzură jos, grămadă, într-o învălmăşeală de mîini şi picioare. Nu auziră bătaia în uşă şi nici nu observară cînd Ion intră pe jumătate însoţit de Claviere. Pentru cîteva clipe, aceştia rămaseră împietriţi dar reuşiră să se smulgă din această stare şi să se repeadă spre cei doi, despărţindu-i.
— Doamne Dumnezeule, boier Bogdan! zise Ion ţinîndu-1 strîns.
— Domnule Robert, ţin să vă amintesc *că boierul este prietenul vostru! spuse Claviere ceremonios.
— Dă-mi drumul! se răsti Bogdan, smulgîndu-se din braţele lui Ion. Ce cauţi aici?
— Domnia ta ne-a chemat! răspunse acesta făcînd un pas înapoi.
Bogdan se încruntă, parcă fără să-şi mai amintească

cînd spusese aşa ceva.

— De ce domnii se certau? întrebă Ion cu firea lui curioasă.

— Ce îţi pasă ţie? se răsti la el, Robert.

Amîndoi servitorii se uitară miraţi la el. Dar Robert ridică din umeri şi ieşi pe uşă. Bogdan, în schimb, îşi turnă vin într-o cupă şi bău cu sete, aruncîndu-se într-un fotoliu de lîngă geam.

— E nebun! spuse el, punînd cupa pe masă.

— Putem fi de folos domniei tale? întrebă Ion.

— De asta v-am chemat, nu? întrebă el, întinzînd picioarele în faţă. Vreau să fiţi atenţi la tot ce se întîmplă de acum încolo, la fiecare om ciudat care vă iese în cale şi care poate fi un pericol pentru domniţă!

— E un pericol mare? întrebă Claviere.

— încă nu ştim, dar putem fi toţi în pericol. Chiar şi fratele meu şi Irina!

— Doamna Irina nu trebuia să iasă afară noaptea, boierule! zise Ion. Multe feţe fără credinţă mişună peste tot în zilele astea!

— E adevarăt, dar aşa sînt femeile. Nu le poţi porunci şi să aştepţi să şi facă ceea ce au spus. De aceea vreau ca voi doi să fiţi cu ochii în patru!

— Prea bine! zise Claviere.

— Ioane, tu păzeşte-o pe Irina, unde se duce, ce face.

Vor merge cu noi la Iaşi, aşa că poate fi în pericol. Iar tu, Claviere, ai grijă de domniţă. Nu va fi uşor, pentru că e imprevizibilă. în fiecare clipă poate face ceva. Şi se poate îmbrăca din nou în bărbat…

— Voi fi atent, boierule. Şi mai e şi Henry, care nu se desparte de ea nici o clipă. Dar domnul Robert poate să nu fie de acord cu acest plan…

— Va fi, pentru că porunca noastră e să avem grijă de domniţă. Cînd îi va trece supărarea, va fi de acord!

— Cum porunceşte domnia ta! spuseră cei doi deodată.

— E numai încăpăţînat şi un nebun furios! zise Bogdan obosit, ridicîndu-se şi el pentru a ieşi din camera lui Robert.

Dacă ar fi putut citi gîndurile lui Robert în acel moment ar fi văzut că şi acesta gîndea acelaşi lucru despre el. Ieşi în grabă din camera lui şi se îndreptă spre camera lui Margot. Uşa era închisă aşa că bătu de 49

două ori cu grijă. însă trebui să se controleze pentru a nu lovi cu pumnul în uşă de nerăbdare. Mărie îi deschise şi îl lăsă să intre.

— Ce face? întrebă el încet, văzînd că Margot era întinsă pe pat.

— A adormit acum vreo oră…

— Du-te şi tu şi odihneşte-te, voi sta eu cu ea…

— Dar…
— Mărie, nu-ţi fă griji, du-te. Voi sta eu cu ea şi dacă vine cineva te chem…
— Bine! răspunse ea, ieşind pe cealaltă uşă de legătură.
Robert trase un scaun aproape de pat şi se aşeză. întinse picioarele în faţă şi îşi lăsă privirea să o atingă, dacă nu puteau să o facă mîinile. Părul despletit îi încadra chipul. Era frumoasă. Chipul ei era liniştit, aşa cum rareori îl văzuse. Robert îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. O iubea. Acest gînd îl făcu să zîmbească. Nu mai simţise aşa ceva de mult timp. De cînd era un băiat de şaisprezece ani. însă atunci nu fusese decît o atracţie amestecată cu curiozitatea pentru o fată frumoasă cu experienţă şi mai mare decît el. Acum era un sentiment puternic care nu-1 lăsa să doarmă. Se întreba în fiecare minut în care nu era cu ea, ce făcea, dacă era bine. Vroia să ştie totul despre ea.
— Nu… Filip! strigă deodată în puterea nopţii Margot, sărind în sus şi dînd din mîini.
— Margot! sări Robert, prinzînd-o în braţe. Trezeşte-te…
— Nu… gemu ea într-un hohot de plîns.
— Margot! zise ferm Robert, prinzîndu-i faţa între mîini.

— Robert?

— Eu sînt… ai avut un coşmar…

— Da…

— întinde-te înapoi. închide ochii, voi sta eu lîngă tine!

— Vino aici! îi ceru ea, trăgîndu-se într-o parte pentru ai face loc.

Rămaseră aşa mai multe minute, îmbrăţişaţi.

— Cine e Filip? întrebă el brusc.

— Cine?

— I-ai spus numele!

— A murit! şopti ea încet.

Margot adormi imediat în braţele lui. După cîteva minute somnul îl răpi şi pe el. Cînd se trezi era singură. Robert plecase, dar lăsase pe pernă, alături de ea, un trandafir roşu ca sîngele. Acest lucru o făcu să zîmbească şi aşa o găsi şi Mărie, cînd veni să o ajute cu hainele.

— E un bărbat atent, spuse aceasta.

— E!

— Dar poate fi periculos pentru noi, mai adăugă Mărie.

— Ştii că sînt în stare să mă apăr!

— Să te aperi?! rîse Mărie. Vei face mult mai mult dacă e nevoie, dar eu vreau să te poţi întoarce acasă cu

acelaşi zîmbet pe chip!

— Oh, tu şi poveştile tale!

— Ceva îmi spune că vom avea destule probleme, nu ne mai trebuie încă una. Şi dacă tu ai asculta de raţiune, nu de inimă, ai spune la fel…

— De ajuns, draga mea, nu mai vreau predici. Vreau să trăiesc! spuse Margot, deschizînd geamul şi privind afară, la primăvara cu copacii înfloriţi. Şi îl vreau pe el…

Mărie dădu din cap, cu indulgenţă. în timp ce Margot avea să trăiască, ea trebuia să stea de veghe. Poate afară era senin, era frumos şi cald, dar dinspre est se prevestea furtună. în curînd avea să fie faţă în faţă cu duşmanul. Şi mai rău era că nu ştiau cu precizie care era acest duşman. '

— Căpitanul Mihnea cere o audienţă la măria sa! spuse Mărioara repetînd cuvintele căpitanului.

— Să intre! spuse Ştefan, ridicîndu-se, după ce Margot dădu din cap afirmativ la privirea lui întrebătoare.

Căpitanul îşi purta uniforma cu mîndrie. Era un bărbat destul de tînăr, cu o privire plăcută, trecut prin multe, dar care ştia cum să se poarte la curte şi cum să îi ia pe cei bogaţi pentru a ajunge departe în viaţă. Ţinea la onoarea sa mai mult decît la orice şi pentru asta umbla

îmbrăcat bine, mîndru, cu o mustaţă fină, întoarsă la colţuri. Se mîndrea să servească ţara şi avea grijă de oamenii săi. Păşind în salonul boierului Andoni, pe care-l cunoştea, respiră adînc, pentru a-şi face curaj. Uneori, avea mai mult curaj pe cîmpul de luptă decît în salonul 51

unui boier, mai ales în prezenţa domniţei. Nu uita că era primul de la curte care o vedea pe cea pe care toţi o aşteptau de luni întregi.

— Măria sa, Domnul trimite salutări fiicei sale, domniţa Margot! spuse el, uitîndu-se în cameră fără să ştie cu exactitate care dintre cele două doamne frumoase era. Pe soţia boierului Ştefan o cunoştea pentru că mai vizitase conacul şi în alte dăţi şi o văzuse la curte. Aşa că nu mai rămîneau decît cele două fete.Una blondă şi alta brunetă. însă domniţă îl salvă, prin tonul ei poruncitor şi autoritar, precum şi prin cuvintele sale.

— Mulţumesc, căpitane Mihnea. Aţi venit să ne însoţiţi la Iaşi?

— Da, domniţă. Domnul a poruncit aşa…

— Foarte bine, dar veţi asculta de poruncile boierului Bogdan Andoni şi ale domnului D'Ambrey. Ei sînt însărcinaţi cu siguranţa mea pînă la Iaşi, prin porunca majestăţii sale, regele Franţei!

Căpitanul se înclină, dar nu părea prea încîntat de

acest lucru. Domniţa se ridică şi urcă cu Mărie sus pentru a se schimba pentru călătorie. Trăsurile fuseseră pregătite de boierul Andoni cu o zi înainte şi acum săteau pe peronul din faţa casei sale, în aşteptarea domniţei. Aceasta nu-i lăsă mult să aştepte. Coborî grăbită şi urcă în trăsura sa, curăţată şi reparată după un drum lung şi îl pofti alături de ea pe Robert, lăsîndu-1 pe Bogdan alături de familia lui. Acesta se înclină, mulţumind de această favoare, dar îi aruncă lui Robert o privire ameninţătoare. Se vedea clar că prezenţa domniţei alături de Robert nu putea duce la nimic bun, şi mai mult decît atît, era chiar periculos.

9.

Intrară în Iaşi înspre seară. Soarele stătea să apună şi întunericul se lupta cu el. Oraşul nu era însă pustiu. Era mijlocul lui mai şi era cald, aşa că toată lumea bătea drumurile. Străzile înguste erau pline de curioşi, gură cască, femei şi copii, cerşetoriei ţigani, de vînzători care strigau în gura mare, lăudîndu-şi marfa. Pe la hanuri răsunau cîntări. Era sărbătoare, aşa că toţi uitaseră pentru o zi de griji şi de treburi, lăsîndu-se într-o lenevеală care mîine avea să fie uitată. Astăzi se rîdea şi de juca, se bea şi se mînca. Să mai uite lumea de treburi, de griji şi de sărăcie. Pînă mîine, cum e omul sărac.

Stăbătură străzile în goana cailor, spre supărarea lui

Margot, care nu reuşi să vadă mare lucru din oraş. însă din spusele căpitanului Mihnea, care îi conducea spre palat, erau deja în întîrziere. Abia la porţile casei Domnului, goana fu oprită şi Margot întrezări locul unde avea să trăiască în următoarele luni. Curtea domnească era construită în stilul moldovenească, unul amestecat între cel turcesc şi cel rusesc. Ferestrele erau arcuite şi nu prea largi, iar uşile erau din cel mai frumos lemn lustruit şi niţel trecut de vreme. Avea scări mari şi în multe locuri, care duceau spre camerele de sus. Un zid gros înconjura întreaga curte domnească şi porţile mari erau păzite bine, mai ales pe timp de noapte.

în faţa palatului erau aşezate străji. Aprinseseră făclii şi felinare. Văzînd cele patru trăsuri - pentru că, pe lîngă cele două cu care călătoreau domniţa şi familia Andoni, mai era şi familia Lupaşcu, pe care tocmai ea îi invitase la Iaşi la propunerea lui Ştefan Andoni, şi care li se alăturaseră pe drum de îndată ce trecuseră pe lîngă conacul lor - gărzile eliberară drumul, lăsîndu-i să treacă. Căpitanul Mihnea deschidea drumul cu cîţiva dintre oamenii lui, iar ceilalţi veneau în spate. Ajunseră în curtea interioară şi gărzile se aliniară, dînd salutul cuvenit.

Mai mulţi boieri şi alţi curioşi stăteau pe scările largi de la intrare sau prin curte. Un valet se repezi şi

deschise portiera trăsurii. Margot respiră de cîteva ori adînc şi coborî. Rochia ei de călătorie era croită de cele mai bune croitorese ale Parisului, în culori închise. Părul îi era strîns simplu sub peruca pudrată, pe care avea o pălărioara în trei colţuri. La ea avea o broşă de diamante şi safire. Toate astea pentru o cît mai bună impresie. De îndată ce puse piciorul de pietrele din curtea casei tatălui ei, simţi un fior pe şira spinării, care îi traversă tot corpul, îşi îndreptă spatele, ridicînd capul, mîndră.

Sub privirea mirată a lui Robert şi a Măriei, trecu înainte cu o ţinută princiară. Ştefan Andoni veni alături de ea, servind drept călăuză. Familia sa venea în spate şi Robert o însoţea pe Mărie alături de Bogdan, în acea aventură, care avea să fie prezentarea domniţei la curtea tatălui său.

Un boier trecut de cincizeci de ani se aplecă adînc în faţă, pe scările de la intrare. Alături de el era un alt bărbat, mai tînăr, purtînd un strai european elegant. Amîndoi rămaseră cîteva clipe fără grai, văzînd frumuseţea domniţei care venea spre ei. Chipul ei luminat de ochii verzi făcea sîngele să clocotească şi mintea să o ia razna.

— Bun venit, domniţă Margot! spuse cel mai tînăr, făcînd o nouă plecăciune dar fără să o piardă din ochi, cu un glas tremurat.

— Boierul Dan Neagu, măria ta! îl prezentă Ştefan Andoni.

— Mulţumesc pentru urări! răspunse ea, fără săi acorde prea multă atenţie.

— Boierul Oprea! adăugă Ştefan.

Acesta nu spuse nimic, dar se aplecă şi el din nou. Era roşu în obraji şi plesnea de sănătate. însă pe chipul său puteai citi ca într-o carte. De altfel, părea niţel cam naiv şi moale. Margot îl salută din cap şi trecu înainte.

— Măria sa, domniţa Margot! se auzi vocea majordomului pînă în capătul sălii şi, de bună seamă, în toată grădina.

Trecu cu un pas mîndru, fără să se uite în altă parte decît în faţă. Şi pătrunse alături de cei doi boieri şi de Ştefan în sala mare a palatului în care era acel bărbat căruia ea ar fi trebuit să-i spună tată. Era acolo, chiar în faţa ei. Şi alături de el erau soţia şi fiul lui. Iar ea nu avea ce căuta aici, îşi spuse în timp ce se îndrepta spre el fără să-i privească pe toţi acei oameni care se plecau la trecerea sa. Ochii ei îl urmăreau pe Domn şi, fără să-i placă, decise că semăna cu el. Aceeaşi culoare a părului şi aceeaşi formă a ochilor. Tenul deschis şi gura plină. Dar dacă avea de ales între el şi mama ei, bineînţeles că ar fi vrut să semene cu ea. Dar era mai bine că luase trăsăturile lui fizice decît pe cele interioare. Şi apoi, îşi

spuse ea, el părea că întreaga lume era la picioarele lui. Ţinuta lui o spunea, felul în care stătea, cu o mînă în şold şi cu capul dat pe spate, pentru a-i privi pe toţi de sus. îşi luase hainele cele mai strălucitoare şi mai încărcate pentru a-i arăta măreţia şi bogăţia. Voia să o impresioneze, îşi spuse ea şi zîmbi, spre mirarea Măriei. Dar ea ştia de ce o făcea. Aşa avea să cîştige, folosindu-se de acea dorinţă a lui de a o impresiona, de a o face să se simtă acasă.

îi zîmbea şi el, de parcă fusese plecată pentru cîteva luni de lîngă el. Şi soţia lui era numai zîmbet. Era o femeie nu prea frumoasă şi negricioasă. O grecoaică oacheşă. Ochii negri erau mari şi părul la fel de negru era împletit complicat. Nu părea încîntată de sosirea ei. Stătea pe scaunul ei, ci o atitudine de împărătească, dar în care se vedea clar dispreţul pentru fiica vitregă întoarsă acasă. Acea femeie avea inima neagră, aşa cum îi era şi părul. îşi etala diamantele şi bijuteriile pentru a trezi invidia fiecărei femei de acolo şi avea în preajma ei doamne care îi semănau la fire.

Nu departe de ea stătea Mihai, fratele ei. însă nu era decît un băiat de cincisprezece ani cu o privire asemănătoare cu a mamei sale. Avea părul negru ca pana corbului, lung pe spate, dar la ochi semăna puţin cu ea. Trăsăturile feţei îl făceau să semene mai mult cu

o fetişcană decît cu un bărbat, dar nu avea decît cincisprezece ani şi mai avea timp să se schimbe. Purta haine albe, cu blană fină la mîneci, croite în pas cu moda. însă frumuseţea ei îl făcuse să o privească cu o oarecare invidie şi admiraţie nu prea bine ascunsă. Era acolo şi teama ca nu cumva să piardă locul în inima tatălui din pricina surorii căzute din cer.

— Fiica mea! exclamă tatăl ei, desprinzîndu-se de familia lui şi venind spre ea.

Margot ştia că trebuie să-l salute, dar nu-i reuşi decît o reverenţă pe jumătate şi el o prinse în braţe, ridicînd-o. O sărută pe frunte. Ea rămase nemişcată, simţindu-i buzele reci pe fruntea sa.

O luă de braţ şi o duse spre familia sa.

— Soţia mea, Alberta şi fratele tău, Mihai!

Soţia lui aştepta o altă plecăciune pe care ea o făcu după ce ezită cîteva clipe, privind-o cercetător pe cea care era mama ei vitregă. Mai degrabă ar fi luat otravă decît să-i spună aşa.

— Bine ai venit! spuse Alberta.

— Mulţumesc, doamnă!

Mihai veni mai în faţă, aşteptîndu-şi rîndul. Ea îl studie pe acest băiat care era fratele ei. Dar nu făcu nici o mişcare spre el. Tînărul aştepta, evident ca ea să facă primul pas, dar ea era decisă să nu cedeze, însă o privire

aspră din partea Domnului îl făcu să se încline în faţa ei, punînd capăt întrecerii copilăreşti.

— Fii binevenită la curtea noastră!

Tatal ei interveni înainte ca ea să-i poată răspunde.

— Fiica mea vine tocmai din Franţa pentru a se reuni cu familia sa!

Conştientă că ochii întregii curţi, gătită cu grijă pentru această seară, erau îndreptaţi spre ea, reuşi chiar să zîmbească. Şi să vadă cum bărbaţii o priveau cu admiraţie şi dorinţă, iar femeile cu invidie pătrunzătoare şi curiozitate.

— Majestatea sa, regele Franţei, trimite salutări domniei voastre. Şi alături de salutări, majestatea sa vă trimite şi aceste daruri în amintirea unui relaţii de pace şi înţelegere care trebuie să domnească peste ţările creştine! adăugă făcîndu-i semn lui Henry să înainteze.

Acesta ducea în braţe un cufăr de lemn, frumos sculptat. De îndată ce îl puse pe o masă adusă în grabă de două slugi, Margot scoase o cheie de aur şi îl deschise. înăuntru erau două pocale de aur cu briliante, două inele cu safir şi un colier de rubine cu perle. Se mai aflau în cufăr două cărţi groase şi o eşarfă brodată cu fir de aur.

Alberta se aplecă să vadă ce conţinea cadoul adus de fiica sa vitregă şi luă unul din inele, studiindu-1 cu ochi

avari. însă soţul ei îi distruse plăcerea de a privi în continuare darurile cînd porunci slugilor să ia cufărul şi să-l ducă în cabinetul său.

— Fiica mea, sper că această călătorie a fost lipsită de pericole!

— întocmai, măria ta. Şi toate astea datorită însoţitorilor mei…

— Am înţeles că este vorba despre un boier moldovean. Boierul Bogdan Andoni?!

Bogdan Andoni se înclină adînc în faţa Domnului.

— Boier Andoni, fratele domniei tale ne-a înştiinţat că o veţi însoţi pe fiica mea pînă în Moldova la porunca majestăţii sale, regele Franţei!

— Aşa este, măria ta! răspunse tare şi clar Bogdan.

— Dar pare-mi-se că nu ai fost singur! băgă de seamă Domnul privindu-1 pe Robert, care stătea alături de el, plin de curiozitate, ca şi cele mai multe femei din sală.

— L-am avut ca însoţitor pe prietenul meu, contele Robert de Clermont! rosti Bogdan.

Domnul înclină capul, încîntat. Soţia lui zîmbi fără grijă, adresîn- du-i o privire lungă. Curtea fu străbătută de un zumzet, care însă nu ajunse la urechile lui Margot. Ea nu îl mai vedea decît pe Robert din întreaga sală.

— Un conte francez este binevenit oricînd la curtea noastră! exclamă Alberta. Majestatea sa regele Franţei a

avut grijă ca domniţa să fie bine protejată…

La cuvintele ei, Robert se lăsă într-o plecăciune, mulţumind cuvintelor ei, în timp ce Bogdan pufni în rîs, numai pentru sine, dar fără să scape de privirea şireată a lui Mărie, aflată foarte aproape de el. Cei doi schimbară o privire complice şi fata surîse. Dar dacă celor doi li se păreau amuzante cuvintele doamnei Alberta, Margot se înroşise de furie. Nu erau decît cîţiva paşi pînă acolo unde stătea el, se gîndi ea simţind dorinţa să ajungă alături de el şi să-i spună cîteva, dar dacă făcea asta, avea să-şi distrugă reputaţia pentru totdeauna la curtea moldovenească şi avea să le dea subiect de discuţie ani de zile de acum înainte.

Aşa că se controlă, strîngînd pumnii şi zîmbind cu toată faţa, în timp ce tatăl ei îi perinda prin faţă boieri şi doamne pe care nu avea nici un chef să-i cunoască, dar cărora le răspunse la urări. Deja se încerca cîştigarea domniţei prin cuvinte de laudă şi priviri îndrăzneţe.

Conversaţia ar mai fi continuat, că doar era o curte întreagă care privea toate mişcările domniţei şi a familiei sale. însă domnul anunţă că fiica sa se va retrage datorită oboselii după o aşa lungă călătorie. Trecu alături de Alberta şi de cîteva persoane într-o altă încăpere. Acolo erau trei femei care o aşteptau.

— Draga mea, spuse Alberta pe un ton aparent cald,

domnişoarele tale de companie domnişoara Magda Oprea, fiica boierului Oprea!

Fata care purta acest nume se lăsă într-o plecăciune, dar nu înainte de a-i arunca o privire veselă şi deschisă. Era tînără şi proaspătă. Blondă şi înaltă ca şi Margot, nu semăna deloc cu tatăl ei, cel care o întîmpinase la intrare.

— Domnişoara Elena Săndulache, fiica doamnei mele de companie, Frederika Săndulache şi a boierului Săndulache, care este consilierul Domnului.

Dacă Magda Oprea îi plăcuse, aceasta îi displăcea. Era blondă, iar chipul îi era răutăcios. Hainele ei erau scumpe şi felul în care Alberta o prezentase arăta că era preferata ei.

— Doamna Nastasia Pantazy, soţia boierului Pantazy! Ea îţi va arăta palatul şi te va ajuta să înveţi limba noastră, mai completă Alberta.

— Bună seara, domnişoarelor, doamnă! zise Margot. Domnişoara Mărie de Vasquez este domnişoara mea de companie!

Mane surîse, dar nu pentru că îi fuseseră prezentate acele doamne, ci datorită acelui „de" pus numelui său. Numele ei nu avuse niciodată un „de" alături de el, pentru că originea ei era dintre cele mai modeste. Se purta aşa şi vorbea bine pentru că Margot o învăţase

multe. După cîteva amabilităţi schimbate, Margot fu însoţită de toate acele femei în apartamentele sale.

Se afla la al doilea etaj şi erau mai multe camere mobilate cu gust. Un salon mare, o anticameră, un dormitor mare şi alte cîteva camere. Se vedea că se gîndiseră la tot. Avea un majordom propriu şi cîteva servitoare. Singura dată cînd Margot protestă fu atunci cînd i se spuse că în camerele alaturate, destinate domnişoarelor de onoare stăteau cele două fete, Magda şi Elena. Ea hotărî imediat că domnişoara Elena Săndulache avea să cedeze camera sa lui Mărie.

— Dar, domniţă, poruncile au fost date! protestă Nastasia.

— Ştiu, dar vreau ca domnişoara Mărie să stea alături de mine. Sînt sigură că domnişoara Săndulache preferă să-şi păstreze vechea cameră care este, fără îndoială, mult mai confortabilă decît asta! adăugă uitîndu-se la Elena, care nu ştia ce să mai spună.

— Sînt sigură că este aşa! spuse, de voie de nevoie, Nastasia.

— Foarte bine! Chemaţi-1 pe majordom.

— Domniţă?!

— Vreau să-i vorbesc!

— Dar dacă aveţi nevoie de ceva, eu pot să…

— Vreau să-l văd pe majordom!

Nastasia nu avu ce să facă şi plecă să-l cheme. Cîteva clipe mai tîrziu intrară amîndoi în cameră. Era un bărbat slab şi înalt, cu un chip serios şi impunător. Se apropie de ea şi îi făcu o reverenţă adîncă, perfectă.

— Cum vă numiţi? întrebă ea, făcîndu-i semn să se ridice.

— Roger Comien! răspunse el într-o franceză perfectă.

— Sînteţi francez?

— Da, domniţă!

— Domnul v-a numit majordomul meu?

— Da, domniţă. Măria sa a crezut că aşa veţi fi mai mulţumită!

— Şi a avut dreptate, Roger! spuse ea, pronunţîndu-i numele apăsat. Cum de ai ajuns în Moldova?

— Am lucrat pentru un baron, măria ta. Pentru şase ani. A fost trimis la Viena pentru un an şi am mers cu el. Acolo a murit într-un duel…

— Un duel?

— Pentru o femeie, măria ta!

— Şi?

— Vroiam să plec înapoi în Franţa, cînd un boier moldovean m-a angajat şi împreună cu el am plecat în Moldova. Am fost majordom în casa lui pentru doi ani, pînă cînd Domnul a cerut să fiu majordomul vostru…

— Cum de Domnul ştia că eşti francez?

— O întîmplare, măria ta. Domnul a oprit pentru o noapte în casa stăpînului meu! lămuri Roger cu o nouă plecăciune.

— Foarte bine. Te poţi retrage…

După cîteva minute le ceru şi celorlalte femei să plece. O convinse şi pe Mărie să plece, cu toate că fata protestă. Margot se strecură în aşternuturi şi închise ochii. Şi nu se mai gîndi la toate cele petrecute, visînd însă că era departe de acest loc.

10.

Două siluete ieşiră pe poarta palatului, mergînd încet. Caii păşeau alene, aşa cum voiau ei. Era lună şi destul de luminos. Oraşul, în acele ore tîrzii, nu se dusese încă la culcare cu totul. în puterea nopţii se mai auzeau strigăte de veselie şi cîntece. Şi pe străzi se amestecau tot felul de oameni. Cerşetorii lucrau cel mai bine apăraţi de întuneric, eliberîndu-i de povara banilor pe cei care mai poposeau prin hanuri sau se îndreptau pe trei cărări spre casele lor.

Insă cei doi nu dădeau importanţă oraşului, ci îşi continuau drumul fără grabă. Se opriră în faţa unei case destul de sărăcăcioase, aflată între două străzi, cu ieşiri atît în una, cît şi în cealaltă. Unul dintre ei ciocăni de trei ori în poartă şi stătu cîteva clipe. Apoi bătu de două

ori. După cîteva clipe mai bătu o dată şi poarta se deschise. Apucîndu-şi caii de frîie intrară în curtea nu prea largă care se deschise în faţa lor şi care se termina în capătul celălalt cu o altă poartă.

Un bătrîn le luă caii şi le arătă cu mîna o scară ce ducea la primul cat. Unul după altul urcară sus. Deschiseră uşa şi intrară într-o încăpere bine luminată. înăuntru aşteptau mai multe persoane.

— în sfîrşit! exclamă unul dintre ei întorcîndu-se zîmbitor spre fratele său. Bogdane, te aşteptăm de mai mult de o oră…

— Ştiu, Ştefane, dar nu am putut pleca fără să dăm de bănuit! răspunse el şi îi salută cu o înclinare a capului pe ceilalţi.

— Seara bună, domnilor! spuse Robert luîndu-şi tricornul de pe cap.

în încăpere erau oameni de toate felurile. Cîţiva boieri bogaţi, printre care Ştefan Andoni, boierul Lupaşcu şi boierul Oprea. Şi, bineînţeles, boierul Cristea şi boierul Dumitrescu, care erau conducătorii acestei organizaţii. Doi preoţi înveşmîntaţi în negru. Cîţiva tineri, printre care Robert îl recunoscu pe Constantin Lupaşcu. însă erau cîţiva pe care nu-i cunoştea.

— Domnilor, vă aşteptam cu nerăbdare! spuse Oprea, făcîndu-le semn să se aşeze. Chipul lui nu mai era naiv

şi nepăsător, aşa cum îl văzuse Robert acum cîteva ore la palat.

— Cred că toţi îi cunoaşteţi pe boierul Bogdan Andoni şi pe domnul D'Ambrey!? rosti Lupaşcu.

— De Clermont! îl corectă Oprea, privindu-1 ţintă pe Robert care se aşeza.

— D'Ambrey, boier Oprea! protestă Robert politicos.

— Da, da… Cred că nu-i cunoaşteţi pe cîţiva dintre noi, adăugă Lupaşcu. Părintele Vitalie! spuse arătînd spre un bătrîn preot.

— Cred că ne-am întîlnit acum cîţiva ani! îşi aminti Bogdan.

— Aşa este! încuviinţă preotul zîmbind.

— Părintele Spiridon! vorbi iar Lupaşcu, indicîndu-le un bărbat tînăr ce stătea alături de părintele Vitalie.

Le mai prezentă şi pe ceilalţi bărbaţi aflaţi^acolo. Un oarecare domn Alexandrescu, un poet numit Staris. Şi alţi tineri din familii bune.

— Acum putem trece la problemele noastre! exclamă Ştefan punînd degetul pe rană.

— Da! răspunse Bogdan, scoţînd scrisoarea pe care o purtau la ei de mai mult de o lună. Scrisoarea este adresată domniilor voastre! zise acesta întinzîndu-i-o lui Cristea, care era mai aproape de el şi pe care îl respecta mult.

— Noi nu ştim conţinutul scrisorii decît în linii mari! spuse Robert.

Cristea rupse sigiliul şi citi dintr-o privire. Apoi lăsă scrisoarea îngrozit pe masă. Privi în jur neliniştit.

— Ce spune? întrebă Lupaşcu întinzîndu-se să apuce scrisoarea.

Dar Cristea îl opri, luînd-o din nou.

— O voi citi eu cu glas tare, preciză el autoritar. „Domnilor… informaţiile voastre au fost foarte utile nouă şi aliaţilor noştri pentru apărarea ţărilor noastre. De aceea sperăm că veţi înţelege nevoia de ştiri despre situaţia în Răsărit. Sperăm ca acest lucru să înceapă cît mai curînd. Pentru ca planurile noastre să reuşească contăm pe ajutorul vostru de a reuşi să-l atrageţi pe Domn de partea noastră, lucru care ar grăbi independenţa ţărilor domniilor voastre. Ca totdeauna, sîntem alături de ţările creştine care ştiu să-şi recunoască prietenii în clipe grele ca cele pe care le putem aştepta în viitor.

In ajutor, vă trimitem pe cei doi domni, purtători ai mesajului, şi pe Filip Dupres, un ajutor de preţ. încrederea noastră în el este deplină.

Semnat: „ L”

Se lăsă tăcerea. Chipurile tuturor erau întrebătoare şi neliniştite. Fiecare îşi punea aceleaşi întrebări, dar

numai Ştefan reuşi să o spună cu voce tare.

— Şi cine este Filip Dupres? Am mai auzit de el.

Robert schimbă o privire cu Bogdan.

— Domnilor, Filip Dupres este domniţa!

— Ce tot spui, frate?

— Este adevărat! încuviinţă Robert.

— D'Ambrey, vrei să credem că domniţa foloseşte un nume de bărbat?

— Da. A călătorit din Franţa îmbrăcată în bărbat pînă la conacul vostru, Ştefane! explică Robert, fără să mai spună că ei, tot drumul, nu avuseseră nici o idee despre acest lucru.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Dumitrescu.

Dar dacă el nu putea să creadă, tinerii din spatele lui zîmbiră între ei. Deja domniţa trezise multe pasiuni şi faptul că era atît de îndrăzneaţă şi curajoasă nu făcea decît să-i atragă şi mai tare. Robert le aruncă o privire superioară, cu toate că numai cu o zi înainte şi el se comportase la fel. Dar acum se considera atotştiutor.

— Domniţa s-a gîndit că aşa este mult mai protejată de orice atac! explică Bogdan.

— Bine, bine dar cum se face că mesajul spune că ea ne va ajuta? întrebă Oprea, nefiind dornic să intre în detalii, ştiind prea bine ce greu era să le înţelegi pe femei, el care acasă avea o fiică care nu făcea decît ce

vroia ea, dar fără să-i iasă vreodată din cuvînt, cum spunea ea.

— Este limpedeîspuse Bogdan. Ea va putea să ne ajute să-l atragem pe Avram de partea noastră… şi poate ne va ajuta şi cu unele informaţii…

— Bogdane! se răsti la el Robert. Nu-i poţi cere să rişte aşa…

— Nimeni nu o va suspecta pe ea şi eu sînt sigur că asta era şi planul de la Paris, spuse el evitînd să-l numească pe rege. E fiica lui şi este o femeie frumoasă, dar este o femeie, la urma urmei. Cine ar bănui-o pe ea?

Boierii nu ştiau ce să spună. Planul era bun şi venea de departe. Se vedea treaba că domniţa era o fire îndrăzneaţă şi deşteaptă, dar totuşi era femeie şi dacă…

— Cîtă încredere ai tu în ea, Bogdane? întrebă Lupaşcu dînd glas neliniştii care îi încerca pe toţi.

— A arătat curaj şi bună credinţă!

— Dar e fiica lui! protestă părintele Spiridon.

Robert se foi pe scaun, deloc mulţumit. Bogdan îi făcu semn să răspundă părintelui şi el nu avu ce să facă. Dar nu-i plăcea acest lucru şi mai ales faptul că regele nu le spusese întreg planul. Cînd plecaseră, planul fusese să aducă mesajul, să-l dea boierilor şi să-i ajute în strîngerea informaţiilor despre Domn şi aliaţii săi şi despre cine se perinda pe la curte şi unde se ducea. Şi

apoi să le ducă în Franţa.

— Domnule D'Ambrey?

— Putem avea încredere. Şi cred că dacă majestatea sa regele a trimis-o, atunci nu mai avem de ce să căutăm mai încolo…

— Are dreptate, e limpede că are dreptate! spuse Oprea turnîndu-şi puţin vin şi dînd din cap.

Robert zîmbi. îi plăcea boierul Oprea pentru felul lui deschis de a vorbi şi pentru felul în care juca rolul naivului cam prost la curte. Nimeni nu se păzea de el şi toţi credeau că este inofensiv. Planul lui însă era foarte înţelept.

Dimineaţa poate ar fi fost bună dacă Margot nu ar fi fost în acest loc. Poate ar fi fost bună dacă ar fi fost în largul mării să o trezească briza dimineţii şi strigătul pescăruşilor. Dar nu era acolo, ci în casa tatălui ei. De îndată ce se trezi, veni Mărie care o ajută să se îmbrace cu cele necesare pentru a arăta ca o adevărată domniţă moldoveană abia sosită de la Paris. Şi apoi veniră peste ea domnişoarele de companie şi doamna Nastasia pe care fata deja vroia să o ucidă. Nu înceta niciodată cu ideile, cu părerile ei şi cu criticile ascunse mai bine sau mai rău printre fraze politicoase. îi zîmbea dulce şi îi arăta într-un fel care te făcea să o urăşti, cît de greşit era ceea ce vroiai să faci. Avea chiar şi un manual al

comportării corecte în societate şi pe care îl adapta după cum i se părea ei mai bine în fiecare situaţie. Margot fu nevoită să o asculte şi nu ştiu cum reuşi să se abţină şi să nu înceapă să rîdă în hohote de ceea ce spunea femeia.

în jurul amiezii ieşi, coborînd în grădină, şi dădu peste Mihai care se învîrtea însoţit de cîţiva dintre prietenii săi, majoritatea mai mari decît el şi care o cercetară din priviri, în timp ce o salutau într-un fel care o făcu să zîmbească amuzată, dar şi cu superioritate.

— Bună dimineaţa, domnişoară! salută el în franţuzeşte.

— Nu gîndeam că te voi găsi în grădină la ora asta, frate! spuse ea, pronunţînd apăsat ultimele cuvinte.

— După cum vezi!

Ea plecă.

— E frumoasă! şopti unul dintre însoţitorii lui Mihai.

— Da!

— Şi vine de la Paris! adăugă un altul.

— Ce îmi pasă mie de unde vine? se răsti Mihai nervos. Nu-i plăcea felul în care ea îi vorbise şi nici felul în care o priveau prietenii lui. Margot era mai mare ca el şi frumoasă şi avea să capete multă influenţă la curte şi toate astea în defavoarea lui.

Dar ea nu avea de unde să ştie ce gîndea fratele ei.

Căpitanul Mihnea îi ieşi înainte şi o informă că avea să conducă garda sa personală din porunca domnului. Margot îl găsea amabil şi simplu şi nu avea nici un motiv să se teamă că ar fi urzit ceva împotriva ei.

— Domnul a fost foarte binevoitor cu mine, domniţă! spuse el înclinîndu-se pentru a treia oară.

— Felicitările mele pentru funcţia pe care aţi obţinut-o!

— Din cîte am auzit, domniţă, vouă trebuie să vă mulţumesc pentru asta! zise el ceremonios.

— Nu am făcut decît să spun domnului despre compania voastră plăcută de la conacul Andoni pînă la Iaşi! minţi ea cu neruşinare, cu toate că pe tot drumul nici nu îşi amintea să-l fi văzut mai mult de două ori.

— Domniţă, sînt mereu gata să îndeplinesc poruncile voastre! spuse el înclinîndu-se iar.

— Mulţumesc! surîse ea puternic şi el se înroşi pînă în vîrful urechilor. Domnule conte! exclamă ea văzîndu-1 pe Robert venind agale spre ei.

— Căpitane Mihnea!

— Domnule conte, o plăcere să vă revăd! spuse el, fără să-şi ia ochii de la Margot.

— Permiteţi să mă retrag, domniţă!

— Căpitane! înclină ea capul spre el. M-ai minţit! spuse ea lui Robert printre dinţi, încet, astfel încît

domnişoarele din spatele ei să nu audă nimic.

— Şi tu la fel! răspunse el, zîmbind spre cîţiva curteni, care le făceau plecăciuni după plecăciuni.

— Eşti un ticălos… puteai să-mi spui că eşti fiul unui duce, al unui prinţ înrudit cu însuşi regele!

— Nici tu nu ai fost mai corectă, domniţă! zise el ironic. Margot, nu înţeleg de ce te deranjează aşa de mult.

— Nu înţelegi… începu ea.

— Normal că nu! spuse el, încruntîndu-se.

— Pînă acum nu erai decît D'Ambrey, acum eşti fiul unui duce. Un conte. Şi puteai să-mi spui!

— Cînd? în Polonia, la han? Sau la Ştefan acasă? Sper că acum vezi cum m-am simţit eu cînd ai coborît din blestemata aia de trăsură. Şi eu nu am făcut decît să ascund o parte din numele meu, pe cînd tu… începu el, dar ea plecă.

Nu mai stătu să-l asculte. Se încruntă la el şi plecă. Mergea aşa de repede, încît domnişoarele ei trebuiră să o ia la fugă pentru a o ajunge.

Robert se luă după ea, dar nu reuşi să se apropie, pentru că tatăl ei o luă de braţ şi o trase după el, povestindu-i planurile sale de a schimba grădina. Nici a doua zi nu se mai întîlniră, cu toate că Robert voia să-i vorbească. Margot merse să viziteze oraşul însoţită de

tatăl ei şi de mai mulţi curteni care încercau în orice moment să-i intre în voie. încă din prima dimineaţă tatăl ei o vestise că avea să fie un bal în cinstea sa la sfîrşitul săptămînii care se apropia.

Aşa că Margot se pregătea de mai multe ore în cinstea marelui eveniment care avea să facă din ea o prinţesă moldoveană. Rochia ei, păstrată cu grijă pe parcursul călătoriei, fusese scoasă din dulap şi aranjată. Broderii de argint, mătăsuri scumpe în ton cu ochii ei. La gît îşi pusese cel mai frumos colier pe care îl avea, moştenire de familie, format din cîteva diamante şi trei rubine de culoarea sîngelui.

— Arăţi …

— Bine? întrebă rîzînd Margot făcînd o piruetă.

— Mai mult decît atît! exclamă Mărie. Dar eu? întrebă fata, rotinduse în rochia comandată de Margot, alături de multe toalete pentru orice ocazie, pentru ea.

— Eşti o mică zînă, mai ales în nuanţele astea de albastru! răspunse Margot. Bijuteriile îţi dau o notă aparte…

— Dar nu era nevoie să-mi dai aceste bijuterii…

— Nu mai spune prostii…se răsti cu ochii rîzînd Margot, dar fu întreruptă de o bătaie discretă în uşă.

— Intră!

Doamna Nastasia intră, urmată de cele două fete,

Magda şi Elena.

— Lumea aşteaptă, domniţă!

— Atunci să mergem, doamnele mele!

Sala de dans şi multe alte încăperi erau pline ochi. Şi peste tot sclipeau cele mai scumpe mătăsuri, cele mai frumoase bijuterii şi cele mai invidioase priviri. Mai ales ale doamnelor, la vederea vreunui colier mai sclipitor sau a unei rochii mai deosebite. La intrarea lui Margot un val de tăcere acoperi pentru cîteva clipe sala, însă numai pînă cînd domnul se îndreptă spre fiica sa, lăsîndu-şi soţia în mijlocul sălii, total nemulţumită.

— Fiica mea, eşti un adevărat înger! exclamă el, strîngîndu-i mîna.

— Mulţumesc! răspunse ea cu un zîmbet cam rece, dar care trecu neobservat, ascuns de mica reverenţă pe care i-o făcu.

După un dans alături de tatăl ei, fu nevoită să accepte mai multe invitaţii, printre care şi pe a tînărului Lupaşcu, care se mîndrea cu faptul că o cunoştea deja. Dansă şi rîse în braţele boierilor care roiau în jurul ei ca albinele în jurul unui cîmp plin cu flori, pînă cînd fu salvată de Irina Andoni şi de soţul ei care se apropiară.

Ştefan Andoni o privea cercetător, căutînd parcă ceva şi atunci ea înţelese că citise mesajul. Nu mai era de mers decît înainte, îşi spuse şi trecu la atac.

— Boier Andoni, nu-1 văd pe fratele vostru…

— Domniţă, Bogdan este pe aici pe undeva, răspunse acesta, dar în atîta mulţime mărturisesc că nu-1 văd nici eu, care sînt mai înalt decît domnia voastră!

— Aş avea să-i vorbesc, lui şi lui D'Ambrey, despre lucruri însemnate!

— Dacă domniţa doreşte, pot încerca să-l caut!

Fata zîmbi şi încuviinţă din cap, jucîndu-se cu cupa din care nu băuse încă.

— Prea bine, domniţă!

— Pe terasa ce dă înspre grădină, boier Andoni! preciză ea şi se întoarse spre Irina care părea să-i păzească de urechi indiscrete.

— Şi cum aţi găsit curtea, domniţă?

— Diferită de ceea ce ştiam eu! mărturisi ea.

— Ascultă, Margot, îi spuse deodată Irina, Ştefan este foarte îngrijorat de toată situaţia asta cu mesajul! şopti ea aproape de urechea tinerei fete, care continua să zîmbească, aparent atrasă de dansul din faţa sa.

— Ţi-a spus?

— îmi spune tot. S-au întîlnit acum cîteva seri!

— Bănuiam! răspunse Margot. Şi au încredere în mine?

— Au acum… se pare că datorită cuvintelor lui Bogdan şi Robert…

— Să ne îndreptăm spre terasă! spuse Margot, trecînd pe lîngă mulţimea tot mai cuprinsă de joc.

Ieşiră pe uşile larg deschise înspre grădina luminată cu făclii. Nu erau mulţi cei care căutau aerul răcoros de afară pentru că bîrfele şi noutăţile se aflau înăuntru. Margot se aşeză pe o bancă alături de Irina, privind din cînd în cînd uşa de la intrare cu nerăbdare. Şi eforturile îi fură răsplătite cînd pe uşă ieşiră Bogdan şi Robert, urmaţi de Ştefan. Şi toţi se opriră în faţa ei cu o plecăciune politicoasă.

— Domnilor, am înţeles că aţi citit deja mesajul! începu ea direct.

Două priviri învinuitoare se îndreptară spre Ştefan.

— Aşa este! răspunse Bogdan.

— Atunci putem trece la acţiune! spuse ea mulţumită de mersul lucrurilor.

însă dacă ea abia aştepta să înceapă, ceilalţi erau preocupaţi şi indecişi.

— Ce se întîmplă? întrebă ea, văzîndu-le chipurile îngrijorate.

— Ne e teamă că Avram îşi va da seama de mişcarea noastră şi tu vei plăti consecinţele! răspunse Robert.

— încrederea ta în mine este impresionantă! spuse printre dinţi Margot, gata de ceartă.

— Domniţă, trebuie să înţelegeţi că… începu Ştefan.

— Nu înţeleg nimic! spuse ridicîndu-se brusc.

Era furioasă pe felul politicos şi tîmpit în care i se adresau. Dar cea care salvă situaţia fu Mărie, care venea spre ei. Se opri şi privi în urmă pentru a vedea dacă nu se luase nimeni după ea.

— E totul gata! spuse ea.

— Şi Henry?

— Şi el. Boierul Săndulache va fi plecat în cîteva minute…

— Şi tatăl meu?

— Alături de soţia lui!

— Du-te şi dă-i asta! spuse Margot, întinzîndu-i fetei o hîrtie împăturită în patru, pe care o ascunsese în decolteul rochiei.

Mărie luă hîrtia şi plecă în grabă fără să piardă timpul. Se furişă înăuntru printre curteni şi dispăru din raza lor vizuala.

— Ce a fost asta?

— Planul meu, domnilor. Boierul Săndulache mă păzeşte, ori de cîte ori mă apropii de tatăl meu este şi el prin preajmă, parcă căutînd să audă ceea ce am de spus. Şi nu spun mereu lucruri atît de incredibil de interesante încît să justifice felul în care mă urmăreşte. Ei bine, astăzi va fi plecat pentru cîtva timp…

— Şi ce vrei să faci? întrebă Bogdan, fără să ţină

seamă de privirea întrebătoare a fratelui său, care se încruntase cînd auzise felul în care i se adresase domniţei.

— Voi vorbi cu tatăl meu între patru ochi. Mărie are grijă de asta, în timp ce Henry îl păzeşte pe Săndulache..

— Deja ai făcut un plan fără să discuţi cu noi? întrebă răstit Robert.

— Aţi avut destul timp pentru asta şi nu aţi făcut nimic! răspunse ea trecînd pe lîngă ei.

— Nu pot să cred că tocmai ne-a lăsat vorbind singuri! zise Bogdan aşezîndu-se pe bancă, în timp ce Margot intra deja în palat.

Robert însă nu-i răspunse. El privea în urma ei cu o admiraţie amestecată cu mînie. De ce de fiecare dată ea era cu un pas înaintea lor? Intenţia lor în această seară fusese să-i vorbească, să pună la cale un plan pe care ei îl vor face şi ea îl va urma. Dar nu. Ea avea deja un plan, făcut de ea şi deja îl punea în aplicare.

— Şi acum? întrebă Irina.

— Acum vom aştepta! răspunse soţul ei calm. Se pare că domniţa nu face decît ceea ce vrea…

— Aşa e. Dacă ai fi văzut-o la Praga cum s-a luptat cu nişte pierde-vară la han…începu Bogdan, dar se opri de îndată.

— Ce tot spui?

— Adevărul! spuse şi Robert cu admiraţie. Se luptă ca un bărbat, se şi poartă aşa cîteodată. Şi totuşi e o femeie în came şi oase!

— Nu pot crede! şopti Ştefan, privind în urma ei.

Cu furia bine ascunsă, Margot intră înapoi în palat şi se îndreptă spre cabinetul tatălui său, unde ştia că acesta va veni în cîteva clipe. Intră şi văzu că acolo nu era nimeni. Se asigură că în camera alăturată nu era nimeni şi se aşeză aşteptînd. Şi nu pentru mult timp. Constantin Avram intră grăbit şi o văzu pe Margot abia după ce făcuse vreo patru-cinci paşi.

— Fiica mea, ce faci aici? întrebă el mirat şi oarecum încurcat căci credea că cel care îl chemase avea să vină şi să dea peste ea aici.

— Te aşteptam! răspunse ea atentă.

— Vrei să-mi vorbeşti? întrebă el apropiindu-se, în timp ce aruncă o privire la ceasul mare de lîngă perete.

— Nu te îngrijora, eu ţi-am trimis acel mesaj…

Avram se albi la faţă şi scoase biletul, citindu-1 încă o dată.

—Dar cum…

— Credeai că am venit din Franţa pentru a mă reuni cu familia?

— Spuneai în bilet că ai ceva să-mi spui despre situaţia cu Franţa! îngînă el palid.

— Aşa este. Cît de supus eşti Porţii, măria ta?

— Doamne Dumnezeule! şuieră el, trecînd de la alb la un roşu puternic.

Margot înălţă o rugăciune către toţi sfinţii din cer. Se ruga să meargă ceea ce îşi propusese, ştiind că de asta depindea soarta multor persoane. Şi se mai ruga ca tatăl ei să nu moară de inimă, după cum arăta în aceste clipe. Asta ar fi căzut rău pentru toţi. Şi undeva, în inima ei, ascuns bine, nu i-ar fi plăcut ca el să moară. Nu era chiar aşa de inumană.

— Nu te simţi bine?

— Cum vrei să mă simt? se răsti el cu faţa întunecată. Propria mea fiică nu trebuie să fie preocupată de aşa ceva…

— Propria ta fiică! spuse Margot, cîntărindu-şi cuvintele. După douăzeci de ani?

Constantin Avram se aşeză în faţa ei.

— Trecutul e trecut! aminti el.

— Aşa este, şi tu faci parte din el!

— Margot, nu te simţi bine?

Ea însă îl ignoră.

— Vreau un răspuns! îi aminti.

— Poarta m-a pus aici, bineînţeles că sînt supus Porţii!

— Şi dacă s-ar ivi posibilitatea să rămîi Domn pentru

toate zilele tale şi apoi să urmeze la tron Mihai? întrebă ea. Să fii un Domn adevărat şi cu o mai mare putere?

Ochii lui Avram sclipiră, arătîndu-i lui Margot că asta era ceea ce îşi dorea. însă mai zări şi teama amestecată cu neîncrederea.

— Ce tot spui, Margot?

— Franţa îţi poate da toate astea!

— Nu ştiu ce vrei să spui! zise.

— Regele Franţei vrea să te ajute! aruncă ea, aparent neatentă şi plictisită, schimbînd tactica.

— Ţi-a spus majestatea sa aşa ceva?

— Aşa cred… da. A spus că vrea să te ajute să instaurezi o domnie ereditară! întări ea într-o perfectă comedie, care o scăpă de orice învinuire. Nu acesta fusese planul ei iniţial, ideea se formase pe parcurs, însă îi aducea mai multe beneficii să joace rolul naivei care numai repeta şi nu gîndea.

— Nu pot crede! şopti el, ducîndu-se spre fereastră. Şi ce a mai spus regele?

— Că vei avea ajutorul lui şi că Franţa ştie să-şi recunoască prietenii. Ce vrea să spună oare cu asta? se întrebă ea tare. Măria ta ce crede că vrea majestatea sa să spună?

Avram se întoarse spre ea şi Margot putu să vadă că era preocupat. Şi gînditor. Veni spre ea şi o ridică de pe

scaun.

— Fiica mea, nu-ţi bate capul cu aşa ceva. Mai bine du-te şi distrează-te…

— Bine, măria ta! spuse Margot docilă. Mă duc…

Dar se opri în uşă.

— Dacă va fi o domnie ereditară, majestatea sa regele Franţei o va căsători pe fiica sa mai mică cu Mihai?

Capul lui Avram se ridică atît de brusc, încît ea nu putu să nu zîmbească. îi dăduse altceva la care să se gîndească. Fără să mai aştepte răspunsul, ieşi şi se sprijini de uşă, respirînd adînc.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Robert, ascuns pe jumătate de o draperie ce închidea un coridor îngust.

— Vai, domnule D'Ambrey, nu e frumos din partea voastră să vă ascundeţi prin palat ca un hoţ! spuse ea venind spre el în ungherul întunecat, pe care lămpile nu-1 luminau.

Şi înainte ca el să-i răspundă îi dădu o sărutare apăsată. Dar nu făcu decît să-l ispitească. Se retrase puţin şi se strîmbă la el amuzată. Dar dacă gluma ei îi păruse bună, felul în care o înşfăcă Robert nu fu deloc
70

amuzant. O trase în coridorul îngust şi o lipi de perete, buzele lui găsind mii de locuri minunate pentru a fi sărutate. Margot gemu încet cînd buzele lui îi atinseră

sînii, şi asta numai din vina blestematei de rochii prea decoltate.

— Dacă vine cineva?

— Şi? răspunse Robert, ridicînd capul pentru a o privi în ochi, dar fără să-i dea drumul.

— Nimic! răspunse ea, agăţîndu-se de el ca o pisică. Mi-a fost dor de tine…

— Şi mie, scorpie! rîse el încet, răspunzîndu-i la sărut.

însă balul era în toi şi nu era un loc sigur. Orice servitor putea da peste ei. Sau orice curtean vesel.

— Ce ţi-a spus?

— Nimic. Nu am făcut decît să-i bag unele idei în cap… cîteva, care nu o să-l lase să doarmă multe nopţi!

— Nu risca nimic pînă nu sîntem gata de plecare! o avertiză el.

— Cînd? sări ea repede.

— Curînd, prinţesa mea. Mesajul nostru a ajuns la cine trebuia. Fie că o să poţi sau nu să-l atragi de partea lor pe Domn…

— Nu ştiu dacă voi putea!

— Nu contează. Regele ştia că va fi greu, dar merita încercat!

— Vreau să te văd diseară!

— Credeam că eşti supărată! spuse el.

— Nici tu nu ai fost prea supărat! îi aminti ea, sărutîndu-1.

— Esti sigură? întrebă el, în timp ce Margot făcuse cîţiva paşi să plece.

— Mai mult decît atît. Mărie te va ajuta să intri. Şi apoi trebuie să te răscumperi pentru că m-ai minţit, eu am făcut-o, domnule conte! zise ea extrem de ceremonios. După miezul nopţii! spuse ea peste umăr, încet.

O prinse în braţe şi îi mai dădu o sărutare, lăsînd-o apoi să plece. Robert zîmbi liniştit.

— Mă iubeşte!

CAPITOLUL II

1

Iaşi, 1749, jumătatea lui septembrie

Trecuseră patru luni de cînd domniţa Margot se întorsese acasă. Se părea că avea să rămînă aici pentru totdeauna. Devenise o persoană foarte importantă la curtea tatălui ei. Era o prezenţă permanentă la baluri şi plimbări în afara zidurilor oraşului, la vizite, iar uşile sale erau mereu deschise. Se învîrtea într-o lume ameţitoare, mereu bine dispusă, veselă şi amuzantă. Şi lunile treceau una după alta, luni calde de vară, de iulie şi august. Apoi începu septembrie, lună bogată. Aerul se

umpluse cu mii de miresme plăcute, dulci. Fructele atîrnau greu pe crengile copacilor, cerînd să fie culese. Ţăranii se apucaseră de muncă la cîmp, strîngînd recolta. Şi asta alunga amintirea celor două săptămîni de ploaie neîntreruptă de la sfîrşitul lui august.

Iar în tot acest timp Margot nu plănuia decît să plece. Domnul, tatăl ei, se aruncă şi el în vîltoarea petrecerilor, mai tare decît înainte. O făcea pentru a uita de grijile pe care le avea. însă nu reuşea decît să le ascundă. Să le uite pentru cîteva clipe, pentru ca ele să revină din nou, tot mai puternice. Noaptea nu reuşea să doarmă, gîndindu-se la soluţia cea mai bună. Nu voia să se pună rău cu francezii, dar Poarta Otomană era numai la o azvîrlitură de băţ. în cîteva zile putea să-şi piardă capul.

Nici încercarea lui de a se purta indiferent nu dădu rezultate, pentru că fiica lui, ori de cîte ori avea ocazia, îl întreba despre decizia pe care o luase. îi răspundea în doi peri şi fugea, practic, din calea ei. însă nu o învinuia pe Margot. Ea era o fată tînără. Nu ştia căile viclene ale diplomaţiei şi nici nu avea experienţă în ale lumii. Se lăsa influenţată de cei din jurul ei. Şi printre aceştia se număra contele francez. Se întrebase de multe ori de ce acesta era încă aici. Nu se putea spune că viaţa la curtea moldovenească, oricît de frumoasă ar fi fost, se putea compara cu cea de la curtea Franţei.

Aşa că nu mai rămînea decît un motiv. Contele stătea aici pentru un scop, altul decît cel iniţial. Era trimis de rege pentru a aştepta hotărîrea lui. De asta o punea pe Margot să întrebe. Imediat ce observă trecerea pe care o avea contele la fiica sa, ordonă să fie chemat Săndulache. Acesta îl întreba în fiecare zi care era motivul pentru care Domnul arăta aşa de preocupat şi refuza să-i mărturisească pricina, începea chiar să se teamă de ceva rău, poate la urechile domnului ajunseseră vorbe, urzeli care puteau să-i pună viaţa în primejdie. Şi acestea trebuiau îndepărtate numaidecît.

Săndulache intră şi îşi apleacă spatele cu respect, dar păstrînd distanţa. Domnul îi făcu semn să se apropie.

— Ce se întîmplă, măria ta? întrebă acesta aşezîndu-se pe un scaun în faţa lui Avram.

— Ceea ce îţi spun trebuie să fie un secret…

— Măria ta ştie că sînt credincios! răspunse cu o expresie pioasă pe chip.

— Acum cîteva luni, în seara balului pentru fiica mea, mai exact…

—Da?

— Fiica mea mi-a transmis un mesaj de la regele Franţei!

Capul boierului se înălţă brusc ca împins de un arc.

— Franţa doreşte ca eu să trec de partea Apusului!

— Măria ta, dar asta e trădare! protestă încet boierul Ştefan Săndulache.

— Crezi că eu nu ştiu? Dar ce să fac? De cîteva săptămîni nu fac decît să mă gîndesc… în orice moment poate începe un război şi dacă eu nu sînt de partea învingătorului, domnia mea s-a sfîrşit…

— Poate ar fi mai bine să mai aşteptăm pînă cînd ştim sigur, măria ta. Un război în Apus nu ne-ar afecta…

— Aşa am spus şi eu, dar sînt îngrijorat de prezenţa contelui de Clermont. Ar fi trebuit să plece deja şi pare că aşteptă un răspuns de la mine. Şi fiica mea mă tot întreabă, pusă de conte, sînt sigur…

— Domniţa este tînără şi tinerii nu se gîndesc la înţelesurile vorbelor de felul acesta!

Domnul dădu din cap în semn de aprobare.

— Aşa e şi cred că nu a dat prea mare importanţă acestui lucru. Insă oferindu-mi posibilitatea de a deveni domn ereditar şi căsătorindu-1 pe Mihai cu fiica lui Ludovic…

— Regele a propus asta?

—Da!

— Asta ar însemna mult!

— Enorm! O alianţă de acest fel cu Franţa mi-ar asigura domnia pentru toată viaţa, dar oare pot risca? Aşa de aproape de Poartă? Dacă se află ceva, în cîteva

ore pot să-mi pierd capul.
— Aşa e, măria ta! încuviinţă Săndulache, deja adîncit în propriile sale gînduri şi planuri. Pentru asta trebuie să ne asigurăm că domniţa nu deschide gura, spionii…
Constantin Avram îl privi înspăimîntat.
— Ce propui să fac?
— Nu mult. Cred că soluţia o are măria ta…
— Ce tot spui?
— Căsătoria domniţei cu un boier moldovean ar fi bine venită. Ar fi o uniune binecuvîntată de noi şi ar opri urzelile tuturor boierilor şi intervenţia francezilor!
— Aşa, deodată?
— Măria ta, au trecut patru luni de cînd s-a întors. De ce ar fi prea repede? Domniţa e frumoasă, orice boier ar fi încîntat de o astfel de uniune şi ea trebuie să se căsătorească. Doar măria ta nu are de gînd să o lase să plece?!
— Nu! protestă Domnul.
— Atunci căsătoria e soluţia. Francezul ^r pleca, fără motiv să mai stea, pentru că domniţa ar avea un soţ moldovean, şi dacă nu o face, ar putea fi convins! explică Săndulache. Nu ar mai avea nici un motiv să mai stea, ca reprezentant al regelui…
— Este ceea ce trebuie!

Săndulache zîmbi. Era pe drumul cel bun.

— Cred că cel mai bine ar fi să-l aveţi în vedere pe boierul Neagu… ştiu că ar dori să se căsătorească cu domniţa!

— Dan Neagu? întrebă Domnul. E bogat şi are multă influenţă, dar e şiret…

— Şi boierul Andoni? propuse Săndulache.

— Bogdan Andoni? se miră de data asta Domnul. Ţi-ai pierdut minţile? A trăit mult în Franţa, nu putem avea încredere în el. Poate fi mînă în mînă cu contele şi deci cu regele şi, mai mult, cu boierii noştri!

— Tocmai de asta. Odată creată o alianţă de acest fel, nu va mai putea complota contra socrului său pentru că îl vom ţine sub control şi nu va putea pleca fără încuviinţarea ta din Moldova. Şi familia boierului este foarte influentă. Aici şi chiar şi în Ţara Românească!

— Aşa e! Familia Andoni are multe legături printre boierii pămînteni şi i-ar putea cîştiga de partea noastră, oricine poate fi cumpărat… Da, planul tău este excelent, Ştefane. Vom începe prin a anunţa că intenţionăm să o căsătorim pe fiica noastră şi că avem în vedere doi pretendenţi!

Şi Domnul se ridică, frecîndu-şi mîinile. Pentru prima dată în ultimele săptămîni întrevedea o speranţă şi găsise un mod pentru a ieşi din situaţia în care intrase.

Şi toate astea datorită bunului său prieten, Ştefan Săndulache, care niciodată nu se pierdea cu firea şi nici nu se lăsa cuprins de teamă.

— Şi cu regele ce vom face?

— Vom aştepta, măria ta. Deocamdată să nu riscăm nimic!

— Perfect! spuse Domnul.

— Voi anunţa intenţia măriei tale imediat! spuse boierul şi înclinîndu-se vru să iasă.

— Cheamă-i pe boierii Ştefan şi Bogdan Andoni şi pe Neagu la ora trei! mai spuse el lui Săndulache înainte ca acesta să iasă.

Numai cîteva ore fură necesare pentru ca întreg palatul să fie la curent cu intenţiile Domnului de a-şi căsători fiica. La ora trei la Domn intrară fraţii Andoni alături de boierul Neagu. Conversaţia dură aproape o oră şi în urma acesteia se ştia cine sînt pretendenţii. Şi toate acestea înainte ca Margot să afle un singur cuvînt. Dar se vede bine că dacă eşti prinţesă lumea nu vine să-ţi bată în uşă pentru a-ţi spune noutăţile, cu toate că dorinţa nu lipsea. Şi poate cîţiva îndrăzneţi ar fi făcut-o, dacă domniţa ar fi ţinut uşile deschise, dar în acea zi, după cîteva ore de călărit deosebit de plăcut în compania lui Robert şi a cîtorva tineri, se retrăsese cîteva ore, tocmai cînd palatul vuia sub noile veşti. Era

fericită pentru că toate îi mergeau bine, mai ales dragostea ei pentru Robert care creştea în fiecare zi sau, mai bine spus, în fiecare noapte pe care şi-o petrecea în braţele lui.

Pe la ora cinci însă coborî şi se duse la doamna Alberta, care o invitase la un ceai. Alături de Mărie se îndreptă spre apartamentele acesteia. Şi dădu acolo peste multe doamne. Frederika Săndulache, fiica sa Elena, Magda Oprea, Nastasia Pantazy, cîteva soţii de boieri pe care Margot le cunoştea. însă dintre toate aceste doamne, singura pe care nu o putea suferi era Frederika Săndulache. Era bîrfitoare şi falsă, mereu punea la cale cîte ceva, dar era extrem de bine informată datorită poziţiei soţului ei şi firii sale curioase.

— Sper că aerul ţi-a prins bine, fiica mea! spuse Alberta cu un zîmbet indiferent.

— Aşa este, doamnă! răspunse Margot, aşezîndu-se.

— Cred că aerul curat e sănătos! fu de acord doamna Nastasia, ridicînd ceaşca de ceai şi sorbind elegant. Mai ales pentru o tînără domnişoară…

— Aşa e, mai ales acum, în aceste zile atît de fericite pentru toţi, începu Frederika.

— Acum sau în orice alt moment! zise Margot, fără să înţeleagă cuvintele ei.

Cîteva clipe nimeni nu spuse nimic. Margot avea

senzaţia că nu ştia care să înceapă.

— Trebuie să fii foarte fericită, draga mea, cu asemenea veşti! spuse deodată Alberta.

— Ce veşti?

—Cum ce veşti? sări doamna Nastasia. Despre căsătorie…

— Ce căsătorie? întrebă Margot cu o presimţire sumbră.

— Domnul a decis să te căsătorească, draga mea, o informă Alberta, servindu-se cu prăjituri de pe un platou de argint.

Margot rămase cu gura deschisă. Reuşi să o închidă, conştientă numai pe jumătate că femeile acelea o priveau, aşteptînd o reacţie. Apoi începu să rîdă.

— Draga mea, nu te simţi bine?

— Şi cu cine doreşte Domnul să o căsătorească pe domniţă? întrebă Mărie, văzînd că Margot găsea situaţia foarte amuzantă.

— Cu boierul Neagu! răspunse Elena Săndulache.

— Sau cu boierul Andoni! completă Marga Oprea.

De data asta Margot nu mai găsi nimic amuzant. Un nor negru pătrunsese în salonul mamei sale vitrege şi ameninţa să o strivească.

— Dar ştiu sigur, de la soţul meu, că boierul Andoni are mai multe şanse. Domnul îl sprijină pe el, spuse

doamna Alberta.

— Vrea să mă căsătorească cu Bogdan Andoni? repetă Margot mecanic, punînd ceaşca de ceai pe măsuţă şi ridicîndu-se.

— Da. E o idee excelentă, e un boier tînăr şi e bogat. Şi pe deasupra mai este şi atît de chipeş! oftă Frederika în timp ce celelalte încuviinţau din cap.

Dar Margot era deja aproape de uşă.

— Scuzaţi-mă, doamnelor, dar trebuie să plec!

Străbătu coridorul ca o vijelie. Fu aproape să o doboare pe o doamnă care venea din partea cealaltă. Fără să-i răspundă la salut, înaintă spre cabinetul tatălui ei. Trecu pe lîngă secretarul Domnului, care încercă să o oprească şi deschise uşa, înainte ca valetul să o facă pentru ea. Cu cei doi în urma ei, dădu buzna în cabinet. Dar Domnul nu era singur. Bogdan Andoni, fratele lui şi Neagu stăteau în picioare. Săndulache şi Oprea erau alături de tatăl ei.

— Vreau să-ţi vorbesc! tună ea fără să-i pese de privirea aspră pe care acesta i-o aruncase.

— Nu e momentul potrivit!

— Domnilor, am de vorbit cu tatăl meu! spuse Margot înaintînd, fără să le răspundă la plecăciunea cu care o salutară, schimbînd priviri mirate. Ieşiţi! strigă ea, arătîndu-le uşa.

— Domnişoară, retragete în apartamentele tale şi voi veni să îţi vorbesc mai tîrziu! spuse Avram întunecîndu-se.

— Nu pot aştepta!

Şi nu se mişcă nici un centimetru de unde stătea. Bogdan surîse trist şi se îndreptă primul spre ieşire. Ştia că Margot nu va pleca de acolo decît dacă era luată pe sus. Dar şi acesta avea să fie un lucru greu de făcut. Unul cîte unul ieşiră, valetul închizînd uşa în urma lui Săndulache, care aruncă o ultimă privire iscoditoare, înainte să rămînă pe afară.

— Cînd am spus eu că voi rămîne aici?

Avram deja era furios din cauza felului în care intrase, aşa că la cuvintele ei dure izbucni:

— Vei face ceea ce îţi voi cere, domnişoară!

— Crezi că mă voi căsători cu unul dintre aceşti domni?

— Bineînţeles că o vei face!

— Mai degrabă mor! strigă ea.

— Nu va fi nevoie de aşa ceva, fiica mea. Ai crezut că te voi lăsa să pleci înapoi în Franţa?

Nu-i răspunse, dar el interpretă tăcerea ei ca pe un da.

— Te-ai înşelat. Te vei căsători pentru că aşa poruncesc eu..:

— Şi de ce nu ai făcut-o în seara în care m-am întors?

Domnul surîse ironic:

— Ai avut destul timp pentru a te acomoda cu viaţa de aici. Şi o căsătorie este cel mai bun lucru. Cred că bunicul tău te-a crescut foarte liber şi ai făcut numai ce ai vrut…

— Aşa e! admise ea, împingînd calm o vază mare plină cu trandafiri de pe masa unde era.

Aceasta căzu, răspîndind pe covor frumuseţe de trandafiri şi zeci de cioburi. Cu un zîmbet încîntător, aşteptă. Chipul lui Avram se schimbă foarte repede. De la furie la groază într-un moment. Se uită la trandafirii răspîndiţi pe jos şi apoi la fiica sa. Şi realiză că nu o cunoştea de loc.

— Nu mă poţi obliga să mă căsătoresc!

— Căsătoria sau mănăstirea! ameninţă el tare.

Ea îl privi cu ură. De acolo putea scăpa. în cîteva ore va fi în drum spre Franţa. ,

— Şi nu te gîndi că vei scăpa. Vei fi închisă într-un apartament sub pază zi şi noapte, în vîrful unui turn. Cu gratii la ferestre! mai adăugă, încîntat de sine. Şi mai sînt şi prietenii tăi…

Inima lui Margot făcu o tumbă. Ştia că riscase mult în aventura asta, dar nu pînă acolo încît să pună în primejdie viaţa prietenilor ei. Tatăl ei se dovedea a fi mai mult decît crud.

— Nu m-ai învins! şopti ca pentru sine, strîngînd pumnii.

— Deci, ce spui? întrebă Domnul.

încet, se ridică şi ieşi pe uşă fără să-i răspundă. Săndulache era dincolo de aceasta, dar ea nici nu se uită la el. Nici la Neagu sau Ştefan Andoni. Se uită numai la Bogdan. Se opri în faţa lui şi îl privi, parcă văzîndu-1 pentru prima dată. Era un bărbat frumos, atrăgător şi avea o privire pătrunzătoare. Ţinea la el, dar ca la un prieten, nu ca la un soţ. Cîteva secunde îl privi în ochi, mîndră.

— Felicitările mele, domnule! rosti încet.

Şi înainte ca el să răspundă, plecă.

— Ce credeţi că a vrut să spună? întrebă Neagu.

— Că tocmai fratele meu a devenit logodnicul domniţei!

— Eu nu voi accepta asta fără să lupt! zise Neagu, trecînd grăbit pe lîngă ei.

— Felicitări, într-adevăr! spuse şi Săndulache şi, strîngîndu-i mîna unui Bogdan, şocat, intră la Domn.

Bogdan îl opri pe Ştefan tocmai cînd acesta voia să-l întrebe ce se întîmplă. Ridică o mînă şi, obosit, plecă. Şi ceea ce avea de făcut nu era deloc uşor. Trebuia să dea ochii cu Robert care, fără îndoială, aflase deja. Şi îl găsi într-unul dintre saloanele de sus. Singur, adîncit în

gînduri. închise uşa în urma lui şi aşteptă. Aşteptă, fără să se mişte, ca prietenul lui să se ridice încet şi să vină spre el. Avea ochii roşii.

— Ascultă…

— Du-te dracului, Bogdane! spuse printre dinţi, dînd să iasă.

Bogdan însă îl prinse de braţ şi îl opri:

— Ascultă-mă, nu-ţi cer decît cîteva minute…

Ezită, dar se opri.

— Bine!

— Nu am ştiut nimic pînă cînd Domnul nu m-a chemat în cabinetul lui acum o oră. M-a pus în faţa faptului împlinit, întreg palatul ştia în afară de mine!

— Vrei să te cred?

— E adevărat!

— Şi ea?

— Margot a intrat ca o furie în cabinetul lui… niciodată nu am mai văzut-o aşa. Era în stare să-l ucidă cu mîinile goale. Ne-a scos afară şi a vorbit cu el pentru cîteva minute, apoi a ieşit şi…

— Şi? întrebă tînărul cu sufletul la gură şi plin de speranţă.

— Mi-a spus „felicitări”! mărturisi spăşit Bogdan.

— A acceptat? reuşi să spună Robert fără nici o expresie, cu faţa palidă.

— Cred că nu a avut încotro. Dar putem face ceva. Robert, ascultă-mă! încercă să-l oprească Bogdan, cînd acesta vru să o ia la fugă spre uşă.

— Ce putem face? strigă el.

— Să găsim o soluţie. Robert, nu vreau să mă căsătoresc cu ea.

—Nu cred că o fiică de Domn poate fi refuzată! îi aruncă sarcastic.

Bogdan oftă adînc.

— Pe asta s-au bazat şi ei. Dar eu o iubesc pe…

— Pe soţia fratelui tău! concise Robert. Aşa că ai putea accepta o căsătorie care ţi-ar aduce numai avantaje. Ai fi aproape de Irina, în timp ce ai avea-o pe Margot în patul tău!

— Nu gîndeşti limpede!

—Oare?

Ieşi. Voia să o vadă pe Margot. Voia să-i vorbească, să îi spună ce se întîmplă, dar nu reuşi să intre. Dădu peste Roger, majordomul ei, care îi spuse că nu putea să-l primească. Bărbatul era de încredere, pentru că Margot avusese grijă să-l plătească bine pentru asta. Ştia că tînărul conte putea intra oricînd la domniţă şi, dacă acum îl oprea, era pentru că într-adevăr nu putea să vadă pe nimeni.

— îmi pare rău! se scuză Roger.

— Se simte rău?

— Domnule conte, a sosit foarte supărată, spuse Roger încet, şi s-a închis în camera sa. Am auzit zgomot, cred că a spart ceva, apoi domnişoara Mărie a încercat să intre, dar domniţa a strigat să o lase în pace…

— Şi acum?

— E linişte. Cred că se odihneşte…

— Bine atunci!

Roger însă îl opri.

— E din cauza căsătoriei, domnule conte. Şi doamna Pantazy se învîrte pe aici…

Robert strînse pumnii, nevoit să plece. Nu voia să dea nas în nas cu nesuferita de Nastasia Pantazy.

— Roger, fii atent la tot şi dacă se întîmplă ceva sau dacă domniţa are nevoie de mine, cheamă-mă la orice oră!

— Bineînţeles! spuse discret majordomul, care deja era complet devotat tinerilor îndrăgostiţi şi le păstra secretele. Şi nu erau numai banii în plus pe care îi primea de la domniţă pentru a o ajuta, de pildă, să iasă din camerele sale, noaptea. Ajunsese să o îndrăgească pe fată şi să-l placă pe conte. Se înţelegea şi cu Henri, servitorul personal al domniţei. Şi spera să plece înapoi în Franţa cu ea. Pentru că citise pe chipul ei dorinţa de a

pleca înapoi.

Robert rămase ore întregi pe terasa de la etaj a palatului. In tăcere, aşezat pe o bancă, privea oraşul care se ducea la culcare. Şi se întreba cum reuşise Margot să-i pătrundă în inimă atît de repede. Se gîndi la familia lui din Franţa, la viaţa lui de pînă acum, la prietenia cu Bogdan de mulţi ani…

îl ştia de la treisprezece ani. Atunci tînărul Bogdan Andoni, de numai cincisprezece ani, ajunsese la Paris însoţit de tatăl şi de fratele său, Ştefan, cu cîţiva ani mai mare, venind pentru a-şi desăvîrşi studiile în cele mai bune şcoli ale Europei. Era mai mare decît Robert, adevărat, dar oarecum timid şi înspăimîntat, cu toate că îl încerca o mare curiozitate faţă de minunile Apusului. întîi îl luase în rîs pe acest străin venit de departe, naiv şi fricos, care nu îndrăznea să iasă din cuvîntul tatălui său, spre deosebire de el, care făcea tot ce îi trecea prin cap cu cei de seama lui. Dar Bogdan ştiuse să se facă indispensabil, arătîndu-i lui Robert ce înseamnă o prietenie adevărată.

Pentru că tînărul conte crescuse singur. Avea o singură soră care, cu doi ani mai mare decît el, reuşise să-l ignore complet pînă cînd fu destul de mare pentru a merge la curte. Anne se căsătorise cu contele Maurice de Veroux cînd el împlinea şaisprezece ani. Avea o fire

ciudată, sora asta a lui, şi mama lor, de multe ori spunea că-i semăna mamei sale, punînd mare preţ pe rang şi sînge nobil. Şi cum destinul 81

ştie el ce ştie, îi dăduse un soţ pe măsură. Fata se încăpăţînase să se căsătorească cu Maurice, chiar dacă tatăl ei, ducele, avusese unele îndoieli. Contele era avar şi fricos, preferînd să urzească intrigi decît să lupte pe faţă, însă această calitate era căutată la curte. Şi cum Maurice de Veroux făcea parte dintr-o familie veche şi nobilă, ducele şi regele îşi dădură acordul.

Aşa că Robert ajunse să fie nedespărţit de Bogdan. Boierul Andoni plecase înapoi în Moldova, lăsîndu-şi fiii la studii, iar ducele de Clermont insistase să-i lase în grija sa. După mai bine de doi ani toţi trei se întoarseră în Moldova, unde Robert descoperi gustul aventurii şi al călătoriilor, iar Bogdan pe cel al dragostei. Doi ani se gîndise la ea, povestindu-i prietenului său de farmecele fetei. însă cînd ochii i se opriră asupra jupîniţei Irina Zaharia după tot acest timp, dragostea îi dădu inimii puteri ascunse şi nebănuite.

Şi Robert îi fu alături. O vară întreagă îl ajutase să se întîlnească pe ascuns cu ea. De mai multe ori luase vina asupra lui cînd erau prinşi. Şi plecară înapoi. însă de data asta Bogdan nu mai ducea cu el numai o amintire a unei fete frumoase care îi zîmbea din cînd în cînd sau îi

vorbea cu ochii plecaţi de sfială. Ducea cu el o promisiune.

Tot alături îi fusese şi cînd vestea căsătoriei lui Ştefan sosise la Paris, în clipa cînd ei se întorceau de la Vatican. Plecaseră în grabă înapoi. Săptămîni întregi îl văzuse chinuindu-se, rugîndu-se, blestemînd şi îşi jurase să nu se îndrăgostească niciodată. Pînă ajuseră. Şi nu mai erî nimic de făcut. Ştefan s-a căsătorit cu Irina cum fusese stabilit. Dar cum nenorocirile nu vin niciodată singure, peste cîteva săptămîni muri şi tatăl lui, boierul Constantin Andoni.

Şi lăsă în urma lui o familie plină de secrete. Ştefan nu ştia că Irina era dragostea lui Bogdan şi nici că fata îl iubise pe fratele lui. Şi acesta jurase să nu îi spună niciodată. I-o jurase tatălui său pe patul morţii. Acesta fusese sfîrşitul. La rugămintea lui Robert, Bogdan acceptase să plece înapoi în Franţa. Şi împreună se aruncaseră într-o viaţă plină de plăceri, dar şi de primejdii. La curte şi pe unde mergeau femeile li se aruncau în braţe. Erau urmăriţi, atacaţi sau primiţi cu braţele deschise, în fiecare loc altfel. Totul pentru Franţa, pentru dorinţa de aventură.

Dar dacă ceva dăinuise, aceasta fusese prietenia lor. Ştiuse că pe asta se putea baza în orice moment. îi încredinţase viaţa de zeci de ori şi era gata să moară

pentru prietenul lui.

— Atunci de ce nu ai încredere în el? se întrebă el.

Pentru că dragostea îl făcea orb. Şi dacă se înşela? se întrebă Robert.

— Dacă într-adevăr el nu ştia nimic şi totul a fost o idee a Domnului?

însă nu era convins nici de asta. Bogdan era şi el om. Şi dacă nu putea să o aibă pe Irina, marea sa dragoste, cel puţin avea să îşi găsească soţia cea mai bună. Una care să-l ţină pe loc, în Moldova, în preajma Irinei. Fără să-i pese de prietenia lor.

— Gărzi! auzi el în liniştea nopţii. Veneau dinspre grădină. Un strigăt puternic. Şi făclii alergînd prin parc. Se întîmpla ceva, îşi spuse repezindu-se spre uşă.

Era adevărat că se întîmplase ceva. în capătul de sus al scărilor era Bogdan luptîndu-se cu vreo cinci oameni. Erau înveşmîntaţi în negru şi îl împingeau pe tînăr înapoi, atacîndu-l din trei părţi. în curînd avea să fie copleşit. Fără să se mai gîndească, sări asupra lor. Nu era înarmat, dar asta nu conta. Reuşi să îl imobilizeze pe unul dintre ei şi îi luă sabia. Lovi în stînga şi în dreapta. Avea în faţă doi dintre atacatori. Unul zăcea mort într-o baltă de sînge. în clipa următoare altul căzu pe scări aruncat de Bogdan.

în întreg palatul începură să se audă strigăte îngrozite.

Se deschiseră cîteva uşi şi curteni înspăimîntaţi scoaseră capul să cerceteze atmosfera. Gărzile veneau în fugă. Un foc de pistol răsună pe coridorul îngust şi Robert simţi o arsură în braţul stîng, însă nu-i dădu atenţie. în schimb înfipse sabia în gîtul banditului şi se pregăti să-l aranjeze pe cel de-al doilea.

— Atacaţi! se auzi glasul căpitanului Mihnea care urca scările cu oamenii săi.

Despre grozăvia din palat auzi toată lumea. Şi nu se putea altfel. Margot fu trezită dintr-un somn fără vise de focurile de armă şi de strigăte. Sări din pat şi se repezi spre locul de unde se auzeau zgomotele. însă îi ieşi în cale Mărie.

— Ce vrei să faci?

— Ce s-a întîmplat?

— Habar n-am, dar nu poţi ieşi aşa! zise fata, arătîndu-i puţinele haine care o îmbrăcau.

Se repezi înapoi şi îşi trase o rochie de casă pe ea, ca apoi să iasă.

— Ajutor! strigă o femeie mică de înălţime, albă la faţă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Margot.

— Vai, domniţă, este sfîrşitul lumii! zise ea.

—Da?

— Da, tîlharii au intrat pînă pe scara cea mică. Au

omorît un om!

— Pe cine? întrebă Margot văzînd gărzile care păzeau cele două uşi ce duceau în apartamentele ei. Coridorul din faţă era plin de lume. Erau cîţiva bărbaţi morţi pe jos. Se vedeau şi pete de sînge, pe lemn. Căpitanul Mihnea supraveghea el însuşi operaţiunea.

— Domniţă! zise căpitanul făcîndu-i o plecăciune adîncă şi aşezîndu-se în faţa ei pentru a nu o lăsa să vadă corpurile din spate care tocmai erau ridicate.

— Ce s-a întîmplat aici?

— Nu ştim nimic. Se pare că sînt tîlhari!

— Şi au intrat pînă aici?se miră ea.

— Nu ştim încă cum au reuşit. Dar nu vă temeţi, sînt morţi şi nu vă vor face nici un rău. Oamenii mei vor rămîne la uşile voastre şi eu alături de ei! o asigură el numai zîmbete.

— A murit cineva? întrebă ea încercînd să vadă pe după el chipurile celor morţi.

— Murit? repetă capitanul. Nu, domniţă, numai rănit!

— Cine?

— Contele de Clermont!

Podeaua se mişcă cu ea şi se rezemă de perete. Se albi la faţă într-o clipă şi căpitanul se întinse în faţă pentru a o prinde în braţe. Dar ea nu căzu. Se sprijini de perete şi trase aer în piept. într-o clipă îl văzu pe Robert mort,

plin de sînge. Şi simţi nevoi® să îl vadă imediat. Să se repeadă pe scări pînă în camera lui şi să vadă că era bine, că era viu. Cu un glas stins reuşi să întrebe:

— E bine?

— Vai, domniţă, e bine. Nu vă fie teamă. Contele e bine. O rană uşoară la braţ!

— La braţ?!

— Nimic grav! întări el.

— Slavă Domnului! zise femeie mică de înălţime de lîngă ea.

— Da! răspunse ca prin vis Margot şi plecă înapoi în camere ei, îndemnată de Mărie. De îndată ce uşile se închiseră în spatele ei se prăbuşi pe primul scaun pe care îl găsi, tremurînd. Ce teamă îi fusese că el avea să moară. Picioarele îi tremurau şi acum, la fel şi mîinile. I se părea că nu e destul aer. începu să plîngă încet.

— Margot?!

— L-au rănit, dar e bine! şopti ea lui Mărie.

— Pe cine?

— Pe Robert!

— Oh, Doamne!

— Vreau să plecăm cît mai repede! îi zise ea. Nu mai putem sta aici!

— Şi el?

— îl iubesc, Mărie. Nu credeam că se va întîmpla, dar

lunile astea au fost atît de ciudate şi neaşteptate! M-am îndrăgostit de el şi nu ştiu ce să fac!

— Culcă-te acum şi mîine vei găsi un răspuns!

— El e bine! zise ea ridicîndu-se. Şi vom pleca…

Margot se gîndi multe ore din noapte la ceea ce putea să facă. Decise că cel mai bine, pentru a nu face pe nimeni să suspecteze ceva, era să se arate încîntată şi atrasă de ideea unei căsătorii. Şi pentru asta trebuia să se arate binevoitoare cu ambii pretendenţi. De asta, cu toate că nu-l putea suferi pe Neagu, pe care îl găsea încrezut, îl chemă la ea. Trebuia să-i facă pe toţi să creadă că încă nu decisese nimic. Şi cu asta cîştiga timp pentru a pune la cale ultimele detalii ale fugii.

— Vă rog, luaţi loc! îl pofti ea, cerîndu-i Ilincăi, servitoarea sa, să-i servească puţin ceai.

Neagu se mai înclină o dată şi se aşeză.

— Aţi auzit, fără îndoială, grozăvia de aseară… începu el.

— Bineînţeles!

— Nu pot crede că în palatul Domnului se întîmplă aşa ceva. Gărzile nu sînt în stare să ne apere. Cînd mă gîndesc că puteau ajunge chiar la uşile domniei voastre! se îngrozi Neagu împreunîndu-şi mîinile într-o rugă îndreptată spre Cel de sus.

— Credeţi că e posibil? întrebă Margot arătîndu-se

interesată.

— Mă rog să nu fie aşa. Domnia voastră are nevoie de un bărbat care să vă apere…

— Boier Neagu, ce vreţi să spuneţi?

— Ştiu că Domnul îl doreşte pe boierul Andoni drept soţ al vostru, dar trebuie să vă mărturisesc că pentru mine sînteţi soarele de pe cer. Aş putea să vă fac foarte fericită…

— Poate nu ştiţi, dar încă nu m-am hotărît!

— îmi redaţi speranţa şi bucuria de a trăi! spuse el cu un zîmbet larg.

— Vai, boier Neagu, nu exageraţi! rîse ea încet.

— Inima mea nu bate decît pentru voi!

Margot îl studie pe boierul Dan Neagu. Era şiret şi deştept, cu toate că era încrezut. Ochii lui însă spuneau adevărul. Mai rămînea să vadă dacă era pentru ea acea sclipire sau pentru că era fiica Domnului. Nu că ar fi contat, dar era curioasă cît de mari erau aspiraţiile lui. Pe măsură ce minutele treceau, boierul devenea tot mai vorbăreţ şi deschis. Şi era încîntat pentru că domniţa nici măcar nu pomeni despre Bogdan Andoni sau ceea ce se întîmplase în seara trecută. Parcă nici nu-i păsa că boierul fusese gata să moară. Dar dacă lui vîntul îi umfla pînzele, ce-i mai păsa de sentimentele unei femei tinere şi fără experienţă? Nu se vedea decît pe sine în

patul domniţei şi alături de ea, pe tronul Moldovei. Se retrase după aproape o oră, cu un zîmbet larg pe faţă. Jos îl întîlni pe nepotul lui, Mihnea.

— Unchiule, pari vesel! zise acesta însoţindu-1.

— Aşa e, nepoate!

— Pot întreba care e cauza acestei fericiri?

— Domniţa, nepoate. Cred că am şanse să o iau de nevastă.

— Şi Bogdan Andoni?

— Ea nu pare prea dornică să-l ia de soţ, în schimb s-a arătat foarte mulţumită de mine!

Mihnea nu putea să nu se bucure, dar şi să-l invidieze pe unchiul său. Şi el ar fi vrut să o ia de soţie de domniţă, a cărui frumuseţe înnebunise pe mulţi tineri. Cîţiva tineri boieri se luaseră la bătaie pe o stradă din oraş şi alţii, mai pricepuţi, ajunseseră să se lupte într-un duel. Din fericire, nu murise nimeni. încă.

— Atunci aşa să fie, unchiule!

— Ai grijă ce spui, băiete, îl opri Dan Neagu. Nu vreau să circule tot felul de veşti pînă nu reuşesc să o cuceresc. Nu vreau ca ea să se sperie sau să se supere pe mine!

— Ai încredere în mine, unchiule!

— Sper să fie aşa pentru că de nu, nu vei mai ieşi de pe moşia tatălui tău pînă nu vei trece de treizeci de ani!

ameninţă boierul lăsîndu-1 singur în mijlocul holului larg.

2.

Săndulache încuie uşile şi ferestrele, asigurîndu-se că nimeni nu pîndeşte. Şi toţi ştiau că cine o făcea, sfîrşea rău. Nici chiar slugile de jos nu îndrăzneau să calce poruncile date de stăpînul lor. Pedeapsa era aspră. Secretarul lui de încredere deschise uşa şi-l pofti pe vizitatorul de taină care venea în puterea nopţii în casa din oraş, folosită de boier cînd voia linişte şi discreţie. Ardeau puţine lumînări în odaia sa de lucru şi focul în cămin stătea să se stingă. Săndulache suferea de frig chiar şi în mijlocul verii.

— Bună seara!

— Irimia! răspunse boierul făcîndu-i semn să se aşeze. Ai întîrziat!

— Dar am adus veşti proaspete! surîse străinul sub gluga care nu-i descoperea decît puţin din chip.

— Pe care aştept să mi le spui!

— Omul a ajuns acum patru zile la Sulina. E acolo şi acum, stă la un han. Nu a vorbit decît cu un căpitan ce pleacă la Stambul!

Săndulache rămase pe gînduri. Henri Martine nu era omul care să plece în puterea nopţii după ce, mai mult de patru luni, a vegheat pe domniţă ca un cîine. Numai

dacă avea un plan sau o poruncă. Domnul ştia că bărbatul plecase în Franţa cu o scrisoare către bunica domniţei.

— Oare aşa să fie? se întrebă el, uitînd pentru cîteva clipe de cel din faţa lui.

— Pot afla mai multe dacă rămîn la curte. Printre servitori circulă multe vorbe… aş putea descoperi secretele ei…

— Ca la Andoni acasă? Ai dat greş!

— Omul a dat greş. Domniţa însăşi s-a luptat cu el. Nu am mai văzut asta vreodată… o femeie care să se lupte aşa!

— E periculoasă! zise Săndulache. Dar lăsînd asta…

— Voi afla şi despre boieri… oamenii mei lucrează…

— Dar nu am reuşit să găsim scrisorile compromiţătoare pentru Andoni. Acum sînt nevoit să schimb planul. Decît să scap de Andoni, acuzîndu-1 de trădare, trebuie să joc mult mai atent. Confrăţia creşte…

— Bănuiesc pe mai mulţi boieri, spuse Irimia.

— Eu ştiu sigur! îi zise Săndulache. Acum mai mult decît oricînd, avem nevoie de Andoni. Să ajung mai aproape de el prin fratele lui şi să încep distrugerea odată pentru totdeauna a Confrăţiei!

— Şi atacul asupra domniţei?

— S-au tras focuri de pistol aproape de apartamentele

ei. Asupra lui D'Ambrey şi Andoni!

— Oricine putea să tragă asupra lui. Se aude că e viitorul ginere al Domnului!

— Aşa e! încuviinţă mulţumit de planul lui Săndulache. Bogdan Andoni e un om preţuit de domnie şi de mine… pe care îl vom putea elimina dacă va fi nevoie mai tîrziu, dar deocamdată avem nevoie de el.

Se lăsă tăcerea. Săndulache deschide din nou gura pentru a cere alte informaţii.

— Cei care au murit… îi cunoşti?

— Pe cîţiva dintre ei… ucigaşi, tîlhari fără credinţă. Au fost tocmiţi, nu încape vorbă!

— Dar de ce? Păreau să dorească să intre la domniţă. Să o omoare sau să o răpească? Să fie Confrăţia?

— Domnul ar putea să fi făcut să creadă asta.

— De bună seamă!

— Atunci ar fi şi mai pornit împotriva lor. Asta v-ar ajuta în multe privinţe.

—Da!

— Şi Neagu?

— Neagu e viclean. Vrea să capete aprobarea domniţei pentru a deveni el însuşi Domn. E deştept. Şi priceput la cuvinte frumoase, iar Avram e slab la astfel de lucruri. M-ar înlătura, ştiu asta. Aş pierde totul. Nu, el nu va ajunge niciodată atît de aproape. De asta

Andoni e numai bun. Nu e avar şi nici dornic de putere…

— Puterea atrage ca mierea! îi spuse Irimia.

— Nu pe el. Şi oricum ar fi îndepărtat de îndată ce s-ar arăta primejdios. Dar alt mod nu e. Dacă luai scrisorile de la Andoni sau oricare alt lucru compromiţător atunci nu era nevoie de asta!

— Să mai încerc odată?

— Nu. E prea tîrziu, am înţeles că sîntem pe urmele lor şi au ascuns toate lucruri compromiţătoare. Acum avea alte lucruri de făcut.Vreau să veghezi la palat… nu-mi place cum se arată lucrurile. Cred că se pregăteşte ceva. Să o veghezi pe domniţă!

— Şi dacă încearcă să plece?

— O vei opri! spuse hotărît Săndulache. îi voi spune şi lui Avram cîte ceva despre asta…

— E prudent?

— Da. El o vrea alături de el, va face tot ce va putea să o ţină aici, dar eu cred că ea ascunde multe lucruri…

— Că veni vorba despre asta… o cunosc pe slujnica ei, Ilinca. Am aflat lucruri interesante de la ea! spuse necunoscutul încîntat de el.

— Ce lucruri?

— Domniţa şi contele francez se întîlnesc pe ascuns de multe săptămîni. Cred că ea nu e atît de pură cum

crede tatăl ei!

— Măsoară-ţi cuvintele! spuse tăios Săndulache, care nu găsise nimic mai bun de spus la ceea ce aflase. Domniţa şi D'Ambrey. Era de necrezut. Cu toate astea, acum îşi amintea de anumite priviri schimbate între ei pe care atunci nu le înţelesese sau nu voise să le înţeleagă. Asta putea să-i strice planurile făcute cu grijă. Trebuie să-i vorbească domniţei? Sau să se prefacă că nu ştie nimic? Dar oare boierul Andoni ştia? se întrebă el. în privinţa asta avea îndoieli.

O astfel de taină valora aur. Gîndi, scoase o pungă plină din sertar şi i-o dădu omului care aştepta în tăcere. Apoi îi făcu semn cu mîna să iasă.

Avea nevoie de toată noaptea pentru a se hotărî ce era mai bine de făcut. Să tacă sau să vorbească? Şi cui să-i spună adevărul?

Dis-de-dimineaţă trimise un servitor şi ceru o audienţă la domniţă.

I se comunică că era aşteptat la ora unsprezece în apartamentele sale. Aşă că, după o noapte albă pierdută printre mii de gînduri şi planuri, urcă să o vadă. Majordomul îi deschise uşa şi apoi o închise în urma sa.

— Domniţă! salută el, aplecîndu-se adînc în faţă cu un surîs învingător pe faţă.

— Boier Săndulache!

— Sper că nu deranjez pe domniţă…

— Nu… începu Margot fals.

— Vreau să rog pe măria voastră să asculte ceea ce am am de spus. Numai cîteva cuvinte…

— Vă ascult! îi zise ea, deodată curioasă.

— Să zicem că am Ia îndemînă mărturii îngrijorătoare… despre anumite imprudenţe…

— Ce tot spuneţi? întrebă ea încruntîndu-se.

— Aceste veşti sînt despre contele de Clermont şi despre o domnişoară care uneori… îl vizitează în camerele sale. Chiar aici în palat!

Margot îl privi încruntată, dar nu dădu vreun semn că ar fi vinovată. Se prinse, însă, cu mîna de braţul scaunului pe care stătea şi nu scoase nici un cuvînt. Nu fusese destul de prudentă. Nu destul. O proastă şi nimic mai mult. Nu se gîndise la consecinţe, la ceea ce se putea întîmpla.

— Şi eu acum nu mai ştiu ce să fac!

Ea reuşi să se uite la el. Ochii ei verzi aruncau scîntei aprinse. El plecă niţel privirea, pentru cîteva clipe, neliniştit.

— Ce vreţi?

— Domniţă, departe de mine… începu el făcînd o nouă plecăciune.

— Destul cu circul acesta. Ce vreţi de la mine? se

răsti ea, sărind în picioare.

în cîteva secunde chipul lui Săndulache îşi schimbă culoarea. Deveni palid şi se îndreptă. Părea că sîngele îi părăsise corpul şi se scursese printre scîndurile de pe jos. Devenise atît de rece încît fata simţi un fior. Omul acesta era deosebit de periculos. Şi ea nu era obişnuită cu politeţea falsă, oamenii pe care-i cunoştea ea erau direcţi şi se împărţeau în două categorii: cei buni şi cei răi. El avea nenumărate feţe. Şi a lui, cea adevărată, era înfricoşătoare.

— Vreau să vă căsătoriţi cu Bogdan Andoni!

— Ce?

— Este cel mai bun pretendent! o asigură, aşezîndu-se. Boierul este bogat, înţelept, are un aspect mai mult decît plăcut şi este tînăr. A trăit mult în Franţa şi poate fi o companie bună pentru voi!

îi prezentă toate calităţile lui Bogdan, aşteptînd ca ea să fie încîntată, să fie plăcut impresionată de simţul lui de observaţie. Şi totuşi, nu înţelegea care era planul lui. Pentru că acest om nu făcea nimic fără un plan dinainte stabilit.

— De ce vreţi să îl accept pe Bogdan Andoni?

— Pentru că e un boier a cărui familie are multă influenţă în Moldova şi nu numai. De aceea vreau să deveniţi soţia lui. Pentru ca tronul Domnului să fie în

siguranţă. Sînt sigur că asta este ceea ce doriţi!

Nu se obosi să-i răspundă pentru că se gîndea. La ceea ce putea face. La ceea ce mai rămînea de făcut acum. Ar fi putut pleca…

— Nu vă gîndiţi că puteţi pleca, domniţă, zise el ghicindu-i gîndurile. Vă vom aduce înapoi…şi apoi mai este şi contele…

— Contele?!

— Contele francez care v-a adus la noi. Dar aceasta a fost numai o scuză. Credeţi oare că tatăl vostru este atît de rău slujit, încît nu-şi cunoaşte duşmanii? Credeţi că eu nu ştiu ce învîrte acest tînăr la curtea noastră? Pentru că Moldova, oricît de atrăgătoare ar fi ea, nu poate să trezească interesul unui nobil francez trăit la curtea de la Versailles…

— Ce insinuaţi?

— Eu? Nimic, domniţă. Spun numai că în orice clipă s-ar găsi mărturii şi dovezi care să-l acuze de trădare!

— îndrăzniţi?

— Eu nu, dar pentru binele ţării aş face asta şi mai mult. Viaţa lui nu e atît de importantă!

— Nu veţi îndrăzni să faceţi aşa ceva. Regele Franţei va…

— Nu va face nimic pentru că de bună seamă că ştiţi ce depărtare este între noi şi Franţa. Pînă şi cel mai bun

mesager ar ajunge prea tîrziu.

Şi chiar dacă ar ajunge şi regele ar afla, ce ar mai conta? Contele ar fi de mult mort!

Margot se retrase lîngă fereastră. Privi afară. Acum nu mai era nimic de făcut. Pentru că fusese o proastă, numai pentru asta. Pentru că îl subestimase pe Săndulache, pentru că riscase prea mult. Se crezuse mult deasupra tuturor. Avea să plătească pentru mîndrie şi pentru prostie. Pe de o parte era Domnul, tatăl ei, şi pe de alta parte era Săndulache. Toţi încercau să-i facă rîu, atacîndu-i prietenii.

încet, se întoarse spre el.

— Voi face ceea ce vreţi!

— Domniţă, nu ştiţi ce plăcere pentru mine să aud asta!

— încetaţi cu farsa asta! se răsti ea mînioasă.

Chipul lui Săndulache suferi o schimbare subită. De la un fals zîmbet, larg, trecu la un chip de piatră, rece şi fără nici un sentiment. Ochii lui străluceau şireţi şi calmi.

— Ce vreţi să fac acum?

— Vreau ca să mai aşteptaţi cîteva zile… aşa cum a spus şi Domnul. Apoi îl veţi alege pe boierul Andoni. Simplu, nu?

—Da!

— Dar ar mai fi ceva… delicat…

— Delicat?! rîse Margot. Ca şi cum pînă acum aţi fost plin de tact. Ce mai e?

— Clermont, din nou. Vreau să stea departe de camerele voastre după lăsatul serii!

— Cum îndrăzniţi? izbucni Margot, gata să-l lovească de nervi. Neobrăzarea lui era fără limite.

— Domniţă, gîndul mea era la voi, bineînţeles. înţeleg că aţi cedat farmecelor contelui, dar trebuie să înceteze. Dacă mai află şi altcineva despre asta? Scandalul ar face înconjurul lumii…

— Nici chiar aşa!

— O fiică de Domn nu poate fi amanta unui bărbat, oricît de important ar fi el. Numai soţia lui!

— Soţia lui? repetă Margot cu un zîmbet.

— Nu..nu..nu a lui Clermont. El nu e potrivit pentru voi, domniţă. Domnul îl vrea pe Andoni!

— Domnul sau voi?

— Interesele ţării şi ale Domnului, bineînţeles, pe care eu le păzesc şi le apăr! aproape strigă el scos din sărite. Apoi sări în picioare, îndreptîndu-se spre uşă. Acolo se opri, făcu o plecăciune şi adăugă: Faceţi ce v-am spus…

— Prea bine! răspunse Margot, zîmbindu-i ironic şi concediindu-1 cu un gest larg.

— Şi nu spuneţi un cuvînt cuiva despre asta sau învoiala noastră cade! mai spuse Săndulache înainte de a ieşi.

— Diavol împieliţat! zise ea încet, lăsîndu-şi capul pe spate. Să arzi în iad. Ce să fac acum?

Nu mai rămîneau multe opţiuni. Trebuia să scape de aici, dar nu înainte de a-1 scăpa pe Robert. Trebuie să-l facă să plece cît mai repede. Apucă clopoţelul de argint pe de măsuţă de lîngă ea şi sună.

Roger deschise uşa şi se înclină, aşteptînd porunca.

— Cheamă-mi domnişoarele de onoare, vreau să mă plimb prin grădină!

— Cum porunciţi! răspunse majordomul şi ieşi.

3.

Robert refuză să-i vorbească lui Bogdan în timp ce îi era îngrijită mîna rănită. După vreo jumătate de oră, însă, tînărul boier nu mai încercă să-l facă să vadă din punctul lui de vedere. Era o muncă fără nici un rezultat. Ce mai rămăsese din noapte şi-o petrecu singur, departe de toţi. Apoi, a doua zi,.se duse să o caute pe domniţă, sperînd că ea îl va putea ajuta.

îşi punea speranţele în puterea lui Margot. Ea avea să-l lămurească pe Robert, să-i dea o explicaţie. Pe ea avea să o asculte. Apoi aveau să găsească toţi o soluţie. Şi cea mai bună era să plece înapoi în Franţa. Pe mare, de

preferat, pentru a scăpa de oamenii lui Avram care aveau să le ia urma.

Grădina era plină de curteni curioşi şi vorbăreţi care îl opreau la fiecare doi metri pentru a-1 întreba de groaznicul eveniment din seara trecută şi despre cel fericit ce avea să vină. Se părea că nimeni nu avea dubii asupra căsătoriei lui cu domniţa. Doamnele îl întrebau de sănătatea tînărului conte din loc în loc. Nu avu ce face şi trebui să discute cu toţi, luptîndu-se să ajungă cît mai aproape de Margot, care stătea pe o bancă alături de domnişoarele sale de companie. Magda Oprea şi Elena Săndulache stăteau de o parte şi de alta a ei, iar Mărie era în picioare. O văzu şi pe Irina care conversa şi ea cu doamna Pantazy, mereu încruntată şi cu ochii în patru.

Reuşind să scape de un boier gras care îi ura sănătate, se înfăţişă înaintea domniţei. Aceasta privea departe şi nu îl observă.

— Domniţă! se înclină el şi vorbi tare pentru a fi auzit.

— Bună dimineaţa, boier Andoni! răspunse ea, îndreptîndu-şi privirea spre el. Văd că sînteţi sănătos…

— Da, domniţă. Pot să vă vorbesc cîteva minute? întrebă el mai încet.

— Lăsaţi-ne! le ceru ea doamnelor.

Bogdan aşteptă să rămînă singuri.

— Ce se întîmplă? se răsti el, fără să mai poată răbda.
— Ce vrei să spui?
— Toată această nebunie cu căsătoria noastră… Margot, eu nu vreau să ne căsătorim!
— De ce nu? Tot trebuie să mă căsătoresc într-o zi şi tu eşti un bărbat atrăgător şi, mai mult de atît, pe placul tuturor!
Bogdan se opri ca trăsnit. Nu putea crede ceea ce auzea. Se aştepta ca ea să fie supărată. Furioasă. Ştia că dorea să se întoarcă înapoi în Franţa. Şi atunci cum de spunea asta?
— Vrei să fii soţia mea?
— Trebuie să recunosc că tatăl meu m-a surprins… credeam că mă va lăsa să mă acomodez cu viaţa de aici cel puţin un an, dar… asta e… Cred că da! îi răspunse.
— Dar nu voiai să pleci?
— Chiar ai crezut toate cuvintele mele? Eram supărată… tristă. Acum însă nu mai sînt!
O privi atent pentru a vedea dacă este adevărat ceea ce spune. Chipul ei era un zîmbet mare şi călduros şi pentru oricine i-ar fi privit de departe, domniţa părea fericirea întruchipată. însă era ceva ciudat cu ochii ei verzi. Păreau ceţoşi. Trişti.
— Margot, nu te cred. Ce se întîmplă?
— Nu se întîmplă nimic!

— Atunci cînd ai intrat în cabinetul Domnului, erai neagră de furie. Şi eu m-am temut că vei face ceva nebunesc şi acum eşti aşa de calmă şi încîntată de căsătoria noastră?

— Bogdane, tu ştii bine că nu am vrut să vin aici, dar acum am înţeles că asta e familia mea. Şi apoi vreau şi eu o familie, copii. Nu vrei să ai copii?

— Ba da! murmură el încurcat.

— Atunci?

— Şi Robert?

—Ştiu că ţii mult la el, dar asta e situaţia. Ce s-a întîmplat în timpul călătoriei este în trecut. Aşa cum este şi relaţia ta ciudată cu Irina! îi distrase ea atenţia pentru a nu fi nevoită să-i explice prea multe. Nu o poţi avea, aşa cum eu nu pot să-l am pe Robert. Aşa că nu ne mai rămîne decît să încercăm…

Pentru prima dată Bogdan o privi în ochi. O studie atent, aşa cum nu o mai făcuse. O privea ca pe o femeie. Oare ea să fie soarta lui? se întrebă el. întoarse capul şi o văzu pe Irina privindu-i cu durere de la cîţiva paşi. Şi se enervă. De ce ea nu stătea departe de el, de ce nu înceta să-i arunce asemenea priviri încărcate de dragoste? Era soţia fratelui său şi el avea un jurămînt de ţinut. îşi aminti cuvintele lui Robert. Margot putea fi o soţie bună pentru el? Era fiica unui Domn. O prinţesă.

Prinţesa lui. Era o femeie incredibil de frumoasă, cu părul ei blond ondulat şi ochii verzi, atît de clari şi luminoşi. Cu buzele senzuale şi zîmbetul gata să topească pietrele. Era curajoasă şi deşteaptă. Puternică şi amuzantă.

Probabil asta simţise şi Robert. Dorinţă arzătoare. Şi totuşi, ea fusese a lui. Robert o iubea ca un nebun şi pentru asta nu stătea să-l asculte. Şi îl înţelegea. Ştia ce simţise el cînd femeia pe care o iubea îi fusese luată. Şi durea mai mult cînd nu puteai face nimic. Cînd era propriul frate cel care ţi-o lua. Şi Robert era ca fratele lui. El păţise asta şi acum, din cauza lui, cel pe care îl considera fratele său trecea printr-o situaţie identică.

— Să încercăm?

— Zîmbeşte, Bogdane, altfel oamenii vor spune că îţi dau veşti rele! zise ea. Ia-mi mîna!

El făcu ceea ce îi spuse ea. îi luă mîna şi o ţinu aşa, întră lui.

— Ce vom face de acum înainte? o întrebă el.

— Cred că tatăl meu aşteaptă o hotărîre a mea. între tine şi Neagu. Prostul ăla crede că eu aş putea accepta să fiu soţia lui…

— Poate era mai bine aşa!

— Da?! se încruntă ea la el.

— Aşa nu am fi rănit atîtea persoane! răspunse el

trist.

— Ei bine, eu nu suport ca Neagu să fie alături de mine. Cum aş putea să-l primesc în patul meu?

— Cuvintele tale nu mă ajută prea mult! zise, oftînd din greu.

— Crezi că îţi va fi atît de greu să mă atingi, să mă săruţi, să faci dragoste cu mine? îl întrebă ea cu un început de rîs, văzîndu-1 cît era de abătut. Putea să-l înţeleagă, dar voia să ştie dacă o găsea atrăgătoare.

— Nu… da!

Lucru incredibil, boierul roşise. însă ea surîse, încîntată. Pentru cîteva clipe intrase în jocul acesta pe care îl juca. Fusese un test. Şi se dovedea că ea nu îi era indiferentă. însă asta nu era decît un teatru pentru cîteva săptămîni. Pînă va găsi ceva pentru a-1 distruge pe Săndulache. Acesta o privea de departe şi surîdea încîntat de planul lui.

O salută din cap cînd privirile li se întîlniră, dar ea se făcu că nu îl vede.

— Peste cîteva zile voi comunica Domnului hotărîrea mea şi ne vom căsători! zise ea.

— Felicitările mele! se auzi o voce ironică din spatele lor. De după un copac ieşi Robert. Era îmbrăcat în negru şi surîdea în colţul gurii. Vă stă bine, într-adevăr!

— Robert, ascultă…

— Mulţumim! răspunse Margot, fără să-l lase pe Bogdan să termine. Sper că domnul conte va rămîne pînă la căsătoria noastră…

Acesta se apropie. O privea pe Margot de parcă era gata să o ucidă. Ochii reci aruncau priviri ucigătoare. îşi ţinea mîna rănită sprijinită de mînerul săbiei de la cingătoare. Era niţel cam palid. Şi Margot simţi cum un fior îi străbate trupul în timp ce mîinile ei se încleştară una în alta pentru a nu se repezi spre el. Ar fi vrut să-şi arunce braţele după

96

gîtul lui, să-i sărute gura şi ochii încruntaţi şi să-i şoptească cuvinte de dragoste la ureche. Deschise gura, dar nici un zgomot nu ieşi. Privi peste umăr spre Săndulache, care îi urmărea atent. Surîse.

— Mă îndoiesc! răspunse el, aproape de cei doi.

— Plecaţi deja?! întrebă ea şi nu reuşi să nu se arate uşurată şi mulţumită.

— Cît de curînd! o anunţă printre dinţi. Şi văd că îţi face plăcere!

— Da, pentru că veţi putea duce o scrisoare bunicii mele! îi spuse ea.

— O scrisoare?! repetă el de parcă nu înţelegea ceea ce ea spunea. Tu eşti nebună?

Margot se încruntă la el.

— Ce vrei să spui?

— Te-ai culcat cu mine în toate aceste luni şi acum te porţi de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic? Nici măcar două cuvinte? O explicaţie, orice…

— Eu sînt o prinţesă moldoveancă şi tatăl meu a decis că mă voi căsători. Aşa că tot ce s-a întîmplat, cum îi spuneam şi lui Bogdan, este în trecut. S-a terminat!

Şi, întorcîndu-se spre Bogdan, îi ceru:

— Să mergem!

Bogdan nu reuşi să deschidă gura. Ii dădu braţul şi o conduse spre domnişoarele de onoare care surîdeau, chicotind. Numai Mărie o privea serios şi întrebător. însă Margot refuză să-i dea vreo explicaţie. Acum rîdea veselă la braţul lui Bogdan care se holba la ea fără să mai înţeleagă ceva.

— Domniţă, sînt încîntată de logodna voastră! spuse doamna Pantazy, rîzînd cu gura pînă la urechi, în timp ce îl privea pe Bogdan cu priviri lungi şi admirative.

—Da?

— O nuntă în toamnă va fi încîntătoare!

— Dar nici nu m-am hotărît! spuse Margot.

— Prostii… toată lumea ştie că alesul va fi boierul Andoni. Sper că sînteţi fericit, domnule! zise ea repede, întorcîndu-se spre Bogdan.

— Păi… da! reuşi acesta să răspundă.

Doamna Pantazy era fericită, de parcă doar mulţumită ei cei doi erau împreună. Se învîrtea într-o parte şi-n alta, dînd informaţii şi prezentînd tuturor tradiţiile şi obiceiurile pe care tinerii logodnici ar fi trebuit să le urmeze.

Mărie îi privi încruntată.

— Pare fericită! se auzi o voce în spatele ei.

— Robert!

— De ce nu eşti alături de ea?

— Pentru că e deja plin de lume! răspunse fata.

— Minţi!

Mărie se ridică şi pomi printre copaci, însă Robert se luă după ea.

— De ce nu-mi spui adevărul? Ce se întîmplă?

— Se va căsători cu el! răspunse fata, mergînd grăbită.

— Aşa, simplu?

— Ce vrei de la mine, domnule conte?

— Domnule conte? Ce s-a întîmplat cu Robert?

— Eşti un conte şi eu sînt nimic în comparaţie cu tine. Acum te rog să mă laşi singură…

— Mărie, îl iubeşti pe Bogdan?

— Nu! exclamă fata ridicîndu-şi mîinile pentru a-1 face pe Robert să nu mai vorbească.

— Nu te cred, am văzut cum îl priveşti… felul în care

îi vorbeşti. Asta e, nu? Te doare pentru că se va căsători cu prietena ta şi va trebui să stai alături de ea şi să-i vezi împreună. Şi nu numai asta, dar…

— încetează! strigă Mărie.

— Tu şi eu sîntem la fel. înşelaţi şi proşti. Nu are rost să minţi, Mărie, nu faţă de mine!

Şi oftînd se aşeză pe o bancă retrasă, sub umbra unui copac. Mărie ‘ rămase în picioare, privindu-1 pe Robert. După cîteva minute bune de tăcere, se aşeză alături de el pe bancă şi spuse:

— Ea e cea mai bună prietenă a mea, dar cînd o văd alături de el, cînd îi surîde şi cînd se alintă pe lîngă el, îmi vine să strig, să urlu. Şi ştiu că ea nu e aşa, că nu face astfel de lucruri. Ştiu asta!

— Ce lucruri?

— Să rîdă aşa, chicotind. Să zîmbească aşa de larg şi să se alinte pe lîngă un bărbat. Ea nu a făcut niciodată aşa ceva, nu e aşa. Nu înţeleg ce s-a întîmplat!

— Poate nu a cunoscut, pînă acum, pe acel cineva care să o facă să se poarte aşa! îşi dădu cu părerea Robert.

— Oh, a cunoscut… şi nu era aşa. Şi era atît de îndrăgostită încît… începu Mărie, dar se opri făcînd ochii mari, îngrozită.

— Nu te preocupa, ştiu că a fost un alt bărbat, acel

Filip…

— Atunci era sigură pe sine, puternică şi îndrăzneaţă. Se certa cu el, poruncea şi era veselă. Ceva îmi spune că asta nu e decît o farsă!

— Crezi asta? îndrăzni să spere Robert.

— Nu ştiu ce să mai cred! răspunse ea. Vreau să mă încred în ea, Dumnezeu ştie că asta îmi doresc. Şi aş fi vrut să nu fi venit niciodată aici!

— Te înţeleg! şopti Robert, strîngîndu-i mîna.

Se lăsă din nou tăcerea. De departe se auzeau voci fericite şi strigăte.

4.

Neagu se oprise în curtea palatului, călare pe calul lui de o deosebită frumuseţe, ţinînd de frîu un alt cal, de un alb strălucitor, cu picioare zvelte. Mulţimea de tineri care aşteptau plecarea spre pădure la un picnic sub coroanele copacilor, se feriră din calea lui, impresionaţi. Vesel, Neagu sări jos din şa şi se îndreptă spre un grup de tineri.

— E un cal deosebit! strigă nepotul lui, Mihnea.

— E al vostru, boier Neagu? întrebă un tînăr boier.

— E al meu dar vreau să-l dăruiesc! explică el, mîngîind grumazul calului.

— Un aşa dar… oftă Elena Săndulache.

— Boier Neagu, ce cal magnific îexclamă Margot în

spatele lui.

Acesta sări într-o parte şi se înclină în acelaşi timp. Apoi îşi îndreptă spatele şi zîmbi larg. Domniţa purta haine de călărie, de un verde închis şi mănuşi de piele albe. Se pregătise de o plimbare lungă la aer curat.

— Sper că veţi primi acest dar!

— Este un cal frumos. Dar aş fi preferat să fie negru!

— Atunci poate domniţa îl va accepta pe acesta!

Un rîndaş îi aduse un alt cal. Negru ca noaptea. Era un cal puternic şi bătea cu copita în pămînt. Margot se apropie de el şi îl atinse. Calul trase capul şi boierul Neagu se repezi spre ea.

Doamna Pantazy, care nu o lăsa nici un minut singură, înaintă spre ei.

— Boier Neagu, calul acesta nu este potrivit pentru domniţă!

— Cred că aveţi dreptate şi….

— De la un timp aţi apucat obiceiul să vorbiţi în numele meu! zise tăios Margot, întorcîndu-se spre ei.

Ceilalţi curteni prezenţi surîseră. Bogdan pufni în rîs, venind spre ea. Numai Robert rămase încruntat. Trecuseră două zile de la conversaţia lor din grădină. Şi situaţia nu se schimbase deloc. Domniţa era deseori alături de boierul Andoni, în timp ce contele de Clermont era mai mult absent. Nimeni nu ştia unde e

dar se auziseră bîrfe despre o frumoasă văduvă care îl invitase în conacul său. Margot fu nevoită să se prefacă surdă şi mută la astfel de comentarii şi se mulţumea să comenteze ironic, ceea ce stîrnea rîsul tuturor. Cu toate că îi venea să-l ucidă pentru că renunţase la ea atît de uşor.

Adevărul era că era mai bine aşa. însă era şi ea femeie. Şi era îndrăgostită. Iar el se distra în patul unei văduve tinere, în timp ce ea se sacrifica pentru el. Iar acum, cînd ar fi vrut să nu îl vadă, venise alături de ea. împreună cu Ştefan Andoni şi Constantin Lupaşcu.

Doamna Pantazy făcu o plecăciune şi doi paşi în spate, nemulţumită, dar nu scoase un cuvînt. Margot o privi indiferentă. Ştia că ea lucra pentru Săndulache, aşa că îşi petrecea timpul scoţînd-o din minţi. Şi nu numai pe ea, ci şi pe Elena Săndulache, care se plîngea mamei sale zilnic de toanele domniţei şi de felul ei de a-i vorbi. Murea de ciudă pentru că domniţa o prefera întotdeauna pe Magda Oprea în defavoarea ei.

Margot privi spre cal.

— Un magnific exemplar, într-adevăr!zise ea. Are un nume?

— Fulger! răspunse boierul Neagu.

— Fulger! şopti ea, mîngîindu-i coama. Apoi, cu o mişcare bruscă, puse piciorul în scară şi sări în spatele

lui înainte ca cineva să o ajute sau să spună ceva. Calul se ridică în două picioare nervos.

— Domniţă! strigă Neagu.

— Doamne Dumnuzeule!

— O să cadă!

însă Margot nu făcu decît să zîmbească şi struni calul care nu se lăsă prea uşor.

— Parcă voiaţi să mergem la o plimbare, boier Neagu?! întrebă ea tare.

Calul se linişti pentru cîteva secunde ca apoi să se ridice din nou pe două picioare.

— Să mergem, atunci! spuse Robert, sărind în spatele unui cal.

— Domniţă, începu doamna Pantazi, frîngîndu-şi mîinile.

Dar domniţa nu o mai auzea, pentru că era deja departe. Calul nu fugea, mînca pămîntul. Era într-adevar ca un fulger şi în spatele lui ea se simţea stăpîna lumii. Un zîmbet îi lumină chipul în timp ce gonea pe străzile ce duceau în afara oraşului. Vîntul îi smulse pălăria şi o aruncă la pămînt. Părul i se desfăcu şi el din ace, fluturînd pe spate. Se simţea liberă şi ar fi călărit aşa pînă în Franţa.

— O să-ţi rupi gîtul! auzi ea un glas.

Robert o ajunsese din urmă. O privea cu un amestec

de admiraţie şi dispreţ. Se vedea că încă nu se hotărîse.

— Niciodată! strigă ea şi se lăsă în faţa, devenind una cu calul.

Ieşeau în cîmp deschis şi ea nu avea de gînd să încetinească. Calul lui Robert pierdea în faţa lui Fulger. îl întrecuse cu vreo trei metri cînd deodată ea trase brusc de frîie. Calul era tînăr şi puternic. Se opri atît de brusc încît ea zbură peste capul lui, la pămînt. Fulger sări într-o parte şi se depărtă. Şi ea rămase nemişcată pe iarbă. Avea ochii închişi.

Robert sări din spatele calului său înainte ca acesta să se oprească. Şi îngenunche lîngă ea. îi ridică capul.

— Margot!

Nu-i răspunse. O lăsă pe spate şi îi atinse întreg corpul. Nu părea să aibă nimic rupt. Apoi se aplecă şi îi atinse faţa.

— Dragostea mea, trezeştete! o imploră.

— Mmm…

— Margot!

Ochii ei se mişcară fără să se deschidă. Părul îi acoperea o bună parte din faţă. Tînărul o strînse la piept, disperat.

— Margot!

Ea deschise ochii, plini de lacrimi. Şi îl privi, fără să spună ceva. Mîna ei se agăţă de a lui, nebuneşte, iar

cuvintele se îngrămădiră pe buzele ei, gata să răbufnească.

Un strigăt se auzi din spatele său. Realitatea venea spre ei. Grupul înainta în viteză. Mai mulţi călăreţi ridicau praful de pe drum, în timp ce trăsurile veneau în urmă, mai greu.

— A căzut de pe cal! strigă Robert, fără să-i dea drumul.

în cîteva clipe fu adusă o trăsură. O aşezară atent pe pernele moi.

— Domniţă!

— Unul dintre voi să plece la palat să anunţe doctorul! strigă Neagu, palid de frică.

Domniţa se mişcă şi ridică capul. Gemu din greu.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea, văzîndu-i pe toţi îngrămădiţi în uşile trăsurii.

— Ai căzut, domniţă! răspunse Bogdan.

— Da… răspunse ea încet privind în spatele lui unde era Robert. Acesta o privea fix, căutînd parcă ceva. Şi deodată un val de mînie se ridică din inima ei. Vreau să mă întorc la palat, zise.

Unul cîte unul, curioşii se retraseră. Mărie se urcă în trăsură lîngă ea şi Bogdan făcu la fel. O făcuse însă numai la îndemnul doamnei Pantazy, care numai nu-1 împinsese înăuntru. Margot nu protestă, indiferentă, şi

trăsura se puse în mişcare.

— Te simţi bine?

— Nu! răspunse ea, izbucnind în lacrimi. Nu se mai putea opri. îşi aducea aminte cum o strînsese în braţe Robert, îi spusese „dragostea mea” şi o mîngîiase. Cu atîta dragoste încît ar fi vrut să-i spună întreg adevărul.

— Margot?!

— Te doare ceva?

Dar ea continua să plîngă în hohote. Căzu pe perne şi alunecă cu capul pe umărul lui Bogdan. Acesta rămase nemişcat cîteva clipe apoi o strînse în braţe, încercînd să o liniştească sub privirea încruntată a Măriei.

Fu coborîtă în braţe de către Bogdan, sub privirile ucigătoare ale lui Robert. Şi pe scări îi întîmpină Domnul.

— Fiica mea, ce s-a întîmplat?

— Domniţa a căzut de pe cal…

— Dar calul pe care ţi l-am dat e foarte blînd!

— A fost alt cal…

— Era un cadou al boierului Neagu! răspunse domnişoara Săndulache plină de importanţă.

— Domnule Andoni, du-o pe fiica mea în camerele ei şi asigură-te că este bine. Doctorul e pe drum. Şi dumneata, boier Neagu, aş avea cîteva cuvinte să-ţi spun! zise el, luînd-o înainte cu o atitudine regală.

Orice avea să urmeze nu era un lucru bun. Boierul regreta acum că dorise atît de mult să o încînte pe domniţă încît uitase de tatăl ei şi de toţi ceilalţi. îi dăruise un cal frumos, într-adevăr, dar nu luase alte lucruri în calcul. în timp ce mergea spăşit în urma Domnului, blestema proasta idee pe care o avuse.

Peste două ore tot palatul suna. Şi nu era prima dată de cînd venise domniţa. Avea darul de a-i pune pe toţi pe jar şi o asemenea vînzoleală nu se întîmplase de mult. Calmul dispăruse la curtea Moldovei. Şi toate din cauza accidentului de la plimbare. Domniţa rămase în camerele ei în aşteptarea doctorului. Acesta venise în fugă, urmat de doi asistenţi. Se închiseră în camerele domniţei şi ieşiră abia după o oră. înspăimîntaţi, îngroziţi. Respirînd greu de parcă luptaseră cu balauri. Şi fură chemaţi la Domn. Acesta se arătă şi el la fel de abătut ca şi doctorii.

— Se aude că e pe moarte!

— Nu, e mai bine acum! zise un alt bărbat, aplecîndu-se la urechea unei doamne.

— Doctorul spune că e inima!

Acesta din urmă dădea din mîini spunînd că ştie sigur şi Robert se rezemă de perete şi închise ochii. Domniţa lui era bolnavă şi el, ca un prost, se luase la întrecere cu ea. Se certase cu ea. Şi ea era bolnavă. Ar fi putut să

moară. Dacă va muri, el ce va face? se întrebă. Niciodată nu îi fusese frică. Prin toate călătoriile, aventurile prin care trecuse, niciodată nu se temuse atît de tare. Margot fusese pentru el ca o picătură de apă ce i se scurgea printre degete. De fiecare dată cînd fusese cu ea, fusese atît de fericit. Dar mereu i se scurgea printre degete fără să o poată prinde. Fără să o păstreze.

Se repezi pe scări spre apartamentele domniţei. Acolo dădu peste alţi curteni care aşteptau veşti. Trecu pe lîngă ei şi îl trase la o parte pe majordomul care încerca să le explice că domniţa nu poate fi deranjată.

— Vreau să o Văd pe domniţă, Roger!

— Nu cred că puteţi, domnule conte! răspunse acesta în franţuzeşte.

— De ce?

— Pentru că la ordinul doctorului, domniţa se odihneşte. Aşa că va trebui să aşteptaţi

— E bolnavă? !

— De unde să ştiu eu?

— Drăcie, tu ştii totul!

Majordomul privi într-o parte şi în alta pentru a vedea dacă nu ascultă cineva.

— Cred că da, pentru că doctorul era disperat. Nu se ştie ce are dar se pare că e inima… după lovitura de azi!

Robert îl privi cu ochii măriţi, îngroziţi. Nu putea

crede asta. Nu se putea ca ea să fie bolnavă. Ea era sănătoasă. Cu toate că ştia că o pierduse, nu putea să accepte că ea era bolnavă şi doctorii, nişte neisprăviţi, nu puteau face nimic. Plecă cu mii de întrebări la care nu avea răspuns. Ajuns jos dădu peste Neagu care se pregătea să urce.

— Boier Neagu, cred că sînteţi fericit acum, începu el gata de ceartă.

— Ce spuneţi?

— Aţi rănit-o pe domniţă şi vă faceţi că nu ştiţi nimic. E numai vina voastră…

— Nu îmi plac învinuirile voastre…

— Prea bine!

— Eu nu am rănit-o, a fost calul. Şi domniţa a fost încîntată de darul meu. Şi apoi nu înţeleg de ce vă amestecaţi! tună el, scos din sărite.

Robert se aruncă la el şi îl apucă de haină. Era gata să îl lovească, cînd Bogdan îl împinse în spate şi se băgă în,faţă.

— Domnilor, sîntem în apropierea camerelor domniţei!

— Aşa este, boier Andoni! aprobă Neagu. Ne mai întîlnim noi…

— Fii fără grijă!

Boierul plecă şi Bogdan se întoarse spre prietenul lui

sau, cel puţin, cel care fusese prietenul lui. Acesta tremura de nervi şi, pentru a evita o confruntare pe coridor, o luă pe scări, înapoi în camerele lui. însă Bogdan îl urmă. Se săturase de situaţia asta care îi amintea de copilărie, cînd tînărul conte arogant îl tratase la fel.

— Nu poţi pleca aşa!

— Ieşi afară! strigă el.

— De ce?

— Pentru că aşa e mai bine pentru toţi!

— Ai să mă asculţi…

— Bogdane, nu vreau să aud nimic. Ştiu totul despre căsătoria ta! zise sarcastic Robert. Dar cred că nu ai luat în calcul boala domniţei.

— Se va face bine!

— Să te facă să uiţi de Irina?

Pumnul lui Bogdan îl lovi direct în obraz. Şi îl aruncă pe covor. Dar era atît de furios, încît douăzeci de oameni înarmaţi nu ar fi fost în stare să-l ţină departe de Bogdan. Sări pe el, lovind fără să se uite, fără să-i pese. Dorindu-şi numai să se răzbune, să facă şi el pe cineva să sufere, întreaga mînie acumulată în ultimele zile năvăli afară.

— Ce dracu… începu Claviere, deschizînd uşa. Domnule conte!

— Boierule! strigă şi Ion, repezindu-se spre ei.

Reuşiră să-i despartă. Bogdan se calmase deja după ce îl lovise de cîteva ori pe Robert, însă acesta era furibund. Nu mai vedea nimic, nu mai auzea. îl lovi de Ion care îl ţinea şi se năpusti din nou spre Bogdan. Claviere ieşi în faţa lui şi le trebuiră cîteva secunde pentru a-1 calma. Se îndreptau spre un obicei.

— Domnule conte, boierul e prietenul vostru! spuse ceremonios Ion.

— Nu cred că prietenii se înjunghie pe la spate! strigă el.

1 - Dacă nu vrei să asculţi, n-ai decît! zise peste umăr Bogdan deja ieşind.

Claviere privi în urma lui. Apoi însoţit de Ion ieşiră din camera contelui.

— Asta tinde să devină un obicei! spuse filozofic Claviere.

—Ce?

— Trebuie să-i despărţim de fiecare dată cînd se încaieră aşa. îmi aduc aminte de acum cîţiva ani!

— Cînd s-au cunoscut? Era la fel,' zise Ion zîmbind. Se certau de la orice!

— Boierul era niţel naiv atunci! îşi dădu cu părerea Claviere. Nu înţelegea anumite lucruri…

— Adică petrecerile fără cap şi coadă? Şi femeile? Şi

băuturile? El era crescut altfel…

— Asta e clar!

Ion se opri locului.

— Se certau pentru că domnul conte era încăpăţînat şi încrezut!

— Şi boierul cum era?

— El era liniştit şi studios! răspunse Ion mîndru.

— Era fricos, asta era. îi era frică de tatăl lui şi de domnul duce!

— Un copil trebuie să-şi respecte părinţii. Asta spune Biblia. Şi contele nu se purta frumos cu tatăl lui. Făcea mereu ce-1 tăia capul ca şi acum!

— încerci să mă superi? Domnul conte a fost şi este cel mai perfect gentilom al Franţei, după majestatea sa regele, bineînţeles. Şi, dragul meu Ion, boierul a devenit şi el la fel ca domnul conte. Sînt mereu împreună!

— Da! fu nevoit să admită Ion.

— Asta este numai o criză care va trece cu timpul. Clar?

— Cum spui tu! ridică el din umeri şi trecu înainte, coborînd spre bucătării.

5.

în duminica aceea de septembrie soarele era darnic. Şi norii lipseau cu desăvîrşire. Mai multe trăsuri se aliniau în faţa bisericii unde Domnul şi toată curtea venise la

slujbă. Stăteau în primele rînduri şi Domnul îşi ţinea fata aproape. Părea plin de bunăvoinţă faţă de Margot. Trecuseră două zile de cînd fata căzuse de pe cal şi în fiecare zi tatăl ei îi trimisese flori şi mici cadouri care să o înveselească şi ,să o facă să surîdă.

Venise şi să o vadă de cîteva ori alături de soţia lui cu o expresie indiferentă. Fratele ei, Mihai se prezentase cu un zîmbet fals şi îndrugă numai prostii pînă cînd ea, plictisită, îi ceru să plece. O făcuse pentru că ştia ce trecere are domniţa pe lîngă tatăl lor, dar nu se forţă să-şi ascundă nemulţumirea.

însă Margot nu avea timp să dea atenţie unui băiat arogant şi îmbufnat. Un răvaş îi fusese adus de Roger cu trei zile înainte. Henri avea totul pregătit. Cuvintele lui, însă, erau ascunse printre cîteva fraze în care îi spunea de frumuseţea mării şi de faptul că va pleca peste şapte zile spre casă, spre Franţa.

Din dreapta ei, Săndulache îi zîmbi şi o felicită din privire pentru felul în care îi urmase poruncile.

— Aşteaptă şi ai să vezi! zise ea în gînd.

Fusese trezită devreme de către doamna Pantazy în persoană. Se îmbrăcase cu o rochie simplă, în culori deschise, pentru a intra în casa Domnului umilă şi supusă. Pentru a-i mulţumi pentru norocul ei, adăugase Nastasia Pantazy, fericită de a-şi arăta puterea şi

cunoştinţele. Şi pentru a cere sănătate, de care ducea lipsă în ultimele zile. Domnul dorise ca ea să-l însoţească. Era momentul ca ea să se decidă în privinţa logodnicului şi să-şi îndrepte paşii spre biserică.

Nu că tatăl ei ar fi crezut vreo clipă că ea avea să-l aleagă pe Neagu, care căzuse în dizgraţie după întîmplarea cu calul. Aşa că ea trimise vorbă prin căpitanul Mihnea boierului Bogdan Andoni. Avea să fie cel care o va însoţi la biserică. Tînărul se prezentă devreme la uşa ei, aşteptînd. Apoi o însoţi spre trăsură în tăcere. Şi nici ea nu ţinea să-i vorbească. Căpitanul Mihnea îi însoţea cu oamenii săi.

Icoanele se vedea slab prin fumul lumînărilor. Cîntările preoţilor începură puternic. Aveau de faţă multe capete înalte, însuşi Domnul şi familia sa, uniţi pentru prima dată în sfînta biserică a Iaşiului. Domniţa întoarsă acasă pentru a trece la credinţa adevărată a tatălui său, cea ortodoxă. Şi asta nu putea decît să o ajute în lucrarea ei. De acum înainte nu mai existau dubii. Bogdan o însoţea, în urma Domnului, şi pentru toată lumea, chiar şi pentru Neagu, era mai mult decît clar. Se făcuseră pariuri în privinţa însoţitorului domniţei şi se ştia că cel care va avea această cinste va fi soţul ei. Priviri invidioase îl fixau pe Bogdan, care încerca să se roage fără să se gîndească la altceva.

— Domniţă, bine aţi venit! o salută mitropolitul Sofronie.

— Sfinţia voastră!

— Domnul ne-a asigurat că domnia voastră doreşte să treacă la credinţa noastră, de care aparţine deja pe jumătate.

— întocmai, sfinţia voastră. Credinţa mea trebuie să fie aceeaşi cu a tatălui meu şi a soţului meu! adăugă ea, aruncînd o privire spre Bogdan, care se afla aproape de ea.

— Bineînţeles! încuviinţă mitropolitul, retrăgîndu-se la locul lui pentru a permite începerea slujbei de duminică.

Margot ascultă cuvintele slujbei şi încercă să nu se gîndească la altceva, dar îi era greu, ştiind că Robert era aproape şi nu făcea decît să o fixeze fără încetare. Simţindu-se deodată obosită şi prea bătrînă, lăsă capul în piept şi oftă din greu. Magda, care era lîngă ea, o sprijini, prinzînd-o de braţ. Dar fata o asigură din priviri că se simte bine.

Domnul îi întîlni şi el privirea, preocupat. Ea nu îi răspunse decît cu o înclinare uşoară a capului. Era palidă şi de vină erau nervii, dar avea noroc că asta era pusă pe seama lumînărilor care umpleau biserica de un fum înecăcios. Pentru o tînără care fusese bolnavă în

ultimele zile toate astea erau normale.

Şi lui Margot toată situaţia asta îi convenea de minune. Dacă toţi credeau că era bolnavă, inclusiv doctorii, atunci o va crede şi Săndulache. Şi va mai slăbi supravegherea. Dar era singură. Henri era la Sulina şi ea spera că Săndulache acceptase explicaţia ei cu privire la plecarea servitorului.

întoarse capul şi o văzu pe Mărie în spate, dar fata privi în cealaltă parte. Era şi ea supărată pentru că i-1 luase pe Bogdan. îl plăcuse de cînd îl văzuse prima dată. încercase să îl facă să o observe, dar boierul era orb. Şi ea nu avusese inima să-i spună de dragostea care îl unea de soţia fratelui său, Ştefan. însă avea să o facă într-una din aceste zile. Şi cît mai repede. Nu putea să piardă încrederea în Mărie. O iubea prea mult.

Slujba se termină şi oamenii începură să iasă, unul cîte unul, afară. Cînd, deodată, în faţa lui Margot apăru un preot bătrîn urmat de unul mai tînăr.

— Măria ta, sînt părintele Vitalie şi el e părintele Spiridon. Vrem să urăm bun venit măriei tale…

— Mulţumesc! răspunse ea încurcată. Cine sînt cei doi? întrebă ea încet.

— Confrăţia! îi şopti la ureche Bogdan.

— Vrem să ştim despre ajutorul promis…

Ea se uită în stînga şi în dreapta.

— Părinte, însoţiţi-mă pentru o clipă! i se adresă ea preotului bătrîn.

— Vă ascult!

Rămaseră singuri cu Bogdan, celălalt preot păzindu-i de curioşi.

— Vreau să vă cer o favoare… începu ea şi el se înclină din nou în semn de încuviinţare.

— Ascult!

— Voi trimite un răspuns regelui din partea voastră într-o problemă importantă. O propunere pe care o puteţi accepta sau refuza.Vă voi spune despre ce este vorba diseară…

— Vreţi să veniţi la întîlnirea noastră? întrebă el îngrozit.

— E singura cale. Boierul Andoni mă va însoţi…

— Dar ce aveţi să ne spuneţi ?

— E o taină pe care nu o voi divulga aici şi acum, dar aveţi încredere în mine. Jur aici, în casa Domnului, că nu vă voi trăda. Vreau să vă aduc la cunoştinţă cuvintele majestăţii sale, regele. Pentru ca voi să luaţi o hotărîre înainte de a trimite un răspuns în Franţa!

— Prea bine!

— La miezul nopţii, atunci!

— Cum porunciţi! i se răspunse şi tînăra domniţă se întoarse spre

Bogdan.

— Boier Andoni, îmi daţi braţul?

— Bineînţeles!

Prima parte a planului era gata. Nu mai rămînea decît să se pună de acord cu Bogdan pentru a-1 duce la îndeplinire. Dar în uşa bisericii îl văzu pe Robert. Venea spre ea.

— Să plecăm! zise ea lui Bogdan repede, sperînd să scape.

— Domniţă!

Prea tîrziu.

— Conte, nu ştiam că aţi venit la biserică!

— Numai pentru a vă vedea!

— Alături de logodnicul meu, bineînţeles! completă ea, în timp ce Bogdan o strîngea de braţ, avertizînd-o.

— Sigur. îmi pare bine să vă văd sănătoasă…

— încă nu mă simt prea bine! oftă ea teatral.

El o privi şi pentru o clipă îl văzu preocupat.

— îmi pare rău să aud asta şi doresc măriei tale însănătoşire grabnică. Sper că atunci cînd vă voi revedea veţi fi mai bine…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Plec peste două zile, domniţă, înapoi în Franţa!

— Plecaţi? întrebă ea cu un glas stins.

— Da, domniţă. îndatoririle faţă de familia mea mă

cheamă înapoi. Şi apoi, tatăl meu, de la care am primit veşti, vrea ca eu să mă întorc! minţi el cu seninătate.

— Robert, nu ştiam că vrei să pleci! se amestecă Bogdan.

— Nu am avut timp să te informez. De îndată ce îl voi saluta pe Domn şi pe fratele tău, voi pleca!

— Atunci, drum bun! îi ură ea şi trecu repede pe lîngă el.

Rîmase mult timp privind în urma ei. Fusese surprinsă, e drept, dar numai pentru cîteva clipe. Dar se aşteptase la o altă reacţie din partea ei. La cel mai mic sentiment pentru cel căruia îi spusese că-1 iubeşte, însă ea îi urase drum bun.

— Asta e! îşi spuse el şi plecă grăbit.

Margot era radiantă, strălucitoare. El pleca. Atunci ea va putea pleca liniştită. El va fi în siguranţă, departe de Săndulache şi de laşi. Confrăţia va supravieţui, iar planurile ei şi ale regelui se vor îndeplini.

— Nu credeam că te vei bucura aşa! zise deodată Bogdan, în trăsură, lîngă ea. El te iubeşte…

— O să-i treacă!

— Margot, nu-ţi pasă deloc de sentimentele altora?

— Ca ale tale pentru Irina?

— Ce vrei să spui?

— Toata slujba ea te-a privit şi tu îi aruncai priviri

disperate. Ţi se pare drept? Sau tu ai voie să faci ce vrei, în timp ce eu nu?

Spre surprinderea lui Mărie şi a Magdei, care erau aşezate în faţa lor, Bogdan o prinse de mînă întorcînd-o spre el.

— Ce dracu crezi că faci? strigă el. \

— I-am urat drum bun unui prieten. Al tău, din cîte ştiu!

— Nu mai este prietenul meu şi numai din vina ta!

— Calmează-te înainte să le sperii pe domnişoarele mele de onoare! îi dădu drumul şi le privi feroce pe cele două femei.

— Nu cred că sînt speriate!

— Nu prea! mărturisi Magda.

— Atunci ascultă-mă, boier Andoni, vreau ca la noapte să mă însoţeşti la o întrunire secretă…

— Ce? sări acesta. Acum ţi-ai găsit să-mi spui una ca asta, fată fără minte ce eşti?

—Trăsura asta e locul cel mai sigur. Magda e fiica lui Oprea şi el e unul dintre invitaţi, surîse ea dulce, iar în Mărie am încredere totală…

— Da? făcu aceasta, fără să se poată abţine.

— Te-ai îndoit în aceste zile, nu-i aşa?

— Da!

— Am încredere în tine, draga mea, cîteodată mai

mult decît în mine. Magda, vei păstra secretul, căci de el depinde viaţa tatălui tău!

— Desigur, domniţă. Eu ştiu unele lucruri despre tatăl meu…

— Lasă asta, le întrerupse Bogdan. Ce vrei să faci la întrunire?

— Am un mesaj de la rege!

— Mesajul a ajuns deja în mîna lor!

— Numai prima parte!

Nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Fata asta era o mare de secrete. Cînd credeai că ai înţeles totul, mai scotea cîte ceva, care mai de care mai incredibil. Nu credea că o să-i ajungă toată viaţa pentru a le descoperi pe toate şi o să moară încercînd să o cunoască. Oare ce fel de căsătorie vor avea? se întrebă el privindu-i chipul frumos.

— Bogdane?!

— La ce oră? întrebă obosit.

— La miezul nopţii! zise ea şi începu să fredoneze un cîntec fără versuri, spre mirarea tuturor.

6.

Se îmbrăcase în haine bărbăteşti. Şi complet în negru. îşi aşezase tricornul pe cap şi părul şi-l ascunsese sub el. Avea sabia la brîu şi strecură cuţitul în cizmă. Apoi se aşeză pe pat, aşteptînd să se facă miezul nopţii. Un

zgomot o făcu să se ridice şi să se ascundă. Dar în cameră intră Mărie.

— Tu eşti! zise ea.

— Cine putea fi? Bogdan te aşteaptă jos…

— L-ai văzut?

— Da!

Margot se îndreptă spre uşă.

— Margot! Ai grijă…

— Am totdeauna! îi răspunse rîzînd şi o salută cu o plecăciune. Ne vedem peste cîteva ore…

Şi dispăru în întunericul de pe scări. Păşi apăsat, vrînd să semene cu un bărbat. Se îndreptă spre grajduri. Din capătul scării mici îl văzu pe Bogdan. Era în curte, călare pe un cal. Cîteva făclii îi luminau chipul încruntat.

— Să plecăm! zise ea, sărind în şa înainte ca el să coboare să o ajute.

— Stai aproape de mine şi nu vorbi!

— Vom avea probleme la poartă?

— Nu!

Lăsară caii să meargă încet pentru a nu părea nerăbdători. De îndată ce trecură de poartă, după ce Bogdan îşi spuse numele celui care făcea de pază, dădură pinteni cailor. Ion venea în urma lor, înarmat şi ascuns de o pelerină. Privea mereu în stînga şi în

dreapta, pentru a vedea dacă nu-i ameninţa vreun pericol sau dacă nu erau urmăriţi.

Străzile oraşului erau pustii. Nu se auzeau decît cîinii urlînd şi cîte o pasăre de noapte scoţînd strigăte ascuţite.

— E departe? întrebă ea, aplecîndu-se pentru a mîngîia grumazul calului.

— Nu! răspunse printre dinţi Bogdan, complet nemulţumit.

— Linişteşte-te, nu voi face nimic nebuneşte!

— Oare de ce nu te cred?

— Aşa eşti tu! rîse ea.

— Am ajuns! mormăi el în barbă şi Ion coborî în fugă de pe cal pentru a bate într-o poartă mare de lemn, în a cărui curte nu se vedea nimic.

Bătu de trei ori, stătu o clipă, apoi încă de două ori şi în sfîrşit o singură dată. Era semnalul cunoscut şi pe care îl foloseau numai membrii Confrăţiei. Intrară în curtea sărăcăcioasă pe care Bogdan o cunoştea şi pe care Margot o vedea pentru prima dată. În faţa lor se mai vedea o poartă şi vreo cîţiva cai legaţi în curte, cu şeile pe ei. O trăsură era trasă către poarta cealaltă.

— Vino!

Se luă după el pe o scară îngustă. Sus îi deschise o uşă nu prea înaltă, apoi se feri pentru a o lăsa să intre. Şi în faţa ei apărură mai mulţi bărbaţi, într-o încăpere

puternic luminată, dar cu draperii groase la ferestrele mici. Stăteau toţi pe scaune sau canapele comode. Aveau în faţă pahare cu vin sau alte băuturi din care băuseră destul. Mirosea a tutun. Se vedea că aşteptau de o vreme.

Cînd o văzură intrînd, nici unul dintre ei nu se mişcă din loc. Priviră în trecere la tinerelul de lîngă uşă, apoi toate privirile se îndreptară spre Bogdan, care tocmai intra. De la el privirile se îndreptară din nou către uşă, pentru a vedea dacă avea să mai intre cineva. Numai Robert se ridică încet, privind-o fix. Nu salută, aşteptînd un semn parcă. Boierul moldovean închise uşa şi îşi luă tricornul de pe cap, salutîndu-i cu o plecăciune simplă.

— D-le Andoni, aşteptam să…

— Mă aşteptaţi pe mine! zise Margot scoţîndu-şi tricornul şi arătîndu-şi chipul.

Văzu, nu fără satisfacţie, cum o sală întreagă de bărbaţi se ridică în picioare şi o salută respectuos şi adînc, dar fără să îşi ia ochii de la ea. Margot înaintă şi se aşeză pe unul dintre cele două scaune lăsate libere dinainte.

— Luaţi loc! le ceru ea.

—Dar…

— Vă rog, domnilor. Nu pot sta mult şi nu avem timp pentru a vedea care stă în picioare şi care stă jos!

Boierul Dumitrescu tuşi pentru a-şi drege vocea înainte de a începe. Dar domniţa i-o luă din nou înainte.

— Boier Cristea, nu v-am văzut de mult la curte!

— Aşa este, domniţă, am fost ocupat cu alte treburi!

— Aşa am auzit! rîse ea, acceptînd cupa de vin pe care Bogdan i-o întindea.

— Cred că sînt şi persoane pe care nu le cunoaşteţi…

îi prezentă pe Mihai Alexandrescu, un bărbat serios, şi pe un tînăr poet, Staris şi pe alţi cîţiva domni. îl văzu printre ei şi pe Constantin Lupaşcu şi pe tatăl acestuia.

— Văd că în sfîrşit, studiile voastre folosesc la ceva! zise ea şi tînărul zîmbi larg, mîndru din cale-afară.

— Putem începe? întrebă Robert aşezat într-un colţ lîngă Ştefan Andoni.

Margot întoarse capul spre el, dar nu îi adresă nici un cuvînt. Se mulţumi să-l privească, sorbind încet vinul dulce şi roşu ca sîngele, care îi plăcea.

— Părintele Vitalie vorbea de o propunere…

— Da, majestatea sa, regele, a dorit ca voi să daţi ajutor oamenilor săi care ar putea nimeri în aceste ţinuturi, întorcîndu-se din diverse locuri unde misiunile îi pot purta… Bineînţeles că acest lucru se poate dovedi periculos!

— Putem fi acuzaţi de trădare! zise Cristea.

— Ne-ar lua pămînturile şi chiar viaţa! se auzi glasul

lui Lupaşcu.

— Există această posibilitate! dădu Margot din cap. Dar cred că puteţi să îi ajutaţi fără să fiţi prinşi. Cîteva case ca aceasta, pe numele nimănui… cîţiva cai şi mîncare… bineînţeles că numai în caz de nevoie!

— Ar fi posibil! încuviinţă Ştefan. Şi regele cu ce ne va ajuta?

— Franţa ar sprijini, ori de cîte ori ar fi necesar, independenţa Moldovei în faţa celorlalte puteri. Ştiu că asta vreţi, domnilor, şi că asta este cel mai important. Regele vrea ca toate ţările creştine să fie conduse de creştini şi de domni pămînteni

— O promisiune importantă!

Se lăsă tăcerea. Margot se lăsă şi ea pe spate, aşteptînd. Ştia că trebuiau să se gîndească. Şi peste cîteva clipe se auzi glasul lui Dumitrescu.

— Dar înţelegerea cu Domnul?

— A căzut. Nu va trece niciodată spre Apus, pentru că e fricos şi laş!

— Eşti cam dură cu tatăl tău, domniţă! zise ironic Robert.

— Dimpotrivă… domnule conte! răspunse ea, accentuînd ultimele cuvinte. Asta credeţi toţi cei din această încăpere, altfel nu aţi fi aici. Deci ce hotărîţi?

— Cred că sîntem de acord! vorbi Cristea, în timp ce

toţi ceilalţi dădeau din cap, aprobînd cuvintele lui.

— Atunci daţi-mi de scris…

— Vreţi să îi trimitem regelui un mesaj? Şi prin cine?

— Contele de Clermont pleacă la Paris poimîine, nu-i aşa, domnule?

— Da!

O privi în timp ce scria. Era şi mai frumoasă, îmbrăcată aşa. Dar părea obosită. Oare era boala de vină? începuse să se îndoiască şi de asta. Dacă nu era decît un joc nebun de-al ei? Se mai jucase de atîtea ori cu el, încît nu mai ştia ce să creadă. Şi apoi mai era şi Bogdan, care părea o cloşcă care îşi păzeşte puii. Era mereu pe aproape, foarte aproape chiar, şi asta îl înfuria.

De îndată ce ea termină de scris, răvaşul sigilat cu ceară roşie ajunse în buzunarul contelui.

— Păzeşte-o bine! îl învăţă ea.

— Fii fără grijă, domniţă! zise el.

— Noapte bună, domnilor! spuse ea şi se ridică.

— Domniţă!

Ieşi urmată de Bogdan, care nu scosese un cuvînt. Acesta nu mai termina să se mire de felul de a fi al prinţesei. Ca şi ceilalţi, bineînţeles. In afară de Robert, care se repezi pe scări pentru a o ajunge din urmă. Erau deja în dreptul porţii cînd o ajunse.

— Margot!

— Robert! şopti ea, gata să urce pe cal. Ce vrei?

— De ce?

— Ce tot spui?

— De ce ai acceptat? Puteai pleca cu mine… în Franţa ai fi fost fericită. Ai fi avut tot ce vroiai. Putem încă…

Ea se uită la Bogdan şi acesta se trase într-o parte, dar nu se depărtă prea mult.

— Nu putem! îi spuse ea încercînd să-şi tragă mîna dintr-a lui.

— De ce nu?

— Robert, vreau să-ţi cer un lucru!

— Orice! rosti el înflăcărat, uitînd tot ce avea să-i reproşeze, sperînd totul.

— Pleacă!

Robert se aştepta la orice, dar nu la asta. Rămase ca trăsnit.

— Să plec?!

— Şi să îţi aduci aminte ce ai jurat. Să-l păstrezi pentru totdeauna!

— îmi ceri să plec? insistă el, ca şi cum nu ar fi auzit ultima parte.

—Da!

— Margot, nu mai înţeleg nimic! şopti el disperat.

— Robert, îţi cer să pleci… ai spus că vei face orice.

Pleacă şi du mesajul în Franţa. E cel mai bine aşa…

— Dar noi? Tot ce s-a întîmplat între noi nu a însemnat nimic? Dragostea ta pentru mine?! Ştii cît de mult te iubesc…

— Pleacă! zise ea şi îl împinse sărind în şa. Du-te acasă, în Franţa. Eu nu sînt potrivită pentru tine. Sînt aproape căsătorită.

Şi, fără să mai apuce să audă răspunsul lui, dădu pinteni calului, tăind străzile. Se opri în apropiere de palat pentru a se calma. Respiră adînc de cîteva ori şi îşi spuse că procedase bine.

Robert rămase mai bine de zece minute pe stradă, în faţa casei. Privi în urma ei pînă cînd dispăru, cotind pe o stradă. Şi înţelese că nu mai avea sens să insiste. Ridică mîna şi îşi deschise haina, apoi scoase de sub cămaşă inelul ei cu rubin. Jurase să-l păstreze. O amintire de la ea. îl purta legat la gît pentru a nu-1 pierde. îl purtase toate aceste luni, de cînd i-1 dăduse. Nu se despărţise de el.

— Un jurămînt e un jurămînt! zise el şi îl băgă înapoi la gît, cu toate că pentru o clipă vrusese să-l arunce. Apoi se întoarse şi intră înapoi în casa părăsită.

7.

Unul cîte unul, se strecurară spre camerele domniţei, îmbrăcaţi în negru. Nu erau decît opt oameni. Puternici.

înarmaţi şi gata de luptă. Cu un singur ordin. Să o prindă pe Ducesă. Urcară scara cea mică, din spate. Nu era nimeni acolo la acea oră tîrzie. Coridorul era slab luminat.

— Camerele din capăt! spuse unul dintre ei în franţuzeşte. Atenţie, pentru că dacă i se întîmplă ceva, veţi plăti cu viaţa!

Oamenii dădură din cap, în semn că înţeleseseră. Şi se furişară pînă la uşile indicate. Dincolo de ele erau două gărzi. Stăteau de o parte şi de alta a uşii, moţăind. O lumînare ardea furios. Nu aveau să ştie vreodată ce li se întîmplase. Numai că fuseseră loviţi în moalele capului şi apoi înjunghiaţi. Deschiseră uşa camerei şi intrară.

Era întuneric. Nu se auzea nimic. Şi nici nu se vedea mai bine pînă cînd unul dintre ei nu aduse lumînarea din hol.

—Voi doi staţi de pază! ordonă cel ce părea a fi şeful.

Deschise una din uşi şi descoperi un salon. Dincolo de acesta era o altă uşă.

— Acolo trebuie să fie camera ei! spuse el, mergînd aplecat, încet, pentru a nu da peste vreo mobilă. Şi avu dreptate. Fata dormea într-un pat cu baldachin. în întuneric, îi puse mîna la gură şi văzu cum tresare. Şi începu să lupte. Dar nu îi dădu timp să o facă pentru că un pumn o aduse la tăcere. îi legă mîinile şi o aruncă pe

umăr.

— Mergem! ordonă el.

Ieşiră pe unde intraseră. Dar cu Margot le era cam greu să înainteze. Şi mai mult decît atît, nu trebuia să facă gălăgie. Gărzile ce mişunau prin palat ar fi auzit imediat şi s-ar fi trezit pe cap cu zeci de ostaşi. Şi-ar fi găsit moartea.

Cînd Margot se trezi, erau undeva afară. Nu recunoscu locul imediat pentru că era întuneric beznă. înjurînd noaptea fără lună şi ghinionul pe care îl avea în ultimul timp, încercă să se mişte pentru a vedea mai bine. Atîrna cu capul în jos pe umărul unui bărbat. Avea un căluş în gură şi nu putea să strige. Aşa că făcu singurul lucru posibil. Se aruncă în sus, dezechilibrîndu-1 pe bărbatul care o ţinea, ce căzu în genunchi. îl lovi în cap cu genunchiul şi o luă la fugă. Cu mîinile legate îşi trase căluşul de la gură.

— Gărzi! urlă cît putu de tare. Ajutor!

în liniştea aceea, strigătul ei se auzi probabil în tot castelul. Ecoul se auzi mult timp şi ea continuă să strige în timp ce fugea. Nu vedea mare lucru pentru că luna era ascunsă de nori groşi. Era un frig îngrozitor în acea noaptea şi ea nu avea pe ea decît cămaşa de noapte şi o pelerina neagră. Se împiedică de cîteva ori de ea şi pînă la urmă îi căzu de pe umeri. îi văzu pe cei care o

răpiseră alergînd după ea. Aveau să o ajungă. Şi avea mîinile legate şi nici o armă.

— Opreşte-te! strigă unul din ei.

Nu-1 ascultă, dar nu reuşi să scape. O apucă de umăr şi o trînti la pămînt.

— Stai liniştită sau îţi tai gîtul! îi şopti la ureche.

La cîţiva centimetri de ureche ei, vocea aceea era clară. Ştia cine era. II mai întîlnise acum cinci luni, în Polonia.

— Nu cred că îţi permiţi! îl ironiză ea. Ajutor! urlă cît putu de tare.

îi puse mîna peste gură şi o ridică în picioare. Dar norocul începea să-i surîdă. Dinspre palat, dincolo de grădină, se vedeau făclii. Oşteni alergau spre ei. Se auzeau strigăte de luptă în liniştea nopţii. Palatul se trezea la viaţă, lumini apăreau prin camere. Armele, lovite unele de altele, scoteau un zgomot limpede.

— Cercetaţi totul! se auzi un strigăt. Domniţa poate fi oriunde!

în palat se dăduse alarma, descoperiseră lipsa ei. însă nu avu timp să se gîndească la ceea ce se întîmpla pentru că fu trasă într-o parte. Bărbatul acela o trăgea după el, urmat de oamenii lui. Ajunsese lîngă poarta cea mică din capătul grădinii, slab păzită, pentru că era rar folosită. Era nepăzită în noaptea asta. Probabil avuseră

deja grijă de gărzile ei.

Avuseră acelaşi plan ca şi ea. Şi ea se gîndise să fugă pe acolo. Şi aveau să reuşească. Ea abia mai putea merge, nu-i plăcea frigul şi îi îngheţaseră picioarele goale. Mîinile nu şi le mai simţea. Cămaşa de noapte era murdară şi ruptă. Se împiedică şi căzu.

— Ce dracu faci? se răsti la ea bărbatul.

— Nu mai pot merge. Mi-e frig!

— Caii sînt aproape! spuse altul. Ce facem?

Unul dintre ei o ridică în braţe şi ceilalţi îl înconjurară.

— Staţi! răcni cineva de după zidul ce înconjura palatul. Avea o făclie în mînă. în jurul lui erau şi alţii. Erau gărzile palatului. Ajunseseră la timp.

— Staţi pe loc! spuse un sergent mai în vîrstă cu armele gata pregătite.

însă un foc de pistol îl aduse la tăcere. Toţi începură să tragă în acelaşi timp. Apoi scoaseră săbiile. Şeful bandiţilor o apucă pe Margot şi o feri din calea focului. Apoi, împreună cu ea se furişă printre copaci. Voia să iasă în spatele gărzilor şi aşa să fugă. în spatele lui mai venea un om de-al său, dar el nu-i dădu importanţă. Se auzeau strigăte şi 118

focuri de pistol. Margot însă nu mai auzea nimic, pentru că frigul îi intrase în oase ca o lamă de cuţit.

Ochii i se împăiejeniseră şi focuri calde îi jucau în ei. Se smulse din braţele banditului şi cu ultimele forţe alergă spre locul luptei. Spre foc şi căldură.

— Drăcie! înjură banditul şi se luă după ea.

Era un masacru. Nu mai rămăsese nici un bandit în viaţă şi Margot se împiedică de corpul însîngerat al unuia dintre ei. Căzu pe pămînt şi bărbatul o prinse din nou. Ea îl lovi cu piciorul, încercînd să scape.

— Nu! urlă.

Sabia căpitanului Mihnea pătrunse adînc în spatele bărbatului. Şi acesta căzu peste Margot, sîngele lui scurgîndu-se pe ea. Căpitanul îl împinse la o parte şi îi atinse faţa pentru a vedea dacă mai trăia. Era rece ce gheaţa, dar respira.

— Trăieşte, căpitane? întrebă unul din soldaţi.

— Da. Fugi la palat şi anunţă că trăieşte şi să cheme doctorul!

Apoi o luă în braţe, învelind-o în pelerina sa. Cămaşa ei de noapte era plină de sînge.

— Va fi bine, domniţă! îi şopti el la ureche trecînd cu ea în braţe printre soldaţii care îi făceau loc.

Palatul era treaz. Toată lumea ieşise afară să vadă ce se întîmpla. Cînd tînărul căpitan Mihnea intră cu Margot în braţe, toţi scoaseră un strigăt înspăimîntat. Fata era palidă ca moartă şi plină de sînge. îşi ţinea capul pe

umărul căpitanului, dar nu părea să fie conştientă.

Intră în apartamentele sale şi o aşeză pe pat. Mărie, îngrozită, aduse apă şi pînză albă. Tatăl ei veni aproape. Se aplecă şi îi şopti la ureche.

— Va veni doctorul…

Doctorul o îngriji pentru a doua oară în cîteva zile. Şi îi asigură pe toţi cei care aşteptau că era bine. Singurul care rămase nemişcat şi încruntat fu căpitanul Mihnea. Acesta ştia ce avea să urmeze, pentru că Domnul, cu toate că era fericit că fiica sa era bine, era negru de supărare. Paza fiicei sale nu fusese bună, pentru a doua oară în cîteva zile. Dăduse greş să o apere pe domniţă. Şi mai mult decît atît. Biletul pătat de sîngele domniţei era în mîna lui şi el recunoscuse scrisul. Şi acum ce avea să facă? se întrebă, ştergîndu-şi fruntea transpirată.

— Căpitane Mihnea, în cabinetul meu!

Rămaseră singuri în încăperea slab luminată.

— De ce nu erau destui oameni care să o apere pe fiica mea?

— Măria ta, au fost ucişi!

— Niciodată nu ar fi trebuit să intre în palatul meu! tună el.

— Ştiu asta!

— Ştii cine erau?

— Măria ta…

— Ce e?

— Domniţa avea asta în mînă! zise el, întinzînd biletul.

Avram îl luă cu o mînă tremurîndă şi se strîmbă cînd văzu sîngele de pe el. îl parcurse rapid şi rămase nemişcat. îl mai citi o dată, crezînd că nu înţelesese bine. Apoi îl strînse în pumn, gemînd.

— Lasă-mă!

— Ce trebuie să fac acum? întrebă tînărul căpitan.

— Nimic deocamdată. Vom aştepta ca fiica mea să fie bine!

Avea să aştepte. Da. Pînă a doua zi. Atunci va face ceea ce niciodată nu crezuse că va face. Dar o astfel de trădare se pedepsea cu moartea.

Robert coborî scările grăbit. Ajunse la uşa cabinetului şi valetul îi deschise uşa. Intră şi se înclină în faţa Domnului. îl văzu şi pe Bogdan alături.

— Domnilor, ceea ce vă voi spune este foarte important…

— Măria ta?

— Fiica mea a ales în sfîrşit între voi şi boierul Neagu!

— Ştiu, măria ta! răspunse Bogdan. Ieri la biserică…

— Nu, nu ieri, astăzi, azi dimineaţă! îl întrerupse Domnul.

— Şi cine va fi fericitul soţ? întrebă Robert rece.

— Boierul Neagu!

Bogdan crezu că era o glumă, dar Domnul era din cale afară de serios. Nu surîdea şi se uita fix la el, studiindu-i reacţiile. Şi el nu ştia dacă să se simtă fericit sau supărat.

— în consecinţă, ştiind de plecarea contelui, vreau ca tu să pleci alături de el pentru a duce un mesaj ducesei de Montmercy din partea fiicei mele. Salutări şi anunţul despre căsătoria sa, precum şi majestăţii sale toate mulţumirile pentru asigurarea unei escorte domniţei! spuse el.

Robert decise că asta era o lume de nebuni. Nu încercase el să-l căsătorească pe Bogdan cu domniţa? Nu insistase el atît de mult? Şi acum o lăsa să se căsătorească cu Neagu? Crezuse că dacă prietenul lui nu avea să se căsătorească cu ea se va simţi mai bine, dar nu era aşa. Numai gîndul că idiotul acela de Neagu o va atinge îl scîrbea. Ce bine că plec dintre nebunii aştia! îşi spuse el închizînd ochii pentru cîteva clipe.

— Voi face ceea ce îmi porunciţi!

— Chiar azi!

— Pot întreba de ce atîta grabă?

— Dorinţa fiicei mele! răspunse el. Vrea ca mesajul ei către bunica sa să ajungă cît mai repede. Am poruncit

deja să fiţi însoţiţi de gărzi pînă la hotarele ţării…

— Cum porunciţi!

— Voi trimite de asemenea cîteva daruri regelui Franţei. Am dori să fim în relaţii bune cu toate ţările Europei!

— Minţi de îngheaţă apele! zise Robert încet, numai pentru el.

— Puteţi pleca!

Aşa şi făcură. Ieşiră şi amîndoi rămaseră în hol privindu-se.

— Tu ai înţeles ce s-a întîmplat?

— Ai intrat fiind logodnicul ei şi ai ieşit un simplu muritor! glumi sinistru Robert.

— Dar cum?

— Cred că era planul lui Margot, răspunse Robert abătut, cum era de cîteva zile. Aşadar, iar la drum…

— Ca pînă acum? Robert, eu nu…

— Lasă lucrurile aşa. Să plecăm…

Facu cîţiva paşi, dar se întoarse cînd văzu că Bogdan nu se mişcase din loc.

— Nu vei încerca să-i vorbeşti?

— Nu!

— Dar poate dacă ai încerca… ar putea pleca cu noi!

— Nu! repetă Robert.

— Ai renunţat?

— Aşa ar fi trebuit să fac mult mai devreme. Şi să plec. Dar o fac acum şi nu mai vreau să vorbesc despre Margot!

Bogdan nu mai încercă. Merseră sus şi îşi chemară servitorii ordonîndu-le să strîngă toate lucrurile şi să se pregătească de drum. Apoi boierul îşi luă calul şi se îndreptă spre casa fratele său. Nu bătu la uşă, ci intră ca la el acasă. îi găsi pe toţi în salon.

— Bogdane, nu pot crede…

— E decizia Domnului şi a domniţei!

— Dar toţi am crezut că tu vei fi alesul. Ce farsă!

— Asta e!

— Şi domniţa… cred că e forţată să facă asta. Părea să ţină la tine! zise Ştefan plin de nervi.

Irina surîse. Ea ştiuse adevărul din prima zi în care o văzuse pe domniţă, dar nu deschise gura. Şi acum, faptul că domniţa îl alesese pe Neagu o mira, dar o şi făcea fericită. Ea nu-1 iubea pe Bogdan mai tare decît pe Ştefan, dar parcă nu voia să-l ştie căsătorit cu o femeie aşa frumoasă ca domniţa şi să mai fie şi atît de aproape de ea. Nici eu nu ştiu prea bine ce simt pentru el! îşi spuse, studiindu-1. Bogdan simţi că este privit şi se întoarse spre ea. Era atît de frumoasă! îşi spuse. Şi avea să plece din nou de lîngă ea.

— Şi acum ce vei face? întrebă Ana, mama Irinei.

— Domnul m-a trimis cu un mesaj pentru ducesa de Montmercy, mama domniţei. Plec astăzi!

— Pleci? vorbi pentru prima dată Irina.

—Da!

— Aşa de repede? De ce e Domnul aşa grăbit?

— Porunca domniţei, care e nerăbdătoare. Asta e tot ce ştiu. Plec în cîteva ore împreună cu Robert…

— Atunci mesajul va ajunge cu bine! spuse Ştefan referindu-se la celălalt mesaj, pe care Robert îl ducea cu sine.

— Fără îndoială, direct în mîinile celui care trebuie să-l primească!

După jumătate de oră, boierul Andoni se întorcea la palat. Totul era gata de plecare. Cîţiva curteni, din cale-afară de miraţi, îi urară drum bun. Domnul îi dădu scrisoarea către ducesa de Montmercy de la fiica sa şi darurile pentru rege. Şi, însoţiţi de soldaţi, ieşiră pe poarta palatului.

Margot îi privea cum pleacă. Capul îi urla de durere. Avea cîteva zgîrieturi pe obraz şi o dureau coastele. Şi îi era în continuare frig, cu toate că era învelită într-o pelerină călduroasă, îmblănită.

— Nu ai vrut să-i vorbeşti! zise Mărie încet.

— Nu!

— De ce? îl iubeşti…

— Mărie, tu ştii bine de ce!

— încă nu pot crede cum ai putut trăi, ştiindu-te urmărită în fiecare clipă. Şi cum nu mi-ai spus nimic!

— Ai să mă învinuieşti de asta toată viaţa? sări Margot.

— Tu îl iubeşti pe bărbatul acela! îi aminti Mărie. Acum puteai pleca cu el…

— Nu putem pune în pericol toată familia Andoni şi toate planurile boierilor şi ale regelui. Şi, cu toate că îl iubesc, nu cred că el ar vrea să fie alături de mine toată viaţa. Nu ar accepta niciodată să vină cu mine şi eu nu aş putea renunţa la viaţa mea. Tu ştii de ce fac asta!

— E atît de complicat totul! suspină Mărie.

— Aşa e. Viaţa mea a fost mereu complicată. întîi mama mea, apoi Filip şi bunicul, şopti ea abia ţinîndu-şi lacrimile. Şi acum Robert. Să mergem… mi-e frig…

9.

Margot se îmbrăcă în straie bărbăteşti şi se mai roti pentru ultima dată prin camera sa. Rochiile sale erau agăţate în camera alăturată, toalete bogate care aveau să rămînă abandonate pentru totdeauna aici. îşi strînse cîteva lucruri pe care le puse într-un sac de pînză neagră. Cîteva haine, tot bărbăteşti, o singură rochie şi toate bijuteriile sale. Cîteva lucruri de toaletă. Scoase cufărul mic pe care îl adusese din Franţa şi îl deschise.

Era gol. Strecură vîrful cuţitului şi îi scoase fundul fals. Scoase de acolo două pistoale, două cuţite şi o sabie. Tot acolo era o pungă cu bani, mai mulţi decît avea nevoie. După ce termină, închise cufărul şi-l puse la loc.

Se uită spre măsuţa de scris de lîngă geam. Pînă la urmă se aşeză şi scrise cîteva rînduri pentru tatăl ei. Nu avea să-l lase în neştire, crezînd că fusese răpită din nou.

„ Plec! ” începea scrisoarea. „ Poate tu nu ştii, dar asta nu a fost niciodată casa mea şi e numai vina ta. Casa mea e în Franţa. Plec pentru că nu ai reuşit să mă aperi nici măcar acum. M-ai obligat să fac ceea ce voiai tu împreună cu trădătorul de Săndulache, care mă ameninţă de luni de zile să fac ceea ce vrea el pentru a-ţi lua locul la domnie. Rămîi cu bine, măria ta!” încheie ea, oftînd. împături scrisoarea, scrise numele tatălui ei, mare, pe exterior şi o aşeză la vedere.

— Totul e gata! spuse respirînd adînc.

Bătaia în uşă o făcu să tresară.

— Cine e?

— Roger! răspunse majordomul.

în grabă trase pe ea halatul pentru a-şi ascunde hainele bărbăteşti. Apoi deschise uşa. Roger intră îmbrăcat în negru. Pe braţ avea o pelerină şi sub ea ascuns un tricorn.

— Vreau să vă însoţesc, domniţă!

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Roger!

— Ştiu că plecaţi la Sulina. Domniţă, vreau să plec cu voi înapoi în Franţa. Domniţa ştie că îi sînt credincios… aş vrea să mă ia în slujba sa! mărturisi el, înclinînd capul.

Margot rămase pe gînduri. Puteau să se ivească probleme. însă nu avea să le strice prezenţa lui mai ales pe drumul spre Sulina.

— Bine! încuviinţă ea, ştiind că face bine luîndu-1 cu ea.

Margot privi ceasul.

— E timpul!

— Sînt gata, domniţa!

— Bine! zise cu un zîmbet Margot, aplecîpdu-se spre oglindă şi lipindu-şi mustaţa şi barba falsă, sub privirea mirată a Iui Roger. De acum înainte îmi vei spune domnule Filip. Filip Dupres. Vei fi valetul meu şi ne vei însoţi, pe mine şi pe vărul meu, Rene, la Sulina. înţeles?

— Da! aprobă el, înclinîndu-se.

— Să plecăm!

îşi aruncă o pelerină pe umăr şi pomi pe holul larg. Roger mergea în faţă cu ţinuta lui arogantă de majordom de casă mare. Era linişte la două noaptea. Palatul avea să se trezească abia peste două-trei ore. Se îndreptară spre scara mică din spate, la grajduri. La bază

o văzu pe Mărie cu doi cai. Fata făcu ochii mari văzîndu-l pe Roger şi ridică din umeri, arătînd spre cei doi cai.

— Ne mai trebuie unul! spuse Margot.

— Ne întîrzie!

— Ştiu! spuse fata şi Mărie se îndreptă în fugă spre grajd, de unde luă un alt cal.

Cei din curte aşteptau impacientaţi.

— O patrulă! şopti Roger, văzînd un oştean ivindu-se de după colţ.

— Linişteşte-te!

— Ce căutaţi aici? întrebă el îndreptînd sabia spre ei.

— Trebuie să plecăm spre nord! răspunse Margot cu glasul uşor schimbat.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva. Nimeni nu intră şi nu iese fără ca eu să ştiu. Cine sînteţi?

— Avem poruncă de la Domn!

— Să văd! spuse omul ameninţător şi suspicios, de cînd cu atacul.

în curînd avea să strige după ajutor. Şi Mărie putea ieşi în orice moment cu calul. Margot se uită în stînga şi-n dreapta şi duse mîna la piept.

— O să vă arăt hîrtiile mele! spuse ea scoţînd hîrtiile false pe care ea şi Mărie le făcuseră acum cîteva zile după cele pe care Margot le obţinuse pentru Henry.

Domnul semnase hîrtiile pentru Henry care pleca în Franţa pentru a duce un mesaj bunicii sale.

Roger luă un aer superior şi pufni cu toate că se cam albise la faţă. Omul se uită pe ele şi recunoscu semnătura Domnului.

— Iertare, domnilor!

— Prea bine!

Şi încet se întoarse pe călcîie şi se cufundă iar în noaptea ce stătea să plece. Margot zîmbi şi sări în şa. Roger încălecă pe celălalt cal. Mărie ieşi cu un alt cal şi toţi porniră la drum odată trecuţi de poarta cea mică a palatului, unde străjile nu se uitară prea mult la ei după ce văzură hîrtiile.

Odată ajunşi în stradă, Margot mai privi o dată în urmă şi oftă. Nu-i părea rău că pleacă. Asta nu.

— Ducesa nu poate să se uite înapoi! spuse Mărie încet.

— Uneori preţul este prea greu! răspunse Margot, dar se uită înainte. La drum, avem mult de mers…

Şi toţi dădură pinteni cailor. însă Iaşiul era mare. Străzile înguste, acum, în miez de noapte, erau goale.

— Sîntem urmăriţi! strigă Roger privind înapoi.

Margot întoarse capul vrînd să spere într-un miracol. Deja îl vedea pe Robert venind după ea. Şi pe Bogdan. Sărind de pe cal pentru a o strînge în braţe. încetini

goana calului.

— Margot, ce faci? strigă Mărie îngrozită. Ne urmăresc… oamenii de la palat!

— Dacă e el?

— El a plecat!

Reacţionă prea tîrziu. însă numai cu jumătate de inimă. Nu mai avea cum să fugă. Deja îi ajunseseră. Margot scoase sabia şi pistolul. Mărie era înarmată şi ea. Erau numai trei bărbaţi şi nu erau gărzile palatului.

— Opriţi-vă! se auzi glasul unuia dintre ei.

— Nu prea cred! răspunse Margot atacînd fără să coboare de pe cal.

Oţelul se lovi cu furie, unul de altul. Mărie se aplecă după coama calului şi descărcă arma în bărbatul care se apropia de ea. Calul însă, speriat, se cabră şi ea aluneca la pămînt, cam în acelaşi timp cu cel pe care îl împuşcase. Roger scosese sabia pe care, se părea că ştia cît de cît să o folosească, şi se apără de unul dintre atacatori. Mărie îi veni în ajutor, trăgîndu-1 pe bărbat jos de pe cal. Margot privi în ochii celui pe care îl ataca. Sabia ei pătrunse vijelios pe lîngă faţa lui şi acesta se trase într-o parte. Se repezi şi o prinse de gît, aruncînd sabia şi ţinînd numai cuţitul la gîtul ei.

— Acum vii cu mine, domniţă! spuse el la urechea ei.

Deja o trăgea spre calul de pe care descălecase ea mai

devreme. Dar Margot prefera să moară decît să se întoarcă la palat.îl lovi cît putu de tare în stomac cu cotul şi se întoarse spre el. Scoase pistolul de la brîu şi-l descărcă în piciorul omului. Acesta căzu grămadă.

— Margot… se auzi glasul lui Mărie care venea în ajutorul ei.

— Plecăm! strigă ea, aruncîndu-se în şa după ce îşi recuperă sabia.

Lăsau în urma lor un mort şi doi răniţi. Unul era împuşcat în picior, iar celălalt leşinat după ce fusese lovit de Roger cu un lemn în cap. Cel care fusese împuşcat de Mărie încheiase socotelile lumeşti şi acum stătea în faţa altui stăpîn.

Margot călărea alături de cei doi prieteni ai săi spre sud. La ieşirea din oraş opriră la un han mare. Margor intră şi se întoarse cu un bărbat slab care încălecă degrabă în spatele unui cal închis la culoare. Era cel care avea să le arate drumul spre Sulina. Acolo se îmbarcară toţi la bordul unei corăbii care îi ducea pînă la Stambul. De acolo luară o corabie sub pavilion francez spre Franţa, Marsilia. Aurul pe care îl avea Margot le fusese de ajutor, plătindu-le celor doi „veri” şi celor doi valeţi ai lor drumul spre casă. Căpitanul, un bărbat amabil, îi poftea adesea în cabina sa, la cină, conversînd despre ţările răsăritului sau despre treburile marinăreşti.

Era un bărbat amabil şi deştept. îşi cunoştea meseria şi evită de cîteva ori corăbiile piraţilor Mediteranei, care apăreau la orizont. Margot zîmbea, văzînd steagul piraţilor fluturînd la orizont, în timp ce ei luau altă rută. Lăsă luneta de la ochi.

— Mergem acasă!spuse Margot privind spre Apus.

CAPITOLUL III

Paris, februarie, 1750

Muzica suna. Viorile umpleau aerul de sunet limpede şi clar şi în ritmul lor se dansa. Doamne elegante şi domni mîndri. Toată aristocraţia Franţei era în casa ducelui de Clermont. Prinţi şi prinţese, duci, conţi şi contese, marchizi, baroni atinşi de vreme şi gentilomi în floarea vîrstei, care nu trăiau decît pentru distracţiile pariziene. Doamne în căutare de aventuri, poeţi în vogă şi fete ieşite de la pension, vegheate de mame sau rude vigilente gata oricînd să dea sfaturi.

Ducele de Clermont nu era omul care să se uite la bani cînd venea vorba de asemenea lucruri. Invitase multă lume şi nu mai lipsea decît regele pentru ca totul să fie perfect. Dar capetele încoronate aveau alte treburi în acea zi. Alături de el stătea soţia lui, încă tînără în ochii lui şi a multora care o priveau pe Beatrice de

Clermont cu priviri pline de admiraţie, dar şi de invidie. Se căsătorise cu un bărbat puternic şi atrăgător şi care avea o avere impresionantă, înrudit chiar cu regele.

Dar nu numai acest lucru o făceau pe ducesă o femeie invidiată. Era frumoasă, cu ţinuta ei mîndră, cu felul de a păşi, demn de o regină, şi mîinile ei fine. Avea nişte ochi uşor alungiţi şi cu gene bogate şi un ten pe care multe femei tinere îl invidiau. Găseau acest lucru nedrept. De ce o femeie trecută bine de patruzeci de ani trebuia să arate aşa frumoasă, atrăgătoare şi plină de voie bună?

Şi pe lîngă asta mai avea şi doi copii ce îi semănau. Fiica cea mai mare, Anne, stîrnise la vremea cînd ieşise de la pension, nu cu mulţi ani în urmă, mari pasiuni. Era brunetă ca tatăl ei şi moştenise ochii mamei sale. Avea o faţă plăcută, fină şi ochii mari, luminoşi. Fratele ei, Robert, nu se aruncase departe de trunchi. Trăsăturile frumoase ale mamei sale se amestecau cu cele mai aspre ale tatălui său. Femeile îl iubeau, iar bărbaţii, care nu-i erau prieteni, îl invidiau, dar nu o spuneau cu voce tare. Contele era cunoscut în toate saloanele vremii şi la Curte drept un favorit al regelui.

Şi dacă asta nu ar fi fost de ajuns, contele Robert de Clermont era un spadasin neîntrecut şi nici pistolul său nu greşea ţinta. Dar în seara aceea nu era tocmai gazda

primitoare de altă dată. Chipul îi era trist şi îngîndurat. Ochii aruncau priviri plictisite. Nu mîncase mai nimic, dar continua să bea zdravăn.

O văzu pe Amelie venind spre el, seducătoare ca totdeauna. Surîsul îi juca pe buze şi rochia o ascundea, dezgolind frumuseţile femeii. Plecase la vînătoare în acea seară şi toată lumea văzuse acest lucru, iar Robert părea să fie prada, pentru că spre el venea, fără să-i pese de şoaptele nobililor care trăiau din bîrfă pe care ea şi altele ca ea o răspîndeau. însă tonul nu era dat de ea, ci chiar de iubitele regelui. în perioada aceea, era rîndul doamnei de Pompadour şi toţi sorbeau ultimele veşti, încercînd să intre în graţiile celei care dădea tonul. Cît despre Amelie, toată lumea, începînd cu soţul ei, ştia de pasiunea ei pentru fiul ducelui de Clermont şi atît timp cît soţul, bătrînul marchiz de Vaupart nu avea nimic de spus, toţi găseau asta extrem de interesant şi amuzant.

— Arăţi cam abătut astă-seară! susură ea, aproape de el.

Robert îi zîmbi ironic şi o salută, ridicînd cupa.

— Amelie, eşti o încîntare pentru ochii mei!

— Şi tu la fel, iubitule! spuse ea, lăsîndu-şi mîna pe braţul lui.

— Crezi? Unde e soţul tău?

— Armînd gustă băuturile tatălui tău şi e alături de

ceilalţi domni în sala de joc!

— Ce bine pentru tine!

— Robert, de ce îmi vorbeşti aşa?

— Iartă-mă, iubito! şopti, uitîndu-se la femeia frumoasă de lîngă el. Cu Amelie ştiuse întotdeauna la ce să se aştepte. Cîteva cuvinte şi totul era bine.

— Te-am aşteptat. Mi-a fost dor de tine astă-noapte… tu eşti cel mai bun amant pe care l-am avut!

— Dacă tu spui asta, cu vasta ta experienţă… rîse el, strîngîndu-i mîna cînd ea se încruntă spre el.

— Ce ţi s-a întîmplat printre acei barbari, dragostea mea?

— Amelie, doar pentru că tu ai pus mîna pe un marchiz bătrîn şi fără minte nu înseamnă că ai sînge regal în vene! i-o tăie el brusc.

Femeia se încruntă, dar nu răspunse. Şi el simţi că un val de furie urcă întunecîndu-i mintea. La asemenea cuvinte, Margot probabil ar fi explodat nervoasă, gata de luptă. Dar o altă voce se ridică. De ce să se mai gîndească la ea? Ce rost mai avea? O avea pe Amelie sau pe oricare altă femeie pe care ar fi vrut-o.

— Amelie, nu mă lua în seamă. Sînt într-o dispoziţie proastă. Pentru că nu voiam ca mama să dea această petrecere…

— Şi să-ţi plimbe prin faţă tot acest cîrd de fete ieşite

de la pension, zise ea, arătînd spre cîteva care zîmbeau spre el, vegheate şi sfătuite de mame.

— Da…

— Vino cu mine sus! murmură ea seducător, cu o privire plină de promisiuni.

— Acum?

— Cît mai repede ! spuse ea categoric.

Şi cu un mers calculat se îndreptă spre cîţiva prieteni de ai săi. Trecu pe lîngă sora lui Robert, pe care o salută cu un surîs. Aceasta îi răspunse rece. Anne de Veroux era de aceeaşi vîrstă cu Amelie şi o ştia de cînd erau copii şi nu o putea suferi pentru că îşi înşela soţul cu frate ei.

— Zîmbeşte, draga mea, lumea priveşte! spuse soţul ei, Maurice de Veroux.

— Cum pot, cînd Amelie se bucură, făcîndu-mă să sufăr? spuse tînăra femeie.

— Nu o lăsa să creadă că a reuşit!

Maurice îi strînse mîna şi zîmbi cu toată faţa spre o femeie care trecea pe lîngă ei. Era un bărbat înalt, cu tenul închis şi un păr lung peste care îşi punea o perucă lungă, cîrlionţată şi cam ridicolă, pentru că avea faţa ascuţită. Costumele sale erau mereu în pas cu moda, dar acum erau foarte colorate, cu broderii complicate şi cu dantele care îi înconjurau gîtul şi mîinile. Mergea

mîndru, puţin pe spate şi cu un calm incredibil.

— O urăsc! spuse ea cu ciudă. Se preface prietena mea şi de fapt umblă după Robert. Şi el a acceptat-o. M-a folosit de cînd eram copii. S-a culcat cu el de cînd avea 18 ani…

— Anne, nu o spune ca şi cum ea ar fi profitat de fratele tău, pentru că nu e aşa. Ea e frumoasă, era şi atunci, iar Vaupart e un prost bătrîn!

— Robert nu ar trebui să facă aşa ceva, mai ales în văzul lumii!

— Cîteodată eşti incredibil de naivă, draga mea. Trăim în vremuri libere. Fiecare face ceea ce doreşte…

Maurice se uită la Amelie. Frumuseţea ei un putea lăsa rece pe nimeni. Cum să nu fi profitat Robert de aşa ceva? Şi el ar fi făcut-o. Poate şi acum, dacă Amelie ar fi fost în stare să păstreze discreţia şi să îl accepte în patul ei. Ar fi ştiut el să satisfacă dorinţele înfocatei marchize. Şi ar fi făcut-o în secret, pentru că nu voia să o supere pe Anne. O veste ca asta să-i ajungă la urechi şi era de rău. Sau mai rău, vestea să ajungă la urechile ducelui de Clermont. Toată lumea ştia cît de mult ţinea el la fiica sa. însă Amelie nu era femeia care să păstreze secretul unei astfel de aventuri. Maurice oftă.

— Unde crezi că pleacă?

— Sus, cu fratele tău! explică el simplu.

— Doamne, nu are ruşine… Aş vrea ca el să-şi găsească o tînără plăcută şi de familie bună cu care să se căsătorească. Să termine călătoriile astea pe care le face cu Bogdan şi aventurile fără sens! se rugă Anne.

— Ar fi cel mai bine! zise Maurice, cu toate că el spera ca asta să nu se întîmple niciodată. Cel mai bine ar fi fost dacă Robert ar fi plecat într-una din acele călătorii şi să nu se mai întoarcă. Astfel fiul lui ar fi devenit duce şi toată averea lui Clermont ar fi a lui. Nu că el era sărac, dar renta lui nu se putea compara cu cea a ducelui, un prinţ de sînge înrudit cu însuşi regele.

Fără să ştie ce era în mintea surorii sale şi mai puţin în cea a soţului acesteia. Robert urcă scările, fără să-i pese de ce spunea lumea. Deschise uşa camerei sale şi intră în încăperea slab luminată. Amelie îl aştepta, privind pe fereastră. Se opri în prag.

— Vino mai aproape!

O luă în braţe şi mîinile lui începură să tragă de rochia ei. Amelie se lipi de el şi îşi lăsă capul pe spate. In ultimele luni nu avuse cine să o distreze şi nimeni nu reuşea asta mai bine decît Robert. O plictiseau cei care încercau să-i intre în graţii, învîrtind cuvinte frumoase şi goale. De asta îl prefera pe el. Era direct şi nu se împiedica de fraze politicoase. Nu o trata ca pe o amantă, ci ca pe o femeie obişnuită. Şi asta o făcea să

ardă de fiecare dată. în braţele lui se simţea specială, frumoasă şi dorită. Nu adulată. Nu folosită. Pentru că de asta avusese parte de multe ori. De amanţii săi, de soţul ei care după ce îşi asigurase doi copii nu-i mai păsa de nimic. Dar de ce ar fi făcut-o? Armînd era un bătrîn beţiv şi îi plăcea să joace. Din fericire cîştiga de cele mai multe ori aşa că ea nu avea de ce să se teamă că va pierde toată averea la cărţi sau în pariuri fără cap. Şi, cu averea asigurată şi un soţ indiferent, putea să se distreze cum voia în braţele bărbaţilor care îi plăceau.

însă cu Robert devenise posesivă. Geloasă. îndrăgostită, chiar. îl cunoştea de cînd era o copilă. Stătuse împreună cu Anne la pension. Şi acolo îl văzuse pentru prima dată, venind în vizită la sora lui. Era înalt şi bine făcut pentru cei cincisprezece ani ai săi. Mai tîrziu, cînd ele terminaseră şcoala, venise în vizită acasă la ducele de Clermont, la invitaţia lui Anne. Şi nici ea nu mai ştia cum ajunsese în patul contelui de numai şaisprezece ani. Şi nu fusese niciodată mai fericită ca în acele timpuri. Pînă cînd ducesa îi dăduse de înţeles că nu avea să permită ca fiul ei să se căsătorească cu ea. Chiar ducesa de Clermont fusese cea care i-i prezentase pe Armînd şi bineînţeles că părinţii ei fuseseră mai mult decît încîntaţi. Cochetaseră ei şi cu ideea căsătoriei fiicei lor cu fiul ducelui, dai înţeleseseră repede că acest

lucru era imposibil. Aşa că ea se trezi căsătorită cu marchizul de Vaupart.

Amelie ridică puţin capul pentru a privi spre Robert. Tînărul stătea întins pe spate, privind tavanul frumos pictat, luminat slab de cîteva lumînări. Păiea absent, la mii de kilometri depărtare.

— Unde ai fost, iubitule?

— Amelie, eşti prea curioasă! răspunse el, mîngîindu-i obrazul cu un deget în treacăt, dar fără să o privească.

— Ştii că vreau să ştiu tot ce faci!

— Nu poţi! răspunse el scurt.

— Iartă-mă! se alintă ea pe lîngă el, sărutîndu-1 pe gît.

El tresări şi se uită la ea. Pentru cîteva clipe crezuse că Margot era lîngă el. Blestemata nu-i dădea pace.

— Cînd ai plecat, circulau multe zvonuri, despre o prinţesă de la Răsărit… Margot de Montmercy…

— Termină! se răsti el, ridicîndu-se din pat nervos.

Ea tăcu, dar ştia că era pe drumul cel bun. Ceva i se întîmplase în această ultimă călătorie, ceva care îl schimbase cu totul. Era arţăgos, supărat şi misterios. Nu mai era amantul plin de atenţie. Crescuse, realiză ea deodată. Nu mai era un copil, cum îl considerase ea pînă acum. Se uită după el, urmărindu-l liniile corpului în lumina palidă a lumînărilor. Era frumos. Neschimbat, la

o primă impresie, dar plin de secrete. Şi tocmai asta o atrăgea.

— Cînd să te aştept?

— Şi Armînd?

— Ce îmi pasă mie de el? întrebă ea nepăsătoare. El mă înşeală, eu îl înşel pe el…

— Aşa de simplu? surîse Robert.

— Vei vedea şi tu ce simplu este de îndată ce te vei decide pentru una dintre aceste domnişoare care roiesc pe jos!

— Eu nu am de gînd să mă căsătoresc cu vreuna din ele! zise el încet, cu gîndul la nişte ochi verzi, aprigi.

— Mama ta asta urmăreşte. îmi spunea acum cîteva ore ce fericită ar fi dacă te-ai căsători şi te-ai aşeza la casa ta.Vrea alţi nepoţi!

— Are deja doi!

— Tatăl tău vrea urmaşi!

— Şi eu vreau multe lucruri, însă nu le voi avea niciodată! se răsti el, uitînd pentru cîteva secunde de femeia din patul lui.

— Ce vrei, dragostea mea?

Realizînd ceea ce spusese, Robert se întoarse spre Amelie, care se uita întrebătoare la el.

— Multe! zise evaziv.

— O căsătorie ar asigura totul şi te-ar lăsa liber să te

joci!

— Ce urmăreşti, Amelie? întrebă el, încercînd să ghicească ce se petrecea îndărătul ochilor ei.

— Nimic! răspunse ea îmbufnată.

El izbucni în rîs şi o răsturnă în aşternuturi. Ea îl înlănţui cu mîinile după gît şi se întinse să-l sărute.

— Nu vreau să te pierd, iubitule. Şi dacă te căsătoreşti cu vreo fată fără minte, eu aş şti că eşti încă al meu…

— Al tău?

— Dar dacă te îndrăgosteşti de cineva… lăsă ea fraza să plutească în aer.

— Nu-ţi fă griji! spuse el repede, sărutînd-o apăsat, în timp ce mîinile lui o atingeau peste tot.

Dar ea nu mai avu nevoie de altceva. înţelesese ceea ce el voia să ascundă atît de bine. Cîteva cuvinte şi totul era clar. Şi simţi cum furia o cuprinde ca o boală.

— S-a îndrăgostit de cineva! îşi spuse ea.

2.

Jean Philipe de Clermont se plimba printre oaspeţii săi cu soţia la braţ.Ochii ei străluceau la fel de tare ca atunci cînd venise la Paris însoţită de părinţii ei şi fusese prezentată la curte. Născuse multe pasiuni, dar ducele de Clermont fusese cel care îi cucerise inima. O luase pentru că era frumoasă şi lui îi plăceau frumuseţile, dar nu trecuse mult pentru a realiza că nu era doar un lucru

frumos. Avea şi minte, iar pentru ea el provocase la duel destui domni care căutau fericirea departe de patul conjugal. însă se îndrăgostise de ea. Şi acum, la aproape treizeci de ani de la căsătoria lor, era la fel. Era prietena şi confidenta lui. Cu ea alături putea învinge totul.

— Petrecerea este reuşită! spuse ea, strîngîndu-i uşor mîna.

— Da. Şi toţi cred că noi căutăm o logodnică pentru Robert…

— Nu ar fi o idee rea, dragul meu, dacă el ar fi de acord…

Ducele ridică din umeri şi privi în jur.

— Pentru asta ar trebui măcar să fie aici. Unde e?

— E sus… cu Amelie! explică cu un zîmbet Beatrice. Anne tocmai mi-a spus…

— Sînt nevoit să recunosc că nu pierde timpul! zise ducele pe un ton neutru. Se pare că nu va fi nici o logodnă…

— Nu înţeleg ce se întîmplă cu el. Nu vreau să-l forţez, dar poate măcar să se arate cît de cît interesat de vreuna dintre aceste domnişoare. Sînt fete frumoase…

— Şi pe el nu-l interesează nici una. De cînd s-a întors este schimbat…

— Asta aşa-i. însă nu-l poţi face să recunoască. Nici el, nici Bogdan nu spun nimic. Dar eu îi cunosc pe

amîndoi. Ultima dată cînd arătau aşa a fost atunci cînd Ştefan Andoni s-a căsătorit cu Irina. îţi aduci aminte?

— Sigur. Tot aşa arătau şi atunci. Bogdan nici un vorbea. Şi Robert se agita în jurul lui ca o cloşcă încercînd să-i abată gîndurile negre…

Ducele aprobă din cap.

— Şi fiul nostru este la fel. Bogdan nu-1 lasă singur, e mereu prin preajma, ca şi cum s-ar teme să nu se întîmple ceva…

— Atunci este vorba despre o femeie! decise ducesa, sigură pe ea.

— Poate fi şi altceva…

— Cînd un bărbat e preocupat, nervos, nu vrea să vorbească cu nimeni şi nu-şi găseşte locul întotdeauna la mijloc e o femeie. Poate fi nepoata ducesei de Montmercy?

— Fiica lui Avram? Nu se poate…

— De ce nu? Din cîte am auzit, e foarte frumoasă. Au fost alături de ea trei luni.

— Poate, dar poate fi şi o femeie de la curtea Modovei! sugeră ducele.

— Da! admise ea. Şi acum s-a întors în braţele lui Amelie…

— Cui pe cui se scoate! cită Jean Philipe, salutînd din cap pe nişte cunoscuţi care trecură pe lîngă el.

— Eu nu cred că Amelie este ceea ce îi trebuie lui Robert, am spus asta mereu. Dacă Armînd…

— E prea beat să mai ştie ce face soţia lui şi nu cred că îi pasă!

Ducesa fu nevoită să aprobe, dar nu era convinsă. Dar avea ea propriile sale idei despre cum stăteau lucrurile. Şi i-ar fi spus soţului ei, dacă nu l-ar fi văzut pe Robert coborînd scările. Arăta plictisit şi distant. Atît de diferit de cum era el de obicei. Se îndrepta spre Claire, vara lui de numai şaptesprezece ani care fusese prezentată nu demult la curte. Era frumoasă şi tînără. Proaspătă şi veselă. Fusese crescută de la opt ani în casa ducelui pentru că părinţii săi muriseră. Era mai apropiată de Robert decît Anne. Ca o soră. O luă în braţele sale, învîrtind-o în paşii lini ai unui dans la modă. Şi o făcu pe ducesă să zîmbească. Cum de nu se gîndise pînă acum? Fata era perfectă pentru el. Şi se vedea clar că tînăra Claire era îndrăgostită de el. Pentru toţi, ochii ei nu reflectau decît afecţiunea pentru un frate, dar ea ştia mai bine. Era dragoste, nici vorbă, şi deloc frăţească.

Era cea mai bună idee. Deja plănuia nunta. Trebuie să fie un eveniment fără seamăn. Nu trebuia decît un drum pînă la curte, pentru a vorbi cu regele. Şi acesta va accepta imediat. Beatrice se întoarse pentru a-i vorbi soţului ei, dar o văzu pe Amelie şi se opri. Femeia

privea aspru perechea care dansa nu departe de ea. Ochii ei sclipeau urît. Nu-i plăcea felul în care Claire se uita la Robert. Se temea să nu-1 piardă din gheare. Mai ales că ştia că el ţinea la fata aceea nătîngă şi palidă. Dar nu avea de gînd să stea deoparte.

— Dansezi mult mai bine decît data trecută! îi spuse Robert verişoarei sale.

— Mătuşa a insistat cu lecţiile în ultimul timp…

— Şi nu a greşit, draga mea! spuse el.

— Mă bucur că eşti aici! spuse ea, uitîndu-se la el cu ochii ei mari, negri şi frumoşi.

însă tînărul nu observă felul în care era privit. Pentru că prin minte îi treceau mii de gînduri. Nu o vedea pe tînăra fa$ care se îndrăgostise de el.

îşi făcu loc printre invitaţii care tocmai plecau şi urcă sus. Acolo se trînti pe un pat şi închise ochii. Nu se putea gîndi decît la ea. Iar şi iar. De cînd venise la Paris, era mereu în gîndurile lui. Se ridică şi îşi luă o sticlă de coniac. Cu ea în mînă, adormi. Şi o visă pe Margot, rîzînd de el la braţul lui Neagu.

Un zgomot surd se auzi în cameră. Şi îl făcu să deschidă ochii. Nu ştia cît dormise. Trecuseră, de bună seamă, cîteva minute bune. Se uită în jur şi văzu ceva lîngă fereastră. Era cineva acolo!

— Cine e? întrebă, sărind din pat. Un gînd se îndreptă

spre Amelie. Dar ea nu s-ar fi ascuns, ci l-ar fi trezit imediat dacă ar fi hotărît să-şi petreacă ce mai rămăsese din noapte în braţele lui.

Lumînarea aproape topită nu făcea decît să adîncească misterul. Silueta se mişcă înspre el. Avea faţa mascată, îmbrăcată în dantelă. Neagră ca şi noaptea.

— Ce cauţi? întrebă el.

Iar nici un răspuns. Nu avea de gînd să vorbească cu el. Apucă o vază plină de flori şi o aruncă spre el. Sări în acelaşi timp în parte cealaltă şi ajunse la uşă. O deschise şi o luă la fugă pe coridor. El se luă după ea, apucînd din fugă sabia. Umbra ajunse în capătul scărilor, ezită o clipă, apoi o luă la fugă în jos. însă la jumătatea scărilor dădu peste un valet.

— Ajutor! strigă el speriat de apariţia nocturnă, mascată şi înarmată.

— Stai! strigă Robert, coborînd şi el scările în fugă.

Petrecerea se terminase. Nu mai era nimeni. Cîţiva slujitori strîngeau ceea ce rămăsese după bal. Ducele şi soţia sa tocmai se pregăteau să se retragă după ce ultimul invitat plecase. Anne şi soţul ei erau acolo, împreună cu Bogdan.

— Ah! strigă ducesa, ducîndu-şi mîna la piept cînd banditul ajunse la baza scărilor, aproape să se izbească de ei.

— Stai pe loc! strigă ducele ameninţător.

— Cheamă oamenii, un bandit… zise sugrumat Maurice majordomului.

— Nu! strigă Robert, oprindu-se în spatele intrusului. Ce căutai în camera mea? întrebă el, apropiindu-se.

Iarăşi tăcere. Nici un cuvînt, dar ochii i se roteau, căutînd o cale de scăpare. Şi încă nu găsise una. Jos erau trei bărbaţi, sus contele. Scoase sabia din teacă şi îi făcu semn contelui să se apropie. Bucuros, Robert păşi înainte.

Oţelul se atinse, sunînd Contele lovea straşnic şi precis. în timp ce se luptau, Robert îl studia pe cel din faţa sa. Era slab şi nu prea înalt. Avea ochii căprui. Dar faţa îi era acoperită în totalitate de o mască neagră de dantelă. In ureche îi atîrna un cercel de aur cu rubin. Şi se lupta bine, cu toate că îi lipsea experienţa şi forţa. Cunoştea mişcările şi i le respingea pe ale lui Robert, dar se vedea că nu avea să mai reziste mult. Banditul respira greu.

Spectatorii la acest dans al spadelor nu reuşeau să se mişte. Robert zîmbi şi atacă puternic. Tînărul adversar se dezechilibră şi sabia contelui îi tăie haina pînă la piele. Sîngele coloră oţelul armei.

— Domnule, nu cred că e necesar să mori! Predă-te!

Nu-i răspunse, ci numai sări în picioare, rostogolindu-

se înapoi. Săbiile se atinseră din nou.

— Eşti destul de iscusit! zise Robert, parînd două lovituri îndrăzneţe.

— Mulţumesc! îi răspunse.

Insă contele, cu o mişcare învăluitoare şi puternică, zbură sabia adversarului său. Acesta se trase înapoi.

— Masca, domnule! ceru Robert cu sabia îndreptată spre el.

— Niciodată! spuse tare.

însă nu avu timp să reacţioneze, pentru că tînărul îi aruncă tricornul în faţă şi sări prin uşa din spatele lui, pierzîndu-se în noapte.

— Drace! înjură contele.

— Incredibil… zise şi Maurice. Atacaţi de însăşi Ducesa Mărilor!

— Ce tot spui? se răsti la el Robert.

— Păi nu ai văzut cercelul din ureche? E semnul ei… oamenii ei poartă toţi aşa ceva. Şi masca. Şi vocea aceea, de femeie. Bineînţeles că era ea… se potriveşte. Prietenul meu, baronul Deschamps, a văzut-o acum un an! îi asigură el, plin de importanţă.

— Ce dracu să caute un pirat în Paris?

— Poate voia să te răpească pe tine! sugeră Bogdan, surîzînd dulce.

— Voia să ne fure bijuteriile! decretă Anne .

— Crezi că marea a secat de comori şi a venit atîta drum pentru a intra în camera mea? Eu nu am prea multe bijuterii…

— Robert, nu e necesar tonul asta! îl apostrofă mama lui.

— Iartă-mă, maman!

— Voi pune servitorii să caute peste tot…

— A plecat de mult, domnule duce!zise Bogdan.

— Aşa cred şi eu, dar nu vreau să risc. Mîine vom vedea ce facem.

— Prea bine, noapte bună! zise Robert, întorcîndu-se să urce scările.

Ceilalţi rămaseră în urmă.

— Mă aşteptam să fie măcar curios!

— Nu avea de ce! încercă Bogdan să salveze situaţia.

— Bogdane, nu mai încerca să te prefaci că nu se întîmplă nimic. Pînă şi un orb şi-ar da seama că se întîmplă ceva cu fiul meu…

— Nu e nimic irecuperabil!

— Sper! zise tare ducele, oferindu-i soţiei sale braţul şi conducînd-o sus.

3.

Ducesa era la Paris. Vestea se răspîndi ca un fulger. A doua zi toţi nu discutau decît de asta. Că ducele de Clermont fusese atacat acasă de un bandit. De o femeie.

De un pirat. Pînă seara povestirea era spusă de fel şi fel de voci, cu fel şi fel de înfloriri, care mai de care mai incredibile. La curtea se spunea o poveste plină de mister. Se părea că femeia bandit, Ducesa Mărilor, pătrunsese în camera contelui pentru a-1 răpi. Că acesta se luptase cu ea. Se mai auzea şi că Ducesa încercase să fure bijuteriile ducesei. Cîţiva domni susţinură că ei o văzuseră la petrecere. Alţii declarară sus şi tare că Ducesa era la Paris pentru a fura bijuteriile şi aurul tuturor şi că fusese văzută în mai multe palate. Alţii o văzuseră pe străzi, în timp ce cîteva doamne mai îndrăzneţe făcură chiar o invitaţie publică Ducesei pentru a participa la cîteva petreceri.

Şi în toată nebunia asta, mai veniră şi preoţii să se roage pentru liniştea Parisului şi să sfinţească locurile pe unde, aparent, ea trecuse, pentru a-i feri de farmece şi vrăji, în timp ce nobilii se închideau mai bine în camerele lor pe timp de noapte, temîndu-se de o invazie de hoţi şi de piraţi. Şi în tot acest timp, regele nu comentă nimic. Nu luă nici o măsură. Trimise în schimb după contele de Clermont.

Acesta intră în cabinetul regelui alături de prietenul său, boierul Andoni. Aşteptară preţ de zece minute pentru ca majestatea sa să sosească.

— Sire! salutară cei doi cu o plecăciune cînd acesta

intră.

— Conte, arăţi bine! zise regele Ludovic al XV, făcîndu-le semn să se aşeze.

— Sire?

— Povestea de ieri noapte! îi lămuri el cu un zîmbet amuzat.

— A fost o întîmplare neplăcută, dar nimic mai mult!

— Lasa, lasă, că ştiu eu mai bine. Era Ducesa? întrebă regele, aplecîndu-se în faţă.

— Se pare că da! zise spăşit Robert.

— Să fie în Paris?

— Nu ştim! mărturisi Bogdan.

— Atunci ce căuta la tine?

— în camera mea, sire? Habar n-am…

— E un mister! întări şi Bogdan. Sau cineva care a vrut să profite de numele Ducesei pentru a fura din castele!

Un fior îl străbătu pe Robert. Dacă lua inelul?

— Domnilor, să lăsăm asta pentru moment. Trebuie să plecaţi imediat într-o misiune… la Marsilia!

— în port?

— Sau în altă parte.Veţi lua această cutie şi o veţi da unei persoane, zise regele, arătînd spre o cutie de lemn înaltă de vreun lat de palmă şi lungă de vreo treizeci de centimetri. Era frumos sculptată şi se închidea cu cheie.

Bogdane, ţine cheia…

Cheia de aur era prinsă pe un lanţ şi boier şi-o puse la gît.

— Cum vom recunoaşte persoana în cauză? întrebă Bogdan.

— Vă veţi duce la hanul Micul corsar. Acolo veţi cere o sticlă de vin amestecat cu apă, un cod des folosit de noi. Hangiul va şti unde să vă ducă. Veţi înmîna această cutie şi veţi rămîne la dispoziţia persoanei în cauză. O veţi însoţi la Paris de îndată ce va fi posibil. Nu cred că este prea greu…

— Este o plimbare în sud, sire! spuse Robert, încîntat să călătorească.

— Sper, conte! zise el şi îşi ascunse un zîmbet. Dacă cineva întreabă, eşti dus pe moşiile tale pentru cîteva săptămîni împreună cu domnul Andoni! Toţi or să spună că de data asta ai fost răpit cu adevărat.

— De către Ducesă în persoană! rîse Robert.

— Vă aştept cu veşti!

Ieşiră din cabinetul regelui. Robert mai privi o dată cutia.

— La drum!

— Nu ţi se pare ciudat?

— Ba da. Nu ne-a spus cum arată persoana, cine e sau numele ei.

— Vom vedea!

Opt zile mai tîrziu intrau în Marsilia. Traseră la un han şi se odihniră cîteva ceasuri. După amiază, cu haine curate şi înarmaţi, ieşiră în stradă. Robert ducea cutia şi servitorii veneau în urmă, încruntaţi şi cu expresii feroce. Voiau să pară ameninţători pentru a descuraja posibilii hoţi de buzunare. Şi reuşeau destul de bine.

— Hanul Micul Corsari citi Robert. Cam prăfuit…

Era puţin spus. Hanul părea gata să cadă jos. Scîndurile erau înnegrite de vreme şi murdărie. Prin geamuri nu puteai vedea decît dacă îl ştergeai cu mîna şi acoperişul parcă fusese smuls şi acum stătea acolo pentru că nu se hotărîse încă pe cine să cadă.

Iar înăuntru era şi mai rău. Scaune betege, bănci murdare şi mese care se balansau. Era plin de oameni fără căpătîi, de hoţi, piraţi, asasini şi cei care nu aveau nume. Dar se bea zdravăn. Bogdan înaintă spre locul unde îl văzuse pe hangiu, o pocitanie de om fără un ochi şi cu cîţiva dinţi lipsă. Avea, în schimb, un nas enorm şi părul zburlit în toate părţile.

— Domnii vor ceva de băut?

— Da!

— Am vin bun şi mîncarea e şi ea tot la fel!

— Nu mă îndoiesc! zise încet Robert, dar Bogdan se încruntă la el, făcîndu-1 să tacă.

— Domnule, vrem o sticlă de vin îndoit cu apă!
— Ce?
— Vin amestecat cu apă! repetă Bogdan încet.
— Cine dracu bea aşa ceva? rîse el cu mîinile în şolduri.
—Noi!
— Zău?!
Se opri din rîs şi trecu pe lîngă ei, făcîndu-le semn să-l urmeze. îi duse într-un colţ.
— Aşadar, aţi ajuns…
— Da!
— Va merge numai unul din voi!
— Nici să nu te gîndeşti! i-o tăie Robert. Ori amîndoi, ori facem cale întoarsă…
Hangiul se uită la el.
— Măi, da-i dat dracului. Fie. Voi doi…
Dădu pe gît o cană de vin şi le făcu semn să-l urmeze. Bogdan ieşi pentru a trimite servitorii la han, să-i aştepte acolo, apoi se întoarse.
— Cum de nu v-am mai văzut pînă acum? întrebă hangiul, mergînd încet pe o stradă pustie.
— Primeşti vizite de astea des? îl iscodi boierul.
— Cînd şi cînd!
Ajunseră la docuri. Nu acolo unde erau ancorate corăbiile mari. Aici erau trase la mal bărci pescăreşti.

Hangiul mergea acum mai repede. Ajunse lîngă o barcă nu prea mare şi sări la bord. Le făcu semn să-l urmeze.

— Jean! strigă el.

— Ce?

Un tînăr băiat scoase capul de sub punte. Avea ochii pe jumătate închişi.

— Plecăm!

— Acu'? protestă el, ieşind sus cu lene.

— Mişcă-te sau îţi rup urechile, pramatie! strigă hangiul şi dădu să-l atingă.

Peste zece minute înălţau pînzele şi ieşeau în larg. Robert se aşează pe punte, privind soarele îndreptîndu-se spre apus. Marea căpătă o culoare incredibilă, parcă pictată în auriu. Pescăruşii ţipau, învîrtindu-se deasupra lor. Vasele pescăreşti se întorceau acasă după o zi de lucru.

— Sper să fie încă acolo! zise hangiul devenit marinar.

— Cine?

— Corabia! răspunse el, mormăind ceva în barbă.

Bogdan se apropie de prietenul său.

— Ai idee unde mergem?

— Nu în larg, asta e clar. Mergem pe lîngă ţărm!

— Putea să ne spună ceva!

— Regele? Era foarte misterios, de data asta. Dar bine

că am scăpat de maman care îmi plimba prin faţă toate fetele bune de măritat din Franţa!

— Şi ar fi rîu? întrebă Bogdan amuzat.

— Drăcie, nu vreau o soţie! zise, ridicîndu-se.

— De ce? Cel puţin, ai avea la cine să te întorci după misiuni de felul ăsta. Şi i-ai da ducelui moştenitorii după care plînge…

— Nu! răspunse. întîi Amelie, acum tu. Lasă-mă în pace!

— Nu poţi să te gîndeşti tot timpul la Margot… ea este la Iaşi. Probabil aşteaptă deja un copil.

Robert strînse pumnii de nervi. Se strîmbă numai la auzul cuvintelor cît de poate de realiste. Era probabil ca ea să fie însărcinată pînă acum, să aştepte un copil de la acel bărbat. Şi el se gîndea cum ar fi arătat ea, însărcinată cu fiul sau fiica lui. însă îşi aminti că asta nu se va întîmpla niciodată. Va fi nevoit să se căsătorească în curînd. Ducele nu avea să accepte ia nesfîrşit această situaţie. Şi avea dreptate să-şi dorească nepoţi.

— Ajungem! strigă hangiul arătînd spre vest. O corabie se legăna pe valurile calde ale mării. Era neagră şi avea pînzele strînse. Cel pe care îl căutau părea să fie acolo. Nu era foarte mare corabia asta, dar era puternică. La provă avea sculptată o femeie ce părea să se arunce în valurile mării în orice clipă.

Se ridică în picioare şi privi spre ea. Corabia era îndreptată spre largul mării. La cîrmă erau mai multe persoane. El îşi strînse ochii pentru a vedea mai bine. De acolo cineva îl privea fix.

— Hei! strigă deodată hanghiul, fluturînd o bucată mare de pînză albă.

— Urcaţi la bord! li se răspunse.

Toţi trei urcară sus. Pentru cîteva clipe, cei doi prieteni rămaseră nemişcaţi. Peste tot în jurul lor era piraţi. Aveau haine bune, dar asta nu era de ajuns să le ascundă adevărata ocupaţie. Unora le lipsea cîte un ochi, alţii nu aveau dinţi şi mulţi nu mai aveau păr. Dar asta nu era important acum. Ce era important era că aveau arme, tăioase şi multe. Şi pe lîngă asta, în urechi le atîrna cîte un cercel. Unul singur. Un rubin.

— Aşteptaţi de mult?

— De aseară! i se răspunse hangiului.

— Ei sînt cei trimişi de la Paris!

— Zău? întrebă unul dintre bărbaţi.

Era un bărbat înalt şi slab cu faţa bătută de vînt. Nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. în colţul gurii îi juca un zîmbet îndrăzneţ şi superior.

— Bine aţi venit!

— Piraţi? întrebă Bogdan.

— Corsari, mai exact! rîse el, văzîndu-le faţa şocată

de această veste.

— Atunci tu eşti cel căruia trebuie să-i transmitem un mesaj?! întrebă Bogdan.

— Nu. Eu sînt numai secundul… Fiii…

Robert dădu din cap, privind în jur. Era înconjurat de oameni puternici. De războinici. Iar dacă asta era Ducesa, cum arăta cercelul, atunci căpitanul era…

— în sfîrşit! se auzi o voce uşor răguşită şi tînără.

în faţa lor ieşi din cabina căpitanului… Margot. Ochii erau aceiaşi. Dar în rest totul era schimbat. Părul îi era prins la spate într-o fundă neagră şi pe buze îi juca un zîmbet ironic amestecat cu mirare. Era îmbrăcată în verde închis. Pantaloni la modă, strînşi pe picior, şi o haină bărbătească. Sabia îi era prinsă la brîu şi purta un singur cercel de rubin.

— Tu! rosti ea tare.

Robert nu văzu zecile de piraţi. Nu-1 auzi pe Bogdan care îi striga să stea pe loc. Nu îl luă în seamă pe hangiu care îl trase de mînă sau pe Fiii care se repezise la el cu sabia în mînă. Se aruncă spre ea, prinzînd-o de gît.

— Tu eşti…

— Ducesa! continuă ea, înainte ca Robert să fie aruncat într-o parte, să-i fie luate armele şi cinci piraţi să-l înconjoare pe Bogdan.

— Doamne, păzeşte-ne! rosti acesta.

— O va face! îl asigură Margot. Lasă-i! ordonă ea.

Toţi se dădură în lături. Robert rămase la pămînt pentru cîteva clipe, apoi sări în picioare. Ochii lui ardeau de furie. în loc de sînge, prin vene părea să-i curgă venin, otravă. Femeia pe care o credea la Iaşi apărea în faţa lui, mai frumoasă ca niciodată, cu acel zîmbet ironic care îi amintea de tînărul Filip.

— Veniţi!

Intrară pe urmele ei în cabina căpitanului, mergînd mecanic. Această încăpere era mobilată bogat. Avea o masă mare plină de hărţi şi alte instrumente. Un baldachin lîngă perete, întors cu susul în jos de parcă cineva tocmai se ridicase din el. Fotolii şi scaune. Un scrin lîngă pat. Covoare groase îmbrăcau podeaua şi la geamuri erau draperii. Robert călcă apăsat şi se forţă să se gîndească la orice altceva şi nu la femeia din faţa lui.

— Nu ştiam ca Ludovic vă va trimite pe voi! zise ea, făcîndu-le semn să se aşeze.

— Cum dracu… tu eşti…

— Spaima mărilor? Vrăjitoarea apelor? Mama diavolului?

— Tocmai ai spus…începu Bogdan pentru că Robert era sigur că avea să o omoare dacă deschidea gura.

— Sînt un corsar, nu un diavol. Asta cred proştii şi ignoranţii. Credeai că sînt încă la Iaşi?

— Ai rămas acolo… logodită cu Neagu!

— Am plecat imediat după aceea. De ce aţi fost trimişi voi? schimbă ea subiectul.

— Pentru că asta a fost dorinţa regelui! răspunse Bogdan, aruncînd o privire îngrijorată spre Robert care privea aiurea.

— Da… murmură ea încet. Oare ce ştie? se întrebă meditînd. Aveţi ceva pentru mine?

— Era planul tău, nu? întrebă deodată Robert.

— La ce te referi?

— Ai cerut să fiu trimis eu pentru a mă umili!

Bogdan înţelese că el era în plus acolo. Aşa că deschise uşa încet şi ieşi. însă nimeni nu-i observă lipsa. Cei doi erau ocupaţi cu privirile ucigătoare.

— Crezi că aş fi făcut asta? întrebă ea cu toate că de multe ori se gîndise să o facă.

— De ce nu?

— Pentru că nu aş avea un motiv. Crezi că nu am nimic mai bun decît să te urmăresc?

— Deja ai pătruns în casa mea. Pe cine ai pus să facă asta?

— Ce tot spui? sări ea, înfuriată.

— Era o femeie, cu un cercel asemănător! tună el.

— Şi ce? Toate femeile care intră în casa ta sînt trimise de mine? Şi ce dacă avea un cercel?

— Eşti un pirat, o hoaţă, o mincinoasă. îndrăzneşti să negi asta? strigă el.

— Nu neg că sînt un corsar! strigă şi ea.

— Căpitane, vrei să… întrebă Fill dînd bunza înăuntru la strigatele celor doi.

— Afară! strigă ea, aruncînd o cupă înspre el.

— E cel care îţi încălzeşte patul acum? întrebă Robert, aruncînd o privire spre patul ei.

— Ticălosule! strigă ea, aruncîndu-se asupra lui ca o furie.

Robert căzu pe spate cu ea în braţe. îl lovi direct în faţă. El o prinse de păr şi îi trase capul pe spate, dar ea nu se lăsă mai prejos. îl lovi cu genunchiul în stomac, făcîndu-1 să geamă. O aruncă într-o parte, ridicîndu-se de jos. Ea rămase acolo, privindu-1 cu un zîmbet. Cămaşa i se deschisese şi i se vedeau sînii prin cămăşuţa subţire pe care o purta pe dedesubt. Lui i se urcă sîngele în cap, văzînd negru în faţa ochilor. Fără o vorbă, se repezi pe uşă afară.

Bogdan îl aştepta nervos, plimbîndu-se pe punte sub priviri-le ameninţătoare ale corsarilor.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic! se răsti el, respirînd adînc pentru a se calma.

— Robert, ce a zis? insistă Bogdan,

— Ce vrei să zică? strigă el. Dă-i cutia şi să terminăm odată…

— Ce să terminăm? Trebuie să o escortăm la Paris!

— Drace, nu din nou! zise el, ridicînd privirea spre cer.

4.

Margot ieşi din cabina ei după cîteva minute. Era îmbrăcată la fel. Călca apăsat şi nu se uita decît la cei doi prieteni care o aşteptau acum cu calm şi resemnare.

— Aveţi ceva pentru mine? repetă ea întrebarea la care nu primise încă un răspuns.

— Această cutie! zise Bogdan, întinzîndu-i cutia şi cheia.

O luă şi le făcu semn să o însoţească pînă la cîrmă. Acolo aşeză cutia pe capătul balustradei şi o deschise. De-a lungul călătoriei, Bogdan şi Robert se întrebaseră adesea ce ascundea ea. Bănuiau că era un cadou, însă nu se aşteptau la asta. Erau acolo cele mai frumoase smaralde pe care le văzuseră. Cercei şi un colier asortat prins în diamante. Sub ele era o scrisoare şi Margot abia dacă aruncă o privire pietrelor pentru care mulţi ar fi ucis. Apucă scrisoarea şi făcu cîţiva paşi pentru a o citi.

— Drace! zise ea.

Regele îi ordona să se prezinte la Paris. Iar. Şi ei nu-i convenea asta de loc. Era ultimul loc în care voia să

ajungă. Dar nu avea ce face. îi privi pe Robert şi Bogdan care o fixau. Din nou îi dăduse însoţitori. Ludovic părea convins că era o idee bună, dar ea avea să-i spună cîte ceva despre asta. O mirase din cale afară prezenţa lui Robert la bordul Ducesei. S-ar fi aşteptat la orice, numai la asta nu. Cînd îl văzuse din cabina ei, în mica barcă, căzuse pe un scaun, luată pe nepregătite. Ce să-i spună? Ce să facă? se întrebase. Se convinsese, toate aceste luni, că nu avea să-l mai vadă vreodată. De aceea o trimisese pe Mărie la Paris şi nu se dusese ea. Să-i ia inelul şi să se întoarcă, iar contele de Clermont să rămînă numai o cicatrice în inima ei. însă regele îi schimbase planurile.

Privindu-l pe Robert încruntat, îşi dori să sară în braţele lui şi să-l sărute pînă cînd va muri. încercase să-l uite pe nenorocit, dar chipul lui îi apărea mereu în vise. Cu toate că îşi spunea că aşa e cel mai bine pentru toţi. Să-l ţină departe. Cînd pusese piciorul pe pămîntul francez, simţise o nevoie disperată să fugă la Paris şi să-l vadă. Dar tot ea se oprise. El nu avea cum să dorească să fie alături de ea. Pe mare, în pericol, cînd putea sta la curte, trăind fără griji alături de femei frumoase. Şi ea nu voia să renunţe la viaţa ei, viaţa pe care Filip i-o dăduse. Era mai bine ca el să o creadă la Iaşi, căsătorită.

— Ridicaţi pînzele, plecăm! strigă ea tare, rupînd

furioasă scrisoarea regelui şi aruncînd-o în apă.

— Unde?

— Trebuie să vedem pe cineva! îi anunţă ea.

— Tu trebuie să vii cu noi! zise încet şi ameninţător, printre dinţi, Robert aplecîndu-se spre ea.

— în curînd!

— Termină odată circul ăsta! strigă el.

— Sînteţi la ordinele mele! tună ea.

— Pînă la un punct!

— Pînă la Paris. Ludovic a decis aşa…

— Majestatea sa regele! o corectă el.

Bogdan observă că în jurul lor apăruseră din nou figuri încruntate şi gata de luptă. Şi el ridică ochii spre cer. Era pe punctul de a intra într-o mănăstire de atîtea rugăciuni.

— Nu-i treaba ta cum mă exprim eu!

— Te exprimi ca o…

— Ca o ce? răcni ea cu mîinile în şold.

— Ai putea să te porţi ca o doamnă, dacă mai ştii cum!

— Tu ţi-ai găsit să vorbeşti? Din cîte ştiu eu, un gentilom nu dă buzna în camerele unei domnişoare!

Bogdan făcu un pas înainte pentru a interveni în caz de pericol. Dar Robert nu se mişcă. îşi amintea. La Ştefan Andoni acasă, în camera ei, cînd o văzuse goală

în apă. Cît de perfect arăta atunci, cît de seducătoare şi de feminină. Frumoasă. Apoi cînd venise după el. Udă şi mirosind a trandafiri. Cu părul cîrlionţat şi ud. îşi amintea perfect acele clipe, cînd o ţinuse în braţe în lumina cald# a soarelui ce stătea să apună, ca şi astăzi. Şi ea se gîndea la acelaşi lucru pentru că obrazul i se coloră brusc. Grăbită, se întoarse imediat cu spatele, respirînd adînc.

— Plecăm? o întrebă Fiii.

— Da…

— Unde mergem?

— La Santos! răspunse ea şi plecă fără să-i arunce vreo privire lui Robert.

Dormi prost în timp ce corabia tăia valurile, pentru că ştia că Robert era alături. Cîţiva paşi şi ar fi fost în braţele lui. Şi aici nu mai era Săndulache să o controleze sau protocolul de la curte. Erau numai ei doi, liberi. însă la ce ar fi ajutat dacă s-ar fi lăsat condusă de sentimente? Dacă nu o respingea acum, atunci o va face cînd se vor întoarce la Paris. Nici un viitor duce nu se căsătoreşte cu un corsar. Chiar dacă ea avea o origine excelentă pentru orice duce, prezentul atîrna greu. Şi ea nu avea de gînd să lase totul. Iubea mările şi corabia ei.

— Asta e! îşi zise furioasă, după o noapte în care se foise de pe o parte pe alta fără a-şi găsi locul.

Se îmbrăcă şi ieşi. Soarele se ridicase. Era linişte pe punte.

— Căpitane, o corabie ne urmăreşte! o anunţă un băiat tînăr.

— De cînd?

— De vreo oră!

— Şi de ce nu am fost anunţată? strigă ea, întorcîndu-se spre el.

— Din ordinul meu! auzi ea glasul lui Henri în timp ce băiatul se ferea din calea lor. Aveam de gînd să te chem…

— Cine e?

— Cred că englezi!

— Am intrat pe ruta lor?

— N-aş zice! mormăi Henri. Dar s-ar putea să nu scăpăm fără luptă…

— Toata lumea în ţinută de gală, domnilor! zise ea, scoţîndu-şi din buzunarul hainei, masca neagră.

Se produse o vînzoleală teribilă. Toţi alergau pe punte care încotro. Tunurile erau pregătite. Muschetele încărcate şi praful de puşcă adus la îndemînă. Robert şi Bogdan ieşiră în grabă, neînţelegînd ce se întîmplă. Urcară la pupa.

— Ce se întîmplă?

— Englezi! zise printre dinţi Fiii, încărcîndu-şi

pistoalele.

— Puneţi-vă astea! le întinse ea două măşti.

— Glumeşti! exclamă Robert, văzînd măştile.

— Dacă preferi ca ei să-ţi vadă faţa…

Margot îşi puse pistoalele încărcate de Fiii la brîu. Avea sabia pregătită şi cuţitele de asemenea. Luă luneta şi privi corabia care îi urmărea. In curînd va fi în bătaia tunurilor.

— Vrei să luptăm cu ei?

— Numai dacă deschid focul! zise ea. Toată lumea pe poziţii! strigă.

I se răspunse cu un chiot şi ea rîse încîntată.

— Vor trage! îi zise Henri.

— Dacă îmi fac o gaură în Ducesă, îi spînzur pe toţi! zise ea, privind prin lunetă. Se pregătesc de foc… Stînga!

— Stînga!

Corabia se aşeză pe o parte în cîteva clipe printr-o manevră scurtă. Vîntul era puternic în acea dimineaţă, dar din faţă, ceea ce îi ajutase pe inamici să-i ajungă. Englezii îşi schimbau şi ei poziţia rapid.

Margot însă nu lăsă luneta de la ochi, urmărindu-le fiecare mişcare. Simţea briza mării în păr şi un fior o străbătu. Totdeauna avea senzaţia de gol în stomac înainte de a ataca. însă nu o luă în seamă.

— Foc! strigă ea cît de tare putu.

Tunurile detunară toate odată, umplînd marea de fum şi foc.

— înainte! strigă ea.

Henri trase de cîrmă cît putu de tare, încît toată corabia se zgudui. Corsarii schimbau pînzele în direcţia vîntului. Pe deasupra lor trecu o ploaie de ghiulele. Cîteva făcură găuri în pînze. Una din ele atinse partea din stînga a punţii. Robert o văzu pe Margot strîngînd din dinţi şi coborînd în fugă.

— Abordaj! tună ea şi glasul ei se auzi peste toată gălăgia.

De data asta ajunseră paralel cu corabia englezilor. Margot ordonă focul. Tunurile se descărcară din nou în plinul corăbiei. Peste cîteva clipe erau gata de abordaj. Bogdan pusese mîna pe sabie şi aşteptă. Nu coborîse de lîngă cîrmă. Nu era lupta lui. însă Robert nu era de aceeaşi părere. Cu toate că voia să-i demonstreze că nu simţea nimic pentru ea, se luă după Margot. Şi era cam greu să o facă, pentru că tînăra fată sărise deja pe puntea englezilor, descărcîndu-şi pistoalele în ofiţerii acestora. Scosese sabia şi se lupta ca un lup de mare, sărind în toate părţile, ferindu-se şi atacînd.

— Drăcie! înjură Robert, ferindu-se de atacul unui bărbat fără uniformă.

— Dacă voiai linişte, acesta nu e locul potrivit! îi strigă ea, duelînd înflăcărat.

— O să te omoare!

— Ai uitat că pe mine mă apără Iadul? rîse ea, lovindu-1 în cap cu mînerul săbiei pe un tînăr curajos care sărise la ea cu un cuţit.

Robert era gata să izbucnească în rîs. Doamne, cum se purta! îşi zise. însă nu avu prea mult timp pentru a o admira. Căpitanul corăbiei sări la el plin de zel. Şi se lupta bine. Trebuia să se fe-rească de ceilalţi şi să fie atent la focurile de armă răzleţe. Şi să mînuiască sabia, bineînţeles. Pentru că englezul era un luptător încercat. Dar nici Robert nu pierduse timpul. Atacă puternic şi intră cu tăişul săbiei prin braţul bărbatului.

— Predă-te! îl sfătui.

— Mai bine mor decît… strigă el, dar nu apucă să termine pentru că Fiii îl pocni în cap cu un lemn.

— Uneori sînt încăpăţînaţi!

Robert rămase nemişcat. Trebuia să admită că Fiii era un bărbat deştept şi practic. Nu era un ignorant înfumurat, aşa cum cre-zuse ieri, cînd îl văzuse alături de Margot. Dar asta nu îl făcea să-l şi îndrăgească, îl făcea să se înfurie numai gîndul că el o atinsese pe Margot după ce ea fusese a lui.

— Aţi pierdut! se auzi vocea lui Margot, triumfătoare,

de la cîrmă.

Englezii erau foarte puţini în picioare şi totuşi nu erau morţi mulţi.

Oamenii Ducesei se repeziră şi culeseră armele, ducîndu-le pe propria corabie. Apoi legară prizonierii în jurul catargelor. Margot coborî în cală şi inspectă atentă toată corabie. Fiii şi alţi cinci oameni o însoţeau. Bogdan veni alături de Robert, rămas pe punte.

— Ce zici?

— Nu prea multe!

— Nu ştim unde mergem, ce căutăm aici şi cînd vom ajunge la Paris. Şi tu iar te uiţi la ea ca un prost! zise printre dinţi Bogdan.

— Pentru că luptă bine! se apără el repede.

— Şi eu sînt regele Angliei!

— E adevărat. Iertare, sire…

— Femeia asta nu e potrivită pentru tine! vorbi raţiunea.

— Bogdane, crezi că eu nu ştiu? oftă el greu.

— Şi ne-a minţit. Ne-a înşelat. Nu numai odată!

Robert trecu pe lîngă Bogdan fără să mai stea să asculte. Ştia tot ce avea să-i spună. Ştia totul prea bine. însă pentru cîteva clipe se lăsase înşelat. Admiraţie amestecată cu dorinţă. Asta simţise. Şi asta pentru că era atît de frumoasă, încît îţi puteai pierde minţile. Marea o

schimbase într-un fel ciudat. Tenul ei nu era ars de soare, ci căpătase o culoare sănătoasă, pe care nu o avusese la Iaşi. Ochii îi sclipeau, verzi şi vii.

O văzu ieşind din cabina căpitanului. în urma ei, bărbaţii cărau cîteva cufere. Mergînd repede, ea se îndreptă spre căpitan. Luă o găleată cu apă şi o aruncă spre el. Capul acestuia sări în sus cu un geamăt.

— Frumoasă corabie, căpitane!

— Sper să arzi în flăcările Iadului! urlă el.

— Eu nu te pot opri să speri! zîmbi ea rece, apropiindu-se de el. Ştiu că există o mică întrecere între voi… cel care capturează Ducesa capătă un titlu nobiliar. Ce vrea regele vostru ca dovadă că m-aţi ucis?

— Capul tău!

— Numai atît?

— Ar fi şi mai bine dacă v-aş duce în lanţuri la Londra!

— Nu am văzut niciodată Londra!

— Nici nu ai vedea-o. Numai eşafodul unde o să-ţi taie capul!

— Spînzuraţi-i pe toţi! zise ea, întorcîndu-i spatele.

— Chiar şi femeile? întrebă Fiii.

— Cîte sînt?

— Trei!

— Adu-le sus!

5.

Erau trei femei. O bătrînă înveşmîntată în negru, care mergea demn şi nu părea înfricoşată sau, dacă era, o ascundea foarte bine sub o privire încruntată şi dispreţuitoare, şi alte două femei, mai tinere. Una nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, iar cealaltă putea foarte bine să-i fie mamă. Tînăra plîngea în hohote şi abia se ţinea pe picioare, susţinută de cealaltă, palidă şi îngrozită.

— Ce vrei să le faci?

— Aş putea să le spînzur şi pe ele, nu? întrebă ea amabilă, aşezîndu-se pe o ladă.

La cuvintele ei, cele două căzură în genunchi, în timp ce bătrîna o privi aspru, strîngîndu-le în braţe. Robert se uită la ea şi apoi la Margot. începea să se plictisească şi ştia că va trebui să intervină. Margot părea cu adevărat nervoasă, sub acel calm binevoitor. O cunoştea de ceva timp ca să ştie că atunci cînd afişa imaginea aceea calmă şi amestecată cu un ciudat amuzament trebuia să fii cu ochii în patru.

— Nu! strigă capitanul, încercînd să scape.

— De ce nu aş face asta? Sînt femeile tale?

— Soţia mea împreună cu fiica şi doica lui Mary! răspunse el, tremurat.

— O familie fericită. Şi cum dracului ţi-a venit în

minte să ataci o corabie a piraţilor cu ele la bord? Ştiind că aş putea scoate cuţitul şi le-aş tăia gîtul ca la un pui de găini?

— Eu…

— Meriţi să mori pentru atîta prostie!

— Nu, vă implor, nu-1 ucideţi! sări tînăra fată în sus.

— Mary, stai deoparte! strigă căpitanul.

— Ascultă-1 pe tatăl tău! o învăţă Margot, ridicîndu-se şi ea. Dezlegaţi-1!

— Ce ai de gînd? întrebă Robert încet. Familia lui e aici…

—Văd!

— Şi atunci îl vei ucide sub ochii lor? Sînt nişte femei neajutorate. Nu merită să…

Dar cuvintele îi muriră pe buze. Margot scoase un geamăt şi făcu ochii mari. Rămase nemişcată, apoi încet duse mîna şi îşi atinse talia. Mîna îi era plină de sînge.

— Cine… începu ea, dar se opri.

înainte să i se răspundă, pistolul lui Bogdan se descărcă în pieptul unui englez. Acesta era la bordul Ducesei, probabil se ascunsese acolo în timpul luptei. Faptul că Margot era singură în mijlocul punţii îi oferise o ţintă perfectă.

Margot îl văzu pe englez cum cade într-o parte. Strînse din dinţi, palidă ca un mort. Trase aer în piept şi

îl împinse pe Robert, care se repezise spre ea.

— Margot!

— Sînt bine! răspunse ea încet. Crezi că problemele tale s-au sfîrşit, nu-i aşa? îl întrebă ea pe căpitanul englez, în ochii căruia pentru cîteva clipe se citi speranţa.

— Da! răcni el.

— Acum aş putea să vă spînzur pe toţi, nu? întrebă ea, cu mîna în şold, apăsînd puternic pentru a nu lăsa sîngele să iasă şi durerea să se întindă în tot corpul.

— Nu… familia mea! gemu căpitanul.

— Pune-i în bărci, lasă-le mîncare şi apă. Luaţi tot ce vreţi şi daţi foc corăbiei! zise ea încet, întorcîndu-se să plece.

Robert se luă după ea.

— Lasă-mă să te ajut! îi şopti el.

— Pot şi singură! protestă ea stins.

— Pe dracu! îi răspunse, săltînd-o în braţe. Văzu sîngele care se întindea peste degetele ei, furînd tot mai mult material. O purtă în braţe pe Ducesă, în timp ce corsarii se repeziră în toate părţile pentru a cerceta din nou corăbiile în căutarea vreunui duşman ascuns şi blestemîndu-se pentru prostia lor. Fiii urla ca un nebun, în timp ce Henri, cu calmul lui, împărţea ordine. Robert intră cu ea în braţe în cabină. O aşeză pe pat.

— Cine ar fi crezut? murmură ea.
— Trebuie să-ţi scot hainele astea!
Apucă un cuţit şi tăie hainele de pe ea, încercînd să nu o mişte prea mult. însă ea continua să zîmbească. Părea că nu simte durerea. îl privea în timp ce se chinuia cu haina şi cu cămaşa. Rana era în partea stîngă, în talie. îi apăsă peste ea o bucată de pînză.
— Sîngerează…
— Da!
— Caută-1 pe Lucas! îi ceru ea încet. El va şti ce să facă…
Robert se năpusti afară. Nu vedea decît sîngele ei pe mîini şi o transpiraţie rece i se scurgea pe spate. însă Lucas deja venea spre el. Era un bărbat potrivit de înălţime şi bine făcut. Avea numai un ochi şi un chip de copil.
— Cum e?
Nu-i răspunse, ci îl împinse înăuntru. Ea se săltase puţin şi se sprijinise de cîteva perne.
— Dă-mi ceva de băut! îi ceru ea. Acolo… îi arătă ea un dulap în perete.
— Ai noroc!
— Noroc pe dracu! înjură ea, luînd sticla cu rom de la Robert. Nu văd prea bine…
— Atunci continuă să bei! o sfătui Lucas, ridicîndu-

se.

Robert se luă după el în timp ce piratul căuta apă şi pînză albă prin dulapurile lui Margot.

— O să trebuiască să-l scot…

— E adînc?

— Nu prea. Dar e periculos. Şi eu nu-s doctor!

— Dar poţi să o faci, nu?

— Da. Am mai făcut-o, însă nu cu căpitanul…

— Nu se va întîmpla nimic! îi dădu curaj Robert lui Lucas, bătîndu-1 pe umăr.

— Santos îmi va lua capul şi bine ar face! zise încet Lucas.

— Am putea să ne întoarcem în port… propuse Robert fără să vrea să ştie ce legătură avea Margot cu Santos.

— în nici un caz. Ar spînzura-o. O femeie împuşcată bate la ochi.

— Ce tot şoşotiţi acolo? strigă ea. Eu sîngerez şi voi vă faceţi prieteni?

— Sigur! spuse Robert, venind lîngă ea. Nu e nimic periculos.

— Minţi!

— Margot, te vei face bine! promise el, cu toate că era îngrozit.

— Lucas, scoate-1 afară şi începe treaba! ordonă ea.

— Dar încă romul nu şi-a făcut efectul!

— Nu contează… îşi va face…

— Dar…

— Acum! Robert, spune-i lui Fiii că vreau să plecăm spre Santos cît mai repede…

El ezită, dar ieşi. Fiii tocmai voia să intre urmat de Bogdan şi Henri.

— Lucas e cu ea!

— Şi?

— Va încerca să scoată plumbul. Vrea să plece spre Santos imediat…

— Bine!

Corsarii începuseră să care tot ce se putea căra de la bordul corăbiei englezeşti: lăzi, cutii şi pulbere. Tot ce se putea lua. Prizonierii fură lăsaţi în bărci cu mîncare şi apă. Li se spuse să se depărteze de vasul lor. Jumătate de oră mai tîrziu, Ducesa îşi relua drumul. în spatele lor numai un fum înalt se ridica spre cer. Corabia englezilor ardea.

Şi Robert aştepta. Lucas Chiorul era deja de prea mult timp înăuntru cu ea. Dacă ceva mergea rău? Dacă murea? se întrebă el, plimbîndu-se într-o parte şi-n alta în faţa uşii ce dădea în cabina ei. Acum, în mod ciudat, nu se mai gîndea că îl minţise. Se gîndea la ochii ei verzi.

înăuntru, Margot strîngea din dinţi şi continua să bea rom. Lucas o aşezase pe masă şi lucra cu sîrg. Era palid şi el şi recita rugăciuni în gînd.

— Te-ai albit la faţă!

— Nu-s un afurisit de doctor! lătră el.

— Văd. Cu unul adevărat nu ar fi durut aşa, zise ea, închizînd ochii.

— De ce nu îţi iei unul adevărat atunci? o întrebă.

— Aş putea s-o fac! rîse ea, strîmbîndu-se de durere.

— Aşa vei face şi cu băiatul?

— Nu e un băiat!

— Nu, nu e. Atunci? o întrebă.

— Nu va sta, Lucas. Viaţa lui nu e aici.

— Nu ar sta nici pentru tine?

— El e un conte! se plînse ea, de acum beată cu totul.

— Şi tu eşti nepoata unei ducese!

— Şi un afurisit de pirat. Dacă nu ar fi…

— Ce?

— E atît de frumos şi de seducător! îmi lasă gura apă cînd îl văd!

— Gata, gata! protestă Lucas, care vedea că ochii îi strălucesc ciudat, ştiind că va începe să-i Spună vrute şi nevrute.

— De ce nu vrei să asculţi? zise ea tragic. Eu sufăr aici, şi nu numai din pricina rănii!

— Mai ai şi altele?

— Una chiar aici! zise ea, atingîndu-şi inima. Mare de tot…

— Se va închide de la sine rana aia! spuse Lucas, ştergîndu-şi transpiraţia pe de frunte. Fără ajutorul meu…

— Nu cu el aici! scînci ea.

— Va pleca în curînd şi tu îl vei uita!

— Ah… urlă cînd el scoase glonţul. Drace!

Uşa se dădu într-o parte şi Robert intră înăuntru.

— Eşti bine?

— E bine! răspunse Lucas, rupînd pînză albă pentru a-i lega rana. Şi, fără să o anunţe, turnă rom pe rană.

Margot sări în sus şi urlă. Apoi căzu pe spate, respirînd repede.

— Am să te omor!

— Dar nu azi! rîse corsarul şi, satisfăcut, începu să lege pînza după talia ei.

Robert stătu lîngă ea cît îi fu legată rana şi apoi, încet, o ridică în braţe şi o aşeză pe pat. Corsarul doctor ieşi afară încet, ştergîndu-şi mîinile.

— Mi-e somn! şopti Margot, închizînd ochii.

— Noapte bună! îi zise Robert şi o înveli.

— Te iubesc! murmură ea încet şi el rămase fără suflare. Acum…

— Margot?

Nu-i răspunse, pentru că deja dormea. Oftînd, Robert ieşi şi el din cabina ei, închizînd uşa cu grijă.

Corabia tăia valurile şi cei doi prieteni ştiau că merg să vadă pe un alt pirat, Santos, dar altceva nimic. Oricum, nimeni nu se obosea să le explice. Fiii ridica din umeri şi Henri se eschiva de fiecare dată cînd îi vedea apropiindu-se.

Trecuseră cîteva ore bune. Margot continua să doarmă şi întreaga corabie păstra o linişte deplină. Din cînd în cînd, Robert strecura capul de uşa cabinei pentru a se asigura că ea era bine. Şi de fiecare dată cînd o făcea unul din oamenii de pe Ducesa îl supraveghea atent. Erau mereu doi, trei în jurul lor, care nici nu se chinuiau să ascundă faptul că îi cercetau.

Era trecut de mult de amiază cînd Fiii le făcu semn să urce lîngă el, la cîrmă, pentru a lua cina. Cîţiva pui fripţi, brînză şi pîine. Şi, bineînţeles, vin.

— încotro mergem?

— Să vedem un alt corsar! îi informă el, muşcînd cu poftă dintr-un picior de pui.

— Noi trebuie să plecăm cu ea la Paris!

— Ştiu!

— Cît mai curînd! adăugă Bogdan.

— Aşa se pare, dar ea va merge cînd va fi timpul.

Este timp!

— Este pe dracu! Regele vrea să o vadă!

— O va vedea…aşa cum face de fiecare dată, rîse el, făcîndu-le cu ochiul.

Robert se încruntă.Oare de ce voia să o vadă regele? se întrebă el. Să-i dea raportul despre ceea ce se întîmplase la Iaşi, sau mai era şi altceva? Şi de cîte ori o mai văzuse regele şi de ce? Era clar că Fiii ştia cîte ceva, dacă nu totul. însă nu avea să vorbească, îşi spuse Robert cu ciudă.

— Santos! se auzi glasul lui Henri care studia mările cu luneta.

— în sfîrşit! bombăni Bogdan, simţindu-se extrem de obosit să tot stea cu ochii în patru şi să-l urmărească tot timpul pe Robert, ori de cîte ori făcea un pas.

Erau două corăbii. Una mai mare şi alta mai mică. Cea mare mergea în faţă, impunătoare şi mîndră, asemeni omului care o conducea. Robert luă luneta din mîinile lui Henri, care mormăi ceva în barbă în timp ce i-o întindea. Şi îl văzu pentru prima dată pe Santos. Auzise de acest bărbat. Era un om crunt, aspru. Faţa sa era bătută de vînturile mării şi ochii aveau în ei ceva diabolic. Stătea în picioare, pe punte, ca un amiral al mării, cu mîinile în şold, cu părul fluturînd pe spate, fără pălărie şi cu hainele de un roşu puternic. O sabie

enormă îi atîrna la brîu şi avea două cuţite lungi alături de ea.

Barba scurtă îi ascundea trăsăturile feţei, dar lăsau destul pentru a-ţi dori să nu fi văzut nimic. O cicatrice mare îi brăzda faţa de sub ochiul drept pînă înspre barbă. Nu era o apariţie prea plăcută, cu corpul lui masiv, cu picioarele groase şi părul închis la culoare. în comparaţie cu ceilalţi oameni, era un adevărat colos.

— Să nu vorbiţi neîntrebaţi! îi avertiză Jean. O să fie al dracului de nervos…

— De ce?

însă nu primi nici un răspuns. Şi de îndată ce corsarul puse piciorul la bordul Ducesei, se simţi. Corsarii luară poziţia de drepţi. începură să se audă urale.

— Trăiască căpitanul Santos! strigară ei.

— Fiii, băiete, ce mai faci? întrebă cu un glas puternic Santos, după ce le făcu semn cu mîna oamenilor, răspunzîndu-le la salut.

— Santos, bine ai venit!

— Santos!

Margot ieşi şi ea. Se rezemă de uşă şi zîmbi larg. Robert văzu pe chipul ei un surîs pe care nu-1 mai văzuse pînă atunci. Plin de lumină. Strălucitor.

— Ducesă! tună corsarul, repezindu-se la ea.

O apucă în braţe şi o învîrti în aer.

— Au! strigă ea, dînd să scape de el.

— Ce ai?

— Englezi! răspunse ea, lăsîndu-şi capul pe umărul lui, ameţită.

— Mii de tunete, Fiii, ce ai făcut? urlă el, ridicînd-o în braţe.

— Căpitane…

— Ai să fii spînzurat de catarg pentru că nu ai apărat-o!

— Da, domnule! răspunse acesta cu o plecăciune.

— Termină! zise ea încet. Vino, vreau să-ţi vorbesc…

— Voi cine sînteţi? se răsti el la Bogdan şi Robert.

— Trimişii regelui! explică grăbit Fiii, înainte ca ei să poată răspunde. O ridică în braţe şi o purtă în cabină, fără să le adreseze vreun cuvînt. Apoi se întoarse şi trînti uşa.

— E nebun!

— Turbatizise printre dinţi, Robert.

Santos o aşeză pe Margot pe pat şi o privi încruntat.

— Deci?

— Sînt bine! v

— Dar eşti supărată. De ce?

— Trebuie să plec la Paris! îl lămuri ea.

— Cu ei?

— Robert şi Bogdan…

— Ce nume ciudat! rîse corsarul.

— El nu e francez… vine din Moldova!

— De unde e tatăl tău? El l-a trimis? se răsti Santos.

— Nu. El şi Robert sînt prieteni. El e cel de care ţi-am vorbit…

— De care te-ai îndrăgostit?

Ea lăsă capul în jos.

— Şi, ducesa mea, ce ai să faci? Acum e aici, ştie cine eşti. îl vei lua?

— Nu aş putea… el are viaţa lui, eu pe î mea. Cum aş putea lăsa totul?

— Vei face ce e mai bine pentru tine. Mereu ai făcut aşa. Şi acum, ce pot face pentru tine?

— Voiam să-ţi spun că plec. Fiii va rămîne aici, în locul meu!

— Sper că nu vei sta mult acolo… la curte!

— Vrei să vii cu mine?

— Eu la curte? începu el să rîdă în hohote.

Ea se încruntă la el, dar privirea îi era amuzată.

— încetează!

— Cum aş putea eu intra acolo? M-ar spînzura în cîteva ore…

— Nu şi dacă vii ca tatăl lui Mărie, de exemplu. Un nobil spaniol. Ai vedea ce doamne frumoase sînt acolo!

— îţi este frică să mergi singură şi de asta ai nevoie

de mine, nu?

Ea plecă capul, ruşinată de slăbiciunea ei.

— Margot, du-te, vezi ce vrea regele şi ia inelul înapoi…

— Inelul?! Mărie a dat greş. E încă la el.

— Vrei să-i vorbesc eu? întrebă el şi amîndoi ştiau că nu va cere, ci va porunci, va ameninţa şi va pedepsi.

— E încăpăţînat. Nu vei obţine nimic. Dar eu voi găsi calea cea mai potrivită…

6.

Robert prefera pămîntul tare sub picioare. Şi un cal bun. Mergea şi o trăsură, atîta timp cît scîndurile de lemn de sub picioarele sale nu se mişcau continuu. Şi mai ales pentru că aici Margot nu era în elementul ei. Nu mai putea da ordine şi comanda o armată de corsari. Pentru că aici erau numai ei doi, Bogdan şi servitorii. Nici măcar Mărie.

Fata urcă scările pînă în grădina castelului de Motmercy, de pe faleza Mediteranei, şi strigă după servitori. Cei doi prieteni veneau în urmă.

— Domnişoară! exclamă un tînăr băiat, venind în fugă spre ea.

— Cheamă majordomul! porunci ea fără să se oprească din mers.

Acesta îi ajunse abia la uşile de la intrarea din spate.

Făcu o reverenţă şi începu să şoptească ceva la urechea lui Margot.

— Nu ştiu cînd, dar sper că în curînd! spuse ea tare. Pregăteşte o trăsură uşoară şi cele de trebuinţă. Mergem la Paris imediat!

— Nu staţi peste noapte, domnişoară?

— Nu! răspunse ea peste umăr. Plecăm într-o oră…

Şi aşa fu. Peste o oră erau în trăsură. Nu poposiră la castel decît ca să ia trăsura şi să mănînce cîte ceva, ceea ce se găsea, urmăriţi de un valet şi de majordom, care se scuza mereu pentru calitatea bucatelor, însă nici unul dintre cei trei tineri nu se plînse. Mîncară şi apoi săriră în trăsură. Şi luară drumul spre capitală.

— Cît vei rămîne la Paris? întrebă Bogdan pentru a rupe tăcerea aceea îngrozitoare care se aşezase peste ei.

— Nu mult!

— Te vei întoarce înapoi pe mare?

— Bogdane, vrei să mă tragi de limbă sau nu ai ce întreba?

— Şi una şi alta! rîse el.

— Bine. Voi merge, nu ştiu cît voi sta şi mă voi întoarce de îndată ce voi putea să o fac. Vreau să o văd pe bunica mea. De aceea vom merge la ea întîi…

— Avem ordine să te conducem la Versailles! i-o tăie Robert sec.

— După ce o voi vedea!

— O poţi vedea şi după! propuse el, cu amabilitate.

— Nu mă voi duce la rege aşa, zise ea, arătîndu-şi hainele de călătorie pe care le avea. Voi face o baie şi voi îmbrăca ceva potrivit pentru ocazie. Şi voi merge acolo însoţită de bunica mea, domnilor!

— Bunica ta ştie totul?

— Bineînţeles că da!

— Despre Ducesă şi…

Margot aprobă din cap.

— Şi e de acord?

— Da!

— Nu pot să cred aşa ceva. O cunosc de mulţi ani pe ducesă. Nu cred că ar accepta aşa ceva!

— Robert, dacă tu nu poţi înţelege, vrei să cred că toţi sînt ca tine?

— Eu am înţeles foarte bine! o asigură el.

— Ce ai înţeles?

— Că eşti un corsar şi că vei fi spînzurată într-o zi pentru asta!

Ea deschise evantaiul cu o mişcare elegantă şi surîse dulce.

— Atunci voi muri fericită!

— Ştiind că ţi-ai distrus familia, pe cei care ţin la tine?

— Robert!

— Lasă-mă, Bogdane. Cineva trebuie să-i spună cît de egoistă e. Ducesa va fi alungată de la curte, îi va fi luat totul. Titlul, domeniile şi averea. Nimeni nu se va uita !a ea cînd se vor afla toate astea. Va fi insultată şi ridiculizată. Şi toate astea pentru că ai decis să fii un corsar. Te-ai gîndit măcar o clipă la ea? strigă el, apucînd-o de mînă.

— Lasă-mă!

— Nu ai făcut-o, nu?

— Ce-ţi pasă ţie de familia mea? E treaba mea cum mă comport cu ei. Nu te priveşte pe tine sau pe altcineva. Şi dacă într-adevăr aş fi prinsă, atunci ea ar merita toate acele lucruri. Ar fi o pedeapsă prea. mică, totuşi, pentru felul cum s-a purtat cu mine…

— Bunica ta?

— Nu vreau să mai vorbesc despre această temă! se răsti ea şi începu să admire peisajul de afară.

încetară orice conversaţie. Ei stăteau muţi, privind aiurea. Şi ea stătea tristă, uitîndu-se afară, dar fără să vadă mare lucru. Ochii ei vedeau alte lucruri, lucruri din trecut. Şi fără voie i se umplură de lacrimi. Şi le şterse cu furie. Nu voia ca cei doi să ^ vadă plîngînd. îşi jurase să nu o mai facă, dar niciodată nu-şi respecta promisiunea. Ori de cîte ori se gîndea, simţea o furie

inexplicabilă şi o durere în piept. Voia să rănească şi ea pe cineva pentru a vedea că şi altcineva suferea la fel. întoarse faţa şi privi la cei doi. O priveau miraţi. Cît de mult voia acum să se arunce în braţele lui Robert şi el să o strîngă cu dragoste! Aşa cum o mai făcuse şi altă dată. Să-i spună că totul va fi bine. Măcar pentru cîteva clipe.

Dar la ce ar fi ajutat să o facă? Mîine, problemele ar fi revenit. Şi ar fi fost şi mai greu. Pentru că tocmai văzuse ce credea el despre ea, despre ceea ce făcea, despre ceea ce devenise. însă nu ştia mare lucru despre viaţa ei. Ii dăduse bucăţi pe care el le lipise aşa cum crezuse mai bine şi ieşise o imagine ireală, hidoasă.

Nu, nu era bine ca el să ştie mai mult. Asta l-ar fi legat şi mai mult de ea şi era mai mult decît putea suporta. De ce să-şi facă rău reciproc? se întrebă ea, privindu-1 pe deasupra evantaiului.

— Şi totuşi…oftă ea încet.

Traseră la un han. Bogdan rămase la o masă, jos. Veselia şi voia bună din han îi amintea de alt han. Unul la mai mare distanţă de ăsta, dar asemănător. Poate numai faptul că aici se vorbea o franceză curată, în timp ce acolo limba era alta. Şi gîndul îi zbură peste munţi şi dealuri pînă în Moldova. Chipul frumos al Irinei îi apăru dinaintea ochilor aşa cum făcea uneori, noaptea. Plecase fără să se uite înapoi.

— Monsenieur Bogdan!

— Ioane, ce e? tresări el, întorcînd capul.

— Cum se face că din nou o însoţim pe domniţă?

— Aşa e porunca….

— Atunci domnul conte trebuie să fie fericit după atîtea luni în care a…

— Nu e aşa. Ioane, vreau să fii atent. La cei doi şi mai ales în jur!

— Ne paşte vreo primejdie din nou?

— Spune-i lui Claviere. Dacă vezi vreo mutră ciudată să-mi dai de ştire. S-ar putea să fim urmăriţi!

— Prea bine!

— Du-te acum şi mănîncă ceva. Plecăm de dimineaţă!

Abia aştepta să ajungă la Paris. Acasă. Poate nu era casa lui adevărată, pentru că acasă e unde îţi e inima şi inima lui era în Moldova, într-o vale largă ce acum se îmbrăca de primăvară. însă în casa ducelui fusese primit totdeauna ca unul din familie. Dar într-o zi avea să plece de acolo. Va trebui să-şi găsească şi el o soţie. Ducele îi prezentase domnişoare de familie bună. Ar fi putut lua în considerare pe cîteva din ele. Erau frumoase şi tinere. însă în chipul fiecăreia el o căuta pe Irina.

Ridică ochii şi privi în jur. Era tîrziu. Oare ce făcea Robert?

Acesta se învîrtea ca un leu în cuşcă. Nu-şi găsea

locul ştiind că Margot era în camera alăturată. Atît de asemănător. Atît de aproape de el. Nu ştia ce să facă. O dorea. O recunoştea. însă nu voia să o atingă. Prea mult îl minţise fata asta. îl înşelase, îl tratase ca pe un copil. Era rece, arogantă şi mincinoasă! îşi zise el nervos, privind pe fereastră.

O mînă îi atinse umărul. Nu se întoarse. Aşteptă să se întîmple ceva. Simţi buzele ei pe gît. Şi, înainte să o vadă, ştiu că era Margot. Pe întuneric, cum îi era obiceiul. Dar de data asta el nu era dispus la asemenea jocuri. Se întoarse şi o apucă de mîini, depărtînd-o. Apoi aprinse alte cîteva lumînări.

— Nu e nevoie de întuneric!

— Robert!

— M-ai minţit destul! strigă el tare.

— Ştiu!

— Nu vreau să te mai apropii de mine!

— De ce? Pentru că nu sînt o femeie obişnuită?

— Pentru că nu aş atinge un corsar. Poate doar pentru a-1 ucide.

— Zău?

— Da. Am văzut cine eşti. De cînd trăieşti cu Santos?

— Ticălosule!

— Eşti o tîrfă. Filip a murit aşa că ţi-ai luat alt bărbat, nu? Tot unul puternic care să te apere. Am văzut cum îl

priveai. într-un mod plin de dragoste. Şi Fiii?

— Fiii? repetă ea prea uimită pentru a spune mai mult.

— Ar muri pentru tine. Te păzeşte şi te apără. Şi să nu uităm de Henri. El ce e?

— Tu eşti nebun! decise ea.

— Nu mai mult decît tine. Ai să mori spînzurată…

— Ce-ţi pasă ţie?

— Ieşi afară din camera mea înainte să te arunc eu! îi spuse el, deschizînd uşa.

Margot păşi demn. Se opri în cadrul uşii şi îl privi. Nu era furioasă, ci numai rănită.

— Niciodată nu aş fi crezut că poţi fi atît de prost şi de îngust la minte! zise ea încet.

— Ieşi! se răsti el şi o împinse afară, trîntind uşa.

Margot căzu la pămînt şi gemu cînd rana o săgetă. De durere izbucni în plîns. Aşa o găsi Bogdan.

— Margot! se repezi el să o ridice. Ce s-a întîmplat?

— Nimic!

— Te doare rana? întrebă, văzîndu-i lacrimile în ochii.

— Nu am nimic!

— Dar…

— Sînt bine! răspunse ea, agăţîndu-se de gîtul lui pentru a se ridica.

Robert deschise uşa din nou. Şi în faţa lui îi văzu pe cei doi. Bogdan aplecat asupra lui Margot şi ea ţinîndu-se de gîtul lui. Reuşi să zîmbească chiar şi închise uşa din nou. Era clar că femeia asta căuta alinare în braţele oricărui bărbat care se apropia.

Dar cel puţin clarificase lucrurile. Poate o iubise, o vreme. Cînd erau la Iaşi. însă în Franţa, situaţia era alta.

7.

Margot mergea la curte. De asta bijuteriile cele mai scumpe îi străluceau la gît. Şi inima îi bătea destul de tare sub ele. Nu-i plăcea la curte, pentru că trebuia să zîmbească prosteşte şi să vorbească la fel. Şi sub cele mai multe zîmbete se ascundea trădarea. Cel puţin corsarii nu se ascundeau în spatele zîmbetelor şi ale politeţelor cînd aveau ceva de zis.

— Doamnă ducesă, ce fericire să vă văd! se agită pe lîngă ele un bărbat slab şi palid, fluturînd o batistă.

— De asemenea, dragul meu Rene. Cred că o cunoşti pe nepoata mea?!

— Bineînţeles. O frumuseţe ca a voastră… începu Rene du Manoire, înclinîndu-se în faţa fetei.

— îmi pare bine să vă revăd, marchize! murmură ea cu un zîmbet care îl făcu să roşească puţin pe marchiz. Acesta părea vrăjit de ochii verzi ai fetei şi le însoţi.

— Şi spuneţi-mi, domnişoară, aveţi de gînd să

rămîneţi alături de noi la curte de data asta?

— Poate!

— Mă faceţi şi mai fericit!

— Vai, domnule marchiz, s-ar zice că la curte nu mai sînt femei frumoase!

— Nici una mai frumoasă ca alteţa voastră!

— Domnule marchiz, titlul nu este necesar…

— Cum aşa? Tatăl domniei voastre este rege într-o ţară a Răsăritului. Aşa că dispuneţi de inima şi de sabia mea! zise înclinîndu-se iar, de data asta şi mai adînc.

Margot începu să rîdă, dar ducesa îi atrase atenţia.

— Majestatea sa ne aşteaptă!

— Aşa e. Domnule marchiz, va fi o plăcere să vă revăd…

— îmi permiteţi să vă fac o vizită?

— Te vom aştepta, Rene! spuse bătrîna ducesă şi plecă, însoţită de nepoata ei.

Valetul regelui le conduse în cabinetul acestuia. Regele era acolo, scriind. Valetul o anunţă pe ducesa de Montmercy şi regele îi făcu semn să înainteze. După trei paşi cele două femei făcură o reverenţă pînă la pămînt, aşa cum cerea eticheta. Cînd regele îşi ridică privirea, scăpă pana din mînă.

— Margot! şopti regele şi se ridică grăbit.

— Sire!

Se ridicară din reverenţă.

— Unde ai fost pînă acum, domnişoară? tună regele supărat, însă cu ochii sclipind fericiţi.

— Sire, abia am ajuns la Paris!

— Şi cred că în atacul de la Clermont nu ai avut nici un amestec…

— Bineînţeles că nu! răspunse ea senină.

— Minţi foarte bine! spuse apreciativ regele. însă atît contele cît şi jumătate de Paris ştiu că Ducesa Mărilor est£ în oraş şi că urmăreşte ceva…

— Sire, nepoata mea nu…

— Doamnă ducesă, aş vrea să vorbesc cu nepoata dumneavoastră în particular!

— Prea bine! spuse ea nu prea încîntată, dar ieşi.

— Acum, vorbeşte!

— Despre ce, sire? întrebă ea cu un zîmbet, aşezîndu-se pe un scaun.

— Margot, ce ai făcut pînă acum? Unde. ai fost?

— Am stat pe mare un timp. Şi ieri am venit în oraş…

— Şi la petrecerea lui Clermont? întrebă regele.

— Nu eram în oraş.

— Atunci cine era? Vrei să-ţi poruncesc să vorbeşti? se răsti deodată regele.

Ea îl privi seducător.

— Aţi face asta, sire?

— Margot, ce urmăreşti?

— Răzbunare! zise ea, făcîndu-l pe rege să se înfioare.

— Pe Clermont? Ce v-a făcut? se miră regele.

— M-a trădat, m-a înşelat, m-a insultat, spuse ea plină de mînie.

— A cutezat aşa ceva?

— Da. Veţi face ceva? îl întrebă ea.

— Să-l pedepsesc?

Regele o admiră pentru curajul ei, pentru îndrăzneală. Iar frumuseţea ei îl fascina şi îl atrăgea.

— De ce nu?

— Pentru că are acelaşi sînge ca şi mine şi e unul dintre oamenii mei de încredere… începu regele, încercînd să o convingă de cruzimea vorbelor sale.

— Şi eu nu sînt, sire? întrebă ea, ridicîndu-se de pe scaun grăbită. Prea bine!

Se înclină în faţa lui şi făcu trei paşi cu spatele, solemn, retrăgîndu-se. Regele sări în picioare pentru a o opri. Nimeni nu îndrăznea să plece înainte ca el să-i dea această poruncă. Nici chiar apropiaţii şi favoriţii săi. O prinse de mînă şi o opri lîngă uşă. Fata se uita la el cu furie deloc ascunsă. Şi Ludovic se pierdu în ochii aceia.

— Nu poţi pleca, domnişoară! spuse el şi o lipi de uşă, sărutînd-o apăsat.

Nu îl opri. Se simţea bine în braţele lui. Mîinile ei îl prinseră pe după gît şi îl traseră mai aproape.

— Eşti încă supărată? întrebă el în timp ce depunea mici sărutări pe gîtul ei.

— Vrei moartea lui Robert de Clermont? o întrebă cînd ea nu răspunse.

Margot se înfioră. Moartea lui? Robert mort? Se părea că regele era gata să-i facă hatîrul ăsta.

— Nu! decise.

— Atunci îl voi pedepsi altfel… cum vei dori… îl pot exila. Sau îl pot trimite pentru un timp la Bastilia!

— Aţi face asta? susură ea încîntată. Pentru mine?

— Pentru tine! încuviinţă regele.

— Mă voi gîndi! spuse ea bucuroasă de ceea ce reuşise.

— Foarte bine! zise regele şi o mai trase o dată în braţele sale. Vreau să rămîi cîteva săptămîni la curte…

Margot ieşi peste jumătate de oră din cabinetul regelui. Afară o întîlni pe bunica sa printre cîteva doamne. O contesă bătrînă îi puse întrebări despre călătoriile ei în Italia. însă în capătul galeriei, văzu o femeie frumoasă care o studia din cap pînă în picioare. Privirea ei nu-i plăcea de fel.

— Rene, cine e femeia aceea cu rochie argintie?

— Doamna de Pompadour!

— Nu îmi place felul în care mă priveşte!

— Tocmai aţi intrat la rege şi aţi rămas singură cu el mai mult timp. Cred că îi este frică de apariţia unei noi favorite!

— Favorite? rămase cu gura căscată tînăra.

— De ce nu? Sînteţi frumoasă, perfectă, chiar. Ochii voştri sînt minunaţi. Sper că dacă asta se va întîmpla, nu veţi uita că eu sînt un prieten al alteţei voastre!

Margot se uită la el. Marchizul nu pierdea timpul. La curte, cea mai bună soluţie era să fii în partidul cîştigător. acesta, în timpul regelui Ludovic al XV-lea, era alături de favoritele lui. Cînd regele îmbătrînea, de regulă se trecea de partea Delfinului şi a reginei. Pentru că, în caz de moarte a regelui, te puteai trezi exilat sau chiar mai rău. Aşa că fiecare se aşeza după cum îi părea mai bine.

Fata vru să deschidă gura, dar în clipa aceea uşa se deschise şi regele ieşi. Era însoţit de Richelieu, favoritul lui, şi cîţiva gentilomi. Curtenii se lăsau în reverenţe pe măsură de majestatea sa trecea prin faţa lor. Regele era serios. Privirea lui se îndreptă spre favorită o clipă şi aceasta surîse. Apoi se întoarse şi o privi pe Margot cu un zîmbet. Se opri în faţa ei.

— Domnişoară de Montmercy, bine aţi venit la curte! zise el moale, însoţiţi-ne… o pofti el.

— Sire!

— Tatăl vostru a trimis mai multe scrisori, cerîndu-ne să vă trimitem înapoi!

— Nu doresc să mă întorc la Iaşi, sire! răspunse ea clar.

— Bine, bine, pentru că nici noi nu dorim să vă pierdem! răspunse regele.

— Mulţumesc majestăţii voastre!

Curtea o privea cu feţe mirate şi îngrijorate. Dintre toţi, numai Rene de Manoire surîdea încurajator, de parcă el era responsabil de această situaţie. însă lui Margot situaţia nu-i plăcea. Voia să iasă din această curte întreagă şi nu prea avea şanse la braţul regelui. Nu voia să moară otrăvită de către o favorită geloasă.

— O să-mi pierd capul şi e numai vina voastră! îl ameninţă ea pe rege.

— De ce?

— Pentru că favorita voastră, sire, e gata să-mi scoată ochii. Sau să mă otrăvească!

— Doamne fereşte! şopti regele şi începu să rîdă încet, spre mirarea şi uluirea întregii curţi.

Regele o ţinu pe Margot alături de el mai multe ore. Abia înspre după amiază reuşi să ajungă la trăsură, împreună cu bunica sa.

— Acum îmi vei spune? o întrebă aceasta.

— Ce?

— Ceea ce regele voia să-ţi spună între patru ochi! preciză ea, calmă.

— Păi…

— A încercat să… Pentru că dacă e aşa, atunci poate e mai bine ca eu…

— Bunico, dacă un bărbat, fie el şi regele, îmi cere ceva, voi şti ce să fac! se ascunse ea după cuvinte.

— Atunci a făcut-o. Nici nu mai ştiu ce e mai bine. Să fii un corsar sau favorita regelui… între două rele…

— Nu am vorbit despre asta. Dar am cerut o favoare!

— Ce ai cerut?

— O pedeapsă, pentru Robert! se lăudă ea, absolut încîntată. Şi regele va face ceea ce doresc eu…

Ducesa se simţi deodată mult mai bătrînă decît era. Parcă avea două sute de ani. O vedea pe nepoata ei încîntată de ceea ce făcuse fără să se gîndească. Şi probabil regele, încîntat de acei ochi verzi şi de acele trăsături perfecte căzuse în capcana pregătită de Margot. Pentru că fusese pregătită pentru tot. Mizase pe surpriză. Apăruse în faţa lui deodată şi îi ceruse o favoare. Care va fi pedeapsa? se întrebă ea. Şi îşi dădu seama că nu o cunoştea deloc pe nepoata ei. îi fusese răpită de la şaptesprezece ani şi de atunci nu o mai văzuse. Pentru toţi, ea trăia pe malul mării, prin mănăstiri şi vizitînd

Italia. Dar ea ştia că bătea mările pe o navă a corsarilor.

încercase să nu se gîndească la asta. Şi acum, de cum venise, încercase să o apere, să o protejeze aşa cum nu o făcuse înainte. De curte şi de rege, dar era clar că pe ei trebuia să-i protejeze. Margot putea fi foarte calculată şi rece cînd voia. Ştia să-şi ducă la îndeplinire planurile.

Şi bătrînei ducese îi era frică pentru contele de Clermont. Ce avea să-i facă nepoata ei? Nu putea permite ca tînărul să fie rănit sau pedepsit pe nedrept. Bunica lui fusese una dintre prietenele sale. Avea să-l apere pe cît putea.

— Ce vei cere?

— Inelul meu cu rubin care e Ia el. Dar vreau şi să mă răzbun….să-l umilesc. Şi o voi face!

— Vei sfîrşi rău. Cum vei putea trăi ştiind ce ai făcut?

Margot ridică capul, uimită.

— Ce am făcut? Nu e prima dată cînd fac asta. Să mă răzbun. Cum crezi că am ajuns cine sînt? Tremurînd într-un colţ? Şi nu fac nimic mai mult decît fac bărbaţii. L-aş provoca la un duel dacă aş şti că ar accepta şi ar merge pînă la capăt. Sau ai vrea să-l otrăvesc?

— Doamne, nu!

— Nu o voi face! promise ea.

— Dar ce ţi-a făcut?

— M-a insultat. Mă voia numai pentru că eram

frumoasă şi aş fi fost o bijuterie pentru titlul lui. Sînge proaspăt şi urmaşi sănătoşi…

— Şi pentru că voia să se căsătorească cu tine trebuie să plătească? întrebă stins ducesa, a cărei inimă nu avea să mai reziste mult.

— Voia să o facă înainte să afle cine sînt cu adevărat. Acum mă dispreţuieşte pentru asta. Iar eu nu voi uita niciodată! spuse ea, strîngînd pumnul cu ciudă.

— îl vei omorî?

— Aş putea să o fac. Bărbaţii o fac pentru mult mai puţin… dar… nu. Nu o voi face. Să-l umilesc va fi de ajuns. Şi ştiu că asta e mai dureros pentru el. E orgolios, mîndru şi arogant. Da, voi reuşi! surîse ea încîntată, în timp ce bunica sa înălţa rugăciuni spre cer.

La curte petrecerile se ţineau lanţ şi Robert nu voia să lipsească de la nici una. Se dansa. Se bîrfea. Se flirta. Se jucau cărţi.Şi doamnele şi domnii aveau aventuri prin orice loc prielnic care se putea găsi. Camere, coridoare întunecate şi chiar şi în grădină, ascunşi de privirile lumii. Şi el cu prietenii săi nu lipsea de la nici una dintre aceste activităţi vitale pentru nobilimea Franţei şi a Europei, totodată.

Contele Joseph de Mailfort şi vicontele Sebastien de Tremaine, prieteni apropiaţi ai contelui de Clermont, se delectau cu spectacolul oferit de cîţiva nou sosiţi la

curte.

în seara aceea de bal regele apăru mai fericit decît oricînd. Mergea încet, se oprea din loc în loc, vorbea cu cîte un curtean norocos şi arunca priviri pline de amabilitate spre favorita sa, care i le întorcea, mult mai seducător. Şi aceasta era fericită. Poate era regina mai importantă ca ea, poate purta o coroană, dar ea era adevărata regină a Franţei. îi făcea plăcere să privească prin sala de jos şi să constate că toate femeile o invidiau, dar căutau să-i intre în graţii pentru o favoare. Şi pe ea, puterea asta o ameţea într-un mod plăcut.

Ludovic se aşeză la o masă de jos. în spatele lui erau cei trei prieteni, printre alţi curteni.

— Conte de Clermont, am o veste pentru domnia ta! spuse deodată regele fără să se uite la el, ci privind în cărţile sale.

— Sire?!

— Am concis unei distinse domnişoare o pedeapsă pentru tine!

— Şi pot întreba pe majestatea voastră cine este această domnişoară? întrebă el fără să-i pese de prietenii săi care aşteptau să audă şi ei răspunsul, curioşi şi amuzaţi.

— Ce ai făcut, conte? se auzi o voce de femeie.

— Asta, conte, nu ar trebui să fie prea greu, continuă

regele. Domnişoara Margot de Montmercy!

Robert se albi la faţă, dar reuşi să zîmbească fals.

— Şi, sire, nu voi afla ce pedeapsă voi suferi? întrebă.

— Nu!

— Voi aştepta atunci ziua în care această domnişoară se va decide! se înclină contele.

— Ei, conte, nu te preocupa, nu va trebui să aştepţi prea mult. Sînt sigur că domnişoara o va face în curînd. Cît despre pedeapsă, cred că nu poate fi prea crudă… domnişoara are inimă bună! adăugă regele cu un zîmbet.

In sală începu să se vorbească din toate părţile. Regele surîse încîntat şi continuă să joace. însă curtenii nu mai ţineau cont de asta. Aveau o nouă favorită. Nu mai încăpea vorbă. Margot de Montmercy era noua favorită. Regele nu putea să-i acorde o asemenea favoare asupra unuia dintre oamenii săi de încredere dacă nu era vorba de o relaţie importantă. Favorita strînse pumnii, nervoasă.

Robert făcu cîţiva paşi în spate şi Sebastien de Tremaine, prietenul lui îl trase de braţ.

— Ce dracu ai făcut? se răsti rîzînd Sebastien.

— Ai atacat-o? întrebă şi contele de Mailfort.

— Nu am atacat pe nimeni, dar s-ar putea să o fac cu tine dacă nu încetezi să mai spui prostii. Şi e valabil şi pentru tine, Tremaine.

— De fiecare dată cînd îmi spui Tremaine, e serios. Ce ai făcut pentru ca noua favorită să meargă la rege să-i ceară aşa ceva?

— Favorită? repetă el.

— De bună seamă că nu e o slujnică, nu? Dacă regele i-a acordat o asemenea favoare…

— Trebuie să plec! zise el trecînd pe lîngă ei.

— Unde te duci? întrebă şi Bogdan, ieşind în calea lui.

— Am treabă! se răsti el.

Lăsîndu-1 pe Bogdan în urmă plecă. Cu mii de gînduri. Scoase inelul de la gît şi îl privi. Rubinul strălucea ciudat. II învîrti pe toate părţile şi îşi aminti atunci cînd i-1 dăduse.

— A fost un dar?

— Da! murmură. Dar nu vreau să vorbesc despre el. Trecutul e trecut. Te rog să înţelegi! îi ceru ea melancolică, aşa cum devenea cîteodată.

— înţeleg. Şi dacă nu vrei să vorbeşti despre trecut, nu vorbi. Prezentul e de ajuns şi eu pe Margot de azi o iubesc!

Ea se ridică puţin şi îl privi în ochi. încet, scoase inelul de la gît şi îl sărută. Apoi i-1 puse în mînă.

— E al tău!

— Nu pot să-l iau! refuză el cu un zîmbet, mîngîindu-

i tandru obrazul.

— Trebuie să-l iei pentru că eu ţi-1 dau. Pentru că vreau să-ţi amintească de mine. în fiecare clipă…

— Pentru asta nu am nevoie de un inel. Tu eşti mereu cu mine! protestă el.

— Eu nu pot şti viitorul. Jură-mi că îl vei păstra mereu. Pe onoarea ta!

Robert luă inelul şi îl privi atent.

— Jur pe onoarea mea că îl voi păstra cu mine de azi înainte şi nimeni nu-1 va atinge!

— Nici măcar eu? surîse ea subţire.

— Eu îl voi păstra pentru tine, pentru a ţi-1 pune într-o zi înapoi pe deget! decretă el şi o trase aproape, răpindu-i sărutări.

Fusese fericit în acele momente. Dar de cînd primise inelul fusese blestemat. Totul se surpase. Pierduse totul. Bineînţeles că inelul era cheia. Atunci cînd îl primise îl pusese la gît pentru ca nimeni să nu-1 vadă. îl purtase mereu. Şi abia în drum spre Paris, abătut şi trist, realizase că acel inel era de la Filip, că fusese un dar de la el. Atunci vruse* 173

se să-l arunce. Să-l distrugă. Dar nu îndrăznise. Nu putea să o facă pentru că jurase. Blestemata ştiuse cum să-l prindă în mrejele sale, cum să-l vrăjească şi să-l facă să jure.

— De ce nu mă laşi în pace, blestemato? întrebă el, învîrtind inelul în mînă, furios.

Bogdan era nervos pe Robert pentru că îl lăsase fără un cuvînt. îi mulţumi lui Tremaine pentru că îl adusese cu trăsura şi intră în castelul ducelui, cufundat în tăcere. Majordomul moţăia pe un scaun, lîngă uşă. Sări în sus cînd auzi uşa.

— Domnule Andoni! se înclină el.

— Poţi să te retragi, e tîrziu!

— Prea bine!

Cu paşi apăsaţi, se îndreptă spre scări. Dar o lumînare la etaj îl făcu să se oprească. Un nou jaf?

— Bogdan?

— Domnule duce?

— Să înţeleg că te-ai despărţit de fiul meu?

— Nu s-a întors acasă? se miră boierul, urcînd pînă lîngă duce.

— Nu!

— Păi, poate e pe la curte! îşi dădu el cu părerea, fără prea mare convingere.

— Poate voi credeţi că eu sînt naiv şi nu îmi dau seama că aveţi probleme…

— Domnule, nu e adevărat! rosti repede Bogdan.

— Oare aşa să fie? Vino!

O luă înainte şi deschise uşa unui salon de la primul

etaj. Aprinse cîteva lumînări şi îi făcu semn lui Bogdan să ia loc. Se aşeză şi el cu calm.

— Ce s-a întîmplat în Moldova?

— Nimic important! îngînă Bogdan, simţindu-se ca un copil cu musca pe căciulă.

— Nu mă minţi! tună ducele, încruntîndu-se.

Bogdan suspină adînc. '

— S-a îndrăgostit! explică el încet. De Margot de Montmercy… mai spuse, hotărît să nu mai dezvăluie şi alte secrete. Acele secrete nu erau ale lui şi deci nu el putea hotărî cui să le spună.

— Fiica lui Avram!

— Da, domnule!

— Şi ea e la Paris! trase concluzia ducele.

— Da!

— Cum de…

— E în Paris, la bunica sa. Am plecat să o aducem de la Marsilia la Paris!

— O poruncă, nu?

— Da!

— Şi ei doi?!

— S-au certat. Vedeţi, ea este o fire aprigă, puternică. Plină de curaj şi de mîndrie. El la fel. De aceea nu se pot vedea în ochi…

— Bineînţeles dar dacă voi aţi vorbi deschis, totul ar

fi mai simplu. Şi Robert unde dracu e?
— Habar n am!
— îl găsim noi. Şi povestea asta se va rezolva…
— Cum?
— Deocamdată nu ştiu! mărturisi ducele, lăsîndu-se pe spate cu un zîmbet. Dar voi găsi eu ceva…
9.
Trecură două zile de freamăt acasă la familia ducelui de Clermont. Doamnele nu-şi mai vedeau capul de pregătiri pentru baletul de la curte, îşi trecură în revistă hainele şi bijuteriile. Se asigurară că toate erau perfecte. Croitoresele lucrară zi şi noapte pentru ca rochiile să fie gata la timp şi potrivit indicaţiilor stricte ale femeilor. Ducesa, fiica sa şi Claire debordau de energie. Avu loc o mică criză cînd rochia Annei nu cădea aşa cum cerea moda dar fu depăşită cu succes.
— Cînd crezi că vor coborî? întrebă ducele, sorbind elegant vinul dulce din paharul de cristal, în aşteptarea doamnelor.
— Nu vor sta mai mult decît Maurice! răspunse sec Robert.
— Merg să văd cum stau lucrurile!
— Tată, oricum nu vor coborî dacă te duci tu. Aşteaptă, este timp destul! îi spuse fiul lui, uitîndu-se la ceasul mare de perete ce arăta aproape ora nouă seara.

— Ai dreptate!

însă nici ducesa nu voia să întîrzie. Aşa că le grăbi pe cele două fete şi coborîră una după alta. Cam în acelaşi timp cu Mau-rice. Şi toţi se urcară în trăsurile lor, îndreptîndu-se spre curte. Ajunseră la timp. Lumea abia sosea. La o jumătate de oră după nouă apăru şi regele alături de favoriţii săi. Regina era şi ea prezentă cu doamnele sale de onoare, împreună cu prinţese, prinţi şi alţi favoriţi.

Robert îşi găsise un loc bun de unde urmărea intrările şi pe toţi curtenii, căutînd pe cineva. Pe ea.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Sebastien.

— De ce întrebi?

— Pentru că fixezi intrările. Crezi că domnişoara ta o să vină astă-seară?

— Ce tot spui, Tremaine? se răsti el.

— Nu e aşa? întrebă prietenul lui.

— Bineînţeles că nu! trînti el o minciună mare cît el.

— Cum zici Doamne, ce femeie…

Tremaine se opri. Şi o sorbi din priviri pe acea frumuseţe blondă care tocmai intra alături de o femeie mai bătrînă şi de un bărbat, în persoana căruia îl recunoscu pe Rene du Manoir.

— Să fie logodnica idiotului ăla? întrebă el, ridicîndu-se pe vîrfuri pentru a vedea mai bine. Cum a pus mîna

pe o astfel de femeie?

Dar Robert nu-i răspunse, pentru că nici ochii lui nu se puteau desprinde de pe Margot. Căci ea era femeia care intrase împreună cu bunica sa şi cu du Manoir. Purta o rochie verde brodată cu argintiu şi colierul pe care îl primise de la rege, cu diamante şi smaralde. îl pusese pentru a-i mulţumi, îşi spuse cu ciudă el. Se uită o clipă spre locul unde era el, dar păru să-l ignore, lăsîndu-şi privirea să treacă peste toată sala.

— Ce zici? Pe cine să găsesc să mă prezinte?

— Nu e nevoie! îi spuse prietenul său, tăind sala de bal de-a dreptul.

Şi ajunse în faţa lui Margot. Pentru o clipă vru să o tragă în braţele sale, să o arunce pe umăr şi să o ducă de acolo, dar îşi alungă acest gînd din minte cînd văzu privirea ei rece. O voce ascunsă îi şoptea toate relele pe care ea le făcuse, minciunile şi jocurile ei. îşi aminti cu furie de Santos şi de Fiii. De Filip şi de Neagu.

— Domnişoară Avram, a trecut mult timp de cînd nu v-am văzut! spuse el, adresîndu-i-se pe numele tatălui său, ştiind că acest lucru îi trezea mii de amintiri şi nu foarte plăcute.

— Domnule conte, ce plăcere să vă revăd la curte! Credeam că aţi rămas în Moldova! glumi ea.

— După cum vedeţi, m-am întors. Cred că în acelaşi

timp cu domnia voastră! adăugă, înclinîndu-se în faţa ei puţin.

Ea dădu din cap, mîndră. Dacă vrea să mă omoare cu politeţea, atunci să îndrăznească, îşi spuse.

— Permiteţi-mi să vă prezint pe prietenul meu, vicontele de Tremaine!

— Sebastien de Tremaine! mai spuse acesta o dată cu o reverenţă perfectă şi tot atît de adîncă de parcă îi fusese prezentat reginei însăşi.

— Domnişoara Margot Avram de Montmercy ne-a însoţit în călătoria noastră pînă în Moldova! lămuri Robert sarcastic.

— O călătorie lungă şi plictisitoate!

— Nu mă îndoiesc! răspunse Sebastien în timp ce Robert pufni.

— Cred că o cunoaşteţi pe bunica mea, ducesa de Montmercy şi pe prietenul nostru, domnul Rene du Manoir….

— Doamnă ducesă! salutară cei doi, înclinîndu-se în faţa ducesei. Domnule marchiz!

Acesta din urmă mormăi un salut, deloc încîntat de prezenţa celor doi, în timp ce ducesa se depărtă cîţiva paşi pentru a nu-i incomoda.

— Sper că veţi rămîne mai mult timp la curte, domnişoară! spuse Sebastien. Chiar dacă asta înseamnă

să vă răpim din ţara tatălui domniei voastre…
— Nu am intenţionat nici o clipă să rămîn acolo, domnule. De îndată ce am putut m-am întors!
— Alături de domnul conte? întrebă Rene, curios.
— Nu, am venit pe mare! lămuri ea, aruncîndu-i o privire seducătoare lui Robert, ceea ce îl scoase şi mai mult din sărite pe acesta.
— Şi nu v-a fost teamă de piraţi? se interesă el.
— Am avut cea mai bună protecţie posibilă. Navele majestăţii sale sînt cele mai sigure…
îi surîse lui Rene şi Robert strînse pumnii. Tremaine părea fermecat. Se uita la ea fix şi sorbea fiecare cuvînt pe care buzele ei îl pronunţau. în aceeaşi situaţie era şi Rene, purtîndu-se ca şi cum o cunoştea pe Margot de ani de zile.
— Aşa este! întări marchizul cu curaj. Cele mai sigure din lume!
— Nu numai apele majestătii sale sînt sigure, domnişoară! îi spuse Sebastien, apropiindu-se mai mult de ea. La fel şi drumurile, asta dacă v-aţi îndrepta paşii spre domeniul meu…
— Este o invitaţie, domnule viconte?
— Sebastien, ai grijă! îl sfătui Rene, privind spre rege care tocmai le aruncase o privire lungă, dar pe care tînărul o ignoră.

— Una care m-ar face foarte fericit dacă aţi accepta-o! sări el, repede, deja sperînd la o călătorie în compania unei astei de frumuseţi.

— Vai, cum aş putea? Abia m-am întors dintr-o călătorie… se plînse ea.

Şi în clipa aceea regele trecu pe lîngă ei cu un grup de gentilomi. Ei se înclinară, dar Robert observă schimbul de priviri între Margot şi rege. Acesta îl arunca în gura lupului pe el şi şi-o aducea în patul lui pe Margot. Văzu cum privirea regelui se lasă în jos pentru a cerceta decolteul adînc, deasupra căruia străluceau bijuteriile dăruite de el.

Robert strînse pumnii de furie.

— Şi nu v-aţi putea părăsi toţi prietenii îadăugă el după ce regele fu departe.

— Nu, nu aş putea! decise ea tăios. Viconte, puteţi să mă însoţiţi în grădină, aici este foarte cald şi compania lasă de dorit, se plînse ea, făcîndu-şi aer cu evantaiul.

Tremaine se înclină şi îi luă braţul, încîntat. Rene se încruntă, iar Robert părea să fi înghiţit otravă. Rămaseră în urmă, ascultînd rîsul ei la glumele lui Tremaine. Acesta o conduse pe o alee luminată cu făclii.

— M-aţi crede dacă v-aş spune că m-aţi fermecat? o întrebă el.

— Domnule, aş zice că nu este posibil aşa ceva! rîse

ea.

— Nu mă credeţi! suspină el.

— Nu!

— Spuneţi-mi ce trebuie să fac pentru ca să mă credeţi? o imploră el, luîndu-i mîna.

— Nimic, nu trebuie să faceţi nimic!

— Nu credeam că pot simţi aşa ceva deodată, dar sînteţi atît de frumoasă… o regină. Aţi merita un tron…

— Domnule viconte, să vorbiţi aşa nu e bine. Nu cred că eu v-am încurajat în această privinţă! i-o tăie ea deodată, întorcîndu-i spatele, cu toate că vorbele lui o făcură să zîmbească.

De altfel, vicontele era atrăgător şi plin de farmec. Avea trăsături puternice şi seducătoare pe care le folosea în avantajul lui.

— Iertaţi-mă! o implora el, luîndu-i mîna

— De ce aş face asta?

— Poate pentru că nu am trecut de mult pe la curte şi am uitat uzanţele cerute de etichetă? încercă el, zîmbind cuceritor.

— Nu încercaţi să mă păcăliţi cu scuze false, se răsti ea, făcînd pe supărata. Sînteţi prieten cu Clermont, deci trebuie să fi stat ceva timp la curte. Acum aţi început să mă şi minţiţi?

— Aşadar, în cîteva clipe, v-am făcut o impresie atît

de proastă? o întrebă el, retrăgîndu-se un pas fără să-i lase mîna, cu capul plecat.

Ea surîse. Şi se apropie de el.

— Nu mi-aţi făcut o impresie proastă!

— Mai am o speranţă?

— Nu, nu aveţi aşa ceva. Nu pot să vă promit nimic. Sînteţi o persoană plăcută, dar mai mult nu ştiu. Şi nu puteţi spune că v-am fermecat în cîteva clipe. Jocurile astea nu îmi plac!

— Credeţi că e un joc?

— Nu e? Unul poate între voi şi contele de Clermont? O mică întrecere? Sau poate vreţi şi voi să cîştigaţi favorurile unei posibile favorite?

— Vă jur pe onoarea mea că nu e aşa. Dar trebuie să spun că sînteţi foarte prudentă!

— Trebuie să fii într-o lume ca asta Acum cred că ar fi mai bine dacă ne-am întoarce….ca doi prieteni?

— Se pare că nu aţi închis toate porţile!

— Nu o fac niciodată!

Şi surîzînd se întoarseră printre perechile care dansau. Dansară de cîteva ori, fără să-i pese de Robert, care o privea încruntat de pe margine. După ce balul se termină, Margot se întoarse acasă cu bunica sa. Şi se închise în dormitorul ei, stînd trează pînă dimineaţă, pînă cînd soarele răsări. Plînse pentru soarta nefericită

pe care o avea. Pentru că în ciuda problemelor, a răzbunării şi a inelului pe care trebuia să-l recupereze, inima ei mai tresărea cînd îl vedea pe Robert. Dacă el ar fi cedat… dacă ar fi făcut el primul pas, poate ar fi acceptat… Voia să fie fericită, de ce nu? Şi alături de el putea fi. Dar dacă accepta condiţiile sale, dacă o accepta pe ea aşa cum era. Şi nu cerea mult.

înfruntase mările alături de Filip pentru doi ani. Şi o învăţase să iubească marea. Corăbiile. Felul cum soarele răsărea pe mare, cum se ridica parcă din apă în fiecare dimineaţă, fugind mereu. Noaptea pe mare era atît de romantică şi frumoasă!

Plecase într-o călătorie cu bunicul ei pe mare. Numai pînă la Napoli. La bordul unei corăbii rezistente şi bine înarmată. Era un comerciant bun bunicul ei. O învăţase cîte ceva din ceea ce făcea şi decisese că era mai bine să-i arate viaţa pe mare. Se îmbarcară la Marsilia. Şi la bordul corăbiei îl cunoscuse pe Filip. Cînd îl văzuse pentru prima dată, inima îi făcuse o tumbă. Nu avea decît şaptesprezece ani şi felul în care o privise îi dăduse fiori. în zilele ce urmară tînărul îi susură cuvinte tandre la ureche, furîndu-i sărutări. Dar era dragoste. A doua zi, cînd îi atacară piraţii şi el se dovedi a fi cel care îi conducea, ea fu distrusă. Dar înţelesese repede că asta era viaţa. O luă cu el.

După trei încercări nereuşite de a se salva, bunicul ei, bătrînul duce, îi oferi piratului bani. O avere pentru viaţa lor. Cînd Filip refuză, oferi bani numai pentru viaţa ei, sacrificîndu-se pe el. Dar nici aşa Filip nu acceptase.

îl lăsă pe duce pe malul mării cu oamenii lui care mai erau în viaţă şi îi luă nepoata. Şi ea deveni soţia unuia dintre cei mai cunoscuţi piraţi. Filip Dupres avea un farmec al lui, un fel de a fi pe care nimeni nu-1 putea imita. Alături de el învăţase multe. Să lupte, să vorbească mai multe limbi, să fie căpitanul unei corăbii, să se facă ascultată de oamenii ei şi să nu privească niciodată în jos în faţa nimănui. Să ţină capul drept, pe umeri şi spatele la fel.

Dar fericirea ei fu scurtă, pentru că el muri în braţele ei. Şi pentru patru zile nu reuşi să se mişte din loc. Rămase privind în gol fără ca nimeni să o poată ajuta. Dar înţelese că trebuia să meargă mai departe.

Reuşi să adoarmă abia înspre dimineaţă. Şi abia după amiază camerista bătu la uşa ei pentru a o ajuta cu hainele.

— Domnişoară, aţi primit mai multe cadouri! îi spuse fata, scoţînd-o rochie de zi şi aşezînd-o pe un scaun.

— De la cine?

— Am auzit-o pe doamna ducesă spunînd că erau de

la domnul Tremaine…

— Lily, spune-mi, ce cadouri a trimis? întrebă ea, întorcîndu-se cu spatele pentru ca fata să o ajute cu corsetul.

— Păi, domnişoară, eu am văzut flori, multe flori….trandafiri roşii şi albi. Şi mai erau cîteva cutii, dar nu ştiu ce e în ele!

— Bunica mea unde e?

— E jos, în salon. Cu doamna de Clermont!

— Cu cine? se răsti ea.

— Cu doamna ducesă de Clermont şi fiica sa. Au venit în vizită acum juma' de oră! explică fata, strîngîndu-i corsetul.

— Ai auzit ce vorbeau?

— Dar eu nu ascult…

— Termină cu prostiile! o repezi Margot. Vorbeşte!

— Am auzit vorbind despre fiul ducesei şi despre domnia voastră. Despre călătoria pe care aţi făcut-o la… cam atît!

— Grăbeşte-te cu îmbrăcatul! îi spuse, încercînd să-şi prindă părul în timp ce fata termina cu rochia. Camerista se grăbi să-i strîngă corsetul şi abia termină, că Margot se repezi spre uşă.

Ajunse jos în cîteva clipe şi intră în salonul auriu, acolo unde erau doamnele. Serveau ceai şi discutau.

Cînd uşa se deschise în faţa ei, toate ridicară privirile şi o fixară, aşa cum numai femeile o pot face.

— Doamnelor!

— Draga mea, nu ştiam că te-ai trezit. Sper că te simţi bine!

— Da!

— Lasă-mă să îţi prezint pe ducesa de Clermont şi pe fiica sa, contesa de Veroux!

— Doamnelor, sînt încîntată să vă cunosc!

— Şi noi la fel, am auzit numai lucruri minunate despre tine, dragă! îi spuse ducesa de Clermont pe un ton cald. De la fiul meu, Robert de Clermont!

— Bineînţeles!

— Sper că fratele meu a putut să vă fie de ajutor pe tot parcursul călătoriei! zise şi Anne de Veroux care vedea în faţa ei pe acea domnişoară perfectă care merita să intre în familia lor.

— A fost un adevărat sprijin! zise cu seninătate Margot, aşezîndu-se alături de ele. El şi domnul Andoni au sosit cu bine acasă?

— Da! răspunse ducesa.

— Mă bucur să aud asta!

— Draga mea, ai primit mai multe cadouri din partea domnului de Tremaine! o informă bunica sa, arătîndu-i cîteva vaze cu trandafiri şi mai multe cutii aşezate cu

grijă pe o masă.

— Sebastien de Tremaine? întrebă Anne .

— Da!

— Vă gîndiţi la o logodnă cu vicontele?

— Se pare că el se gîndeşte la asta! spuse Margot amuzată.

— Este un tînăr cu o situaţie foarte bună! comentă Beatrice de Clermont.

— Sînt sigură, doamnă. însă eu nu doresc încă să mă căsătoresc!

— Este o adevărată problemă cu tinerii aceştia, nu? întrebă Beatrice. Şi fiul meu este la fel. Aş vrea să-şi găsească o soţie potrivită…

— Cred că Robert este destul de tînăr pentru a avea timp să aleagă!

— Da, dar eu şi soţul meu vrem nepoţi. Am încercat să-l ajut, prezentîndu-i fete de familie bună, dar nu am reuşit mare lucru. însă sînt fericită, pentru că am găsit soluţia perfectă…

— Aşa?

— Da, în persoana nepoatei mele, Claire. ^ste perfectă, nu credeţi?

Ducesa dădu din cap, aruncînd o privire ştearsă spre nepoata sa.

Fata reuşise să şi zîmbească, dar se vedea în ochii ei

supărarea. încerca degeaba să-şi înece acea dragoste pe care o simţea pentru Robert de Clermont. Şi băiatul acela era tot atît de prost ca şi ea. Doi încăpăţînaţi orgolioşi. Aveau să-şi distrugă viaţa dacă se încăpăţînau aşa.

— O domnişoară foarte educată. Frumoasă şi fină. O soţie perfectă care vă va da mulţi nepoţi! admise ducesa, hotărîtă să o facă să reacţioneze pe Margot.

Dar se chinui degeaba pentru că fata părea de piatră. Şi ea se întrebă de la cine luase acele trăsături. Duritatea era ca o carapace din care nu-şi permitea să iasă. Cum putea să rîdă şi să pară atît de fericită după ce toată noaptea plînsese în camera ei?

După o oră rămaseră singure. Şi Margot se ridică, îndreptîndu-se spre uşă, mergînd încet.

— Eşti obosită?

— Nu prea, dar am cîte ceva de făcut…

Majordomul bătu o dată şi intră cu o plecăciune scurtă.

— Domnişoara Margot are o vizită! anunţă el.

— Cine?

— Domnul Andoni! pronunţă el rar şi răspicat.

— Bogdan?! şopti fata. Condu-1 în salonul de sus, vin imediat!

Majordomul se retrase.

— Ce crezi că vrea?

— Nu pot şti! răspunse ea. Voi vedea!

Boierul Andoni stătea pe un scaun, relaxat. Cînd o văzu, se ridică şi o salută adînc. Era domniţa lui, în fond, chiar dacă erau la Paris.

— Presupun că ai ceva importînd să-mi spui! trecu ea la subiect, făcîndu-i semn să ia loc.

— Da!

— Ascult!

— Vreau să ştiu de ce v-aţi întors! i-o tăie el brusc cu o schimbare de ton.

— Nu văd de ce te-ar interesa!

— Eu am fost mereu sincer cu domnia voastră, zise el demn. Voi ne-aţi înşelat de mai multe ori. Şi este clar că acum urmăriţi ceva. Vreau să ştiu ce doriţi! îi ceru încruntat, fără să renunţe la tonul formal şi plin de respect.

Margot îl privi cercetător. Era sigură că putea să te ucidă fără să renunţe la el.

— Şi credeţi că dacă veniţi aici, cu această atitudine de fals respect, veţi afla ceva?

— Este datoria mea de prieten al lui Robert să aflu ce doriţi. Pentru că, altfel, putem sfîrşi rău!

Ea se ridică brusc, cu ochii aprinşi. L-ar fi ucis, dacă privirile o puteau face.

— Sînt la Paris pentru că poziţia mea mi-o permite!

— Şi atunci de ce aţi cerut acea pedeapsă ridicolă de la rege?

— Ai auzit de ea?

— Nu era aşa de greu de aflat. De ce?

— Pentru că aşa am vrut. Şi nu trebuie să-ţi dau explicaţii ţie!

— Uitaţi că aţi fost logodnica mea? Pentru a-1 apăra pe Robert, aş fi în stare să vă răpesc şi să vă duc înapoi la Iaşi. Cred că tatăl vostru m-ar accepta ca soţ dacă v-aş aduce acasă. în fond, el a fost de acord cu căsătoria noastră de la început…

Cîteva minute nu se auzi nimic decît vîntul de afară. Pentru ca rîsul ei să izbucnească ca un răpăit de ploaie, într-o zi de vară.

— Vi se pare amuzant? întrebă el sec.

— Ridicol, mai degrabă.Cine crezi că eşti, domnule?

— Sînt cel mai bun prieten al lui Robert şi nu voi sta cu mîinile în sîn pentru ca voi să-l distrugeţi. Pentru că asta doriţi. Să îl vedeţi umilit, rănit, expulzat de la curte, poate chiar mort?

— De ce aş vrea să-l văd mort? întrebă ea calmă.

— Pentru că dacă reuşiţi să înşelaţi toată curtea, eu ştiu foarte bine cine sînteţi. Un corsar. Şi aţi face asta, şi nu numai pentru a vă atinge scopurile. De aceea vă

avertizez…

— Nu îndrăzni să o faci pentru că nu mă tem de ameninţările tale. Ţi-am spus. Ceea ce fac este problema mea şi numai a mea. Iar dacă cineva ar putea să se plîngă, atunci cred că este contele şi totuşi nu o face!

— Robert nu va veni să vă vorbească după ce l-aţi trădat!

— Eu l-am trădat? Eu? strigă ea. Cum am .făcut-o? El mi-a aruncat în faţă că sînt o tîrfă care a trecut prin patul multor bărbaţi pentru a ajunge ce sînt astăzi! La Iaşi era gata să moară pentru aşa zisa dragoste ce mi-o purta, iar de îndată ce a văzut cine sînt cu adevărat m-a aruncat afară din camera lui ca pe o haină veche care nu se mai poartă. Desigur că eu nu sînt destul de bună pentru alteţa sa, contele de Clermont, un viitor duce înrudit cu familia regală. Cît de repede a uitat ceea ce s-a întîmplat în Moldova! zise ea, plîngînd de furie şi de nervi, dar şi de durere.

Căzu pe un scaun, răpusă de oboseală. Şi Bogdan rămase nemişcat. O vedea plîngînd şi nu reuşea să-i spună nimic. Asta era cea mai temută femeie din Mediterana? Era un joc? Totuşi, inima lui îi spunea că nu. Că de data asta era sinceră. Pînă acum privise totul din partea lui Robert, dar şi ea suferise. Şi ea fusese lovită, trădată, prinsă în vîltoarea lucrurilor. Nu-i fusese

uşor să trăiască la curtea de la Iaşi, printre intrigi şi minciuni. Şi poate nu-i fusese uşor să-l lase pe prietenul lui în urmă.

— Iartă-mă! spuse el îngenunchind la picioarele ei şi luîndu-i mîna.

— Dar nu mă crezi!

— Nu mai ştiu ce să cred… de ce vrei să te răzbuni pe el?

— Pentru că nu m-a iubit destul! mărturisi ea, ştergîndu-şi lacrimile cu furie. Pentru că, dacă mă iubea, ar fi înţeles, ar fi acceptat şi ar fi luptat. Nu ar fi plecat niciodată de la Iaşi, lăsîndu-mă acolo!

— Dar te iubeşte! protestă Bogdan încet.

— Pentru asta se va căsători cu fetiţa aceea palidă, Claire?

— Dar nu e adevărat! zîmbi el ca unui copil.

— Oare? Mama lui vrea asta. Şi pentru asta îşi petrece timpul în patul tîrfei de Amelie de Vaupart?

Bogdan surîse. Era geloasă. Nu era rea. Nu era crudă. Era doar o femeie îndrăgostită şi geloasă. Cea mai rea combinaţie şi cea mai seducătoare.

— Te iubeşte pe tine, asta contează, şi dacă l-ai lăsa să-ţi arate cît…

— Ce ar face? M-ar închide într-un castel şi îmi va face şapte copii?

— Ceea ce cred eu este că îţi este teamă. Teamă de a fi fericită!

— Eu nu am fost fericită prea mult. Niciodată prea mult. De fiecare dată cînd cred că am găsit singurul lucru care mă face fericită, îmi este luat. De asta nu am încredere în el sau în tine. Nu îl vreau pe Robert, Bogdane!

— Nu?

— Şi îţi promit că nu mă voi atinge de el. Nu-i voi face nimic. Voi pleca peste cîteva zile din oraş, înapoi pe mările mele. Şi voi veţi uita de mine, iar el va fi fericit alături de aceea pe care mama lui i-o va alege drept soţie. Cît despre logodna noastră…

— Nu te vei mai întoarce niciodată la Iaşi?

— Nu! spuse ea hotărît, ridicîndu-se în picioare.

— Şi Sebastien de Tremaine?

— El nu are legătură cu voi!

— Ba are, pentru că e un bun prieten cu noi. Şi dacă tu şi el… ei bine, Robert poate crede că nu o faci decît…

— Să-l provoc? îl ajută ea.

— Da!

— E viaţa mea şi nu are legătură cu el. El a decis aşa! îi aminti Margot.

— Venisem să-ţi cer răspunsuri. Şi nu am reuşit mare

lucru, şopti Bogdan.

Ea îi atinse obrazul cu mîna.

— Tu nu eşti de vină pentru ce am păţit noi. Nu trebuie să-l aperi pe Robert, el se poate apăra şi singur. Iar eu nu-1 voi ucide şi nici nu-1 voi face să sufere şi dacă se va întîmpla asta, va fi mîna destinului, nu a mea! spuse ea profetic.

— îi vei da o pedeapsă?

— Da. Regele mi-a acordat o favoare, o voi lua!

— Atunci voi aştepta să văd ce vei cere, domniţă! îi spuse el.

— Nu va fi nimic dureros! îi garantă ea şi îi întinse mîna pentru ca el să i-o sărute. A fost o plăcere să vă revăd!

— Nu mă îndoiesc! răspunse el în dreptul uşii. Dar aş avea încă ceva să-ţi spun…

—Ce?

— Boierul Neagu, căpitanul Mihnea şi un oarecare Irimia sînt în oraş. Cred că au aflat că sînteţi aici şi au poruncă de la Domn să vă ducă acasă prin orice mijloace!

— Şi voi nu aţi primit aceeaşi poruncă? întrebă ea ironic. Pentru că dacă aţi mai călca pămîntul ţării s-ar ridica întrebări…

— Eu nu mă voi întoarce niciodată în Moldova!

răspunse abătut.

— Mulţumesc pentru că mi-aţi spus! îi zise şi îl concedie cu un gest princiar.

Bogdan plecă şi mai încurcat decît venise. Se găsea între ciocan şi nicovală. Cu care să ţină? Cu care să fie de acord cînd amîndoi aveau 186

dreptate în felul lor? Să conspire cu ducele pentru a-i uni? Dar dacă l-ar urî toată viaţa pentru asta? Se iubeau şi nu se iubeau. în unele clipe păreau să se urască chiar. Pentru ca apoi totul să se schimbe. Şi el cum avea să ştie care era adevărul? Voia să-i ajute. Nu mai încăpea vorbă că pe el nu-1 ajutase nimeni atunci cînd avusese nevoie. Şi nu voia ca Robert să se simtă aşa cum se simţea el de fiecare dată cînd se întorcea acasă, sfîşiat între dragostea pentru o femeie şi cea pentru un frate.

Gîndind astfel intră în casa ducelui de Clermont.Şi încă din hol auzi strigătele ce păreau să vină din biroul de la parter. Se îndreptă spre încăperea cu pricina. Deschise uşa şi îl văzu pe Robert, negru de furie, cu boierul Neagu şi alţi doi bărbaţi. îl recu-noscu pe căpitanul Mihnea şi pe acel Irimia. Deci nu mai trecuseră pe la Margot şi veniseră direct aici. Dar pentru ce nu ceruseră să-i vorbească lui şi vorbeau cu Robert?

— Domnilor! salută el întrînd.

— Boier Andoni! i se răspunse rece.

— Deci ce răspundeţi?

— La prostiile pe care mi le-aţi aruncat, spuse de gurile rele gata mereu de scandal?

— Domnule conte, este adevărat ceea ce tocmai am spus! îl asigură Neagu. Şi avem mărturii înalte!

— Aş vrea să ştiu cine spune asta despre onoarea mea şi despre cea a domniţei Margot! strigă el, gata să sară la gîtul lui Neagu.

— Domnul Avram! îi răspunse cu o înclinare a capului Irimia. Negaţi dacă puteţi!

— Ce se întîmplă aici, domnilor?

— Ceva ce cred că ignoraţi, boier Andoni. Se pare că domnul conte a profitat de inocenţa domniţei, lămuri Neagu, moment în care Robert pufni într-un rîs sarcastic, făcîndu-i pe toţi trei să se încrunte. Şi a ascuns asta în mod laş!

— Pe cine faceţi laş? se răsti Robert, făcînd un pas către boier care se cam îngălbeni, dar stătu ferm pe picioare.

— Pe voi! Şi sînt gata să vă întîlnesc pe cîmpul de luptă!

— în orice clipă!

— Robert, ce vrei să faci? îl întrebă şoptit Bogdan.

— Voi termina povestea asta odată pentru totdeauna, şopti şi apoi continuă cu voce tare: Mîine dimineaţă ne

vom întîlni. Martorul meu este boierul Andoni, al vostru?

— Căpitanul Mihnea! răspunse şi salutînd se întoarse să iasă.

După ce uşa se închise în urma lor Bogdan îşi turnă de băut.

— E o idee bună?

— M-a insultat!

— Şi nu era adevărat ceea ce a spus?

— Ba da, dar sînt un gentilom, nu pot da înapoi. Chiar dacă ea nu merită să te baţi în duel! replică el ofensat.

— Atunci îl vei omorî pe acest biet idiot pentru că şi-a pierdut cumpătul?

— Exact!

— Dacă tu ai conştiinţa limpede atunci eu sînt cu tine! îi spuse Bogdan.

— Bine!

Nu ştia dacă să-l lase sau să-i spună. Dar, în fond, ce mai conta?

— Vin de la Margot.

— Ce? strigă Robert, sărind ca ars.

— Am fost în locul tău să-i cer un răspuns. Dar nu are nici unul.

— Ticăloasa! şopti tînărul.

— Insă mi s-a părut geloasă mai ales pe viitoarea ta

căsătorie şi pe relaţia cu Amelie…

— Ce viitoare căsătorie?

— Se pare că mama ta a făcut o vizită acolo, astăzi, cu puţin înaintea mea. Şi a lăsat să se înţeleagă că ţi-a găsit o mireasă. Pe Claire!

— Doamne Dumnezeule, maman şi-a pierdut minţile?

— Ea e încîntată de această idee şi Margot e geloasă. Dar va pleca în cîteva zile…

— Unde?

— înapoi pe mare, cu ai săi!

Robert se încruntă, neînţelegînd nici el ce simţea în acea clipă.

— Şi despre pedeapsă?

— Nimic. Dar îţi va cere ceva…

—Inelul!

— Eşti sigur?

— E singurul lucru pe care l-ar putea dori. Şi e la mine. Dar va avea o surpriză!

— Ce tot spui?

— Vei afla cînd totul va fi pus la punct. E o idee strălucită şi un secret!

— Cum vrei, îi răspunse Bogdan. Dar acum avem ceva mai presant… un duel…

— Cîteva minute de exerciţiu dis-de-dimineaţă! îi răspunse, întinzînd picioarele înainte şi închizînd ochii.

Ce a zis de Tremaine?

— E problema ei!

— Nu pierde timpul…

— Eu cred că încă te mai iubeşte şi e la fel de rănită ca şi tine!

Părînd să nu fi auzit cuvintele lui, Robert se ridică şi ieşi.

10

Era o dimineaţă răcoroasă. Soarele stătea să răsară. Călare pe calul lui negru, Robert se apropia, alături de Bogdan, de locul unde avea să se ţină duelul. Adversarii săi erau deja acolo, cu toate că mai erau zece minute pînă la ora stabilită. Se salutară din cap şi legară caii de un copac.

Pădurea le oferea linişte şi protecţie, ştiut fiind că duelurile erau interzise. însă asta nu avea să-i oprească să ducă la bun sfîrşit ceea ce deja începuseră. Era un punct din care nu se mai putea da înapoi şi mîndria amestecată cu orgoliu în numele onoarei îi ducea adeseori la moarte. însă era o moarte onorabilă pentru gentilomi şi era un mod de a-şi arăta puterea, priceperea şi sîngele rece.

Martorii urmau să se dueleze şi ei, dar cu mai mult calm şi cumpătare, pentru că nu lor li se adusese atingere.

Neagu era preocupat şi atent. Vorbea în şoaptă cu cei doi însoţitori ai săi. Irimia părea nerăbdător şi privea mereu peste umăr, ca şi cum voia să constate că erau singuri. Neagu scoase sabia şi se pregăti. Făcu cîteva mişcări de încălzire şi se îndreptă spre locul unde contele îl aştepta calm.

— En garde!

Oţelul se atinse. Contele îşi pipăia adversarul, căutînd talentul sau lipsa lui. Juca într-o parte şi-n alta. Se învîrtea cu el fără a-1 lăsa să cîştige teren, dar nici să-i ia. Executau mişcări perfecte, de manual, învîrtindu-se elegant cu paşi atenţi. Piruete, fandări adînci, dar fără a se atinge sau răni.

— Sînteţi un spadasin priceput, îi spuse Robert lui Neagu, atacînd.

— Rezultatul contează! îi răspunse acesta, apărîndu-se înverşunat.

— Fără îndoială. Ce zici, Bogdane?

— Aşa e, răspunse acesta, apărîndu-se de cîteva lovituri ale lui Mihnea. Cînd doi adversari au aceeaşi forţă şi talent, contează sabia şi norocul. Cînd adversarii sînt diferiţi… lăsă el fraza în aer, parînd o nouă lovitură pe care căpitanul i-o dădea zîmbind.

— Adevărul curat, domnilor! spuse Robert, ferindu-se de o lovitură aprigă a lui Neagu, care începea să se

enerveze cu toate acele comentarii fără rost.

— Sîntem aici să luptăm, nu să purtăm dizertaţii, strigă el.

Robert nu putea să nu fie de acord, cu toate că un surîs înflori pe buzele sale. Pară o lovitură directă a lui Neagu şi atacă la rîndul său, adînc, înţepîndu-l în umăr pe adversarul său. Acesta scăpă un geamăt şi se trase cîţiva paşi în spate. Respiră adînc şi cercetă rana cu o privire.

— Ne oprim? îl întrebă Robert amabil.

— Nu! răcni acesta şi se năpusti ca un berbec spre conte.

Acesta se feri elegant din calea lui, începînd să se plictisească. Nu avea de gînd să-şi petreacă toată dimineaţa dansînd în jurul unui nebun orbit de gelozie şi de furie. Deja trecuse destul timp. Se uită spre Bogdan. Acesta nu se grăbea şi îşi încrucişa cu eleganţă sabia cu căpitanul.

— De ajuns! zise şi înaintă.

Boierul Neagu nu ştiu ce îl lovise. Contele trecu în viteză şi, cu o mişcare adîncă, pară o cruce înaltă, apoi îi învălui sabia boierului şi o aruncă cît colo în iarbă. Forţa cu care îi fusese aruncată arma din mînă îl dădu pe spate. Robert îi puse sabia la gît lui”Neagu şi zise:

— Rezultatul, domnule. Ai pierdut…

Nu mai avea de ce să se ridice. Nu mai avea armă. Nu mai putea continua. O pată de sînge se lăţea pe haina lui. îl durea, dar ar fi murit înainte să recunoască. Bogdan se retrase şi îl salută pe căpitan cu sabia. 190

— O luptă interesantă! spuse el amabil.

— Sper să nu vă mai văd niciodată, domnilor! spuse Robert întorcîndu-se pe călcîie.

— Să mergem!

Dar tînărul se uita la capătul luminişului. Acolo era cineva. O mişcare a unei pelerine în vînt îl făcu să întoarcă capul. în capătul celălalt al luminişului, dincolo de cîţiva copaci mărunţi, stătea un călăreţ învăluit într-o pelerină. De îndată ce adierea aceea de vînt îl dădu de gol, îşi îmboldi calul, retrăgîndu-se. Era îmbrăcat complet în negru. Trecu în goana calului pe cărarea lată ce ieşea din pădure, pe acolo pe unde veniseră şi ei.

Stătuse să-i spioneze pînă acum. Şi decise că era timpul să se retragă. Dar nici unul dintre tineri nu îl urmă. Robert strînse din dinţi şi sări în spatele calului.

— Era curioasă, poate! îi spuse Bogdan.

— Voia să vadă dacă o voi scăpa de o problemă!

Merseră în tăcere spre casă. Lăsară caii în grija servitorilor şi intrară în casă. Castelul se trezea. Robert nu dădea semne să dorească să vorbească despre ceea ce tocmai se întîmplase, aşa că Bogdan îl lăsă singur. Cum

nu voia să se bage înapoi în pat, intră în salonul de sus. Acolo, pe un scaun, lîngă geam, stătea ducele.

— Ce s-a întîmplat?

— L-a rănit şi nimic mai mult!

— S-a terminat? Şi domnişoara?

— Era acolo!

— Pe cîmpul de luptă? Ciudat, dar am bănuit că se putea întîmpla… zise încet ducele ca pentru sine. Robert a văzut-o?

— Da, dar fiul domniei voastre nu a fost prea încîntat. Domnule, eu nu cred că facem bine jucînd astfel de jocuri…el e prietenul meu. încrederea care o are în mine…

— Şi eu sînt tatăl lui, dar Robert poate fi încăpăţînat ca un catîr. Nu vrea să recunoască că a greşit…

— Dar…

— Nici un dar, nu mai protesta atît. Dacă ea va pleca peste cîteva zile atunci nu vom mai putea face nimic. Voi vorbi cu regele dacă e necesar!

— Atunci o să trebuiască să se căsătorească şi nu vreau să pierd prietenia lui Robert!

— Vor fi furioşi un timp, dar vor trece peste asta. De îndată ce vor vorbi ca doi adulţi!

Bogdan clătină din cap. Se îndoia de acest plan, dar nu mai spuse nimic. Se ridică şi se îndreptă spre scări.

însă în capătul lor dădu peste Claire. Fata era încă în cămaşă de noapte, peste care îşi pusese un halat înflorat. Ochii ei păreau plînşi şi obosiţi. Privind-o mai bine, Bogdan se îndoi că dormise vreo oră în noaptea aceea. Probabil auzise despre duel, îşi zise el.

— Claire, e devreme…

— Unde e el? întrebă ea încet.

— în apartamentele lui, cred. E bine, draga mea, îi spuse tînărul, luîndu-i mîna şi conducînd-o spre camera ei. Deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Odihneşte-te!

— Dar celălalt?

— Doar o rană la un braţ.Va trăi mulţi ani, Claire, dacă vrea Domnul!

— Intră şi spune-mi tot! îi ceru ea şi îl împinse practic pe un scaun.

— Dar…

— Pentru ea, nu-i aşa? Pentru vrăjitoarea aceea cu ochii verzi?

Bogdan îşi opri rîsul care ameninţa să izbucnească. Descrierea lui

Claire era copilăroasă, dar aproape de adevăr.

—Da!

Fata îşi şterse cîteva lacrimi care i se adunaseră în ochii.

— Ascultă-mă, Claire. Poate doamna ducesă ţi-a dat

false speranţe cu Robert, fără să vrea, bineînţeles. Căsătoria lui…

— El vrea o femeie cu experienţă? Una care să ştie să-l sărute şi să facă… începu ea, dar se opri, înroşindu-se toată.

Bogdan zîmbi amuzat şi nu putu să nu observe frumuseţea fetei. Părul ei închis la culoare era frumos şi ochii mari, întrebători şi curioşi. Avea buzele pline şi roşii. Oricine ar fi fost încîntat să o sărute. Să o înveţe ceea ce nu ştia.

— Cum e Amelie? continuă ea, văzînd că el nu răspunde.

— Mă tem că ea are prea multă experienţă, după părerea mea!

— Atunci ca Margot, nu? Am auzit cîte ceva din ceea ce spuneau domnii aceia din Moldova. De asta nu mă iubeşte pe mine? întrebă ea cu lacrimi în ochi. Pentru că nu m-a sărutat niciodată? Pentru că nu ştiu cum?

— Nu, draga mea! zise Bogdan, care nu mai ştia pe unde să scoată cămaşa.

Şi, fără ca ea să se aştepte, se întinse spre ea şi o sărută apăsat. Nu un sărut frăţesc, ci unul dat de către un bărbat unei femei. îi atinse buzele apăsat. Intenţionase să se oprească după cîteva secunde, dar planurile lui fură date peste cap. Văzu cum tînăra deschide ochii şi

mai mult, privindu-l fără a înţelege. Mîinile lui îi atinseră faţa şi o trase mai aproape. Abia peste cîteva clipe înţelese ce făcea şi se opri. Se trase încet înapoi, lăsînd-o moale şi uluită.

— Nu are nimic de-a face cu faptul că l-ai sărutat sau nu sau dacă ştii cum, îi explică el, ridicîndu-se încet de lîngă ea.

Claire însă nu se mişcă. îl privea de parcă acum îl vedea pentru prima dată. Şi surîse straniu. Bogdan se uită şi el la ea, atent, parcă văzînd-o într-o altă lumină. Apoi scutură din cap, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis şi se depărtă grăbit.

— Trebuie să plec, Claire. O zi bună…

Dar ea nu-i răspunse. Rămase aşa, privind după el. Şi se lăsă pe spate, emoţionată. închise ochii, amintindu-şi sărutul lui. Acum ştia. Ştia totul.

11

Ducele era încîntat de planul lui. Trebuia să fie o căsătorie cu fast, cu acordul regelui şi sub oblăduirea lui. Şi avea să aibă nepoţi în curînd. Fete frumoase şi un băiat care să-i moştenească averea şi să-i ducă mai departe numele. Şi el putea să fie fericit alături de familia lui, ştiind pe fiecare la casa lui. Dar planurile lui nu avea să se înfăptuiască. Pentru că destinul hotărîse altfel. Hotărîse de unul singur, aşa cum voia el. Şi de

aceea Margot se afla în holul palatului de Clermont, aşteptînd să fie anunţată. O tînără cameristă stătea în spatele ei, aşa cum insistase ducesa, bunica sa.

— Contele vă aşteaptă! spuse un majordom sobru.

îl urmă pînă în salonul în care se afla Robert de Clermont. Dar nu era singur, aşa cum crezuse ea. Erau acolo Bogdan şi tînăra Claire, precum şi părinţii contelui. Era după amiază, trecuse de patru şi ea venise pe neaşteptate.

— Domnişoara de Montmercy! o anunţă majordomul.

Păşi rece şi nepăsătoare, dar nu putu să nu observe atmosfera plină de lux din casa ducelui şi familia acestuia, la fel .de distinsă.

— Domnişoară, bine aţi venit! o salută ducele, studiind-o atent şi fiind foarte mulţumit de ceea ce vedea.

— Mulţumesc, domnule duce şi îmi cer scuze de vizita neaşteptată pe care v-o fac, dar nu aveam încotro, din păcate…

— Cum aşa? întrebă ducesa.

— Ei bine, cred că domnişoara vine să mă vadă pe mine, nu? întrebă Robert, înaintînd spre ei.

— Aşa este, domnule, spuse ea, aruncîndu-i o privire deloc plăcuta.

— Dar, mai întîi, cred că trebuie să facem

prezentările. Nu cred că o cunoaşteţi pe nepoata mea, domnişoara Claire Berryer, spuse ducesa şi arătă spre fata care se ridicase şi făcea o reverenţă. Domnişoara Margot de Montmercy, draga mea, este nepoata ducesei de Montmercy…

— îmi pare bine să vă cunosc! spuse fata niţel intimidată, dar atentă.

— O plăcere şi pentru mine! îi răspunse cu o privire plină de forţă şi îndrăzneală, menită să o descurajeze pe fată.

— Domniţă! o salută Bogdan cu o plecăciune adîncă.

— Domnuie Andoni, îmi pare bine să vă revăd!

— Ce ar fi să lăsăm astea? întrebă deodată Robert sec.

— Robert! se răsti mama lui la el, care acum era la curent cu planul soţului ei de a-i căsători pe cei doi tineri. La început ezitase. Dar se convinsese că era o idee bună. Fata era o tînără încîntătoare, frumoasă fiind puţin spus şi de familie bună. Şi Robert simţea ceva pentru ea. Acel ceva ce pentru Claire nu exista.

Margot se întoarse spre el.

— Cred că ştiţi pentru ce sînt aici!

— Oare?

— Da, ştiţi. Favoarea pe care i-am cerut-o regelui…

— Ce veţi cere? întrebă Claire.

Nu îi răspunse nimeni.

— A venit momentul să plătiţi.

— Şi dacă nu o voi face? o întrebă el, studiind-o.

— Aţi ignora o poruncă a majestăţii sale, regele?

— Ce doriţi de la mine? Pentru că dacă favoarea este ceva care mă va face să-mi încalc onoarea…

— Pe mine onoarea voastră nu mă interesează, i-o tăie ea brusc.

— De asta sînt sigur, domnişoară! Totuşi, nu îmi este clar ce căutaţi azi-dimineaţă pe cîmpul de luptă?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi…

— Atunci silueta neagră era o fantomă!

— Ce siluetă? făcu ea pe mirata. Eu am venit să…

— Să-mi cereţi ceva, la asta vă pricepeţi foarte bine, o întrerupse, plăcîndu-i sclipirea din ochii ei.

— Du-te dracului! tună ea tare şi făcîndu-i pe toţi să tresară. Vreau inelul pe care ţi l-am dat la Iaşi!

— Rubinul e al meu! rosti el atent la fiecare cuvînt. Un dar este un dar…

Ea nu se mişca din loc. Şi nici el. Dar se măsurau din priviri, aşteptînd să vadă care dintre ei este mai tare decît celălalt. însă pe lîngă acea hotărîre, mai era şi altceva în ochii lor. O dorinţă ascunsă de timp şi de mîndrie. O dragoste pe care credeau că nu o mai au.

— Vă aştept diseară, acasă la mine, să îmi aduceţi inelul. Sau mă voi duce la majestatea sa pentru a rezolva

această situaţie şi, cum bine ştiţi, nu veţi cîştiga. Inelul este al meu şi este ceea ce cer!

Robert nu răspunse pentru că, dacă ar fi făcut-o, nu ştia dacă s-ar fi putut controla. Ea, calmă, se întoarse spre familia lui, făcu o reverenţă uşoară şi ieşi pe uşă, grăbită.

— Ce inel?

— Maman, nu este important…

— Margot de Montmercy ţi-a dat acel inel şi acum îl vrea înapoi. De ce? întrebă şi ducele, ştiind că îi sînt ascunse anumite lucruri.

— Pentru că la Iaşi relaţiile noastre s-au întrerupt. Şi inelul a rămas la mine. Acum se pare că îl vrea înapoi…

— Asta am înţeles şi singuri, însă de ce aşa? De ce tînăra aceasta este aşa de supărată pe tine?

Se prăbuşea într-un puţ fără fund. Dacă răspundea, avea să aibă şi mai multe probleme ca pînă acum. Cum să le spună părinţilor săi că Margot venea în patul lui noaptea? Că îşi petreceau nopţile unul în braţele altuia? Că asta se întîmpla la Iaşi, sub nasul tatălui ei, ea fiind logodită cu un alt bărbat? Şi mai ales, cum să le spui părinţilor tăi că nepoata unei ducese era un corsar, o aventurieră fără scrupule şi morală? Abia reuşise el să se împace cu idea, să o accepte. De ce să-i implice pe ei în asta?

— Aş vrea să răspund, dar am jurat să păstrez tăcerea!

— Prea bine, cedă ducesa, venind aproape de el.

Beatrice se uita în ochii lui, cunoscîndu-şi fiul.

— Dacă ai nevoie de ajutor…

— Nu am!

— Dar eu ştiu că ceva a fost între voi, chiar dacă tu vrei să ne ascunzi asta şi ea o face ca şi tine. într-o zi, cînd vei fi pregătit, eu te voi asculta…

— Mulţumesc, maman! îi şopti, sărutîndu-i mîna pentru a pleca apoi grăbit.

— Planul meu merge bine! zise ducele calm. Bogdane?!

— Nu prea cred asta!

— Tinerii, rîse ducele. Credeţi că voi ştiţi totul. Trebuie să plec la curte chiar acum…

— Crezi că va merge? întrebă ducesa.

— De ce nu?

— Pentru că firile lor sînt asemănătoare. Aprigi şi încăpăţînaţi. Nu aş vrea să fie un dezastru…

— Despre ce vorbeşti, mătuşă?

— Draga mea, îţi voi spune! o linişti ducesa.

Peste jumătate de oră ducele pleca.

12.

Ajunse acasă furioasă. De ce nu îi dăduse inelul cînd îl ceruse? Supărată, trecu pe lîngă majordom fără să-l

salute şi urcă sus. Peste o oră o bătaie în uşă o făcu să tresară. Venise? se întrebă, ridicîndu-se grăbită.

— Domnişoară, aveţi un mesaj urgent!

Luă răvaşul de de tava de argint. Regele voia să o vadă. Erau numai trei rînduri şi semnătura regelui.

— Să fie trăsura pregătită, plec în jumătate de oră! spuse.

Camerista o ajută să-şi schimbe hainele cu altele potrivite pentru a merge la curte. Voia să arate bine pentru ultima dată cînd păşea acolo. De dimineaţă avea să plece spre sud fără să se mai uite în urmă.

Şi plecă. Acolo intră pe o scară mică şi o conduse un valet tăcut. Ajunse la uşa regelui şi intră de îndată ce valetul o anunţă. Dar regele nu era singur. Alături de el erau ducele de Clermont şi bunica ei. Amîndoi păreau preocupaţi. Ea făcu o reverenţă adîncă şi se ridică, uitîndu-se întrebător la cei doi. Ochii regelui o atinseră în treacăt. Se ridică şi se îndreptă spre ea.

— Domnişoară de Montmercy, bine aţi venit…

— Sire, pentru ce m-aţi chemat? întrebă ea.

— Veţi afla imediat. Cred că îl cunoaşteţi de ducele de Clermont? întrebă regele şi, văzînd că ea dă din cap, continuă: A venit să-mi aducă la cunoştinţă că aţi cerut pedeapsa pentru conte?!

— Aşa este!

— Un inel?

— Nu cred că am cerut ceva imposibil! constată ea rece.

— Nu, bineînţeles că nu, chiar mă gîndeam că este prea puţin. Nu credeţi, duce?

— Sire, eu nu înţeleg pentru ce această pedeapsă pentru fiul meu!

— Pentru că aşa am decis, duce!

însă Margot văzu privirea nedumerită a unui tată.

— Pentru că îmi datora ceva…

— Şi pentru asta aţi cerut să fie umilit? Ştiţi, domnişoară, că toată curtea rîde de el? Că toate astea pot sfîrşi rău? Fiul meu este un gentilom. Iar această ruşine…

— Ruşine? repetă ea. Domnule duce, am cerut de la fiul vostru un inel. Atît. De îndată ce mi-1 va da, problemele dintre noi vor înceta… mă gîndesc să plec…

— înapoi în sud?!

— Da, sire!

— Mă tem că nu v-am dat permisiunea pentru aşa ceva, se răsti el mînios.

Margot se lăsă într-o reverenţă, dar privirea ei se legă de cea a regelui, avertizîndu-1 parcă.

Uitîndu-se la ceas, văzu că era destul de tîrziu. In curînd Robert avea să vină şi ea trebuia să fie acasă.

Ludovic îi urmări privirea. O văzu că abia aştepta să plece şi ghici că se întîmpla ceva important.

— Deci, duce, ceea ce aţi cerut…

— Cred că cel mai bine ar fi o uniune a familiilor noastre!

— Ducesă? întrebă regele pentru a şti părerea ei.

— Eu nu sînt contra unei astfel de propuneri. Familia ducelui este veche şi respectabilă, a mea la fel…

Margot nu înţelegea despre ce discutau.

— Atunci nu mai rămîne decît să anunţăm… începu ducele sigur pe sine.

— Ce tot spuneţi acolo? se răsti fata fără să-i mai pese de rege, de duce şi de etichetă.

— Vorbim despre căsătoria voastră cu contele de Clermont, o lămuri ducele pentru că ceilalţi tăceau.

— Mii de draci, nu voi face aşa ceva! tună ea, strîngînd pumnii.

Şi regele văzu în faţa lui pe cea care înfrunta mările. Părea că nu mai era Margot. Era o vrăjitoare înfuriată. Tenul se preschimbase atît încît părea şi mai frumoasă. Mai dură. Un diamant pur. Ducele, care era un bărbat puternic şi curajos, făcu un pas înapoi. Bunica ei strînse mîinile la piept, parcă temîndu-se de o stafie. Numai regele rămase la fel de indiferent şi aproape amuzat.

— Aşadar nu sînteţi de acord!

— Nu! se răsti ea. Nu voi face asta niciodată. Şi majestatea voastră nu doreşte asta! spuse ea.

— Cred că mai bine am vorbi în salonul alăturat. Aşteptaţi aici! le spuse celor doi, ieşind cu ea alături.

— Nu credeţi că o va face?

— Nu!

— Dar de ce? Este clar că se iubesc… că între ei a fost ceva…

— Poate, dar ea nu va accepta, tocmai pentru că a fost ideea noastră!

— Dar cum de majestatea sa îi permite să vorbească aşa? Cred că sub toate astea există un mister, o taină pe care eu nu o ştiu, o taină pe care fiul meu o păstrează cu străşnicie, cu toate că îl distruge. Şi dumneavoastră, doamnă, o ştiţi!

— Aşa este, dar nu îţi pot spune despre ce e vorba. Jean Philipe, eu te cunosc de cînd te-ai născut, am încredere în tine, dar taina nu-i a mea!

— înţeleg! spuse el abătut pentru că planurile nu-i mergeau bine.

Margot abia intră în cealaltă cameră că şi se întoarse spre rege.

— De ce aţi fost de acord cu aşa ceva?

— Nu am fost încă, dar poate fi bine pentru tine, pentru bîrfele care circulă…

— Oare?

El se apropie şi îi atinse faţa.

— Căsătorită ai putea să fii în siguranţă!

— Dar cine va mai ţine mările unite? Cine vă va ajuta?

El oftă.

— Ai dreptate. Totuşi, aş vrea să te ştiu în siguranţă…

— Alături de Robert?

— El e cel mai bun candidat, dar dacă vei vrea să te căsătoreşti cu altcineva… cu Tremaine, de exemplu!

— Sebastien de Tremaine este doar un prieten!

— Şi Rene du Manoir?

— La fel. Bunica mi l-a prezentat…

— Şi eu? o întrebă el, trăgînd-o mai aproape.

— Voi, sire?

— Eu ce sînt?

— Suveranul meu? sugeră ea, scăpînd din braţele lui.

— Eşti o vrăjitoare, spuse el şi îi luă mîinile, sărutîndu-i-le.

— Nu e adevărat! spuse ea rîzînd.

— Vei face ce vei vrea, decise el. Dar în felul decis de mine…

— Nu înţeleg!

— Eşti fiica unui principe, nu o simplă domnişoară de la curte. Şi ducele de Clermont are mare trecere la curte,

după cum bine ştii. Vrea să-şi căsătorească fiul cu o prinţesă, demnă de un prinţ de sînge. Margot, înţelege că nu există o ieşire din această situaţie!

— Şi atunci? Vreţi să mă căsătoresc cu el? Nu puteţi să-mi faceţi asta…

— O voi face!

— Nu! strigă ea, furioasă.

— Ducesa mea, nu poţi sta la curte cu el aici şi să nu vă logodiţi. Ştii că oamenii tatălui tău au ajuns la mine? Cele spuse de ei… ei bine, nu sînt tocmai lucruri bune. îl acuză pe unul dintre cei mai de seamă gentilomi ai Franţei de lucruri josnice. Ce ai vrea să fac?

— Scăpaţi de ei, sire, spuse ea.

— Deja gura lumii nu mai poate fi oprită. Mîine toată curtea va vorbi numai despre asta. Tu şi Clermont!

— Doamne, apără-mă!

— Te va apăra, promise el. Stai jos şi ascultă…

Margot se aşeză.

— Vei zice da în seara asta pentru a scăpa de duce şi eu îi voi cere timp pînă mîine la amiază pentru a anunţa logodna. El va fi de acord…

— Şi eu ce voi face?

— Vei pleca dis-de-dimineaţă spre sud. Mîine pe la zece voi cere contelui de Clermont să se prezinte la mine împreună cu ducele. Te voi chema şi pe tine…

— Dar eu nu voi mai fi…

— Exact. Tu vei fi deja plecată. Voi trimite oameni să te caute… şi după cîteva zile, totul va fi deja uitat. Dar…

— Ştiam că mai este şi un dar… zise ea, supărată.

— Nu mai poţi să te întorci la curte… pînă ce contele nu va fi deja căsătorit…

— înţeleg, spuse ea încet.

— Voi avea grijă să-l căsătoresc degrabă, nu te preocupa, spuse regele crud.

Ea dădu din cap şi se ridică.

— Să ne întoarcem…

Regele îi deschise uşa şi ea trecu înainte. Ducele şi bunica sa nu se mişcară din loc.

— Am hotărît să fim de acord cu logodna contelui de Clermont cu domnişoara…

— Mulţumesc majestăţii voastre, spuse ducele, înclinîndu-se în faţă.

Ducesa privi spre nepoata ei, mirată. Margot zîmbi spre ea şi bătrîna femeie prinse curaj. Poate regele îi băgase minţile în cap. Poate erau pe drumul cel bun. Nimic nu-şi dorea mai mult decît o căsătorie a lui Margot şi să o aibă mereu aproape.

Margot se lăsă într-o nouă plecăciune şi se retrase la un semn al regelui. Acesta rămase să mai discute alte

detalii cu ducele de Clermont şi cu ducesa de Montmercy, ambii fericiţi nevoie mare.

Margot avea dreptate să se grăbească pentru că Robert era deja acolo. Stătea în domnitorul ei, la fereastră. Alături, pe marginea patului era biletul regelui. Se vedea că îl citise. Dar era calm. învîrtea pe deget inelul ei.

— Vreau o baie… spuse ea cameristei care fugea în urmă. Robert! exclamă, văzîndu-1.

— în sfîrşit!

— Pleacă! îi spuse ea cameristei care se şi făcu nevăzută.

Intră şi închise uşa.

— Ce cauţi în camera mea? întrebă ea furioasă.

— Vii de la curte? o întrebă ironic, privind rochia strălucitoare pe care o purta.

— Din moment ce ai citit biletul…

— Astfel de bilete se distrug imediat! o învăţă el asemeni unui preceptor.

— Poate vreau să le păstrez, îi spuse, îndreptîndu-se spre pat pentru a lua biletul. îl împături şi îl puse într-o casetă de pe micul birou.

— Pentru a te lăuda cu toate cuceririle tale? Bine măcar că eu nu ţi-am scris niciodată astfel de bilete…

— Pentru că între noi nu a fost nimic important. Numai dragoste, adăugă în gînd.

— Aşa că acum vrei să devii o favorită? Ai jucat bine, ce pot spune? Nepoata unui duce, fiică de domn, corsar, amanta mai multor bărbaţi, printre care şi un prieten al meu şi toate astea încoronate de titlul de favorită. Mai lipseşte să intri într-o mănăstire…

Palma ei îi lăsă urme pe obraz.

— Ce dracu' vrei de la mine? urlă ea.

— Vreau să înţeleg! strigă şi el, apucînd-o de mîini.

— Ce poţi înţelege tu? Te-ai culcat cu mine pentru cîtva timp şi crezi că ai vreun drept?

— Am, pentru că tu ai venit înapoi în viaţa mea. Ce vrei de la mine?

— Inelul!

— Şi de ce te-ai dus la rege?

— Pentru că aşa vreau eu!

— Pentru că ai vrut să mă umileşti. Pentru că ai vrut să mă faci de rîsul curţii. De asta îl seduci pe Sebastien Tremaine? Sau de asta vrei să ajungi în patul regelui?

— Dacă o fac sau nu, nu este problema ta! strigă ea mai tare ca el.

— Atunci de ce ai cerut pedeapsa aceea ridicolă?

— Pentru că vreau…

— Inelul, ştiu. Vrei inelul. Atunci de ce mi l-ai dat?

— Pentru că am fost o proastă să cred în tine!

— O proastă? rîse el ironic. Nu cred. Totul era un

plan. Perfect, aş zice. Drumul spre Iaşi, problemele tale, ura faţă de tatăl tău, totul era un joc!

Margot se albi la faţă, tremurînd. Putea să o atace cu orice şi putea să-i ţină piept. Dar nu cu tatăl ei. Cînd auzea vorbind de el îşi pierdea cumpătul. Furia îi ieşea prin fiecare por, amintindu-şi de el şi de cît suferise mama ei pentru acel bărbat.

— Tu nu ştii nimic despre mine!

— Te înşeli, draga mea, te cunosc mai bine decît crezi! Ştiu că tot ce faci este pentru tine, pentru interesele tale. Aşa că vreau să ştiu ce urmăreşti!

Furtuna se stinse deodată. Margot se uita la el, senină, ştiind că asta îl infuria. Surîse chiar.

— Mulţumesc pentru vizita voastră, domnule conte, dar este tîrziu! îl concedie ea, politicos.

— Şi ce? îmi place mai mult noaptea, surîse şi el, învăţat de acum cum să trateze cu ea.

— Drăcie! înjură el, luat prin surprindere de palma ei.

însă nu ezită, ci sări spre ea. O prinse şi o trînti pe pat, lăsîndu-se greu peste ea. Fata nu se mai putea mişca, pentru că mîinile îi erau ţinute prizoniere, iar picioarele lui o împiedicau să le mişte pe ale ei.

Gemu, încercînd să-l împingă la o parte, dar nu reuşi. Rochia grea nu o ajuta, făcînd-o să respire greu. Şi Robert o fixă aspru.

— Lasă-mă!

— Nu! îi răspunse şi buzele lui se lipiră de ale ei cu furie. Ea încercă să-i scape dar, din nou, nu reuşi mare lucru. Şi încet, încet mintea îi fu ocupată de el. îşi ridică capul pentru a fi mai aproape de el, implorînd fără cuvinte ceea ce îşi negase atîtea luni. Şi el nu se mai gîndea la cîte îi făcuse. Parcă era prima fe-meie pe care o atingea de cînd o sărutase pe ea ultima dată, de cînd făcuse dragoste cu ea la Iaşi. însă frustrarea acestor luni îşi spunea cuvîntul, pentru că nu era tandru sau atent. Voia să o facă să implore, să îl roage. Să o pedepsească. Se depărtă, privind-o cu un zîmbet ironic.

— Ticălosule! strigă ea în timp ce îl împingea peste marginea patului.

într-o mare de mătase şi brocart sări în sus şi, din cîţiva paşi mari, ajunse la uşă. Şi de acolo o luă la fugă pe coridorul slab luminat. Fără să se oprească, coborî scările aproape căzînd din cauza rochiei. Deschise uşile şi ieşi în grădină. Şi nu se opri decît în chioşcul alb. Respira greu, aşa că se aşeză pe o bancă.

13.

— Nu ai unde să fugi, îi spuse în noapte Robert, rămînînd o umbră.

Margot sări în sus.

— Lasă inelul acolo şi pleacă! îi spuse ea, arătînd o

mică masă.

— Nu!

— Refuzi să faci ceea ce regele tău ţi-a cerut?

— întîi vreau nişte răspunsuri şi apoi voi pleca! Pentru totdeauna…

Ea rămase în aşteptare.

— Ce căutai pe cîmpul de duel?

— Nu eram eu…începu ea.

— Nu minţi!

— Am vrut să văd!

— Daca îl omor de Neagu?

Nu-i răspunse. Nu avea de ce să o facă.

— Ce se întîmplă cu Sebastien Tremaine?

— Acelaşi lucru care se întîmplă cu tine şi Amelie de Vaupart! ridică ea din umeri.

Robert fu tentat să se repeadă la ea, dar se opri.

— Şi regele?

— Este suveranul meu! îl informă ea ca pe un copil prost care nu înţelege.

— Felicitările mele, domnişoară!

— Acum vreau inelul şi să pleci!

— Nu am terminat. Ce s-a întîmplat cu Filip?

De data asta nu reuşi să vorbească. Picioarele refuzau să mai asculte. Şi căzu pe bancă, ridicînd mîinile pentru a-1 opri pe Robert care se apropia.

— Nu! şopti ea într-un hohot de plîns înăbuşit.

— îl mai iubeşti? Pentru el faci toate astea?

— El e mort! strigă ea în puterea nopţii. E mort de mult timp. Aşa că să nu îndrăzneşti să vorbeşti de el, ameninţă ea.

— îl iubeşti încă, nu-i aşa? Şi nu te lasă să fii fericită? Pentru asta continui ceea ce a început el…

— El a fost totul pentru mine! strigă ea.

— Ţi-a distrus viaţa, îi aminti el. Pentru asta m-ai îndepărtat de lîngă tine? Pentru un mort?

— Tu nu înţelegi, nu ai înţeles niciodată! murmură ea.

— Pentru că voiam să fii soţia mea? o întrebă el.

— Pentru că voiai să mă schimbi, şopti încet, strîngîndu-şi mîinile în jur, ca şi cum i-ar fi fost frig. Pentru că nu ai înţeles că aşa sînt eu. Nu mai vreau să mă schimb!

— Pentru că duci o aşa de bună viaţă? o întrebă el ironic. Eşti un corsar, trăieşti pe mări în primejdii. într-o zi vei muri pentru că ceilalţi nu vor mai vrea un căpitan femeie. Şi vei putea spune că ai trăit o viaţă bună?

— Da!

— Minţi, aşa cum ai făcut mereu. Cu tine niciodată nu poţi şti care este adevărul. Mereu te ascunzi după cuvinte şi înţelegi numai ce vrei tu. De ce nu puteai spune da atunci cînd ţi-am spus să pleci cu mine…

— Pentru că nu puteam!

— De ce? Ai plecat şi aşa după cîteva zile.

— Am plecat cînd am putut!

— Ai plecat şi m-ai lăsat toate aceste luni să te urăsc, să-mi închipui că erai căsătorită, că purtai copilul lui Neagu! suspină el, aşezîndu-se lîngă ea pe bancă. Aş fi făcut orice pentru tine, aş fi luptat cu toţi…

— Şi ai făcut-o!

— Ce?

— Ai plecat şi ţi-ai salvat viaţa. Săndulache voia să te ucidă. Ştia de noi. M-a şantajat. A ameninţat că te va ucide şi putea să o facă. De asta am vrut să pleci!

— Să mă ucidă? Şi pe Bogdan?

— Bogdan îi servea la planurile lui nebuneşti, pentru legătura familiei Andoni cu boierii. Voia să se folosească de asta…

— Şi Săndulache a fost exilat!

— Ştii?

— O scrisoare de la Ştefan ne aştepta acasă. Te lăuda şi îţi trimitea mulţumiri pentru că Domnul l-a exilat datorită ţie. Nu am înţeles prea bine ce s-a întîmplat…

— în ziua în care au încercat să mă răpească primisem un bilet de la Săndulache. I l-am dat lui Mihnea care a crezut că îl aveam de la banditul acela. Domnul a recunoscut scrisul şi a venit la mine. Eu m-am plîns,

spunînd că el mă ameninţa cu mii de minciuni care nu erau adevărate şi că voia tronul pentru el. Atunci tatăl meu s-a speriat cu adevărat. I-am spus că Săndulache dorea o alianţă cu boierii pămînteni pentru a-l înlătura şi că se folosea de mine. De asta insistase asupra căsătoriei mele cu Bogdan. După ce a fost convins, i-am cerut să vă trimită de acolo imediat şi apoi să-l pedepsească pe Săndulache. A făcut-o şi apoi eu am plecat. Norocul meu a fost că totul s-a potrivit…

— Şi nu te-au urmărit?

— Tatăl meu nu a ştiut nimic, dar oamenii lui Săndulache aşteptau. Ne-am luptat pe o uliţă din Iaşi şi am reuşit să plecăm!

— Şi eu te-am urît! încheie el.

— Era necesar!

— Ba nu era! protestă el, neîndrăznind să o privească. O făcuse pentru el. Şi pentru misiunea ce îi fusese încredinţată. Luptase pentru o cauză care nici măcar nu era a ei. Şi luptase pentru viaţa lui. Ea ar fi putut pleca de acolo în orice clipă, dar nu o făcuse pentru el. îşi amintea acum cum îl implorase să plece înapoi în Franţa. Ea era speriată şi el crezuse că voia să scape de el.

Se lăsă tăcerea.

— întunericul ne-a ajutat totdeauna, îi spuse ea,

aducîndu-i aminte de noaptea de la hanul din Polonia.

— Cît de simpul era atunci!

— Şi atunci eram tot eu! oftă ea, lăsîndu-şi capul pe umărul lui. El o luă în braţe şi îi mîngîie părul.

— Spune-mi totul! îi ceru el cu o sărutare.

- Eşti sigur?

— Da…

— Poate nu e prea tîrziu! îşi zise ea.

— Spune-mi!

— Totul a început nu cu mulţi ani în urmă, dar cînd mă gîndesc, parcă au trecut zeci de ani. Şi nu sînt decît patru ani. Aveam aproape şaptesprezece ani şi eram îndrăgostită de mare. Şi asta numai pentru că bunicul meu mi-o arătase de copilă. Mă ducea pe corabia lui pînă la Napoli şi înapoi. Era atît de frumos, de limpede şi de palpitant. Era o lume total nouă pentru mine. Era un vis. Dar ştiam că nu va dura. De îndată ce aveam să împlinesc şaptesprezece ani aveam să fiu prezentată la curte. Bunica mea, ducesa, insista pentru asta. Şi mai aveam în faţa mea numai cîteva luni de libertate înainte să ajung soţia unui bătrîn bogat sau a unui tînăr antipatic şi îngust la minte.

Ridicasem ancora de la Marsilia dimineaţa. Corabia bunicului meu era încărcată cu fel şi fel de lucruri pe care le ducea la Napoli. Luase şi cîţiva pasageri, aşa

cum făcea deseori. Oameni interesanţi. Dar printre ei era un tînăr. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar în realitate avea mai mult. Era total diferit de bărbaţii pe care eu îi văzusem pînă atunci. înalt şi bronzat. Părul lung şi negru era legat la spate. Era îmbrăcat bine, dar nu părea să dădea mare atenţie hainelor. Bunicul meu mi l-a prezentat ca fiind Filip Norland. Era atent, curtenitor. După cîteva ore eram deja îndrăgostită de el. Era primul bărbat care se apropia de mine, care îndrăznise să-mi spună că eram frumoasă şi să mă sărute.

Deja îmi făceam planuri şi speram să mă ceară de soţie bunicului meu. Ştiam că va spune nu, dar eram gata să fug cu el pe mare. Nu avea să ne găsească niciodată. Dar nu aveam să o fac niciodată. Pentru că a doua zi am fost atacaţi de piraţi. Eram speriată. Tremuram ascunsă în camera mea. Era dimineaţă, devreme. Piraţii au apărut din întuneric şi au atacat. Ne-au prins pe toţi şi ne-au suit pe punte. Bunicul meu mă ţinea stîns, spunîndu-mi că totul va fi bine! spuse Margot, ridicîndu-se în picioare.

— Şi? o întrebă Robert încet.

— Atunci l-am văzut pe Filip. Nu era un domn în drum spre Italia. Era căpitanul piraţilor. Stătea la doi metri de mine şi zîmbea arogant. Un alt pirat îi şoptea

ceva şi el dădea din cap. Atunci nu am mai stat să mă gîndesc. M-am aruncat asupra lui şi l-am lovit. Am căzut amîndoi jos, eu peste el. Piraţii m-au luat de pe el pentru că eram isterică. Văzusem corpurile însîngerate ale marinarilor noştri. Văzusem pentru prima dată o luptă adevărată, pentru prima dată, şi era diferit de poveştile pe care bunicul meu mi le spunea adesea. El s-a ridicat şi atunci am crezut că voi muri. Dar el a venit aproape şi m-a sărutat atît de apăsat încît capul a început să mi se învîrtă şi am leşinat la picioarele lui.

M-am trezit seara în cabina lui. Eram pe vasul lui. Filip mi-a spus adevărul despre el şi că mă iubeşte şi m-a lăsat să aleg. Putea să mă trimită înapoi la ţărm alături de bunicul meu. Sau puteam să stau alături de el. Am ales şi am ajuns soţia unuia dintre cei mai cunoscuţi piraţi ai Mediteranei. Luni întregi m-a învăţat să mă apăr, să lupt, să mă urc pe frînghii, să arunc cuţite, să trag cu arma. Să conduc o corabie. Şi am străbătut mările. Ne luptam cot la cot. Oamenii lui erau uimiţi, dar încîntaţi, şi îmi spuneau, aşa cum făcea şi Filip, Ducesa. Mă respectau şi credeau că le aduc noroc, pentru că totdeauna păzite erau bogate.

Am fost atît de fericită alături de el! spuse ea, suspinînd. Doi ani de zile. Dar el a murit. în braţele mele.

— Duceso, tu ştii…

— Filip! şopti ea în lacrimi.

— Ascultă-mă… nu mai am mult!

— Nu spune asta… Lucas o să…

— El nu mai are ce să facă… spuse el şi se opri, respirînd greu. Tu m-ai schimbat, iubito. De cînd eşti alături de mine… viaţa mea s-a schimbat. Tot ce am este al tău… comoara!

— Nu vreau comoara, te vreau pe tine! strigă ea, plîngînd deasupra lui.

El îi luă mîna şi o sărută. Dar mişcarea îi smulse un geamăt. Rana era adîncă. Sîngele nu se mai oprea. Cămaşa albă era acum roşie. îi puse mîna pe inima lui.

— Inelul este cheia, inima mea este în el. Este al tău…

— Filip, nu!

— Tu eşti urmaşa mea… îi spuse şi mîinile lui roşii de sînge îi atinseră pieptul în dreptul inimii, acolo unde inelul lui atîrna pe un lanţ de aur.

Dar nu mai reuşi să spună nimic. Mîna îi căzu inertă. Ochii rămaseră deschişi, ea văzîndu-şi chipul în ei. Şi nu mai reuşi să vorbească. Ii închise ochii şi ieşi pe punte, mergînd aiurea. Ieşi afară şi rămase pe punte ore întregi. Pînă Henri o trase în cabină şi o puse în pat.

— Dar după asta am înţeles ceea ce voia el să spună.

Aşa că am luat comanda corăbiei sale. Străbătînd mările în lung şi în lat. Ceilalţi căpitani m-au acceptat imediat, o făcuseră, de altfel, cu mult înainte. Toţi, în afară de unul, Armînd Peroux. Diavolul Roşu Peroux. El voia puterea pe care o avusese Filip şi de altfel considera că e dreptul lui. El era fratele vitreg al lui Filip. Mama lui fusese o slujnică şi murise la naştere. Crescuse în casa tatălui său şi ştia cine era tătal lui, dar nu avea aceleaşi drepturi pe care le avea Filip. Apoi tatăl lor a murit, spînzurat. Şi ei au luat calea pirateriei, singurul lucru la care se pricepeau. însă Peroux nu i-a iertat niciodată lui Filip faptul că el avea un nume, numele tatălui său, cu toate că Filip ţinea la el şi-l ajuta. I-a dat o corabie, dar s-au certat atunci cînd el a refuzat să-i spună ce făcuse cu comoara. Atunci a plecat de unul singur, iar cînd Filip a murit a vrut locul lui, însă acesta era ocupat deja. De mine. S-a răsculat împotriva fraţilor, împotriva mea. Şi după ce am devenit căpitanul corsarilor lui Filip, Ducesa, cu toate că acest nume îl aveam de dinainte, el a început să mă urmărească, să mă caute. Voia tot ce avusese Filip, inclusiv pe mine!

Robert închise ochii şi se lăsă pe spate. Se gîndea la tot ce auzise. Se simţise gelos pe Filip, dar se părea că fusese un bărbat deosebit. Cu 208

toate că era un pirat. Un corsar. Şi o iubise pe Margot

mai mult decît orice. îi dăduse totul, chiar şi o comoară.

— Acum ştii totul, aşa cum s-a întîmplat! şopti ea.

— Viaţa ta!

— Da!

— Cînd te-am văzut acum cîteva săptămîni… Ducesa! pronunţă el parcă pentru a vedea cum sună. Nu reuşeam să înţeleg. Cît timp am stat la bordul corăbiei tale eram parcă amorţit. Nu terminam să înţeleg. Acum însă e diferit.

Nu-i văzu pe cei patru bărbaţi care se strecurau în spatele lor. Şi căzură la pămînt cînd fură loviţi în cap de către aceştia.

— Luaţi-i! spuse un bărbat care părea şeful lor.

— Pe amîndoi?

— Da!

— Şi îi ducem în acelaşi loc? întrebă altul în timp ce îi lega pe cei doi.

— Şeful îi aşteaptă, mai spuse înainte ca toţi să se piardă în întuneric, îi trecură zidul şi îi aruncară în două trăsuri diferite. Se urcară şi în goana cailor ieşiră din oraş. îndreptîndu-se spre sud.

CAPITOLUL IV

1

Se trezi într-o trăsură. Cu doi bărbaţi în faţa lui. Şi nu

reuşi să rămînă prea mult treaz. Dar fusese destul cît să-i vadă pe cei doi. Erau nişte pocitanii de oameni. Ameninţători şi încruntaţi. Nu vorbeau, nu spuneau nimic şi nu se mişcau. Se uitau la el, arătîndu-i din priviri să nu facă vreo prostie. Şi nu o făcu, bineînţeles. Pentru că închise ochii, cu capul explodîndu-i de durere.

Cînd se trezi din nou era tot în trăsură. Bărbaţii nu păreau să se fi mişcat cît timp dormise el. Stăteau în faţa lui şi nu vorbeau. încercă să se ridice puţin şi gemu. Avea mîinile legate strîns, dar picioarele, cu toate că legate, le putea mişca, cît de cît. Capul continua să-l doară, dar era pe deplin conştient. îi studie pe cei din faţa lui. Era îmbrăcaţi în negru şi erau bine înarmaţi cu săbii, cuţite şi pistoale. Unul dintre ei avea o barbă deasă şi un chip îmbătrînit şi bătut de vînt. Celălalt era mai tînăr şi mai voinic, cu faţa plină de semne, dar ambii erau la fel de încruntaţi şi ameninţători.

— Ce s-a întîmplat? se întrebă el, încercînd să-şi amintească. Şi deodată imaginile explodară în mintea sa. Margot. Era cu ea cînd cineva îi atacase din întuneric. Dar unde era ea?se gîndi el, cuprins de panică.

— Hei, voi doi… spuse el cu o voce răguşită care nu părea să-i aparţină.

Nici un răspuns.

— Unde mă duceţi?

Aceeaşi tăcere de piatră.

— Sînteţi surzi? strigă Robert. Unde mă duceţi?

Din nou tăcere. îl ignorau. Atunci se săltă puţin pe bancheta trăsurii hodorogite şi încercă să se uite pe afară. Dar mîna grea a unuia dintre cei doi se lăsă pe umărul lui. îl împinse înapoi şi îi întinse o sticlă cu vin.

— Bea!

Şi o făcu pentru că murea de sete, cu gura uscată de cine ştie cîte zile. Dar nu reuşi să mai scoată alte cuvinte pentru că adormi cu capul într-o parte. Ultimul lui gînd coerent fu că în sticlă era ceva care îl făcea să doarmă.

Cînd se trezi din nou era noapte şi cei doi bărbaţi din faţa lui nu dormeau. îi auzea mişcîndu-se, apoi începură să vorbească în şoaptă. Dimineaţa îi dădură cîte ceva de mîncare şi apă. Iar noaptea făceau cu rîndul. Unul dormea, celălalt stătea de veghe. Pînă ajunseră la mare. Fu aruncat într-o mică barcă şi dus în larg. Ţărmul rămase în urmă. încercarea lui de a scăpa pe cheiul din Marsilia fu oprită la timp cu cîteva lovituri şi apoi fu aruncat în fundul unei bărci pînă dimineaţă, păzit ca şi pînă atunci. Mîncă un colţ de pîine uscată şi bău cu sete vinul cu un gust acru. Dar nu-i păsa. Ştia numai un lucru, trebuia să găsească o modalitate de a scăpa, şi pentru asta trebuia să-şi păstreze forţele.

Era dis-de-dimineaţă cînd ieşiră în larg. Soarele îi

încălzea faţa. Se întinse în barcă cu faţa în sus. îi dezlegaseră picioarele, dar mîinile le avea în continuare legate strîns.

— Ajungem! spuse cel mai tînăr.

— Abia aştept să pun piciorul pe punte, m-am săturat de atîta pămînt! rîse celălalt frecîndu-şi mîinile.

— Şi eu la fel!

— Ce vei face cu banii tăi? se interesă bărbatul în vîrstă.

— Voi găsi o femeie!

— Cînd ne vom întoarce în port!

— Abia aştept! rîse el şi apoi amîndoi izbucniră în rîs.

Robert ridică capul pentru a vedea unde anume erau. în faţa lor se legăna o corabie. Un steag cît toate zilele îi arătă cine erau răpitorii săi. însă nu avu prea mult timp să studieze corabia pentru că fu ridicat şi împins pe scară spre punte. în viaţa lui călcase pe puntea multor corăbii, printre care şi două de-ale piraţilor. Cea a lui Margot şi a lui Santos. Dar asta era diferită. Domnea o mizerie incredibilă. Mirosea urît şi respingător. Şi asta nu era nimic, comparat cu oamenii din faţa lui. Erau tot ce era mai rău, mai urît. Respingători. Ameninţători.

— El e? întrebă unul fără dinţi.

—Da!

— O să ne iasă bani buni! rîse altul, studiindu-1 pe

Robert. De ce îl vrea, oare?

— Nu-i treaba ta! se răsti un bărbat slab şi înalt.

— Pot să vă plătesc! spuse Robert calm.

— Zău?

— Dublu decît vei primi pentru mine. Am destui bani!

Bărbatul slab, care părea căpitanul, se apropie de el.

— Mulţi bani? zise el.

— Căpitane, dacă ne dă mai mult… începu unul dintre piraţi.

— Ce contează? Nu ai avea ce face cu ei pe lumea cealaltă… poate doar să-ţi cumperi un loc mai bun în iad, blestematule, strigă căpitanul lor. Ne-ar ucide…

— Am putea fugi!

— Unde? întrebă, împingîndu-1 pe cel care vorbise. Mările nu sînt destul de mari pentru a scăpa de mîna lui. Ştiţi cu toţii ce ne aşteaptă dacă nu facem ce a zis!

— Dar.. .strigă Robert, făcînd un pas în faţă.

— Gura, cîine! strigă căpitanul, lovindu-1 în stomac.

Robert căzu grămadă, cu respiraţia tăiată. Apoi fu luat şi dus în cală de doi piraţi. Dedesubt, în burta corăbiei, soarele nu ajungea şi nici aerul. Mirosul pătrunzător îi înţepa nările pe măsură ce cobora. Dar cînd fu împins în temniţa sa, înţelese ce însemna o închisoare.

— Drace! exclamă el, încercînd să se salte din apa

care era pe jos, amestecată cu alte lucruri, pe care nu ţinea în special să le atingă.

Reuşi să se ridice. Auzi strigăte şi simţi cum corabia se pune în mişcare. Plecau. Dar unde? Fără a găsi ui\ răspuns închise ochii, sprijinindu-se de peretele umed. Nu-şi mai amintea de cînd nu mai dormise cîteva ore bune. La Paris fusese prea preocupat de Margot pentru a putea pune geană peste geană şi dormea numai cîteva ore pe noapte. Apoi fusese răpit şi o călătorie într-o trăsură hodorogită nu era cel mai bun loc în care să te odihneşti. întreg corpul îl durea, îl înţepa şi capul pulsa de durere. Nu ştia unde avea să fie dus, de cine fusese răpit şi pentru ce, dar de un lucru era complet sigur. Cauza fusese Margot. Cu mii de întrebări în minte se lăsă pe o parte mai înaltă a închisorii sale şi închise ochii.

— Trăieşte? auzi el o voce deasupra lui.

— Da!

— Bine pentru tine. Pentru că şeful îl vrea viu…

— Ştiu!

— Scoate-1 de aici şi du-1 pe punte. Aruncă o găleată de apă pe el şi pregăteşte-1 pentru a fi coborît la ţărm…

— Da, mai auzi înainte ca nişte braţe puternice să-l ridice şi să-l care sus. Şi cînd capacul de sus se deschise şi ajunse pe punte, soarele îi explodă în ochi. Nu mai

vedea nimic. încercă să se apere de raze cu mîinile, dar nu putea să scape. Pleoapele îl înţepau de durere. Nu reuşea să-şi elibereze mîinile care fuseseră din nou legate.

Fu aruncat pe punte la picioarele piraţilor care rîdeau în hohote. îi trebuiră cîteva minute pentru a realiza unde era. Pentru a putea vedea cît de cît. Trecuseră mai multe zile de cînd era la bordul corăbiei, poate chiar o săptămînă. Nu mai ştia sigur, aruncat în cală, în întuneric.

— La posturi, leneşilor! strigă unul.

Unul cîte unul piraţii se retraseră. Şi îl lăsară acolo. Aruncară o găleată de apă pe el şi îl lăsară cu faţa în jos. Treceau pe lîngă el din cînd în cînd, dar nu-i acordau prea multă atenţie. Din comenzile strigate de căpitan înţelese că se pregăteau să acosteze. Ajunseseră la destinaţie, i

— Ridică-te! îi spuse un bărbat negricios, trăgîndu-1 în sus.

— Unde sîntem? întrebă Robert.

— Acolo unde trebuie să fii! i se răspunse şi fu coborît într-o barcă.

Privi ţărmul şi simţi apa mării care îi uda picioarele atunci cînd valurile se loveau de ţărm.

Fusese legat de un stîlp gros, cu mîinile deasupra

capului. îi lăsaseră picioarele libere ştiind că nu avea cum să scape. Se luptase cu ei ca să nu-1 lege, cu toate că era inutil şi nu se alesese decît cu o ploaie de lovituri. Căzuse în mîinile piraţilor şi ăştia nu erau ca cei pe care îi văzuse acum cîteva săptămîni. Ăştia erau gata să ucidă pe oricine, în orice clipă şi, pentru un motiv care lui îi scăpa, pe el îl lăsaseră în viaţă. Se gîndi la Bogdan. Oare îl căuta? se întrebă. Cum avea să-l găsească? Poate îl considerau mort deja şi renunţaseră la căutări. Maurice, probabil, era încîntat de această situaţie.

— încetează! îşi spuse, încercînd să gîndească pozitiv.

Studie locul unde se afla. Ţărmul nu era prea lat şi vegetaţia era puţină. Văzu sub faleză, pe plajă, cîteva barăci. în faţa lor ardea un foc puternic şi deasupra fierbea un ceaun mare. îşi feri privirea înainte ca stomacul lui să protesteze dureros. Mai încolo, un drum ducea sus. în capătul drumului, sus, pe marginea rîpei înalte era o casă de piatră şi lemn. Era construită ca un fort. Un fum subţire se ridica spre cer. Pe drumul ce ducea sus, cobora un atelaj.

— Ai vizite, prinţule, îi spuse unul dintre piraţii care îl păzeau, arătîndu-i cu capul o trăsură ce se apropia, trasă de doi cai.

Trăsura neagră se opri în faţa lui. Şi din ea sări sprinten un bărbat înalt. Purta haine prea elegante pentru

a fi un simplu pirat. Era masiv, mare cît un munte, dar se mişca agil. Părul negru îi cădea pe umeri sub cel mai elegant tricorn pe care-1 văzuse. Cînd îşi întoarse faţa spre el, Robert văzu că avea numai un singur ochi, iar în locul în care fusese celălalt avea un petec de piele cusut cu argint. Faţa părea dăltuită în piatră, fără barbă sau mustaţă, dar fermă, pătrată şi dură. Şi chiar şi el, care stătuse departe de mări îşi dădu seama cine era şi în mîna cui căzuse. Ochi de Argint Peroux. Fratele lui Filip Dupres. Cumnatul lui Margot, duşmanul ei de moarte. Numai gîdindu-se ce putuse să-i facă acest om lui Margot, se îngrozi.

Peroux întinse mîna, aplecîndu-se, ajutînd să coboare o doamnă acoperită de voaluri. Un paj sprinten sări de lîngă vizitiu şi îi deschise o umbrelă mare să o ferească de soare. Bijuteriile sale trimiteau raze în toate părţile.

— Uite, doamna mea, ce cadou…

— Neaşteptat! răspunse glasul răguşit a lui Margot, făcîndu-1 pe Robert să tresară.

Ridică capul şi o privi uluit. Chipul ei era la fel de frumos, ochii tot atît de verzi şi buzele de roşii. Parfumul ei purtat de briza mării ajungea pînă la el, amintindu-i de mii de lucruri. Detalii, sentimente şi dorinţe.

Zîmbea ironic, aşa cum făcuse mereu. Şi se uita la el,

studiindu-1 atentă, ca şi cum ar fi fost un cal pe care voia să-l cumpere.

— Margot! gemu el, trăgînd de funiile cu care era legat.

— Cînd te adresezi doamnei, să-i spui alteţa voastră! spuse Armînd Peroux, lovindu-1 peste faţă cu dosul palmei.

O privi pe Margot, dar aceasta continua să zîmbească ca şi pînă acum. Se uită la el cu un amestec de amuzament, repulsie şi milă. Atunci cînd fu lovit nici nu tresări. Imediat, însă, luă un aer îmbufnat şi zise:

— Nu cred că e nevoie ca el să mi se adreseze direct, nu crezi?

— Poate nu! fu Peroux de acord. Dar vreau să-l aud…

— Cum vrei tu, *mon cher*!

— Spune, cîine aristrocrat ce eşti!

Nu-i răspunse.

— Vrei să fii biciuit?

— De parcă îmi pasă…

Cu un rînjet sălbatic, Peroux înşfăcă un bici de la unul dintre oamenii săi. Şi făcu trei paşi înapoi.

— Ţine! zise el, lovindu-1 pe Robert peste picioare. Acesta strînse din dinţi şi o privi pe Margot cu ochii în flăcări. Ura se desprindea din ei în valuri şi creştea pe măsură ce loviturile de bici îi atingeau corpul. Peroux

părea în culmea fericirii. El nu vedea decît dungile roşii care apăreau pe pieptul lui Robert acolo unde cămaşa, odată albă, se rupea. Şi, pe neaşteptate, fără să zică un cuvînt, Margot se întoarse pe călcîie şi plecă spre trăsură cu pajul pe urmele ei. Peroux se opri deodată şi aruncă biciul pe nisip, plecînd grăbit după ea.

Margot se urcă în trăsură şi aşteptă pînă şi Peroux fu lîngă ea. Vizitiul întoarse caii şi o luă înapoi spre casa de pe faleză, lăsîndu-1 pe prizonier atîrnînd cu capul înainte şi plin de sînge. Ea se lăsă pe perne şi închise ochii. Respiră adînc pentru a înlătura greaţa. Dar nu vorbi. Nu spuse nimic. Ajunse sus şi trăsura se opri în faţa uşii. Ea coborî şi o luă vijelioasă spre scări, dar glasul lui Peroux o opri.

— Vino în salon, am a-ţi vorbi…

îl ascultă.

— Ce vrei?

— Cred că spectacolul de azi ţi-a plăcut…

— Foarte mult!

— Mă bucur, pentru că mîine mai avem unul programat, asta, bineînţeles, dacă mai trăieşte pînă atunci. Ştii cum sînt aristrocraţii ăştia…

— Ce vrei?

— Ştii! spuse el, turnîndu-şi de băut dintr-o carafă scumpă, pe care, fără îndoială, o furase. Vrei?

— Nu!

— Atunci, ce răspunzi? o întrebă, aplecîndu-şi capul într-o parte, studiind-o din cap pînă în picioare.

Margot îi întoarse spatele. Capul începea să o doară şi mai tare. Tresări cînd simţi mîinile mari ale piratului pe spatele său. Respiră adînc.

— Deci? o întrebă din nou, mîngîindu-i foarte tandru spatele, tot mai jos, prin mătasea rochiei. Apoi buzele lui o atinseră pe gît.

— Nu! răspunse ea.

El rîse şi o prinse de talie. Scoase cuţitul lui cu pietre preţioase şi cu o mişcare tăie legăturile corsetului de sus pînă jos, aruncîndu-1 într-o parte. Apoi sfîşie cămăşuţa fină, atingîndu-i sînii dezgoliţi. O ridică în braţe şi o aruncă pe canapea. Apoi se lăsă peste ea, aruncîndu-şi haina pe jos şi trăgînd de pantaloni. Margot închise ochii şi începu să se roage. Să se roage să-i reuşească planul şi să-l omoare. Cu toate că nu era prea creştin modul ei de a se ruga, era sigură că Dumnuzeu nu avea să-i nege o astfel de cerere. Se ruga să moară încet şi să sufere.

2.

Era un monstru. Şi ea ştia. Atunci cînd refuză să-i spună unde era comoara lui Filip. îl privi mîndră şi sorbi cu eleganţă vinul dulce. El o întrebă din nou, tot la fel

de calm. Apoi îi întinse o hartă a mării. îi ceru să-i indice locul exact. Dar ea dădu din cap şi refuză, fără a înceta să zîmbească.

Atunci află pe pielea sa adevărata fire a piratului. O lovi peste faţă şi o aruncă pe podea. Dar nu se mulţumi cu atît, pentru că o ridică din nou, trăgînd-o de păr în sus. Ea strigă să-i dea drumul, dar el îi răspunse cu o nouă palmă, peste gură. Margot îşi apără faţa de loviturile lui. Căzu din nou pe podea şi el o lovi cu picioarele. Simţi gustul dulceag al sîngelui care îi curgea din nas şi din buza spartă. Ochiul stîng o durea. Capul i se învîrtea şi peste puţin timp leşină.

însă Peroux se opri. Pentru că el nu era prost. Dacă o omora, atunci nu cîştiga nimic. Va pierde tot aurul pe care fratele lui îl strînsese. Va pierde faima şi gloria şi planurile lui, atît de bine făcute, s-ar fi spulberat. Se opri. Făcu trei paşi în spate şi respiră adînc pentru a se calma. Margot nu se mişcă şi el, pentru cîteva clipe, se sperie. Oare o omorîse? se întrebă, aplecîndu-se pentru a vedea dacă mai respiră. Trăia. Se ridică şi ieşi. Peste cîteva clipe, o femeie slabă şi înaltă intră în cameră. Cînd o văzu, scoase un strigăt îngrozit.

Cu greu o ridică şi o aşeză pe pat. Apoi îi scoase hainele, tăindu-le cu un foarfece. îi atinse mîinile şi picioarele pentru a vedea dacă sînt rupte. Nu erau, însă

peste tot erau acoperite de vînătăi şi faţa era umflată şi roşie. Dar ea ştia că avea să se facă şi mai rău. Aveau să se învineţească şi febra îşi va face simţită prezenţa. O spălă cu apă caldă adusă de doi bărbaţi la ordinul lui Peroux. Apoi o culcă şi o înveli bine.

Peste cîteva ore tînăra femeie ieşi, mergînd încet cu cearşafurile murdare în braţe. Urcă scările ce duceau în micul turn, atentă să nu fie urmărită. Sus, deschise uşa mare de lemn şi intră în camera mică. Acolo, aşezat pe o grămadă de paie, era un bărbat.

— în sfîrşit! zise el, sărind în sus.

— Dormeai! constată ea, uitîndu-se urît la el.

— Ei şi tu! protestă el. Aveam grijă de păsări!

— Păsările sînt în cuştile lor, nu trebuie să le speli şi să le culci!

— Kitty, ce ai astăzi, femeie?

— A bătut-o rău de data asta, zise ea, oftînd din greu.

Se aşeză pe o ladă de lemn şi privi pe micul geam, spre plajă.

— O să trăiască?

— Da… dar dacă nu-i spune ce vrea…

Bărbatul clătină din cap. Era un om mic de înălţime, cu faţa ciupită de vărsat şi ochii spălăciţi. Avea un nas mare şi îi lipseau cîţiva dinţi. Dar avea o inimă mare şi asta era important.

— O să trebuiască să-i trimitem răspuns lui Santos chiar azi, Tomas! zise Kitty.

— Porumbeii mei sînt gata de drum, se lăudă el.

— Dă-mi hîrtie şi o pană de scris!

Bărbatul se repezi spre grămada de paie pe care dormea şi scoase de acolo o cutie de lemn, nu prea mare, învelită într-o bucată murdară de pînză.în ea erau cele trebuincioase de scris. Kitty luă pana şi scrise cîteva rînduri strîmbe. Vărsă puţin nisip pe scris, apoi împături petecul de hîrtie.Tomas îl strecură într-un săculeţ de piele şi îl legă la piciorul unui porumbel.

— Du-te şi adu ajutor! zise fata, mîngîind pasărea înainte ca Tomas să-i de-a drumul.

— Domnul să ne ajute! se rugă şi el, privind spre mare.

— El cum e?

— Nu va trăi multe zile!

— I-ai plătit pe paznici? întrebă fata.

— M-ar ucide dacă aş face-o. Vrei ca Peroux să afle? se înspăimîntă el.

— O să-l omoare, tună Kitty, prinzîndu-1 de gît.

— Nu o vor face, pentru că piratul nu vrea asta. Dar nu pot face nimic…

— Tomas, vei încercă să-l ajuţi. Cu mîncare şi băutură. Şi asta! zise ea, scoţînd dintr-un mic buzunar

un săculeţ. E un medicament bun. îl va ajuta. Pune-i în băutură cîte o lingură. Nu mai mult. Ai înţeles?

— Da… da… zise el, tremurînd.

— Acum trebuie să plec… să stau cu ea!

Coborî la fel de atentă cum urcase. Dar jos nu era nimeni care să o supravegheze. Merse la bucătărie şi luă mîncare caldă. Apoi se întoarse în camera lui Margot. Fata nu se mişcase din pat. încet, reuşi să-i strecoare printre buzele uscate puţină apă amestecată cu medicamentul ei. Şi începu să se roage.

Tomas coborî pe plajă. Tremura din toate încheieturile, pentru că Peroux era acolo. Căpitanul piraţilor stătea ca un zeu pe plajă, privindu-şi cu mîndrie corabia care se legăna pe valuri. în jurul lui erau cîţiva piraţi care aveau trecere la el. Şi numai pentru că erau pricepuţi pe 218

mare, nemiloşi şi fără inimă. Şi cel mai important era Mehmed. Erau împreună de ani de zile şi era singurul care cunoştea toate secretele lui Peroux şi planurile sale. Era un arab încruntat, înalt şi îi lipsea un deget de la mîna stîngă. Nu se îmbrăca ca arabii, dar purta un turban în jurul capului, pentru a-1 proteja de soare mai mult decît din credinţă.

— Mîine vom şti unde e comoara! spuse Peroux.

— Abia aştept să plec pe mare! rîse Mehmed.

— Eşti născut pe apă, ticălosule!

— Aşa e, şefule. Şi tu la fel…

— Nu, nu e aşa. îmi place marea, luptele. Dar îmi plac mai mult banii şi bogăţia pe care ea mi-o poate aduce. Eu vreau să fiu stăpînul ei, nu servitorul!

— Al mării?

— Şi nu numai. Voi fi cel mai bogat om al Europei! zise el ambiţios.

— Şi mai bogat decît regii ei?

— Regii ei sînt săraci. Eu voi avea faimă, avere şi un titlu!

— Şi cum vei face asta?

— Mă voi căsători cu o femeie nobilă, explică el şi se întoarse pe călcîie. Tomas! răcni.

— Stăpîne?

— Ce dracu' faci? întrebă el.

— îi dau de băut… bolborosi omul cu capul plecat, simţind deja fiorii morţii. Se terminase, îşi zise el.

Peroux se apropie de Robert, care era inconştient. Avea faţa arsă de soare şi hainele rupte pe el. îl studie atent cîteva clipe.

— Dă-i să bea şi adu-i şi mîncare! porunci el şi plecă grăbit.

Sări în spatele calului şi dădu pinteni animalului. Tomas căzu în genunchi, mulţumind cerului că era încă

în viaţă. Apoi, după cîteva clipe, se repezi spre prima baracă. Luă mîncare şi apă şi se întoarse spre prizonier. îi spălă faţa, apoi reuşi să-l trezească şi să-i dea să bea cîte puţină apă.

Dimineaţa aducea o nouă zi şi speranţe. Pentru Margot, pentru Robert şi pentru Kitty. Toţi sperau să scape de pe insulă. Pentru Peroux, care spera să găsească comoara fratelui său. Pentru oamenii lui, care doreau să plece pe mare din nou. însă primul care încerca să-şi pună planul în aplicare fu Peroux.

— Ieşiîauzi Kitty glasul lui dis-de-dimineaţă.

Ieşi în grabă, aproape împiedicîndu-se, din cameră. Şi piratul se aplecă asupra lui Margot care încă mai dormea.

— Trezeşte-te! strigă el şi ea deschise ochii, fiind străbătută de o durere. Ochiul stîng era vînăt şi lovit.

O ridică şi deschise fereastra, întinzîndu-i o lunetă.

— Priveşte… pe plajă!

Se lăsă în faţă şi se rezemă de capătul geamului. Şi privi prin luneta ţinută de Peroux. Pe plajă erau mulţi piraţi care nu păreau să facă nimic. Şi apoi îl zări pe Robert. Era tot legat de stîlpul de pe malul mării şi capul îi atîrna înainte. Nu părea să reacţioneze în vreun fel. Părea leşinat.

— Priveşte! o îndemnă cînd ea lăsă luneta în jos.

Un călăreţ cobora spre plajă, în viteză. Ajuns acolo, sări jos de pe cal şi se îndreptă spre Robert. Apucă un bici şi-l lovi cu furie. Capul lui Robert sări înainte şi scoase un strigăt. Sîngele îi brăzdă cămaşa distrusă. Acum nu mai era decît o bucată de material rupt şi însîngerat. Un alt pirat aruncă o găleată de apă pe el. De data asta el nu mai reacţionă decît strîngînd din dinţi şi concentrîndu-se asupra respiratului.

— Nu! strigă Margot, aruncînd luneta pe podea. încetează…

— Spune-mi ceea ce vreau să ştiu!

Ea căzu în genunchi şi el o apucă de păr, ridicîndu-i faţa spre el.

— Cît crezi că va mai rezista acolo?

— Inelul… se auzi glasul ei şoptit, apoi leşină la picioarele lui.

Peroux trase un foc de pistol pentru a întrerupe biciuitul şi apoi alergă jos. Acolo avea inelul fratelui său. îi fusese dat de căpitanul corăbiei care îl adusese pe Robert. îl recunoscuse pentru că Filip însuşi îl purta la gît. Era un inel cu un rubin mare şi frumos. Scump. Pe margine avea o împletitură de aur. Dar nu părea să aibă vreo folosinţă. Nu se deschidea şi nu avea nimic scris pe el.

— Dacă mă înşeală… izbucni el, izbind cu pumnul în

masă.

însă recunoscu că greşise bătînd-o. Dar îşi pierduse cumpătul. Acum va trebui să aştepte cîteva zile pentru a afla tot adevărul de la ea. Şi pentru asta era mai bine dacă contele rămînea în viaţă. Dacă murea nu mai avea nimic la îndemînă pentru a o convinge să facă ceea ce voia el. Şi, încăpăţînată cum era, ticăloasa, s-ar fi aruncat de la etaj pc stîncile falezei decît să vorbească. Frecîndu-şi mîinile satisfăcut, îl chemă pe Mehmed.

— M-ai chemat?

— Vreau să-l dezlegi de conte de acolo. Pune să fie spălat şi hrănit. Vreau să trăiască…

— Dar de ce?

— Pentru că, fără el, Ducesa nu va spune nimic!

— Şi dacă vor veni după ea? Santos poate să…

— Santos nu va risca nimic. Du-te şi ai grijă de el…

3.

— Şi dacă nu ajungeţi la timp? întrebă ducesa.

— Vom ajunge! zise Mărie.

Salonul elegant şi opulent al familiei Montmercy era locul unde cele două femei aşteptau. Mărie stătea pe o canapea, cu ochii pe jumătate închişi, în timp ce ducesa, impunătoarea bunică a lui Margot, îşi făcea de lucru cu o carte, pe care o tot învîrtea fără să citească două vorbe.

— Voi, cu atîţia oameni… cu corabia ei… de ce nu plecaţi pe mare după ei? izbucni bătrîna.

— Vreţi să tăceţi pentru cîteva clipe? întrebă cu un calm aparent, Mărie.

— Cum poţi să…

— Nu ştiu nimic, doamnă. Cînd vom afla ceva sigur, vom pleca după ei. Clar? strigă tînăra.

— Cum îndrăzneşti?

— Cum îndrăznesc să ce? se răsti ea, sărind în picioare. Vă arătaţi preocupată acum? Nu credeţi că. e prea tîrziu?

— Domnişoară, eşti impertinentă şi prost crescută! i-o întoarse ducesa, ridicîndu-se şi ea, la fel de încruntată şi ameninţătoare.

— Sînt mai mult decît atît, dar cel puţin nu încerc să mă ascund! tună ea.

— Ce vrei să spui?

— Doamnelor, bună seara, zise Bogdan păşind în încăpere tocmai în clipa cînd cele două femei mai aveau puţin şi s-ar fi luat la luptă. Şi ducesa, cu tot calmul ei aristrocratic şi cu aerul ei blazat şi superior, era gata să rupă cu dinţii atunci cînd era jignită. Şi mai ales atunci cînd i se arunca în faţă adevărul.

— Bună seara, domnule Andoni. Aţi aflat ceva?

— Santos e în port! anunţă el.

— Sînt veşti?

— El crede că da. M-am întors să vă spun că ducele de Clermont a ajuns astăzi cu oamenii săi. Vă roagă, doamnă ducesă, dacă binevoiţi să-l primiţi la castel!

— Este binevenit. Poţi să trimiţi un valet să-l anunţe. Dar ce vom face, în cazul în care începe să pună întrebări?

— Deja le-a pus, dar am ocolit cu succes răspunsul. însă ducele nu e prost. Va cerceta şi va afla. Propun să-i spunem adevărul! zise Bogdan.

— In nici un caz! tună ducesa. Clermont nu va afla nimic despre nepoata mea. Ce i-aţi spus pînă acum?

— Că au fost răpiţi de piraţi şi că nu pot să-i spun mai multe!

— Vom spune că au făcut-o pentru că aveau ceva de rezolvat cu mine din pricina soţului meu, datorită afacerilor sale pe mare. Atît şi nimic mai mult!

Mărie o privi pe femeie. Era sigură pe sine. Se întrebă dacă nu greşeşte, învinovăţind-o de tot. Părea să dorească să-şi protejeze nepoata. Fără să poată găsi o explicaţie care să fi dovedit că era într-adevăr o bătrînă rea şi care nu iubea pe nimeni, ieşi, ridicînd din umeri. Urcă sus, în salonul de la primul etaj. Ieşi în balcon.

în micul port al castelului, făcut de ducele de Montmercy în tinereţea sa, era ancorată Ducesa.

Oamenii ei aşteptau şi ei un cuvînt de la Santos. Cîteva lumini slabe îi semnalau prezenţa.

— De ce stai în întuneric? întrebă Bogdan din spatele ei.

Nu-1 auzise venind. Boierul se mişca precum o pisică în întuneric.

— Mă gîndeam…

— La ei?

— Da. S-ar putea să nu fie amîndoi în viaţă… începu ea.

— Vrei să spui că Robert e mort?

Ea nu răspunse.

— Nu cred asta, protestă el repede.

— Peroux nu are nevoie de amîndoi! îi aminti ea. O vrea pe Margot…

— Atunci de ce i-a răpit de amîndoi?

Ridică din umeri pentru că într-adevăr nu ştia ce să răspundă.

— De ce o vrea pe Margot?

— Bogdane…

— E important şi vreau să ştiu. Ce vrea piratul?

— Inelul! răspunse fata. Inelul lui Filip!

— Cel pe care îl avea Robert? Poate de asta l-a răpit şi pe el, îşi dădu cu părerea Bogdan. Era a lui Filip?

— I l-a dat lui Margot înainte de a muri. Se pare că e

o hartă spre comoara lui Filip!

— De unde ştii? L-ai văzut?

— De mai multe ori. Margot îl purta mereu la gît… apoi la Iaşi i l-a dat lui Robert. Ţinea foarte mult la el, ştii? Cînd ne-am întors, un bătrîn pirat, care luptase alături de Filip, a început să povestească despre comoară. Se pare că sînt zeci de cufere cu aur şi bijuterii. Atunci ne-am dat seama că inelul era cheia. Margot, însă, nu mai avea inelul!

—Era la Robert!

— Şi eu am plecat imediat la Paris. Am intrat în casa lui… la acel bal!

— Erai tu? rîse Bogdan, amintindu-şi lupta lui Robert cu banditul care cotrobăise prin camera lui. întreg Parisul crezuse că fusese atacat de Ducesă!

— Dar nu l-am găsit. Am dat greş. Dacă l-aş fi găsit, niciodată nu ne-am mai fi întîlnit!

— Nu cred. Regele ne-ar fi trimis oricum la Marsilia, după Margot.

Mărie zîmbi în întuneric şi închise ochii. Stăteau amîndoi pe banca mică, alături, privind departe. Ea oftă.

— Cred că eşti obosită şi ai nevoie de somn, îi spuse el, lăsîndu-şi mîna peste a ei.

— Nu… nu pot dormi cînd ea e în pericol!

— Ţii mult la ea?!

— Mi-a salvat viaţa de mai multe ori, spuse ea privind spre Bogdan care nu îi dăduse încă drumul la mînă.

îi plăcea senzaţia aceea de căldură. I se împrăştia prin tot corpul. îşi aduse aminte că îi plăcuse din prima clipă de Bogdan Andoni. Era atent şi cumpătat. Şi atît de frumos, cu ochii lui căprui, atît de liniştitori. însă îşi mai aduse aminte şi de ce nu încercase niciodată să-i vorbească sau să se apropie de el. Pentru că inima lui era dată unei alte femei, una aflată foarte departe. Soţia fratelui său, Ştefan. Frumoasa jupîniţă Irina.

— E mai mult decît atît… şopti el încet, apropiindu-se de ea.

Nu se mişcase ea. Poate nici el nu o făcuse, dar nici unul dintre ei nu mai ştia sigur. Ştiau numai că buzele lor se atinseră în treacăt, tandru. Nu fu un sărut, ci numai o adiere uşoară. Care pe Mărie o înfioră. O făcu să se înalţe spre el, să-şi treacă mîinile pe după capul lui şi să-l tragă mai aproape. îşi împleti mîinile în părul lui şi închise ochii. Niciodată nu se simţise aşa de deosebită. De aproape de cer, de uşoară, în braţele lui era într-o lume numai a ei.

— Mărie! se auzi vocea de tenor a lui Santos, în salon.

— Santos!

Se desprinse din braţele lui şi îl văzu pe corsar în mijlocul salonului. înarmat pînă în dinţi, dar zîmbind.

— Ce e? întrebă Bogdan, înainte ca ea să-şi revină.

— Plecăm! spuse el şi se întoarse să plece.

Tinerii îl urmară în grabă. Săriră într-o mică barcă şi aceasta îi duse la corabie. Aici, în cabina căpitanului, le expuse planul său.

— Peroux e pe insula lui, aşa cum ai spus, zise el, uitîndu-se spre Mărie, care dădu din cap nerăbdătoare.

— Şi ei?

— Acolo! spuse el, dînd pe gît un pahar cu rom.

— Atunci care este planul? întrebă Bogdan.

— Corăbiile sînt gata. Avem trei, în afară de asta. Noi vom merge în urmă. Ei vor ataca cînd va veni timpul prin faţă pentru a ne da timp să fugim. Henri?

— Din mesaj ştim că sînt răniţi şi deci vor trebui căraţi….

Mărie ridică ochii spre cer, cerînd Domnului îndurare.

— Eu îl voi duce pe Robert, spuse Bogdan. Unde se află? Sînt împreună?

— Din păcate, nu. Ea este sus, în casa lui Peroux, iar el pe plajă. Să ajungem la el va fi uşor, dar la Margot… începu Santos.

— Fata aceea a ta ne va aştepta să ne deschidă uşile, nu? întrebă Mărie şi piratul încuviinţă. Atunci vom

merge după ea întîi…
— De ce? protestă Bogdan.
— Pentru că ea este sus. Dacă îl eliberăm pe Robert şi ei află, nu vom mai ajunge la ea, nu?
— Ai dreptate!
— Vom merge noi trei, spuse ea, ştiind că Santos îi va aştepta pe corabia lui.
— Nu. Jean, Fiii şi Lucas vor merge şi ei. Nu putem şti ce e acolo, explică Santos. Eu voi comanda atacul de pe mare. Ce zici, Bogdane?
— Da. Planul e bun. Intrăm, luăm ce vrem, apoi ieşim. Dar dacă apar surprize? întrebă el.
— Atunci vom vedea ce facem! spuse Santos. Voi aştepta semnalul vostru pentru a începe focul!
Dădură din cap în semn că totul era clar. Bărbaţii îşi turnară de băut, în timp ce Mărie îngenunche într-un colţ şi începu să se roage. Stătu acolo mai mult de o oră, murmurînd rugăciuni în limba ei, implorînd cerul pentru ajutor. După ce trecu mai bine de o oră, Bogdan o ridică în picioare şi o împinse spre un pat îngust.
— Odihneşte-te! ordonă el şi ieşi pe punte.
4.
Erau îmbrăcaţi în negru. Fantome nevăzute în noapte. Bărcile au fost puse la adăpost, pentru cînd aveau să le servească.Şi începură să meargă printre copacii şi

vegetaţia abundentă din această parte a insulei. Aleseseră anume acest loc pentru a acosta. Era bogat în vegetaţie şi asta îi ascundea de cei care făceau de pază pe timpul nopţii. Dar le făcea drumul greu. Nu numai datorită întunericului cu care se înfruntau la fiecare pas, dar şi datorită crengilor de care trebuiau să se ferească. Nu era tocmai un loc des folosit. Nu erau poteci late pe care să treci şi nici semne după care te puteai lua.

Bogdan deschidea drumul, el fiind cel mai priceput dintre ei toţi, oameni ai mării. Şi ceilalţi îl urmau, unul după altul, cu capetele plecate şi urechile ciulite. Dar nu era drum lung. Pînă la baza rîpei pe care era casa. Ar fi putut să coboare puţin şi să iasă în drumul care ducea sus, dar acolo nu aveau cum să se ascundă. Nu puteau risca să fie văzuţi din casă sau de pe plajă. Nu cînd erau aşa de aproape de casa lui Peroux.

Văzură focurile pe jumătate stinse de pe plajă. Erau cîţiva oameni de pază, dar aceştia se uitau înspre mare. Ajunseră sus. Zidurile erau înalte şi făclii ardeau de o parte şi de alta a porţii ferecate. Rezemat în flinta sa, un pirat dormea dus, cu spatele la zid. Fantomele se furişară sub zid, mergînd încet, fără să facă cel mai mic zgomot. Nu aveau să intre pe poarta principală. Dincolo de poarta mare din lemn gros zidul mai mergea vreo zece metri, apoi se termina. O portiţă mică dădea

înăuntru, ca apoi zidul să continue din nou.

Bogdan împinse încet şi uşa se deschise. Aşteptă pentru a vedea dacă de partea cealaltă era cineva. Dar nu auzi nimic. Intrară unul cîte unul, ascunzîndu-se după nişte butoaie. Curtea interioară, nu prea mare, era slab luminată. Era pătrată şi în celălalt capăt se vedea intrarea în casă. Pe părţile laterale erau mai multe uşi. In imediata apropiere se vedeau grajdurile şi o trăsură nouă era în curte. Aplecaţi, ajunseră după ea. Jean, Fiii şi Mărie mergeau pe lîngă perete cu armele pregătite. Deodată, din trăsură sări afară o siluetă subţirică.

Bogdan se abţinu cu greu să nu o lovească drept în faţă. Părea o fată.

— Aştept de mai bine de trei ore! se răsti ea în şoaptă. Să mergem.

Intrară în casă. Nu se auzea nici un zgomot. Nimic. Casa părea adormită ca şi cei care trăiau în ea. Fata deschise o mică uşă şi le făcu semn lui Jean, Lucas şi Henri să intre. Cu toate că aceştia protestară încruntîndu-se, se supuseră. Era mai prudent să fie cît mai puţini. Apoi o luară pe scara principală.

— Peroux doarme de partea cealaltă. Uite cheia! spuse ea, scoţînd o cheie mare. O ţine încuiată, dar eu am furat cheia de la unul din paznici, murmură ea, deschizînd uşa.

Intrară toţi şi fata închise uşa din nou cu cheia.

— E acolo! spuse ea, arătînd un pat cu baldachin, cu draperiile trase.

Mane şi Bogdan le feriră şi se aplecară deasupra lui Margot. Nu se mişca. La lumina slabă a unei mici lumînări, văzură cît de lovită era.

— Te scoatem noi de aici! murmură Mărie, încercînd să o îmbrace cît de cît.

De fiecare dată cînd o atingea ea gemea adînc, de durere. Mărie încercă să-i vorbească, dar ea părea să nu audă. Nu făcea decît să geamă şi să şoptească numele lui Robert.

— Gata? întrebă Bogdan, care asculta fiecare mişcare de afară lîngă uşă.

— Da! spuse Mărie, săltînd-o pe Margot. Dar ea căzu înapoi pe pat fără simţuri. Panica îi cuprinse pe toţi. Ce făceau dacă ea nu se putea ţine cît de cît pe picioare? Dar Kitty nu se dădu bătută. Scoase dintr-un buzunar al rochiei nişte săruri puternice şi i le puse la nas. In cîteva clipe, Margot gemu şi deschise ochii cu greutate.

— Adu nişte apă! ordonă Mărie.

După ce bău şi îşi spălă faţa, se învioră.

— Ce căutaţi aici?

— Taci şi să mergem!

— Peroux ne va prinde, şopti ea, simţind cum i se

învîrte capul de îndată ce făcu cîţiva paşi.

— Ţine sărurile… dacă ţi-e rău, foloseşte-le. Pînă ieşim din casă, măcar…

Dădu din cap şi ieşiră. însă Bogdan se opri brusc. Venea cineva pe coridor.

— înapoi! ordonă el, făcîndu-le semn.

Cu inima bătînd nebuneşte, Mărie o trase înapoi pe Margot şi se ascunseră în dosul uşii. Bogdan nu mai avu timp pentru aşa ceva. Şi nici cea care îi ajuta. Aşa că Bogdan făcu singurul lucru care îi trecu prin minte. O lipi pe fată de perete şi o sărută, atent la cel care venea. Mîinile sale căutau armele sub pelerina neagră. Şi se ruga să nu fie Peroux. Şi rugile îi fură ascultate, pentru că un alt pirat venea spre ei, clătinîndu-se. Părea că băuse cîteva pahare în plus.

— Ce dracu faceţi voi aici? se răsti el, oprindu-se în loc.

Cei doi se retraseră şi fata trecu în faţă, surîzînd dulce.

— Nu vei spune, nu? întrebă ea, apropiindu-se de el.

— Te rog! îl imploră ea, cu mîna pe umărul bărbatului şi, în acelaşi timp, îi înfipse în burtă un cuţit care apăruse în mod miraculos de sub haine.

Bogdan abia avu timp să-l prindă înainte să cadă. II apucă de braţe şi-l trase în camera lui Margot. îl aruncă pe pat şi-l acoperi cu cearşafurile de mătase. Poate aşa

vor cîştiga ceva timp, îşi zise.

— Să mergem! spuse el.

întîrziau. Şi Santos nu avea să fie prea bucuros. Şi trebuia să ajungă înapoi pe plajă, să-l salveze pe Robert înainte de a începe atacul. Coborîră scara în grabă. Jos, fata bătu de două ori în uşa camerei unde erau închişi ceilalţi, apoi toţi ieşiră din casă, în cea mai mare linişte, cu Margot susţinută de Henri. Reuşi să se ţină cît de cît pe picioare pînă la poartă, dar acolo căzu. O luă în braţe şi fugiră printre copaci, pînă jos, pe plajă, pe acolo pe unde veniseră.

— Du-o !a barcă! comandă Bogdan trecînd înainte, înarmat şi gata de atac. Trimite mesajul…

Mărie şi Kitty, susţinînd-o pe Margot, se îndreptară spre locul unde erau bărcile. Acolo o puseră jos, pe nisip, şi Mărie scoase făcliile din barcă.

— Ce faci?

— Trebuie să transmitem un mesaj. Cum te cheamă?

— Kitty! răspunse ea, împingînd barca, cu greu, spre apă.

— Eu sînt Mărie şi ea este…

— Ştiu cine e. Eu am… îl ştiu pe Santos, explică ea, văzîndu-şi de treabă.

Mărie dădu din cap, lucrînd şi ea. Reuşi să aprindă făcliile şi se ridică în picioare. începu să facă semn cu

ele, mişcîndu-le într-o parte şi în cealaltă. Cunoscîndu-1 pe Santos, probabil pusese mai mulţi oameni să stea de veghe, fără a se încrede în ochii unuia singur.

— A apărut o lumină acolo, pe mare… spuse Kitty.

— Ne-au văzut! spuse Maiie şi lăsă făcţiile jos. Acum să…

— Deci aţi decis să o salvaţi, pînă la urmă! se auzi glasul lui Peroux din întuneric.

Amîndouă scoaseră un strigăt în acelaşi timp şi făcură un pas înapoi. Piratul părea mai înfricoşător decît de obicei. Avea doar o cămaşă albă pe el şi pantalonii. în mînă ţinea o sabie şi un cuţit.

— Va trebui să ne ucizi pentru a o lua înapoi! spuse Mărie dîndu-şi curaj, cu toate că i se înmuiaseră picioarele.

— Va fi o plăcere. Si poate aşa ea se va hotărî să vorbească despre comoară…

— Nu e a ta! strigă Mărie.

— Gura! spuse printre dinţi Peroux, făcînd un pas spre cele două femei.

— Opreşte-te! spuse Margot din spatele lui, ridicîndu-se în genunchi. Stătea aproape de făcliile pe care Mărie le lăsase jos. Avea faţa vînătă. Dar reuşi să se ridice. Mîna dreaptă o ţinea nemişcată.

— Deci nu te-am bătut prea rău, nu?

— Tot ce mi-a lăsat Filip este al meu! spuse ea tare.

— Erai tîrfa lui, eu eram fratele lui. Comoara este a mea. Spune-mi ce face inelul…

ÎI văzu sclipind la gîtul lui. 1-1 luase lui Robert, ştiind al cui era şi de unde îl avea. Dar nu ştia ce să facă cu el. Avea nevoie de ea.

— Nimic!

Rîse şi o prinse pe Mărie de gît. îi puse cuţitul la gît şi aşteptă.

— Nici dacă ea moare, ducesă?

— Nu-i spune! strigă Mărie, disperată.

Margot închise ochii. Era sfîrşitul. Şi nici nu ştia ce putea să îi spună. Avea să o omoare pe Mărie.

— îţi spun dacă le laşi să plece!

— Să plece? repetă el. Bine…

îi dădu drumul lui Mărie, împingînd-o în faţă.

— Urcă-te în barcă şi pleacă! îi spuse Margot, venind mai aproape de Peroux.

Mărie şi Kitty se urcară în barcă şi începură să vîslească. Şi deodată o bubuitură puternică răsună pe toată insula. Urmară altele. Peroux făcu ochii mari, încercînd să vadă de unde vin. Pe mare se întrezăreau acum corăbii.

— Aşadar nu a venit singură! spuse Peroux mai mult pentru el. Bătrînul lup de mare a venit să-şi apere puii…

— Da! răspunse Margot.

O apucă de umăr şi o trase după el. Mergea repede, traversînd pădurea. Nu-i păsa dacă ea reuşea să ţină pasul cu el sau nu. Sau dacă crengile copacilor o loveau peste faţă sau îi răneau picioarele desculţe. El continua să o tragă după el, privind înainte. Nu ştia cît au mers aşa. Dar îşi dădu seama că se îndreptau spre cealaltă parte a insulei. Acolo, legată de un stîlp, era o barcă pescărească. O aruncă înăuntru şi împinse barca spre apă.

— Acum vom fi numai noi doi, rîse el şi sări alături de ea.

începu să vîslească. Bubuiturile de tun se auzeau încă, dar mai încet. Pe mare se întrezăreau, sub lumina palidă a lunii şi a focurilor, corăbiile.

Margot, fără să mai gîndească, sări jos din barcă, în apa adîncă. Lovi puternic apa cu picioarele, cu toate că corpul ei nu răspundea prea bine. O durea fiecare muşchi. Capul îi vuia. Sîngele pulsa în vene. Dar apa era singurul loc în care ea avea un oarecare avantaj. Corpul ei îi dădea acest avantaj. Era mai mică şi mai agilă decît piratul, se mişca mai uşor. înotă spre largul mării. Ştia că este chiar în spatele ei, dar nu se opri pentru a se uita. Aşa avea să piardă timp preţios. Scoase capul deasupra apei şi trase aer în plămîni atît de tare,

încît o durere puternică îi străbătu spatele. Ar fi putut striga, dar cine să o ajute? Era destul de departe de ţărm şi tunurile, vîntul şi valurile ar fi acoperit glasul a zece oameni. Şi apoi nu mai avea putere pentru a o face. De aceea se lăsă înapoi în apa sărată, aşteptînd.

Apărarea cea mai bună este atacul, îşi zise şi înotă spre Peroux. Acesta o prinse în braţe cu intenţia să o scoată deasupra. Dar ea aştepta pregătită. Se răsuci şi îi scoase pumnalul de la brîu, înfingîndu-1 adînc în burta lui. îi văzu ochii deschizîndu-se mari şi surprinşi, apoi acea surprindere fu înlocuită de ură amestecată cu nebunie.

Dar ea nu stătu să-l vadă murind, ci înotă spre suprafaţă. însă o mînă puternică o prinse de gleznă şi ieşi odată cu ea deasupra.

— Niciodată! răcni el.

O prinse de gît, strîngînd cu putere şi alunecînd iar sub apă. Ea îl lovi cu pumnul, dar nu reuşi să-l facă să-i dea drumul. Avea să moară aşa, se gîndi. Pentru că puterea lui era mai mare ca a ei, chiar dacă apa mării o înviorase. înaintea morţii, el avea o putere demnă de un titan.

însă destinul avea alte planuri pentru ea. O mînă puternică o prinse de talie şi alta desfăcu mîinile piratului de pe gîtul ei. Şi o duse spre suprafaţă. Şi

atunci văzu cine era salvatorul ei. Henri.

— Ne aşteaptă! spuse el.

— Trăieşte? întrebă ea, sprijinindu-se de el.

— Da…

Bărcile erau acolo unde le lăsaseră. Şi în ele erau toţi salvatorii ei. Robert stătea jos cu capul aplecat în faţă. Cînd o văzu, închise ochii şi nu spuse nimic. Ea sări în barcă şi bărbaţii începură să vîslească.

Se apropie de el, dornică să îl strîngă în braţe şi să-i spună că îl iubeşte. Să-i aline durerea.

— Te simţi bine? îl întrebă, ştergîndu-i sîngele de pe faţă.

— Nu mă atinge! se răsti el, împingîndu-o.

— Ce s-a întîmplat, Robert? Credeam că ai înţeles că eu… începu ea şi fu cît pe aci să zică „te iubesc

— Eşti o tîrfă, Margot, şi asta ai fost mereu. Eşti de partea celui care învinge!

— Asta crezi? întrebă ea cu buzele strînse, luptîndu-se pentru a se controla şi a nu lăsa lacrimile să curgă.

— Asta am crezut mereu! îi răspunse el.

Ea se depărtă de el. Ochii îi ardeau. Căzu în barcă cu pumnii strînşi şi cu o durere enormă în piept. Părea că aerul era prea greu, prea dens şi nu reuşea să respire.

— Unde mergem? o întrebă Jean, aplecîndu-se spre ea.

— Pe Ducesa! răspunse înălţînd privirea şi văzîndu-şi corabia pe valuri.

— Da, căpitane!

De îndată ce puse piciorul pe corabia ei, simţi că trăieşte din nou. Inima îi împietri în cîteva secunde şi se simţi liberă şi puternică. înălţă capul, mîndră, cu toate că rănile şi loviturile o dureau. Acum putea înfrunta orice. Oamenii ei se opriră din încărcatul tunurilor. O priveau fericiţi. Robert se uită la ea şi fu nevoit să recunoască că aici era în elementul ei. Unul dintre piraţi îi puse pe umeri o pelerină neagră, să-i ţină de cald. Apoi urcă scara ce ducea la cîrmă. Toţi corsarii se adunaseră pe punte.

— Am cîştigat! strigă ea de sus, cu părul în vînt şi faţa lovită. Peroux este mort!

— Ura! se auzi pe toată corabia.

Focul se opri şi se lăsă liniştea. Corabia lui Santos se apropie de a ei şi corsarul o salută cu o plecăciune adîncă. Alături de el era Kitty, care îi făcu din mînă.

— Mulţumesc! răspunse ea. Ne vedem la Marsilia! mai strigă.

Mărie urcă alături de ea.

— Eşti din nou Ducesa mărilor! îi şopti ea la ureche.

— Sînt! aprobă ea, ridicînd ochii către cer. Dar am pierdut din nou!

Mărie nu înţelese la ce se referea. Pierduse inelul lui Filip sau dragostea lui Robert? Pentru că ea auzise o parte din conversaţia din barcă. Dar nu ştia ce se întîmplase între ei doi, acolo, pe insulă, dar un lucru era clar. Relaţiile dintre ei erau mai proaste ca niciodată. Insă adevărul era că niciodată nu mersese bine. Cînd erau prea fericiţi, destinul îi lovea parcă amintindu-le cît erau de slabi şi de vulnerabili. Poate era adevărat că nu trebuia să fii prea bucuros în viaţă pentru a nu supăra zeii.

— Căpitane, unde mergem? întrebă Fiii.

— La Marsilia! îi răspunse ea.

— Am ceva să-ţi dau! spuse Henri, apropiindu-se.

— Ce?

— Asta, şi îi întinse inelul lui Filip legat de un lanţ de aur, rupt.

Margot rămase încremenită. Inelul pe care ea îl credea pierdut era acolo, în mîna lui Henri. întinse mîna şi îl luă. Inima lui Filip.

— Dar cum? întrebă ea cu un glas tremurat.

— îl avea la gît Peroux. I l-am smuls cînd te-am tras afară din apă…

— Mulţumesc! zise ea, îmbrăţişîndu-1 strîns fără să-i vadă privirea uimită.

Se apropie cu el de o făclie. Şi îl studie atentă.

Strigătul ei se auzi pe toată puntea. Se întoarse şi smulse din mîna lui Jean un pumnal şi se repezi cu el în mînă la gîtul lui Robert. Sări pe el şi-l dărîmă la pămînt. Apoi, cu pumnalul la gîtul lui şuieră:

— Unde e cel adevărat?

— Nu ştiu! şopti el, indiferent.

— Minţi! strigă ea, furioasă.

— Căpitane, el are inelul? întrebă Lucas, aplecîndu-se pentru a-1 sălta pe Robert în picioare. Ea dădu din cap în semn că da. Legaţi-1! comandă Lucas.

— Staţi! se repezi Bogdan pentru a-i opri, dar Mărie îi puse o sabie la gît.

— Nici un pas! spuse ea încet.

— Vrei să mă omori? rîse el şi dădu să treacă, dar sabia îi crestă pielea gîtului, luîndu-i cîteva picături de sînge.

Ar fi vrut să se repeadă la ea, dar nu avea cum. Erau prea mulţi corsari şi el singur. Pe Robert îl legară de catarg.

— Unde e inelul? întrebă Margot, privindu-1 din cap pînă în picioare.

— Nu ştiu! repetă el.

Ea se apropie de el astfel încît numai el să audă ce spunea.

— Spune-mi şi îţi voi da drumul!

— Du-te dracului!

Margot simţi cum sîngele i se urcă la cap.

— Lăsaţi-1 aici şi păziţi-1 toată noaptea. Şi pe el! mai adăugă, arătînd spre Bogdan.

— Margot! o prinse de mînă acesta. Este rănit, l-au biciuit, gîndeşte-te la ce faci.

— Ar merita să-l omor, dar are ceea ce vreau eu. Voi aştepta să se gîndească mai bine!

Şi Margot intră în cabina ei. Dormi prost pentru că o dureau toate, inclusiv inima. Dimineaţă se trezi cu o durere de cap teribilă, care nu avea să-i treacă toată ziua. Ieşi pe punte pentru a vedea ce face Robert, dar acesta tot nu spusese nimic. Se gîndi să-l biciuiască, dar nu o lăsa inima. Chiar dacă o refuzase şi nu o credea, nu putea să facă asta. Arăta şi aşa destul de rău. Era tras la faţă, palid şi obosit. Respira greu. Urmele biciului lui Peroux îi brăzdau corpul şi acum se făcuseră roşu închis. Avea să găsească ea un alt mod pentru a-1 face să vorbească.

Ordonă să-l dezlege, să-l spele şi să-i dea să mănînce. Apoi fu închis într-o cabină de sub punte. Fu lăsat singur acolo mai multe zile. Singurul care intra acolo, din cînd în cînd, era Lucas. Acesta îi ducea mîncare şi verifica dacă rănile contelui nu se înrăutăţesc. Margot evită să-l vadă şi petrecea mai mult timp pe punte şi în

cabina ei.

Se apropiau de ţărmul francez. De pe punte Margot privea casa unde se născuse. Lăsă ancora şi corabia care pînă acum cîteva ore se chemase Ducesa şi acum era L'Ange se pregăti de debarcare. Fură lăsate bărci pe apă şi Robert se trezi aruncat în una din ele. Se clătina cînd mergea singur, aşa că Bogdan îl ajută să coboare. Margot venea în urmă, strîngînd o pelerimă mare şi neagră în jurul trupului. îi era frig şi durerea de cap persista.

însă planurile lui Margot nu aveau să meargă aşa cum credea. Pentru că, atunci cînd ajunseră la micul chei, în faţa lor apăru ducele de Clermont cu o mînă de oameni bine înarmaţi.

— Robert! strigă el, îndreptîndu-se spre fiul lui pe care îl îmbrăţişă strîns.

Acesta îi mulţumi cerului că tatăl lui ajunsese acolo la timp. Ducele îşi privi fiul îngrijorat.

— Eşti bine?

— Da…

— Şi domnişoara Montmercy? întrebă el, aruncînd o privire spre Margot.

— E bine! răspunse pentru el Bogdan, cu o privire ca de gheaţă.

— Doamne, am crezut că aţi murit! mărturisi el.

— Sîntem bine! murmură Robert.

Ducele dădu din cap şi se îndreptă spre Margot.

— Această scrisoare este de la majestatea sa, regele!

— Pentru mine?

— Mi-a dat-o înainte de a pleca. Veţi găsi toate răspunsurile acolo, dar aşteptaţi să o citiţi. Este timp acum…

— S-a întîmplat ceva?

Ducele surîse, amintindu-i de Robert.

— Aşteptaţi, o rugă el, întorcîndu-se să plece.

— Domnule duce?

— Da!

— Unde veţi sta?

— Bunica voastră mi-a oferit găzduire pînă vom putea pleca la Paris!

Ea dădu din cap şi el plecă să-l ajute pe fiul său să urce scările pînă în grădina palatului. După ce aceştia fură destul de departe, piraţii săi se apropiară.

— Ce facem?

— Aşteptăm! spuse ea şi se rezemă de Mărie. Mărie, vino…

— Dar ei?

— Stau la bunica mea, aşa că este timp destul. Ai grijă de Ducesă!

— Fii fără grijă! răspunse Fiii.

Urcă scările cît de repede putu. Străbătu grădina palatului cu Mărie ţinînd-o de braţ. Şi în holul de la intrare o întîmpină bătrîna ducesă. Fericirea i se citea pe chip cînd o prinse în braţe şi o strînse.

— Draga mea, ce frică mi-a fost pentru tine… pentru voi! spuse cu lacrimi în ochi, însă Margot îşi feri privirea.

O îmbrăţişă şi pe Mărie, exuberantă, apoi se întoarse spre duce. Acesta îl ţinea pe fiul lui pe după umeri.

— Conte, te simţi bine? întrebă ea, văzînd starea în care se prezenta.

— Bună ziua, doamnă ducesă! răspunse el, fără a fi în stare să îi facă o plecăciune.

— Roger, condu-i pe oaspeţii noştri sus! porunci ea lui Roger, majordomul care le însoţise pe cele două tinere din Moldova. Apoi trimite după doctor, mai adăugă ea încet.

— Desigur, doamnă ducesă. Boier Andoni, domnule conte!

Robert îl privi mai bine, chipul lui fiindu-i familiar. Şi deodată şi-l aminti pe majordomul pe care Avram îl dăduse fiicei sale. Deci îşi urmase stăpîna pînă în Franţa.

— Vino, ai nevoie de o baie caldă şi de odihnă! îi spuse bunica sa luînd-o de braţ.

— Da!

Stătu peste două ore în apă şi bunica ei nu o părăsi nici o clipă. Se făcu palidă ca un mort cînd văzu vînătăile de pe corpul nepoatei sale. îi ceru să-i povestească tot, dar ea evită să-i spună tot ce se întîmplase, toate detaliile aventurii sinistre. îi spuse de moartea lui Peroux, dar nu că ea îl ucisese. Asta nu era pentru urechile ei. Abia după ce ieşi din apă bunica sa îndrăzni să deschidă gura şi să-i spună ceea ce voia.

— Stai în pat şi ascultă-mă! îi spuse ea.

— Vrei să-mi spui ceva?

—Da!

— Ce se întîmplă?

— Ştii că ducele a propus căsătoria ta cu contele de Clermont.

— Da!

— Ducele a venit cu poruncă de la rege, pentru ca tu şi fiul lui să vă căsătoriţi, aici şi imediat!

— Ce? strigă Margot, sărind în sus cu un geamăt.

Uitase de planul regelui, pe care ea îl acceptase.

— Ai fost de acord, draga mea. îţi aduci aminte?

— Dar eu nu vreau. Sper că i-ai spus asta ducelui!

— Nu… Margot, majestatea sa doreşte asta. Este soluţia cea mai bună…

Margot deschise gura să spună că regele nu voia aşa,

că era numai un plan, dar se opri.

— Să mă căsătoresc?

— Dar e o partidă potrivită!

— Pentru tine! sări ea. Lasă-mă singură…

— Gîndeşte-te! o sfătui ducesa şi ieşi.

Margot era furioasă. Căzuse în capcană şi planul regelui o obliga să se căsătorească cu Robert. Şi ea, cu o zi înainte, ar fi acceptat fericită. Dar acum nu voia nici să-l vadă. După felul în care o tratase. Se repetase povestea de la laşi. Iarăşi îi demonstrase că nu avea încredere în ea. Era în stare să creadă orice, numai pe ea nu. Şi aşa avea să fie mereu.

— Scrisoarea! şopti ea şi sări din pat, luînd scrisoarea pe care i-o dăduse ducele. Rupse sigiliul şi citi:

„Sper ca scrisoarea mea să te găsească sănătoasă şi în afara primejdiei. Dacă citeşti aceste rînduri, înseamnă că ai vorbit cu ducele şi că planul nostru a dat greş. Ştiu că nu eşti de acord, dar eu te-am prevenit la Paris. Nu pot nega o căsătorie atît de benefică pentru două mari familii. Poate dacă ai fi reuşit să fugi din Paris singură, aşa cum stabiliserăm, acum ai fi fost în largul mării. Nimeni nu ar fi ştiut vreodată despre planul nostru. Dar gîndeşte-te, căsătoria îţi va da posibilitatea să călătoreşti mai mult ca pînă acum. Dacă vei avea un soţ ca D’Ambrey, vei fi mult mai liberă decît pînă acum, ca

domnişoară. El va putea conduce afacerile familiei tale şi tu vei putea sta la curte cît vei dori. O tînără contesă este totdeauna binevenită. Lăsînd la o parte aceste lucruri, mai rămîne problema zvonurilor care se aud de pe mările noastre. Se pare că Ducesa este din nou pe corabia sa, după cîte se spune, şi în cazul acesta, porturile noastre sînt în pericol. Nu aş vrea să ţi se întîmple ceva acolo, lîngă mare. încearcă să eviţi călătoriile pe mare un timp, pentru că dacă ţi s-ar întîmpla ceva, ai frînge inima unei persoane care ţine mult la tine.

Margot lăsă scrisoarea pe pat. Mesajul era clar. Era în pericol dacă nu se căsătorea. Nu mai era ieşire.

Şi mai era inelul. Numai pentru el nu pleca imediat pe mare. Nu îl avea încă. Şi în situaţia asta, el nu avea să îl dea niciodată. Era în stare să-l arunce numai să nu i-1 dea. îl cunoştea. Era încăpăţînat şi orgolios. Avea să fie greu să-l convingă, să-l facă să i-1 dea. Ar fi existat şi soluţii mai drastice, dar ea nu voia să se gîndească la asta. Nu era în stare să-l atace din nou. Ar fi putut să-l răpească pe duce sau pe mama lui. Atunci ce ar fi făcut el? se întrebă ea, învîrtindu-se pe o parte şi pe alta. Sau mai simplu ar fi să meargă la rege. Ar fi ascultat-o…

— Nu, el ar porunci să mă căsătoresc… respinse ea imediat idea. E în interesul lui…

Oftînd, admise că nu era decît o soluţie. Căsătoria. Şi aşa avea să poată să se răzbune pe el şi mai bine. Să-i facă viaţa un iad. Avea să vadă că ea era în stare de orice pentru a avea ceea ce voia.

5.

Doctorul se uită la rănile lui, dar îl asigură că avea să se vindece, însă aveau să-i rămînă cîteva semne pe piept şi spate. Ridicînd din umeri, nepăsător, aşteptă ca doctorul să plece. Acesta era uimit şi curios. Titlul ducelui de Clermont îl oprea să pună întrebări, dar asta nu-l oprea să cerceteze castelul şi oamenii săi. O asemenea aventură, o răpire, după cum spuneau gurile rele, nu putea fi lăsată necercetată. însă ducele şi fiul lui nu păreau dornici să dea explicaţii sau să scape vreo vorbă despre ceea ce se întîmplase.

Robert făcuse o baie fierbinte, îşi schimbase hainele, care aveau să fie aruncate, şi îmbrăcă un halat de casă, călduros. Apoi se întinse pe pat, ţinîndu-se de coaste. Tatăl său se aşeză pe un scaun, aproape. Părea să-şi caute cuvintele, sub privirile mirate ale lui Robert şi Bogdan.

— Trei rînduri scrise de Bogdan în grabă m-au adus încoace! zise el încet.

— Mulţumesc! zise Robert, privindu-şi prietenul din copilărie.

Acesta ridică din umeri.

— Tu ai fi făcut la fel!

— Dar mai este ceva… m-am întîlnit cu boierul Neagu!

—Da?!

— A adus vorba despre duelul vostru şi despre domniţă. Curtea întreagă a aflat de luptă!

— Şi ce? Majestatea sa a spus ceva?

— De fapt, a făcut-o. Chiar a doua zi după ce aţi fost răpiţi, cînd nu ştiam sigur ce se întîmplase. Datorită zvonurilor despre legătura ta cu domniţa…

— Ce?! sări în sus Robert, uitînd de durere.

— Nu te ambala, pentru că e adevărat. Am luat legătura imediat cu ducesa de Montmercy care era şi ea gata de drum spre sud şi mi-a confirmat totul. Tu şi nepoata sa. Aş fi vrut să cred că ai mai multă minte… dar faptul e consumat!

— Şi nu are importanţă! întări Robert.

— Nu are pe dracu'! tună ducele. Oricum, în seara în care aţi fost răpiţi, am cerut o audienţă la rege şi am cerut căsătoria voastră!

— Cum ai putut să faci asta? Fără să mă întrebi?

— Te-am lăsat de capul tău destul timp! îi aminti tatăl său, aspru. E

timpul să faci ce trebuie pentru familia noastră.

Oricum, domnişoara Montmercy a apărut acolo şi, după ce i-a vorbit regelui, acesta a decis că era cazul să vă căsătoriţi…

—Da?!

Nu ştia încă dacă să-i pară bine sau să fie ofensat pentru că ea ştiuse totul şi el nu.

— Faptul că a dispărut a cauzat ceva probleme, dar toată curtea ştia deja despre logodna voastră, aşa că nu mai e nimic de făcut!

— Nici nu mă gîndesc! răcni Robert, sărind în picioare şi începînd să se învîrtă prin cameră. Nu vreau să mă căsătoresc cu ea…

— Atunci trebuia să te gîndeşti înainte de a ajunge în patul ei! îi răspunse ducele, scos din sărite.

— Pot să te asigur că nu… începu el, dar se opri.

—Ce e?

— Nimic! murmură, oprindu-se.

Nu putea să-i spună. Ce rost mai avea să-i spună că nu fusese el primul? Nu mai conta acum. La fel era şi cu faptul că ea era un corsar. Regele ştia şi nu-i păsa. Ar fi ţinut cont de părerea tatălui său? Ea era, mai înainte de toate, o nepoată de duce şi o prinţesă din răsărit. Asta era tot ce conta. în ochii tuturor căsătoria lor era cum nu se poate mai reuşită. Unirea a două averi şi a două ducate. Ar fi fost o singură ieşire din această situaţie,

dar el ar fi trebuit să spună tot ce ştia, despre cine era ea şi ce făcea în sudul ţării. Dar oare putea să o condamne la moarte?

— Poţi spune ce vrei, dar te vei căsători cu ea!

— Şi ea ce spune?

— Va spune da, deja a făcut-o, la Paris. E în joc onoarea familiei noastre şi reputaţia unei tinere fete. Nu am înţeles pînă acum de ce îţi reproşa atîtea, dar acum înţeleg. Felul în care te-ai purtat cu ea este nedemn. însă mai cred că va fi o soţie bună pentru tine! adăugă ducele şi ieşi.

Robert se lăsă pe un scaun.

— Nu e nici o cale de ieşire!

— Nu. îmi pare rău!

— Bogdane, tu ce ai face?

— Mulţumesc cerului că nu-s în locul tău. Dar cred că nu ai ce face. O să trebuiască să te căsătoreşti…

—Da!

— Dar nu poate fi atît de greu. Adu-ţi aminte că o iubeai pe o vreme. Poate vei simţi la fel…

— Nu. Mă voi căsători, dar nu va fi niciodată la fel. Va avea un soţ, dar nimic mai mult! adăugă şi se trînti pe pat, închizînd ochii.

— Odihneşte-te!

Cînd se trezi era întuneric. Şi se gîndi că Margot era şi

ea aici, nu departe de el. Şi fără să mai stea pe gînduri, ieşi din camera sa. Era încă furios. Şi avea de ce. îl lăsase o noapte întreagă legat de un afurisit de catarg. îl înşelase, îl trădase şi minţise. De zeci de ori. Mergînd pe holul larg, îşi înşiră în gînd toate trădările şi minciunile ei.

Margot dormea într-un pat cu baldachin, între două ferestre mari care dădeau spre mare. Ea dormea cu faţa în sus. Lumina slabă a lunii scălda bună parte din cameră. Era lună plină. Şi ea era atît de frumoasă, întinsă acolo, cu ochii închişi şi părul răsfirat pe pernă, încît uită de ce venise. Să se certe cu ea, să o pedepsească pentru ce îi făcuse… în schimb îi atinse încet părul, lăsîndu-şi mîna să-şi amintească cum era pielea ei, ce miros avea părul ei şi să-şi amintească ce gust aveau buzele ei.

— Atît de frumoasă, şopti el, îmbătat de chipul ei. Din prima clipă te-am iubit, ticăloaso, şi o vei face mereu!

însă în cuvintele lui nu era ură. Se aplecă asupra ei vrînd să o sărute, dar se opri la timp. Se trase înapoi şi respiră adînc.

—Nu.. .exclamă încet şi ieşi în grabă.

Şi ea deschise ochii, uluită. Se trezise în momentul în care el deschisese uşa pentru că avusese întotdeauna

somnul uşor. Dar nu deschisese ochii, aşteptînd să vadă ce avea să facă. Se aştepta să o trezească, să strige şi să răcnească. Să îi reproşeze mii de lucruri. Şi cînd colo, el îi spusese că o iubeşte. Că o va iubi mereu. Nu-i venea să creadă.

— Mă iubeşte! exclamă ea, fără să mai înţeleagă ceva.

Se ridică din pat şi se îndreptă spre fereastră. îşi strînse mîinile în jurul corpului, gîndindu-se.

— Bărbaţii sînt nişte proşti! decise ea şi se trînti înapoi în pat, furioasă.

6.

Margot se căsători cu Robert într-o mică capelă din grădina castelului. în mod ciudat, cînd era fetiţă, îşi închipuise mereu că aici se va căsători. Că va fi o zi senină şi caldă. Şi aşa era. Şi soţul avea să fie un tînăr bărbat care să-i jure iubire veşnică. Partea a doua a acestui vis însă era destul de incertă. Robert rosti tare şi răspicat jurămintele. Dar ea nu găsi în ochii lui acea dragoste pe care altă dată i-o jurase, în nopţile lungi de la Iaşi. Lipsea strălucirea ochilor săi negri şi zîmbetul larg.

Capela era încărcată de flori. Trandafiri umpleau vazele, răspîndind un miros uşor şi plăcut. în grădină fură ridicate cîteva corturi albe sub care erau aşezate mese îmbelşugate. Şi alte flori. Muzica uşoară suna pe

terasa castelului, acordurile lor umplînd grădina în acea zi deosebită pentru familia Montmercy. Servitorii se călcau pe picioare pentru a servi pe toată lumea, aducînd mereu bucate şi băuturi. Vinul bun curgea gîrlă, urcat din pivniţă de valeţi tineri. Roger, în toată această mulţime de invitaţi şi servitori, părea un mareşal, comandînd o bătălie care trebuia neapărat cîştigată.

Intenţionaseră să fie numai o mică petrecere, dar pentru duci aceste lucruri însemnau sute de persoane. Şi erau destui cei care veniseră să o vadă pe domnişoara de Montmercy căsătorindu-se cu favoritul regelui, drăcuşorul de Clermont. Doamnele lucraseră la toalete încontinuu pentru a fi gata pentru eveniment. Domnii se ocupaseră de trăsuri şi de invitaţiile care erau foarte căutate. Toată nobilimea de pe lîngă Marsilia veni la Montmercy în ziua nunţii. Erau printre ei şi nobili străini, prinţi italieni şi conţi spanioli.

Ascunzîndu-se printre atîtea capete încoronate, elegant în hainele lui scumpe, era Santos. Mîndru ca un tată, prietenos ca un bogătaş şi atrăgător ca păcatul. Căzură de acord să-l prezinte drept un prieten al defunctului duce de Montmercy, un apropiat al familiei, un căpitan bogat care nu stătea prea mult în Franţa, ci bătea mările, făcînd comerţ. Felul în care acesta era

îmbrăcat, mersul lui mîndru şi regal, părul acoperit cu o perucă la modă, îl făcea de nerecunoscut pe celebrul căpitan al corsarilor. Discuta aprins cu domnii şi flata doamnele care îl găseau absolut divin. La braţul lui intră în capelă Kitty, îmbrăcată în haine scumpe, cumpărate de Santos, ca mulţumire pentru ceea ce făcuse. Şi frumoasa brunetă era fericită, zîmbitoare.

însă petrecerea nu putea ţine mereu, aşa că mirii se retraseră într-o cameră pusă la dispoziţia lor de ducesă. Era camera lui Margot, redecorată în grabă. Fusese pregătit patul şi aduse multe vaze cu flori. Se schimbaseră draperiile grele cu altele noi de aceeaşi culoare.

Tînăra mireasă intră în cameră însoţită de cîteva femei. Acestea erau zîmbitoare şi chicoteau prosteşte. Numai ducesa şi Mărie erau serioase. După cîteva minute, Margot fu lăsată singură. Toţi se retraseră. Două cameriste, care aşteptau afară, intrară grăbite şi o ajutară cu hainele grele. Apoi o lăsară singură, în aşteptarea soţului fericit.

Privea pe geam cînd acesta intră. în urma lui se auzeau strigăte, închise uşa şi rămase acolo.

— Credeam că nu mai vii! spuse ea fără să se întoarcă.

— De ce? Trebuie să păstrăm aparenţele…

— De cînd? întrebă ea, întorcîndu-se.

— E seara nunţii noastre! zise el, scoţîndu-şi haina.

— Şi ăsta e singurul motiv pentru care te afli aici. Asta va fi ultima dată cînd vei mai intra în camera mea. După cum vezi, există o cameră alături care e goală. Vei dormi acolo…

— Nu zău?

— Credeai că te voi accepta în patul meu?

— Bineînţeles!

— Şi te vei atinge de o femeie care a fost a lui Peroux? întrebă ea privindu-1 fix, ironic.

—Ce?

— Doar nu credeai că mă ţinea în casa lui pentru a purta discuţii!

Pînă acum nu se gîndise la asta. Se culcase cu el. îl lăsase să o atingă. Se jucase în braţele lui aşa cum făcuse cu el? îi şoptise la ureche cuvinte dulci?

— Dumnezeule! şopti el, lăsîndu-se pe pat.

Margot îl privi fix. Reuşise ceea ce voia. Să-l ţină departe de ea pentru binele tuturor. Şi mai ales, pentru binele ei. Fără să-i dea atenţie lui Robert, intră în pat.

— Stinge lumînările, dragul meu soţ! îi spuse ea.

El se ridică, mecanic. Stinse lumînările şi rămase nemişcat. Apoi Margot îl văzu cum îşi scoate papucii şi hainele şi se întinde pe pat, alături de ea. Din fericire,

patul era destul de mare, dar asta nu-1 oprea să-i simtă mirosul şi să îi audă respiraţia. Ea îl studia pe întuneric, dar el nu dădu vreun semn să fî observat. Privea în gol, în sus, meditînd despre căsătoria lor. Nu-şi închipuise niciodată cum avea să fie viaţa lui cînd se va căsători, dar se îndoia că şi-ar fi putut imagina o situaţie ca asta.

Era cel mai negru coşmar al lui. Era căsătorit cu o femeie frumoasă, dar nu putea să o atingă.

îmbrăcată cu o rochie de un roşu aprins şi un decolteu adînc de aproape dădea afară din el, pe care o adusese cu ea de pe corabie, coborî scările gata de luptă. Erau singuri în tot castelul. Bunica ei plecase la Paris dis-de-dimineaţă împreună cu ducele şi cu Bogdan, pentru a lăsa tinerii căsătoriţi singuri.

îşi ridicase părul şi îşi pusese o perucă la modă. Purta bijuterii scumpe. Rubine şi diamante. Perle la mîini. Intră în salonul pe care il arătă Roger. Şi toate astea le făcea pentru a-1 scoate din sărite pe Robert care părea mai calm ca niciodată.

— în sfîrşit ai…începu Robert, dar se opri uluit.

Ea era o femeia frumoasă. însă rochia era scandaloasă. Decoltată prea mult şi ţipător de roşu. Cu un calm deosebit ea se aşeză pe un fotoliu şi îi ceru ceva de băut.

— Nu te simţi bine? îl întrebă ea, toată numai

zîmbete.

— Unde dracu' ai găsit rochia asta?

— O am de ani! îl informă dînd peste cap paharul cu coniac, ca un beţiv ordinar fără nici o educaţie*

— Te porţi ca un copil! spuse el printre dinţi.

— Eu credeam că mă port ca o tîrfă, dar dacă tu crezi…

— încetează!

Ea începu să rîdă.

— Mi-e foame. Mergem?

— Ce vrei să mai faci?

— Aş putea să-ţi pun cîteva picături de otravă în pahar! îi spuse ea luîndu-o înainte.

Robert se opri în loc pentru cîteva clipe, cu paharul în mînă. Nu se gîndise la asta. Pînă acum. Dar oare ea era în stare să facă asta? Să-l omoare? Bineînţeles că i-ar aduce numai avantaje. Moartea lui ar lăsa-o o văduvă bogată şi liberă.

—Vii?

— Da! îi răspunse şi o însoţi în sufragerie.

Aşezată în faţa lui, la o masă de cîţiva metri şi asistaţi de doi valeţi, începură să mănînce în tăcere. Ea mîncă ca un porc şi făcu tot felul de gafe pentru a-1 scoate din sărite. Vărsă un pahar, scăpă furculiţa, apoi cuţitul. Sparse un pahar, făcîndu-1 pe Roger să caşte ochii la ea

de parcă acum o vedea pentru prima dată. Răsturnă un platou cu mîncare pe jos şi scăpă mîncarea din furculiţă pe masă. Toate fără să înceteze să zîmbească, dar Robert nu dădea semne că ar fi deranjat cu ceva. Cînd termină, făcu semn valeţilor şi majordomului să se retragă şi vorbi numai cînd uşa se închise în urma lor.

— Foarte frumos!

— Mulţumesc! spuse ea, dînd să se ridice.

— Stai o clipă!

— Ce vrei?

— Să-ţi spun ceva, mcidamme. Dacă te vei purta aşa te voi închide într-o cameră de unde nu mai ieşi!

De data asta nu mai aşteptă ca să reacţioneze. Luă farfuria cu mîncare şi o aruncă spre el. Robert se feri la timp şi nu reuşi decît să îl murdărească pe haina de brocart albastru cu cele aruncate de ea.

— Du-te dracului. Eşti un ticălos. Crezi că vei putea să mă ţii prizonieră aici? urlă ea.

—Da!

— Regele nu va accepta asta!

— Vrei să spui că îi vei scrie o scrisoare ca să-i mulţumeşti pentru cea pe cate ţi-a trimis-o la Marsilia şi să-i ceri ajutorul? o întrebă amabil.

— Ai citit scrisoarea?

— în dimineaţa nunţii. Am intrat în camera ta şi am

citit acele cîteva rînduri. Văd că încă ai obiceiul de a păstra astfel de scrisori…

— Nu aveai nici un drept! urlă ea, scoasă din minţi.

— Oare? Mi-am luat o soţie bogată şi de o origine foarte bună, dacă ignorăm cîteva lucruri. Acum însă vei face ceea ce vreau eu… spuse el ironic.

— Niciodată. Regele va afla….

— Dacă tu vei fi însărcinată, va înţelege. Nu vei putea să mergi la curte în astfel de condiţii, nu?

Ochii ei ieşiră din orbite. Numai la gîndul că o va atinge şi îi venea să-l omoare cu furculiţa de pe masă. Uitase că numai cu cîteva zile în urmă îl implorase să o facă şi el o refuzase.

— Vei fi însărcinată pentru vreo cinci-şase ani, ce zici?

— Nu. Mai degrabă mor decît să am un copil de al tău. Voi face ceva… regele va auzi de asta şi îţi va părea rău că…

— Atunci vom pleca la Iaşi. De fapt, cred că asta este o idee mai bună. Gîndeşte-te. Alături de familia ta. Tatăl tău şi fratele. Mihai este un băiat aşa drăguţ, nu?

— Nu! şopti ea, cutremurîndu-se. Nu voia să se ducă la Iaşi. Nu voia să-l vadă pe tatăl ei. Era singurul subiect care o făcea să şi simtă picioarele de lemn şi să-i ia respiraţia.

— Am putea trăi în casa tatălui tău. Cred că i-ar place cîţiva nepoţi şi, cu toate că nu te-ai căsătorit cu un boier bogat, merge şi un conte francez, nu?

Din trei paşi ea era la uşă. Mergea repede pentru că i se învîrtea capul. Dacă s-ar fi oprit ar fi căzut jos. Cum se înşelase în privinţa lui! Cît de proastă fusese! De cîte ori îl crezuse? Fugi pe scări cît o ţineau picioarele. Intră în camera ei şi se aruncă pe pat, tremurînd de nervi. Izbucni în plîns, blestemînd. Tocmai cînd se ridica pentru a-şi spăla faţa îl auzi pe Robert intrînd în camera de alături. Aşteptă să vadă ce avea să facă.

Peste vreo jumătate de oră el intră la ea.

— Sper că te simţi mai bine!

— Pleacă!

Se apropia de pat, ignorînd-o. Purta pantalonii şi o cămaşă desfăcută.

— Ştii că rochia asta este foarte seducătoare?

—Da?

— Da. Eşti o femeie frumoasă şi asta ar trebui să fie noaptea nunţii noastre, dragă, pentru că cealaltă noapte nu am avut plăcerea…

O prinse de mînă cînd sări din pat şi o aruncă înapoi. Dar ea se rostogoli pe partea cealaltă şi se îndreptă spre cealaltă uşă. El o prinse iar şi o lipi de perete, ţinînd-o prizonieră cu propriul corp.

— Atît de disponibilă, nu? şopti el, mîngîind-o. îi smulse peruca şi o aruncă. Apoi mîinile lui se strecurară pe spate, desfăcîndu-i corsetul. Trase de el pînă Margot rămase într-o cămăşuţă de mătase. Ea îşi eliberă o mînă şi îl lovi peste faţă.

— Linişteşte-te! îi ordonă ca unui cîine.

Cuvintele lui o înnebuniră. îl lovi între picioare, avînd satisfacţia de a-1 vedea căzînd grămadă la picioarele ei. însă nu se bucură mult de acest lucru pentru că el sări în picioare şi o apucă de păr înainte ca ea să ajungă la uşă. O ridică în braţe şi o aruncă pe pat. Apoi îşi aruncă cămaşa şi se lăsă peste ea. Margot nu-1 mai vedea pe Robert. îl vedea pe Peroux, rupîndu-i hainele de pe ea. Atingînd-o. Mîinile lui erau pe tot corpul ei. Şi începu să se lupte cu el, disperată. îl împingea, îl lovea.

— Nu! strigă, sărind să-l muşte.

Robert nu mai încercă să o oprească. Era o furie dezlănţuită. Nu era amanta pe care o cunoştea. Era îngrozită şi gata să se lupte cu el. Se ridică în genunchi, depărtîndu-se de ea.

— Margot!

— Du-te dracului! răcni ea muşcîndu-1 de mînă.

Robert o lovi peste faţă, aruncînd-o pe spate, printre perne. Şi imediat realiză ceea ce făcuse. Ea nu se mişcă, parcă aşteptînd o nouă reacţie din partea lui.

— Loveşte-mă din nou! îi ceru ea, pregătită.

Se ridică şi plecă. închise uşa în urma lui după ce îşi culese cămaşa de pe jos. îl speriase şi pe el felul în care reacţionase. Se aştepta să-l refuze, dar nu aşa. Nu cu atîta ură şi forţă. Nu i se mai întîmplase niciodată aşa. Femeile veneau în patul lui de bunăvoie şi astăzi nu dorise decît să-i demonstreze că şi ea era la fel. Că avea să cedeze de îndată ce o va atinge. Dar greşise. Uitase din nou că Margot nu era o femeie obişnuită, că era făcută din alt aluat decît toate celelalte femei. Insă panica ei nu era normală. Se mai luptase cu el şi în trecut, dar fusese un joc.Ce i se întîmplase? se întrebă el, întinzîndu-se pe patul din camera sa, dorindu-şi ca ea să fie în braţele lui.

7.

Margot vedea pentru prima dată castelul Clermont. Era o clădire impresionantă. Fusese construit în mijlocul unui luminiş şi apoi pădurea fusese tăiată pentru a face loc grădinilor şi aleelor vaste al parcului. O alee largă, pietruită, ducea spre castel de la porţile înalte şi boltite de piatră şi fier. De îndată ce trăsura contelui apăru în capătul drumului, servitorii deschiseră porţile. Şi ea privi brazii înalţi de pe o parte şi alta.

— E frumos! zise încet.

— Mă bucur că îţi place! îi răspunse Robert,

indiferent.

Trecuseră două săptămîni de cînd erau căsătoriţi. în tot acest timp au stat pe malul mării, la castelul Montmercy. Acolo petrecuseră paisprezece zile într-o plictiseală teribilă. Pînă cînd el decisese, spre bucurie ei, să plece la Clermont. Şi asta în urma scrisorii primite de la tatăl său, căruia Margot îi mulţumea din suflet. Acesta le aducea la cunoştinţă că era pe domeniul său şi îi aştepta în cîteva zile. Avea mai mulţi invitaţi şi urma să dea o petrecere în cinstea căsătoriei lor. Robert nu mai avu timp să se scuze sau să refuze pentru că ducele îl punea în faţa faptului împlinit.

Trăsura opri în faţa scărilor şi un valet care îi aştepta deja se grăbi să le deschidă portiera.

— Domnule conte! Contesă, salută el, aplecîndu-se adînc.

Robert sări jos şi o ajută pe soţia lui să coboare. Apoi o luă de braţ şi o conduse spre casă, grăbit. Margot păşi apăsat, intrînd în ceea ce se presupunea că era casa ei. Casa avea un hol mare, lat de peste zece metri, din loc în loc cu coloane care susţineau tavanul boltit şi pictat cu scene din antichitate. Un covor verde se întindea de la uşă pînă la scările care, după cîteva trepte, nu mai mult de zece, se despărţeau în două braţe de marmură. O fereastră mare din spatele scărilor răspîndea pe marmura

holului lumini colorate de vitralii superbe.

— Dragii mei, bine aţi venit! Vă aşteptam… strigă ducesa, venind spre ei în grabă, ieşind pe o uşă din stînga.

El depuse un sărut pe faţa mamei sale şi apoi aceasta o îmbrăţişă strîns pe Margot.

— Am pregătit apartamentele voastre şi…

— Robert! se auzi o voce seducătoare şi joasă.

Marchiza Amelie de Vaupart zîmbi dulce, înaintînd spre ei. O privi în treacăt pe Margot şi se agăţă practic de Robert care îi surîse şi el în timp ce îi săruta mîna, galant.

— Amelie, dă-mi voie să-ţi prezint pe soţia mea, contesa Margot de Clermont!

— Contesă! salută ea, studiind-o din cap pînă în picioare.

Amelie era nevoită să admită că fata era frumoasă. Şi de asta se enervă şi mai tare.

Invitaţia ducelui o mirase la început. Dar acceptase imediat. Şi mai ales cînd auzise de căsătoria lui Robert. Anne, amabilă, se deranjase imediat, venind pînă la ea şi, cu surîsul pe buze, povesti totul, toate detaliile pe care ducele de Clermont, tatăl ei i le spusese. Ticăloasa de Anne era fericită să se răzbune pe cea care fusese prietena ei în copilărie.

Plînsese trei zile cînd auzise cu cine se căsătorise. O văzuse şi ea pe domnişoara de Montmercy şi o cunoştea destul de bine pe bunica ei. Şi acum era contesa de Clermont. Tînără, frumoasă şi bogată. Admirată de o curte întreagă şi mai ales de rege. Se vorbise chiar că era o posibilă favorită. Ura ei pentru Margot crescu şi mai mult cînd auzi această bîrfă.

— Cum de sînteţi aici, doamnă?

— Invitaţia ducelui de Clermont! zise ea, zîmbind ironic.

— Nu mă îndoiesc. îmi pare bine să vă văd…

— Amelie, scuză-ne, dar trebuie să ne retragem, a fost un drum lung!

Robert îi luă braţul şi o conduse în sus pe scări, în viteză. Nici unul dintre ei nu vorbi pînă în apartamentul lor. Margot intră înaintea lui şi se întoarse furioasă, de îndată ce uşa se închise.

— Ce caută amanta ta aici?

— E prietena lui Anne! răspunse el calm, aşezîndu-se.

— Da? sări ea.

El nu negase că era amanta lui.

— Da. De mulţi ani. Şi nu e numai ea invitată!

— Dar cine mai e? Toate fostele tale amante?

— Margot, draga mea, nu văd de ce eşti aşa de supărată. Tu nu eşti soţia mea decît cu numele!

Şi, rîzînd, intră în camera lui, lăsînd-o în salon, plină de nervi. Trînti uşa cît de tare putu şi intră în camera.ei. Această cameră fusese pregătită de către ducesă special pentru ea. Picturi împodobeau tavanul camerei. Draperiile mari de la ferestre erau în culoarea ei preferată. Un albastru ca cerul de toamnă, puternic şi viu. Aştemurile de pe pat erau brodate simplu şi cu gust. O vază cu trandafiri albi era pe o măsuţă lîngă fereastră.

O bătaie slabă în uşă o făcu să se întoarcă.

— Intră!

— Draga mea, zise ducesa întrînd, am pregătit totul potrivit instrucţiunilor bunicii tale. Sper că este pe gustul tău…

— Da, doamnă!

— Ele sînt cameristele tale, Eloise şi Jeanne!

— Doamnă contesă!

— înţeleg că va fi o petrecere!

— Da… chiar în seara asta şi va ţine tot sfîrşitul de săptămînă. Oaspeţii nu vor întîrzia să apară. Sper să-ţi placă!

— Nu mă îndoiesc!

— Deja ai primit multe cadouri. Nunta voastră a fost destul de grăbită şi toţi sînt curioşi să vă vadă. Vei vedea! spuse ducesa, pregătindu-se să iasă. Odihneşte-te!

— Mulţumesc pentru cameră!

— Fii fără grijă, draga mea! rîse ducesa şi ieşi.

Uşa se închise şi ea rămase cu cele două servitoare care aşteptau în tăcere ordinele ei.

— Aş vrea să fac o baie! spuse. Şi cuferele mele să fie aduse sus!

— Valeţii aşteaptă ordinele voastre şi sînt deja pe hol!

— Să aducă cuferele şi apa pentru baie!

Patru ore mai tîrziu cobora. Dormise aproape două ore după ce făcuse o baie fierbinte. Apoi, cu ajutorul cameristelor, îşi aranjă părul şi alese bijuteriile potrivite. La rochia pastelată de zi, din brocart, alese perle. Avea să lase pentru seară bijuteriile mai impresionante. Coborî încet, privind în jur. Se simţea singură în această casă. Nu avea nici o prietenă aici, nici o confidentă. Ar fi vrut să o aibă pe Mărie, dar fata era departe. Mama lui Robert se purta foarte frumos cu ea, dar era cu mult mai în vîrstă decît ea şi nu putea să-i spună toate păsurile ei. Pe sora lui, Anne, nu o cunoştea şi nici nu-i inspira cine ştie ce încredere. Mai rămînea Claire. în privinţa fetei nu se hotărîse încă. Era timidă, sfioasă şi fără experienţă. Şi se vedea clar că era îndrăgostită de Robert.

— Contesă, ce plăcere să vă cunosc în sfîrşit!

Un bărbat din cale-afară de elegant înaintă spre ea

repede, întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

— Maurice de Veroux! se prezentă el, înclinîndu-se.

— Soţul lui Anne? întrebă ea.

— Da. Abia aşteptam să vă cunosc… v-am văzut, desigur, la curte, dar…

— E prea multă lume acolo, nu? rîse ea şi el îi luă mîna.

— Sînteţi o adevărată încîntare pentru ochii mei. Pot să vă însoţesc?

— Cum aş putea spune nu? Unde sînt ceilalţi?

— Pe ici, pe colo! răspunse el zîmbitor. Contele e un om fericit…

— Credeţi? întrebă ea.

— Eu aş fi!

— Oare să nu fiţi fericit?

— Oh, ba da! Anne este o fiinţă încîntătoare, întocmai ca alteţa voastră…

—Conte, nu…

— Maurice. Pentru bucuria mea. Şi acesta este titlul vostru, scumpa mea cumnată. Sînteţi o prinţesă!

— Nu în Franţa! sublinie ea, în timp ce el o conducea afară.

— Oriunde aţi fi! zise tare el, făcînd un semn larg cu mîna, agitîndu-şi manşetele.

Terasa castelului era plină de lume. Printre ei îl văzu

pe Bogdan alături de Claire. Şi pe Robert. Cu Amelie, bineînţeles. Erau acolo şi Sebastien de Tremaine şi Joseph de Mailfoit. Şi alte cîteva doamne şi domni pe care ea îi cunoştea din vedere. Maurice surîse încîntat şi se opri.

— Doamnelor şi domnilor, alteţa sa prinţesa Margot Avram de Montmercy, contesă de Clermont! zise el şi îi făcu o nouă plecăciune, în cinstea căreia se dă acest bal…

Toţi se întoarseră spre ea. Şi peste cîteva secunde toţi se plecau într-o reverenţă. Numai Robert şi părinţii săi rămaseră drepţi. Ducele şi soţia sa înaintară spre ea, în timp ce Robert se încruntă uşor. Amelie nu avu ce face şi o salută cu o jumătate de reverenţă. Dar îi aruncă o privire urîtă.

— Draga mea, bine ai venit! zise ducele, sărutîndu-i mîna în timp ce ea se lăsa într-o plecăciune uşoară.

— Domnule duce, mă bucur să vă revăd…

— Mai frumoasă decît la Paris! spuse şi Sebastien de Tremaine, făcîndu-i încă o plecăciune.

— E un compliment sau o insultă? întrebă ea, surîzînd cînd el se înroşi uşor, privind-o speriat. Apoi amîndoi izbucniră în rîs, alături de ceilalţi.

— Domniţă! rosti Bogdan.

— Bogdane!

Schimbul de priviri dintre aceştia nu trecu neobservat. Tînărul o privi atent, parcă avertizînd-o. Ea se încruntă şi îi întoarse spatele pentru a răspunde întrebărilor lui Tremaine. Robert reuşea să-şi ignore soţia în continuare. Pînă cînd ea se îndreptă spre el cu un pas hotărît, ignorînd-o pe Amelie de parcă femeia ar fi fost una din statuile de piatră care împodobeau grădina ducelui.

— Însoţeşte-mă, domnule…

— Ce vrei?

— Să-ţi vorbesc! zise ea, aşteptînd.

O conduse pe o alee, departe de toţi.

— Ce vrei, Margot?

— Vreau să ştiu ce ai de gînd!

— Ce tot spui?

— Ignorîndu-mă astfel, la nici două săptămîni de la nuntă, nu poate decît să ridice întrebări. Aşa că eu te întreb, dragul meu soţ, cum vrei să faci? Eu pot face pe soţia fidelă şi fericită, sau am putea să continuăm aşa şi toată lumea va şti cum stau lucrurile. De altfel, nu cred că e prea greu, dat fiind că tu aproape o luasei în braţe pe Amelie!

— Nu te deranjează să joci teatru?

— îmi este indiferent. De fiecare dată cînd o vei atinge, eu voi face la fel cu primul bărbat care îmi iese în cale. Şi nu îmi pasă de onoarea ta sau de un posibil

duel dacă te trezeşti provocînd pe cineva!

— Nu te-ar deranja daca aş omorî pe cineva din cauza ta?

—Nu!

— Dar cum am putut uita cît de rece eşti tu?! zise el sarcastic.

— Numai în afara patului, totuşi, completă ea pentru a-l face să-şi iasă din minţi. Şi reuşi, pentru că el se încruntă furios. Şi ea se bucură văzîndu-l supărat. Şi totuşi, era aşa de frumos în acele clipe, îşi zise ea.

— Şi mai există şi posibilitatea ca tu să mori într-un duel, nu?

— Şi să te las o văduvă bogată şi liberă? rîse el, apucîndu-o de mînă.

Pentru oricine i-ar fi văzut, nu era decît o atingere nevinovată, dar ea scoase un geamăt de durere.

— Dă-mi drumul!

— Vei fi soţia fericită, draga mea. Vei zîmbi şi vei sta alături de mine. Iar eu voi încerca să mă comport ca un soţ fericit. Asta voiai? o întrebă şi îi sărută mîna. Zîmbeşte, ne privesc!

— Cine ştie adevărul în afară de Bogdan?

— Nimeni!

Mîna ei îi mîngîie faţa şi zîmbi.

— Deja sînt mult mai fericită! zise ironic şi plecă

grăbită.

Dar se opri cînd majordomul, Pierrot, îi ieşi în cale. îi ceru să vină degrabă în holul de la intrare. Margot, curioasă, îl urmă. Era ceva acolo, o cutie mare, aşezată chiar jos.

—Ce e?

— A sosit pentru doamna contesă!

— Un cadou? se miră ea, aplecîndu-se. Deschide-1!

Pierrot trase de funiile de mătase care îl legau. Apoi feri catifeaua neagră în care era învelit. Era un sicriu negru. îl deschise. înăuntru era o păpuşă de pînză, mare cît un om. Avea o perucă cu păr blond, o rochie şi, în loc de faţă, o pictură. Un desen care îi semăna destul de bine. De mînă avea legat un bilet. Margot făcu un pas înapoi, oprindu-şi un strigăt. Peste cîteva clipe năvăliră toţi în holul de la intrare.

— Doamne! strigă Anne.

— Cine a putut face asta? întrebă Beatrice de Clermont.

— Cineva care mă urăşte! zise ea şi le întinse biletul.

— „*Felicitări, contesă, pentru căsătoria voatră. Sper să-ţi folosească cît mai curînd cadoul meu.*” citi Robert tare. Cine a trimis asta? îl întrebă el pe Pierrot.

— Nu ştiu, domnule conte. A adus-o un băiat cu o căruţă. I l-a dat un om în sat. L-a plătit şi a plecat! v

— O glumă proastă! decise el, indiferent.

— Da, să mergem. Pierrot, scoate asta de aici! ordonă ducele.

Plecară toţi, unul cîte unul. Numai ea nu se mişcă. Sicriul deschis în faţa ei era un mister. Cine îl trimisese? se întrebă .

— Nu vii? o întrebă Robert.

— Ba da!

El nu întrebă nimic şi ea făcu la fel.

Oaspeţii nu întîrziară să apară. Pînă seara tot castelul era plin. Şi ore întregi trebui să stea în picioare şi să surîdă, umblînd printre ei. Le răspundea la întrebări, încerca să-i ignore pe bărbaţii care o studiau cu zîmbete pline de amabilitate şi uneori lipsite de bună cuviinţă şi pe femeile invidioase. Pentru că Robert stătu toată seara alături de ea. Părea cel mai amabil soţ din lume. îi aducea de băut şi se juca cu mîna ei cînd vorbea cu ceilalţi.

— Bună seara, doamnă contesă! o salută Claire, apărînd în faţa ei deodată.

— Claire, nu te-am văzut mai devreme!

— Abia acum am coborît! îi răspunse fata. Felicitări pentru căsătorie…

— Nu e nevoie să te prefaci că îţi face plăcere. Ştiu că tu trebuia să te căsătoreşti cu el! îi zise Margot.

Fata se făcu stacojie şi îşi feri privirea. însă Margot văzu o urmă de furie în ea.

— Ducele a crezut că aşa e mai bine! şopti ea.

— Asta nu o crezi cu adevărat, nu?

— Ba da!

— Claire, nu are rost să mă minţi!

— Contesă, eu nu…

— Ce se întîmplă aici? întrebă Bogdan.

De unde era văzuse că Margot stătea de vorbă cu Claire. Şi, cum cunoştea foarte bine felul lui Margot de a fi, se îndreptă spre ele.

— Nimic! bolborosi tînăra fată şi aproape fugi de acolo.

— Margot, ai grijă!

— De ce? întrebă ea, sorbind puţin vin din cupa de argint.

— Ea e tînără şi inocentă. Nu vrei să facă vreo prostie! o avertiză el.

— De ce nu aş vrea? Ce mă interesează pe mine Claire? Ea e interesată de Robert şi nu am făcut decît să…

— Felul în care tu faci lucrurile răneşte pe multă lume. Nu voi sta să privesc cum te joci cu ea!

Margot începu să rîdă încet, cu capul lăsat într-o parte.

— Te îndrăgosteşti de ea? îl tachină ea şi rămase aşteptînd ca el să spună ceva. Mein Gott, e adevărat!

— Nu e!

— Te-ai îndrăgostit de fetiţa asta dulce? De ce? Pentru că seamănă cu Irina? Iţi aduce aminte de ea?

Mîinile lui se încleştară pe braţele ei. 0 trase într-o parte, feriţi de ochii lumii, şi o izbi de perete.

— Nu vreau să mai spui asta vreodată!

— Sau ce? rîse ea. Are aceiaşi ochi, negri şi adînci. Cînd o priveşti, simţi că Irina e mai aproape? Te înşeli pe tine însuţi, cu o imagine ştearsă a originalului pe care nu-1 vei avea niciodată?

— Termină! ameninţă el.

— Bogdane….

— Pe dracu'! înjură Bogdan, respirînd adînc pentru a se calma. Margot, eu am fost mereu de partea ta. Mi-am riscat viaţa pentru a te ajuta, pentru a te salva. însă tu nu meriţi aşa ceva. Eşti rea, răutăcioasă şi insuportabilă. Eşti falsă şi nu ai milă. Şi toate astea te fac periculoasă. Nu-ţi pasă pe cine calci în picioare pentru a ajunge la ceea ce vrei!

— Ai terminat? întrebă ea, simţind că se înfurie.

— Nu, nu am terminat. Mi-e milă de tine!

— Nu am nevoie de mila ta! zise ea printre dinţi.

— Ce faceţi aici? Ce se întîmplă? întrebă Robert,

găsindu-şi în sfîrşit soţia, după ce o căutase prin toate sălile de bal.

— Vreau să dansez! decise ea repede şi se întoarse să plece.

— Ce se întîmplă aici?

— Bogdan voia să mă sărute! îi spuse ea şi pluti spre mijlocul camerei unde se dansa.

începu să danseze alături de Maurice. Robert se întoarse spre Bogdan.

— E soţia mea!

— Ştiu!

— Nu vreau să existe vreun motiv de bîrfă la două săptămîni de la nuntă!

— Doar nu crezi…

— Ce spune ea? Bogdane, eşti ca şi fratele meu. Nu-ţi fă griji!

Petrecerea era în toi. Margot îl căută din priviri pe Robert. Nu se vedea pe nicăieri. Acum era momentul să acţioneze. Se strecură printre invitaţi şi urcă sus. Repede, înainte să fie oprită de cineva. Ajunse în apartamentele lor şi încercă uşa care ducea spre camera lui Robert. Se aşteptase să fie închisă, aşa că respiră uşurată cînd aceasta se deschise. Luă o lumînare şi intră în camera lui. Aprinse alte cîteva lumînări şi se îndreptă direct spre micul birou de lîngă geam. Dacă inelul putea

fi ascuns undeva, numai acolo putea fi. Deschise rînd pe rînd sertarele şi căută peste tot.

— Unde dracu' îl ţii? se întrebă ea, căzînd extenuată pe scaunul de la birou.

Se lăsă pe spate.

— Gîndeşte-te bine! îşi spuse ea. Unde l-ai ascunde dacă ai fi în locul lui?

Deschise din nou sertarele biroului. Strecură mîna pe dedesubt pentru a găsi vreo cheie sau ceva. Dar acolo nu era nimic. împinse scaunul înapoi şi se aplecă, intrînd sub birou. Se lovi cu capul de partea de sus a acestuia şi înjură.

— Fir-ar al dracului!

Nimic. Unde era inelul ei? Se trase înapoi pentru a ieşi de acolo, dar auzi uşa deschizîndu-se. Ce avea să facă? se întrebă. Fără să ezite, se trase înapoi şi se lăsă pe spate cu capul rezemat de scaun. Apoi închise ochii. Leşinase! îşi spuse ea amuzată.

— Margot! auzi ea vocea lui Robert şi simţi mîinile lui. O ridicase în braţe, dar ea nu deschise ochii. Nu încă. O aşeză încet pe pat şi mîinile lui îi desfăcură corsetul. Ea aşteptă pînă el îl slăbi destul pentru a se mişca şi gemu încetişor.

— Hm…

— Margot? Ce s-a întîmplat?

— Nu ştiu! şopti ea cu o voce speriată, cu toate că îi venea să rîdă.

— Ai leşinat! o informă el sec. De ce?

— De unde vrei să ştiu eu?

El se ridică şi îşi turnă ceva de băut.

— Eşti însărcinată, nu-i aşa?

— Ce?! întrebă ea, înecîndu-se pur şi simplu.

— Eu te cunosc de ceva timp şi tu nu ai leşina aşa din senin. Aşa că nu mai rămîne decît un lucru…

— Un copil? întrebă ea, surîzînd inocent.

— Al lui Peroux! strigă el.

— Şi ce ai face în această situaţie? Eu, în locul tău, m-aş gîndi bine. Ai vrea să creşti copilul unui pirat?

Savura momentul de a-1 vedea fără cuvinte.

— Viitorul duce de Clermont! cită ea cu plăcere. Peroux ar fi atît de încîntat de pe lumea cealaltă, nu crezi?

— Eşti însărcinată? o întrebă din nou pe acelaşi ton.

— Ai vrea să ştii, nu?

— Dracu' să te ia, Margot, răspunde!

Nu răspunse. Zîmbi şi se ridică. Corsetul i se lăsă seducător în jos, dezgolindu-i sînii. Robert nu reuşi să privească în altă parte, dar nu se mişcă din loc.

— Poţi să mă ajuţi sau va trebui să cobor aşa? susură ea cu un zîmbet, gîndindu-se că acum i-o plătea pentru

ceea ce se întîmplase în prima seară a căsătoriei lor.

El se apropie de ea. Altădată era atît de simplu să-şi strecoare mîinile pe sub rochia ei şi să o strîngă în braţe! Şi acum, culmea ironiei, fiind căsătoriţi, nu putea să o atingă. îi legă grăbit corsetul, strîngînd tare şi făcînd-o să geamă.

— Nu poţi fi mai atent?

— Nu! se răsti el şi făcu un pas în spate. Nu mi-ai răspuns la întrebare!

— De ce aş face-o?

— Vrei să chem doctorul?

Margot era deja lîngă uşă.

— Pentru ca să nu-1 deranjezi degeaba, nu….nu sînt însărcinată!

— Şi ce cauţi în camera mea, doamnă?

— Ai dispărut de jos şi am vrut să văd dacă nu eşti aici. Cu Amelie, de exemplu! adăugă şi dispăru înainte ca el să-i răspundă.

Cînd se culcase era trecut de patru dimineaţa, aşa că dormi pînă la amiază. Soţul ei trimise camerista să o trezească. Somnoroasă încă, se îmbrăcă. Apoi coborî pentru a-şi lua în primire rolul de gazdă. însă văzu că soacra sa era deja acolo, ocupîndu-se de oaspeţi. Se aşeză la o masă plină de bunătăţi.

— Ai dormit bine, Margot? o întrebă Anne.

— Cu un soţ ca Robert, nu se putea altfel! răspunse însă în locul ei Amelie, surîzînd ironic. Şi el unde e?

— Habar n-am! răspunse sec. Dar marchizul?

— Admiră caii ducelui, cu ceilalţi bărbaţi. Şi cum au fost săptămînile la mare? Vremea e bună acolo?

— Nu pot să-ţi spun cum a fost vremea pentru că nu am ieşit din cameră! răspunse ea şi ducesa începu să rîdă.

în acel moment contele de Clermont intră în salon. Nu era singur. Tremaine şi Joseph îl însoţeau.

— Doamnelor! salută el şi se apropie de soţia lui. Bună ziua!

Se aplecă pentru a-i da un sărut pe obraz, dar ea întoarse capul şi buzele lor se atinseră. Nu se retrase. Mîna ei îl trase mai aproape şi sărutul deveni tot mai intens.

— Stai cu noi! zise, arătîndu-i scaunul liber de lîngă ea.

Niciodată nu mai surîsese atît ca în timpul acelei groaznice cine. Şi numai prosteşte. De fiecare dată cînd Robert îi vorbea, sau ori de cîte ori soacra sa îi spunea ceva. După o oră de chin se ridică şi plecă fără să se mai uite în urmă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă soţul ei, urmînd-o.

— Dacă mai zîmbesc o dată sînt în stare să explodez!

oftă ea, prăbuşindu-se pe primul fotoliu pe care îl găsi.

— Să înţeleg că aceste petreceri nu îţi plac…

— Puteai să-mi ceri părerea, măcar. Dar nu, tu nu puteai face asta. Vrei să mă pedepseşti pentru toate ofensele imaginare pe care ţi le-am adus?

— Nu e nici o ofensă imaginară. Dacă nu erai de acord cu această căsătorie…

— Taci! Nu începe din nou. Nu are rost! rosti ea grăbită, închizînd ochii şi respirînd adînc.

— Şi totuşi, pentru o femeie atît de puternică ca tine… mă mir că nu reuşeşti să ţii pasul. Nu eşti o fetiţă nevinovată!

— Lasă-mă singură, dragul meu soţ, înainte să-ţi scot ochii!

Cu un hohot de rîs el plecă să se alăture celorlalţi oaspeţi. însă de după o draperie grea o femeie zîmbi mulţumită. Perfect! îşi zise ea, frecîndu-şi mîinile. Amelie de Vaupart îl urmase pe Robert şi se ascunsese pentru a auzi ce vorbeau cei doi soţi. Se aşteptase la sărutări şi mîngîieri potrivite la o căsătorie între doi tineri atrăgători. Se înşelase, spre fericirea ei. Acum nu-i mai rămînea decît să acţioneze. Să-şi recapete amantul. Avea să fie o plăcere nemaivăzută să o distrugă pe noua contesă. Ce o să se mai amuze cînd întreaga curte va afla cum îl pierduse pe soţul ei la numai cîteva zile de la

nuntă.

— Amelie, de ce zîmbeşti aşa de satisfăcută? întrebă Anne.

— Anne, nu te-am auzit! exclamă ea.

— Văd. îl spionai pe fratele meu şi pe soţia lui! zise Anne sec.

— Te înşeli!

— Oare?

— Nu făceam decît să mă duc în camerele mele cînd i-am văzut. Am aşteptat să termine discuţia pentru a…

— Niciodată nu m-ai putut minţi, cu toate că mereu ai crezut aşa. Minţi şi acum, cum făceai cînd eram două fete. Măcar ţii la el, cît de cît?

— La cine? întrebă Amelie.

— La Robert. Şi încetează cu jocul ăsta de victimă…

Chipul tinerei femei se transformă imediat. Privirea îi deveni dură şi serioasă.

— L-am iubit mereu!

— Mereu? rîse Anne.

— Tu ce ştii? Niciodată nu ai fost de acord cu relaţia noastră. Erai geloasă că eu aveam un bărbat şi tu nu?

— Ce prostii spui?

— Adevărul, draga mea. întotdeauna am fost înaintea ta!

— Dacă te referi la faptul că tu te-ai culcat cu un

bărbat înaintea mea, atunci ai dreptate. Ai făcut-o. Numai că era fratele meu şi pentru asta nu te voi ierta niciodată!

— Nu caut iertarea ta! zise Amelie repede. Robert poate e căsătorit, dar e al meu. Aş face orice pentru el!

— Orice? rîse Anne. Nu mai ai ce face. Eşti o femeie căsătorită şi cu doi copii. Armînd, cu toate că e bătrîn, se ţine bine şi nu te va lăsa liberă pentru a alerga după Robert. Şi niciodată nu vei fi mai mult decît amanta lui, Amelie!

—Te înşeli!

— Nu, nu mă înşel. Familia noastră este mult prea sus pusă pentru ca el să se poată căsători cu o văduvă cu o reputaţie îndoielnică ca tine. Adu-ţi aminte ce ţi-a spus mama cînd ai încercat prima dată să devii soţia lui!

Amelie strînse din dinţi cu furie. îşi amintea, nici vorbă că nu. Fusese ziua cea mai urîtă din viaţa sa cînd ducesa Beatrice de Clermont o chemase în salonul oficial şi îi spusese să-şi facă bagajele şi să părăsească castelul. Plînsese, implorase. Dar nu reuşise să o impresioneze pe ducesă şi o oră mai tîrziu pleca spre casa părintească. Atunci greşise. Dar o făcuse pentru că era îndrăgostită. Tînărul conte era prea tînăr, cu toate că era un drac şi jumătate. Nu se putea căsători cu ea împotriva familiei şi aceasta nu era de acord ca el să se

unească cu o femeie mai mare decît el şi care deja trecuse prin patul lui. Şi mai rămînea şi originea ei destul de modestă.

— Acum situaţie e diferită, zise Amelie. Fratele tau poate alege ceea ce vrea…

— A ales deja!

— Pe Margot de Montmercy? rîse ea. Regele a făcut alegerea şi tatăl tău. Crezi că sînt o pereche fericită? Dragostea a murit în Franţa, Anne!

— Eu îmi iubesc soţul!

— Cu cîteva excepţii, poate, fu de acord tînăra. Tu şi eu. Dar nu alţii. Crezi că Margot îl iubeşte pe fratele tău?

—Da!

— Ea, de îndată ce va pune piciorul la curte, va deveni favorita lui Ludovic. Toată lumea ştie asta!

— Nu se va întîmpla!

— Ba da. Toţi ştiu de dragostea ascunsă a regelui pentru ea şi ochii ei verzi. Despre scrisorile pe care i le trimite. Aşteaptă şi ai să vezi! zise ea, depărtîndu-se rîzînd. Şi el va fi al meu! mai preciză ea lîngă scări. Cum trebuia să fie…

Ducele decorase grădina de astă dată. Petrecerea continua cu noi surprize. Făclii ardeau în mare parte a grădinii. Muzica suna în toată casa şi afară. Mese

încărcate şi băutură spumoasă curgea în valuri. Prăjituri impresionante îmbogăţeau mesele. Servitorii în livrea frumoasă şi bogată se plimbau încet printre oaspeţi, servindu-i cu cele necesare. Se mai dansa în casă, bineînţeles, dar lumea se împrăştiase prin grădină. Aventuri amuzante şi pasionale erau ascunse de coroanele bogate ale copacilor sau de micile foişoare răspîndite ici şi colo. Din cînd în cînd cîte o pereche pleca să se plimbe pe lîngă rîu, în timp ce prietenii lor făceau glume deşănţate şi pariuri mari.

Dar astfel de glume şi distracţii nu se petreceau sub privirea ducelui sau a ducesei, soţia lui. Erau făcute de tinerii şi de neobosiţii nobili de la curte, care se plictiseau de moarte în oraş, la ţară şi la curte. De aceea nu mai ştiau ce să facă pentru a se rupe din această stare care distrugea spiritul şi sufletul.

Printre ei trecu Margot la braţul lui Robert. Se îmbrăcase magnific pentru această seară. Brocart verde închis, ca ochii ei. Smaralde la gît şi cercei asemănători bătuţi în diamante. îşi pusese o perucă potrivită şi îşi colorase buzele cu roşu aprins. Cînd ieşi pe uşa camerei sale văzu cum ochii lui Robert se deschid şi mai mult, plimbîndu-se pe corpul ei, dar îl ignoră. în schimb, ca din greşeală, se aplecă pentru a-i oferi o privelişte menită să-l pedepsească pentru felul în care se purtase

cu ea. Decolteul rochiei era destul de adînc pentru a-i da idei.

După cîteva secunde de tăcere cl îi dă.du braţul. Nu comentă nimic. Nu o complimentă pentru rochie şi nici nu-i spuse că întrecuse măsura. Preferase să tacă şi să o conducă jos. Acolo primi zeci de priviri pline de admiraţie. Sebastien se aplecă adînc în faţa ei, de parcă ar fi fost cel puţin regina Franţei. Maurice îi luă mîna asupra căreia se înclină. în cîteva clipe, îl abandonă pe fericitul soţ pentru a pleca cu prietenii lui.

Acesta rămase golind un pahar cu vin.

— Ai rămas singur, iubitule?

— Amelie!

Femeia era seducătoare astă seară, dar nu o ajungea pe Margot. Era gata să sară pe el, şi îşi plimba mîna peste a lui, aparent plictisită.

— Ce faci aici, singur?

— Beau! se răsti el, răutăcios.

— Pot sta cu tine?

— De ce nu?

— Soţia ta este foarte frumoasă. Vă potriviţi…

— Nu zău? mormăi el sumbru.

— Da… oh… gemu ea teatral, apucîndu-se de cap şi sprijinindu-se de umărul lui.

— Te simţi bine?

— Nu… am nevoie de aer. Vrei să mă însoţeşti în grădină?

Robert, adîncit în gîndurile sale, o însoţi pe Amelie prin grădină, într-un loc retras, fără a vedea cum invitaţii făceau pariuri pe terasa castelului.

Margot se sătură de dansat şi se aşeză alături de ducesă pe o canapea, sub bolta arcuită a unei ferestre.

— îţi place dansul!

— Da, doamnă. în ultimul timp nu am prea dansat…

— Acum totul s-a schimbat! surîse ducesa. îl iubeşti pe Robert, nu-i aşa?

— Nu cred că… ce simt eu pentru el…

— îl iubeşti! decise ea, luîndu-i mîna.

Ea oftă, lăsînd capul în jos.

— Ştiu că nu intră în camera ta. De ce?

— Cum ştiţi asta? sări ea.

— Bîrfa servitorilor. Care de cele mai multe ori e adevărată. E din cauza lui Jean Philipe şi a felului în care s-au întîmplat lucrurile?

— Ducele, eu, Robert, regele. Toţi sîntem de vină!

— Dar puteţi încă încerca. Eu ştiu ce spun. Eu l-am văzut pe Robert umblînd ca un nebun. Fără să-şi găsească pacea. Bineînţeles că nu mi a spus nimic despre ceea ce s-a întîmplat la Iaşi, dar am citit printre rînduri. Te iubeşte!

— Oare?

— Nu ştie cum să ţi-o spună! o asigură ducesa, zîmbind la fel ca Robert.

Margot o privi încîntată. Se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc pentru… şi se opri.

De unde stătea îl văzu pe Robert. Agăţată de braţul lui era Amelie. j Mergeau încet, ea privindu-1 fix, venind dinspre rîu pe aleea largă. în : spatele lor era podul arcuit de piatră care ducea în pădure. Pe partea . cealaltă, spre aval, era un foişor vopsit alb ce scînteia în noapte. Nu era nevoie de explicaţii.

— Cred că, totuşi, vă înşelaţi! zise ea, arătîndu-i cu capul scena.

— Doamne!

— Dar vă mulţumesc oricum pentru că aţi încercat…

— Draga mea!

— Nu încercaţi să mă convingeţi că e o greşeală, că există o explicaţie. Nu sînt naivă şi nici proastă!

— Dar, Margot..

însă ea plecă furioasă. Iar ducesa îşi aruncă evantaiul pe canapea. Nu-i plăcea această situaţie. Şi era numai vina lui Jean Philipe. El o invitase pe ticăloasa de Amelie. El nu crezuse niciodată ce i se spunea despre ea. în cîteva clipe era afară. Trecu pe lîngă cîteva persoane pe care le ignoră complet.

— Robert, vreau să-ţi vorbesc! zise ea apărînd în faţa lor atît de brusc, încît marchiza sări ca arsă, depărtîndu-se de fiul ei.

— Maman, nu poate aştepta?

— Acum!

O urmă, bănuind ce avea să-i spună. îl aştepta în biroul ducelui, încruntată şi serioasă, ca un general care îşi cheamă Ia ascultare subalternii.

— închide uşa!

— Ce s-a întîmplat?

— Ce făceai cu Amelie? întrebă ea tăios.

— Ce legătură are Amelie? Nu e prima dată cînd…

— Eşti căsătorit de două săptămîni. Şi asta este casa mea. Nu mă interesează dacă asta face toată lumea acum. Nu se va întîmpla aici şi nu cu ea!

— Nu va afla nimeni de relaţia noastră!

— Doamne, am crescut un nebun! Soţia ta te-a văzut în timp ce vorbea cu mine. Şi crezi că Amelie nu va spune nimic? Femeia aceea e ca o fiară cu ceea ce crede că e al ei!

Robert se lăsă într-un fotoliu. Ar fi vrut să spună că şi Margot era la fel, dar se abţinu.

— Unde e soţia mea acum?

— Cu ceilalţi oaspeţi. Tocmai vorbeam cu ea despre voi, despre căsătoria voastră. îmi spunea că te iubeşte,

zise, forţînd nota, sperînd să-l facă să reacţioneze.
— A zis asta? întrebă el surprins.
— Da. Ar vrea să vă înţelegeţi. Şi cînd reuşisem ceva, tu apari la braţul lui Amelie. Cît de nesăbuit poţi fi?
— Cu Amelie nu s-a întîmplat nimic!
— Nu mă interesează. Vreau să se termine totul. Nu o vei mai vedea pe marchiza de Vaupart. Ai acceptat să te căsătoreşti şi Margot nu e o femeie pe care să o înşeli la cîteva zile de la nuntă. Străduieşte-te ca totul să meargă bine şi nu o umili de faţă cu toată lumea!
Şi înainte ca el să-i răspundă ieşi, lăsîndu-1 uluit. Te iubeşte! auzi el glasul mamei sale.
9.
Cînd plecă toată lumea Margot mulţumi cerului. Se săturase de petrecut. Voia linişte. Voia să caute inelul şi pînă acum nu avea nici o idee unde poate fi. Gîndindu-se la asta, coborî scările.
— Margot!
— Bună, Anne! spuse ea, tresărind
— Eşti încîntătoare astă seară!
— Margot! o salută Maurice, din cale afară de amabil.
— Bună seara, Maurice!
Intra foarte bine în rolul contesei de Clermont şi un soţ ar fi fost încîntat de frumuseţea, inteligenţa şi felul ei de a se purta. Părea că toată viaţa făcuse numai asta. Şi

pînă acum nu discutase încă cu Robert despre întîmplarea cu Amelie. Şi el nu părea prea dornic să o facă. Margot însă nu ştia că el era la curent cu faptul că ea îi văzuse. îi surprindea cîteodată privirea fixă şi se încrunta la el, dar blestematul nu făcea decît să zîmbească dulce şi să o salute din cap, amabil. Era la fel de arogant şi de nesimţit ca totdeauna.

— Abia aştept să mă întorc la curte! spuse ea.

— Nu cred că ne vom duce în curînd! zise Robert.

— Totuşi, trebuie să mergem. Regele sigur îţi simte lipsa…

Ducele văzu conflictul şi interveni.

— Totuşi, atunci cînd Claire se va logodi va trebui să veniţi!

— Claire?! surîse Robert luîndu-i mîna fetei, care surîse încurcată.

— Poate că da. De ce nu aş face-o?

— Eşti încă tînără, poate mai aştepţi cîtva timp! o sfătui el, amabil.

— Pînă se va ivi persoana care îţi va face inima să bată mai tare, dragă! spuse Margot, privindu-şi soţul ironic. Poate nu mai e mult pînă atunci…

— Ce vrei să spui? întrebă fata, privind spre Bogdan cu coada ochiului.

— Cred că toată lumea ştie că îl iubeşti pe Robert!

zise ea.

— Margot, ce tot spui? se răsti Robert.

— Dragul meu, chiar mama ta spunea, nu demult, că ar fi vrut să vă logodească. Nu-i aşa, doamnă?

— Ba da, dar asta s-a întîmplat demult!

— Abia au trecut cîteva luni! adăugă Margot. Aşadar, vei reuşi să-l uiţi pe Robert şi să te logodeşti cu altul?

— Eu nu… începu ea, înroşindu-se. Mă scuzaţi! zise ea şi fugi afară din cameră.

— Ce sensibilă e şi atît de tînără! zise Maurice, amuzat şi încîntat de cumnata lui.

— Da, foarte sensibilă! admise ea.

— Voi doi sînteţi de groază! se răsti Robert şi plecă după ea.

Ducele respiră adînc, invocînd sfinţii penţru a-i da răbdare.

— Şi trebuie să mă aştept la nepoţi?

— Nu încă! îi răspunse lui Anne, Margot. Dar am înţeles că tu ai doi copii, nu?

— Da. Doi băieţi neastîmpăraţi. De şapte şi cinci ani! explică încîntată Anne. Sînt sus…

— I-ai adus cu tine? întrebă Margot, care pînă atunci nu auzise nimic de cei doi copii. Abia aştept să-i văd…

Şi asta făcu. Copiii lui Anne semănau cu ea. Erau vorbăreţi, dar bine crescuţi. Jean avea şapte ani, iar

Henri numai cinci. Şi semănau foarte bine unul cu celălalt. Feţe rotunde, copilăreşti, dar priviri deştepte, cu ochii mari. Cînd o văzură pe Margot însoţită de mama lor, copiii salutară politicoşi şi o cercetară atent. Dar Margot se aşeză jos, alături de ei şi începu să le spună poveşti despre piraţi. Anne plecă să se odihnească după ce le ceru să nu stea pînă tîrziu şi să o asculte pe mătuşa Margot.

Aşa îi găsi Robert, două ore mai tîrziu. Se întunecase de tot şi ea stătea pe jos, sprijinită de perne, cu cei doi copii peste ea. Henri o ţinea de mînă şi Jean se întinsese alături, cu capul pe o pernă.

— Corabia era plină de aur şi piraţii ştiau asta. Au venit noaptea, pentru că aşa voia căpitanul lor. Era foarte periculos, pentru că se puteau ciocni, dar luna le era de ajutor. Şi apoi pînzele corăbiei erau negre. Echipajul nu a ştiut ce i-a lovit şi toţi au început să strige, dar căpitanul piraţilor s-a urcat la timonă şi le-a poruncit să tacă. „Linişte sau moartea vă va găsi, cîinilor!” îl imită ea pe căpitan, cu un glas gros. Apoi i-au legat pe toţi şi…

Margot se opri, văzîndu-1 pe Robert în uşă. O privea ciudat. Copiii îl văzură şi ei şi alergară spre el.

— Unchiule, vino… mătuşa Margot ştie atîtea poveşti cu piraţi!

— E tîrziu şi mama voastră vă va lua pielea de pe voi. Şi mîine e o zi!

— Dar…

— Nici un dar! îl întrerupse Margot. Mîine vă spun în continuare! promise ea. Noapte bună!

Nu prea mulţumiţi, cei doi copii ieşiră afară din cameră.

— Eşti nebună sau ce?

— Ce e?

— De ce le spui toate astea? Copiii nu au nevoie să audă aventurile tale…

— Sînt poveşti! se apără ea.

— Nu zău?! zise el sec. Să nu mai spui nimic…

— Ai terminat? întrebă ea, vrînd să treacă pe lîngă el.

— Nu. De ce i-ai vorbit aşa lui Claire?

— E adevărul şi nimic mai mult. Te iubeşte şi nu mă poate suferi. Nu îmi place de ea…

— Nu mă interesează. Claire va fi mereu binevenită în casa asta sau oricare altă casă a mea. Şi tu nu vei putea face nimic…

— Ce vrei să faci? Să o păstrezi aproape în caz că eu mor pe neaşteptate? rîse ea.

— Claire ţine la mine. Restul sînt numai invenţii de ale tale!

— Te iubeşte, prostule! De mulţi ani, cred. Dar tu nu

te-ai uitat niciodată la ea cu adevărat şi acum te-ai căsătorit cu mine. Cred că abia aştepta să se logodească cu tine!

Nu-i venea să creadă ce auzea. Claire fusese mereu pentru el ca o soră.

— Eşti nebună! decise el.

— Uită-te cum te priveşte. încearcă să o săruţi şi vei vedea dacă nu va fi de acord….

— Vrei să o sărut pentru a-ţi demonstra că te înşeli?

— De fapt, nu. Nu vreau pentru că, cunoscîndu-te, ai ajunge în pat cu ea. Şi nu vrem să se întîmple încă o dată acelaşi lucru, nu?

— Ar exista totuşi o diferenţă, zise el, înţelegînd altceva şi nu faptul că ea se referea la Amelie. Ea nu a mai trecut prin alte paturi ca alte femei pe care le cunoaştem, nu? întrebă şi el sarcastic. Şi nu a avut norocul să fie căsătorită cu un pirat…

— Poate am făcut-o, dar tu nu te-ai plîns în prima noastră noapte!

— Trebuie să recunosc că ştiai ce faci, madamme!

— Şi tu la fel. Cred că lui Amelie trebuie să-i mulţumesc pentru asta, nu? De îndată ce o voi vedea, îi voi mulţumi pentru că a reuşit să te instruiască aşa bine!

— încetează cu prostiile măcar cît timp părinţii mei sînt aici! o avertiză el încruntat, ştiind că Margot era în

stare să-i mulţumească lui Amelie pentru a-1 umili pe el.

— Nu ştiu dacă pot… la urma urmelor, eu nu sînt o doamnă, nu? Nu am fost niciodată…

Şi plecă, lăsîndu-1 în mijlocul camerei.

— O să înnebunesc într-o lună! prezise el abătut.

Şi prezicerea lui se împlini. Peste o săptămînă, cînd primi raportul de la Claviere, valetul şi omul lui de încredere. Acesta intră în birou şi aşteptă pînă tînărul conte se aşeză pe fotoliul său, pentru a vorbi. Bogdan era şi el acolo.

— Poate ar fi mai bine dacă…

— Vorbeşte odată, Claviere, pînă nu mă scoţi din sărite!

— Prea bine, domnule conte. Am urmărit-o pe contesă, aşa cum mi-aţi cerut. Tot timpul în ultimele zile şi abia ieri am văzut ceva ciudat. Doamna contesă s-a dus înspre rîu… singură. Acolo a stat o vreme singură. Apoi a apărut un bărbat. Cred că un grădinar!

— Şi? întrebă plictisit Robert. Ce e atît de ciudat?

— Omul nu arăta a grădinar. Era înalt şi puternic. Nu l-am mai văzut pe aici…

— Asta nu înseamnă nimic! spuse Bogdan.

— Aşa am zis şi eu, boier Andoni. Doar că contesa a căzut jos şi omul acela a atins-o, a ridicat-o şi…

— A atins-o?

— Păi, da. Contesa a început să plîngă. A căzut în genunchi. Şi omul acela fără un ochi…

— Ce ai spus? strigă Robert sărind în picioare şi răsturnînd scaunul pe care stătea. '

— Nu avea un ochi, ci numai un petec. Strălucea la soare. Şi era negricios la faţă!

Robert se prinse cu mîinile de marginea biroului atît de tare încît degetele i se albiră. Părea să nu mai aibă aer. Cu o mişcare repezită aruncă tot ce era pe masă la pămînt. în faţa ochilor vedea chipul lui Peroux. Ochiul lui sclipind în lumina soarelui. înalt şi puternic, fără un ochi, Ochi de Argint Peroux. Aşa îi spuneau piraţii. Trăia.

— Robert, poate nu e el! încercă Bogdan să-l liniştească, dar fără nici un rezultat.

Tînărul se repezi spre uşă, dar boierul îi ieşi în cale. îl opri.

— Ce vrei să faci?

— Să o omor! tună el, înnebunit.

— Şi la ce ar folosi? El ar scăpa. Gîndeşte-te! E aici. Vrea ceva. Trebuie să ştim mai întîi cum stau lucrurile!

Făcu trei paşi înapoi şi se aşeză pe o canapea.

— Claviere, pleacă! Şi nici o vorbă!

— Prea bine! răspunse acesta şi ieşi.

— Dumnezeule, cum am putut să nu-mi dau seama?

— Nu aveai de unde să ştii!

— E o… ne-a înşelat, gemu el. Pe toţi. îţi aduci aminte cum a strigat atunci? Am învins! Peroux este mort! Şi Santos a crezut!

— Aşa e. Dar să fie el?

— Cum poţi să te îndoieşti? strigă el. E înalt şi puternic, fără un ochi. Ars de soare. Nu încape îndoială. Şi ea ştia că nu e mort. A venit aici şi complotează cu el. Cine ştie ce…

Se opri îngrozit.

— Cît de prost sînt? zise. Inelul!

— Inelul? repetă Bogdan.

— Ce poate să vrea? Inelul. Cel adevărat, pe care îl am eu. Asta vrea. De asta stă cu mine, de asta a acceptat căsătoria asta. Nu pentru rege, nu pentru că i s-a poruncit. Era pentru inel!

— Bineînţeles! De asta…

— Ar fi făcut orice pentru acel inel. Pentru că era mai important decît orice!

— Dar ce are inelul acela atît de important?

— E un inel mare, cu un rubin. Se deschide dacă e învîrtit de trei ori spre stînga. Dar se deschide destul de greu şi dacă nu te uiţi atent nu-ţi dai seama că s-ar putea deschide. înăuntru e un petec de hîrtie cu trei semne.

Nimic important!

— Nu e o hartă?!

— Nu. E o casă, un pocal şi o inimă. Şi nişte iniţiale. Nu poate fi harta unei comori. Dar toţi vor inelul!

— Inclusiv soţia ta!

— Ea mai mult decît toţi şi ticălosul şi criminalul de Peroux la fel. împreună! zise el pe un ton otrăvit.

— Trebuie să vedem ce vom face. Trebuie să aşteptăm, să vedem dacă e el şi atunci vom acţiona. Dacă facem ceva acum, poate fugi…

— Ai dreptate, bineînţeles. Voi face cum spui tu, dar vreau ca Santos să afle. îi voi scrise astăzi. Trimite-1 pe Ion imediat la Marsilia să ducă scrisoarea hangiului. Santos o va primi negreşit.

— Scrie, merg să-l caut şi să-i explic ce trebuie să facă, zise el, deschizînd uşa. Robert…

— Da?

— îmi pare rău!

— Noi doi sîntem la fel. Ne-am îndrăgostit de cine nu trebuia. Ne e mai bine singuri!

Bogdan închise uşa fără să răspundă. îl durea să vadă cît de rănit era prietenul lui, dar nu putea să-l ajute. Sfaturile lui, în trecut, nu serviseră la nimic. Aşa că mai bine era să tacă şi să aştepte pînă cînd totul se va termina. Şi intuiţia îi spunea că nu erau departe de

sfîrşitul acestei poveşti.

10.

Robert trimise vorbă lui Santos. Scrise o scrisoare în care îl informa că Peroux este viu şi se găseşte la Clermont. Că Margot i-a trădat şi că trebuia să-l găsească pe Henri şi să-l trimită la Clermont. însă, cu toate că nu îi ceruse să vină, se îndoia că Santos va sta deoparte. Nu, corsarul va veni el însuşi să-l prindă pe cel mai mare duşman al său. Şi atunci, Robert nu ştia ce avea să facă. Corsarul nu va ezita să o omoare pe Margot pentru trădarea ei. Oare el va reuşi să stea şi să se uite?

Dar nu le mai rămînea decît să aştepte. în timpul acesta Margot petrecea mult timp cu copiii lui Anne. Le spunea poveşti sau se juca alături de ei, căţărîndu-se prin copaci sau călărind. Mergeau la pescuit pe rîul ce trecea prin spatele castelului. Ea nu avea copii şi nu avusese niciodată. Dar mereu îşi dorise. Uitîndu-se,însă la soţul ei, care nu o atingea cu un deget, ea ştia că acest lucru nu se va întîmpla niciodată, în timp ce îşi căuta alinare alături de copii, ştia că într-o bună zi, cît mai apropiată, avea să plece. Pentru clipa aceea se pregătea.

însă un strigăt al lui Jean o smulse din visare. Ridică capul. Toţi trei stăteau pe o pătară la soare.

— Putem să mergem să pescuim?

— Desigur, Jean! spuse Margot, sărind în picioare. Şi de data asta, vrei să mă întreci?

— Da! spuse copilul, rîzînd fericit.

Se uită spre rîu. Trebuia să trimită pe cineva să aducă undiţele. Dar o mişcare îi atrase atenţia. Printre crengi se văzu ceva luminos. O reflecţie a soarelui. Pe o armă. Dar nu se preocupă pentru că probabil erau oamenii lui Robert.

— Gărzile! îşi spuse ea, pufnind în rîs. E nebun! Gata, băieţi? întrebă cu voce tare.

— Da! se auziră două strigăte fericite şi toţi trei săriră în picioare.

Auzi primul foc şi cele care urmară. Auzi strigăte şi simţi o durere în braţ. Ştiu că o rănise şi timpul începu să se scurgă încet. îl văzu pe Robert ieşind în viteză din castel. Venea spre ea. Şi văzu copiii care puteau fi loviţi în orice clipă. Se aruncă asupra lor.

Robert era în salon cu mama şi sora sa.

— Margot este foarte bună cu copiii! constată ducesa, sorbind puţin ceai.

— Aşa este! afirmă şi Anne. Ar trebui să faceţi cîţiva copiii….

— Nu cred că este problema ta! se răsti Robert.

Sora lui aproape se înecă.

— Robert!

— Maman, nu vreau să discut despre asta!

— O să trebuiască să o faci cînd tatăl tău te va întreba. Ştii că vrea un moştenitor. Şi nu cred că pînă acum a insistat, dar acum eşti căsătorit!

Era mama lui aşa că nu putu decît să dea din cap, plictisit.

— Ai dreptate!

Primul foc se auzi limpede în tăcerea din salon. La al doilea, Robert era deja la uşă. Se repezi spre grădină, locul unde se auzise focul. Dintr-o privire o văzu pe Margot în picioare. Umărul ei era pătat cu sînge. Un nou foc o făcu să se arunce peste copii, doborîndu-i la pămînt.

— E cineva în pădure! strigă ea, văzîndu-l că vine spre ei.

— Sînt răniţi?

Ea negă din cap, frenetic. Se auzeau strigăte. Oamenii care o păzeau fugeau spre rîu. Ea se ridică atentă şi îl luă pe Henri în braţe. Se strîmbă cînd copilul o îmbrăţişă strîns, dar ea nu-i dădu drumul pînă în casă. Acolo îl lăsă jos. Robert îl ducea pe Jean. Copiii erau speriaţi.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ducele venind în fugă de la etaj.

— Cineva a tras asupra lor! explică Robert. Stai aici!

îi ordonă şi ieşi după Bogdan, împreună cu tatăl său.

Margot rămase în uşă, privind în urma lui. Voia să se ducă după ei, însă nu putea. Aşa că nu-i rămînea decît să aştepte.

— Draga mea, eşti rănită! exclamă ducesa.

— Un fleac! spuse ea fără să se uite.

îi zgîriase braţul. Nu o durea. Pentru că avea probleme mai importante în acest moment. îngenunche lîngă copiii pe care Anne îi strîngea în braţe.

— Sînteţi bine?

— Da! răspunse tremurat Henri.

— Au vrut să ne omoare?

— Nu ştiu, dar voi trebuie să fiţi curajoşi! le spuse ea. Gentilomii nu se tem de nimic!

Văzu două priviri voit curajoase care îi zîmbiră strîmb.

Peste zece minute ducele şi cei doi tineri se întorceau nervoşi. Servitorii continuau să alerge prin grădina castelului, în timp ce oameni înarmaţi se îndreptau spre porţi şi spre rîu.

— Aţi găsit ceva? întrebă ducesa.

—Nu!

— A scăpat?

— Pierrot, cheamă doctorul! ordonă Robert majordomului.

— Am trimis eu după el! îi spuse mama sa.
— Margot, vino sus! îi spuse Robert autoritar.
Ea trecu înaintea lui fără să-i arunce vreo privire. Urcară sus, în camera ei. Şi abia acolo ea începu să strige la el. Părea scoasă din minţi:
— Pentru ce dracu' ţii gărzile alea dacă nu sînt în stare să apere nişte copii? Pentru ce se învîrt toată ziua prin grădină? Au lăsat pe cineva aici şi a fost cît pe ce să omoare copiii! Eşti un idiot fără minte, lăsînd toate la voia întîmplării numai pentru a mă ţine pe mine sub supraveghere…
— Margot…
— Nici măcar nu ai pus nişte oameni potriviţi în astfel de treburi. Pe cine ai luat? Nişte grăjdari sau cei care curăţau grădinile de buruieni?
— De unde dracu' aveam să ştiu că cineva va încerca să te omoare? strigă şi el.
— Pe mine?! repetă ea încet.
— Că doar nu pe Henri sau Jean! Sînt nişte copii. Pe tine te voia…
Să o omoare pe ea? Dar cine? Peroux nu ar fi făcut asta niciodată.
Nu ar fi omorît-o acum. Avea nevoie de inel. Voia comoara cu disperare. Dar cine, atunci?
—Deci?

— Nu ştiu! mărturisi ea, aşezîndu-se pe un scaun.

— Oare?

Robert aştepta ca ea să-i mărturisească că Peroux era viu, abia abţinîndu-se să nu înceapă să strige. Aştepta ceva, un răspuns, o explicaţie.

— Nu ştiu! repetă ea, obosită.

— Bineînţeles că ştii! Vreun pirat pe care l-ai înşelat, minţit? Unul atît de nebun încît să intre aici şi să tragă asupra ta în plină zi… îi prezentă el situaţia.

îl privi atent. Oare bănuia ceva? se întrebă ea, încercînd să găsească în cuvintele lui un răspuns.

— Nimeni nu ştie unde sînt! îi răspunse ea. Şi de ce mă ataci pe mine? se răsti deodată. Poate a fost vreo amantă de-a ta!

—O ce?

— Amelie de Vaupart trage bine cu pistolul?

Robert izbucni într-un hohot de rîs incontrolabil. Şi ea se înfurie. Nu suporta să se rîdă de ea. Sări asupra lui, lovindu-1 peste faţă. însă el fu mai rapid şi îi prinse mîna, răsucindu-i-o la spate.

— Ah! strigă ea, durerea străbătîndu-i tot corpul. Se apleca în faţă, respirînd greu. Sîngele începu din nou să curgă din rana de la mînă, scurgîndu-se pe braţ şi pe rochia ei albă.

— Drace! înjură el împingînd-o într-un fotoliu.

îi desfăcu rochia şi privi rana. Era o zgîrietură. Nu intrase în braţ, dar cursese destul sînge, îmbibîndu-se în rochie. Aduse apă şi nişte pînză. Apoi şterse sîngele de pe braţul ei. Ea îl privea uimită.

— Nu-i decît un fleac! îl asigură.

— Aşa e! răspunse. Ce ai aici? întrebă el, privind o cicatrice abia vizibilă, puţin mai sus de unde era lovită acum.

— O situaţie asemănătoare! răspunse ea, lăsînd capul pe spate. Dar atunci a rămas acolo…

— Erai pe mare?

—Da!

Vru să zică ceva, dar o bătaie în uşă îi întrerupse. Era doctorul, însoţit de ducesă şi de majordom. Era un bărbat destul de tînăr, în jur de 35 de ani. O văzu pe Margot aşezată şi pe Robert alături şi salută respectuos.

— Domnule conte, contesă!

— Doctore, te las cu soţia mea! spuse Robert şi se retrase.

— Fii fără grijă, Robert! îi zise mama lui, zîmbindu-i încurajator.

Coborî scările şi îl găsi pe Bogdan aşteptînd.

— Nimeni nu a văzut nimic!

—Pe dracu!

— Nu ar trebui să mai iasă afară pînă nu găsim

vinovatul! sugeră Bogdan.

— Nu va ieşi. Acum e cu doctorul. Unde sînt toţi?

— Anne e cu copiii sus, tatăl tău vorbeşte cu Pierrot şi Maurice e sus, mort de frică! adăugă Bogdan cu un zîmbet ironic.

— Ar pleca în cinci minute!

— Numai prezenţa părinţilor tăi îl ţine aici!

— Ştiu. Crezi că era Peroux?

—Nu!

— Nu ar avea motiv să o omoare, dar altcineva… cine?

— Ai întrebat-o?

— Nu ştie. S-a gîndit la Peroux, dar nici ea nu crede că ar face aşa ceva. Poate pe mine da, dar nu pe ea. De la ea vrea inelul…

— Atunci cine?

— Ea crede că e Amelie de Vaupart! rîse el trist.

— Ea poate fi orice, dar nu e în stare să tragă cu un pistol. E absurd!

—Aşa e!

— Trebuie să fim cu ochii în patru!

Margot dormise prost. O durea mîna şi avusese nişte coşmaruri îngrozitoare. Se trezise de vreo patru ori, crezînd că era cineva în cameră. Visă oameni fără chip care o atacau şi îi omorau pe copii. Că îl atacau pe

Robert. Şi ea nu putea permite asta. Ce putea face? se întrebă, învîrtindu-se de pe o parte pe alta a patului. Adormi spre dimineaţă şi se trezi cînd Eloise deschise uşa camerei sale, cărînd o tavă grea. Mirosea a prăjituri calde şi a ceai. Dar ea avea alte probleme mai importante decît mîncarea.

— Lasă tava şi vino aici! îi ceru ea fetei.

Eloise se apropie cu capul plecat.

—Stai jos!

— Madammel

— Stai jos, Eloise şi ascultă! Vreau să te duci şi să-l cauţi pe bărbatul care ţi-a dat mesajul acela data trecută…

— Doamnă contesă! strigă speriată fata.

începu să plîngă, îngrozită.

— Linişteşte-te! se răsti la ea Margot, cu toate că ştia cît de înspăimîntător putea fi piratul. Nu trebuie decît să-i dai un bilet…

— Mă va omorî! se plînse ea, frîngîndu-şi mîinile.

Margot turnă ceai şi îi dădu să bea. Ea luă o prăjitură şi aşteptă pînă fata sorbi ceaiul.

— Acum te simţi mai bine?

— Da, madammel

— Bine. Biletul îl voi scrie după amiază. îl vei duce şi vei aştepta răspuns, ai înţeles?

— Da! murmură fata cu ochii roşii de plîns şi încă tremurînd.

— Bine! respiră uşurată Margot. Acum fă patul, eu voi alege o rochie pentru astăzi….spuse ea, intrînd în camera alăturată. Se uită la rochiile sale, neştiind pe care să o aleagă. însă deodată auzi o bufnitură surdă, venind din cealaltă cameră.

— Eloise?!

Nu o văzu. Unde plecase? se întrebă ea, făcînd un pas înainte. Oare greşise, încrezîndu-se în ea? Şi atunci o văzu. Căzuse grămadă jos, dincolo de pat. Respira greu, tremurînd.

— Eloise! strigă ea, fugind spre ea.

Fata însă nu o auzea. Capul îi era căzut inert într-o parte şi continua să tremure. Margot îi ridică capul şi o luă de mînă. Respira încă. Dar ea nu putea să o ajute aşa că se năpusti afară. Se năpusti spre camera lui Robert. El tocmai îşi îmbrăca haina neagră cînd ea intră. O privi uimit.

— Eloise…reuşi ea să îngîne alergînd înapoi.

Ştia că o urmase. Şi îngenunche alături de ea, uitîndu-se la tînăra care se zbătea pe podea.

— Rămîi cu ea! îi ceru el.

— Eloise, linişteşte-te…

— Madamme… nu… ceaiul…

— Ce tot spui? o întrebă ea, ştergîndu-i faţa udă.

Eloise o prinse de mînă. Ochii îşi pierdeau strălucirea, puţin cîte puţin. Viaţa se scurgea din ei. Şi pentru cîteva clipe, imaginea fetei se preschimbă. Era Filip cel care îi murea în braţe. O strînse puternic, dorind să-i dea din puterea ei. însă nu reuşi decît să simtă răceala care se întindea prin corpul fetei. Ochii îi deveniră ceţoşi şi chipul alb. îşi încleştase mîinile în mîinile stăpînei sale cu privirea fixă înainte.

— Nu poţi să mori! strigă ea printre lacrimi.

Robert se întoarse. Era însoţit de tatăl lui şi de Anne. Ducesa venea şi ea în urmă. Se lăsă lîngă Margot, care o ţinea în braţe pe fată, fără să-i pese că aceasta nu mai trăia. Plîngea suspinînd. încercă să o ridice.

—Nu…

— Margot! şopti el.

— Ajut-o! strigă ea, uitîndu-se în ochii lui. Fă ceva…

— E moartă!

—Nu!

— Ba da, draga mea! şopti ducesa, apucînd-o de mînă. O ridicară şi ea se întoarse spre Robert.

— E vina mea!

— Nu ai omorît-o tu! o asigură ducele, în timp ce Robert o trase în braţele lui. Cred că a fost otravă…

— Eu i-am dat ceaiul meu… spuse ea isterică. E vina

mea!

— Acum nu te mai gîndi la asta! îi şopti Robert la ureche, realizînd cît de aproape fusese ea de moarte. Fata aceea îi salvase viaţa, dînd o pe a ei. Mergem în camera mea şi tu te vei odihni. Tată?

— Am eu grijă de tot!

Robert plecă cu soţia lui, iar ducele luă un cearşaf şi o acoperi pe Eloise.

— Doamne, ce se întîmplă? întrebă fiica lui.

— Cred că mai bine aţi pleca, toţi! spuse el. Nu sînteţi în siguranţă aici!

— Jean Philipe, dar cine ar încerca să o omoare pe Margot? De ce?

— Habar n-am, dar ştiu pe cineva care ştie. Dar voi plecaţi înapoi, la Paris!

— Bine, tată. Nu vreau să risc viaţa copiilor mei…

— Eu nu plec nicăieri! spuse tare ducesa.

— Nu cred că e o bună idee să rămîi…

— Dacă Margot poate sta aici, atunci pot şi eu. Nu o voi lăsa singură acum. Dar cred că mai bine am pleca toţi la Paris…

— Nu! spuse din uşă Robert care se întorsese.

Toţi se întoarseră spre el.

— Dar, fiule…

— Maman, dacă ne întoarcem, nu vom face decît să

vă punem pe voi în pericol şi este ultimul lucru pe care îl vreau. Plecaţi voi, noi ne vom descurca!

— Nu voi pleca, Robert. Anne, să mergem. Să pregătim totul… zise ea, aruncînd o ultimă privire spre fata moartă şi făcînd semnul crucii.

Robert aşteptă ca ele să plece.

— Tată, trebuie să plecaţi! îi spuse el. Dacă vi se întîmplă ceva…

— Nu mai vorbi prostii! Vreau să ştiu adevărul, Robert. Acum nu mai ai nici un motiv să păstrezi secretul, pentru că Margot face parte din familia noastră. Vreau să ştiu cine vrea să o omoare.

— Nu pot să-ţi spun pentru că nu ştiu! mărturisi tînărul. Merg să văd ce face!

Plecă grăbit, dar adevărul era că mai degrabă fugise din calea tatălui său. Dar nu putea să-i spună totul, nici măcar lui. Nu era încă momentul oportun. Abia reuşise el să accepte. Cum avea să îl pună pe tatăl lui în faţa faptul împlinit? Gîndind astfel, intră în camera sa şi o văzu pe Margot în pat. Stătea cu ochii deschişi, privind înainte. Dar nu dădu nici un semn că l-ar fi văzut cînd intră. Fără să vorbească el se aşează lîngă 276

ea, rămînînd în tăcere. Avea atîtea întrebări să-i pună, atît de multe să-i ceară şi nu ştia de unde să înceapă. Ii era frică. Frică de ceea ce ea ar fi putut să spună. Era o

femeie puternică, însă de data asta văzuse teroarea pe chipul ei frumos, teama şi disperarea.

Oare cît de multe putea răbda? se întrebă, uitîndu-se la chipul ei palid. Bineînţeles că luptase pe mare, că era o femeie îndrăzneaţă şi curajoasă, dar toate astea aveau un sfîrşit. Margot se putea prăbuşi într-o stare irecuperabilă. Atunci cînd va lăsa garda jos şi va lăsa totul înăuntru, atunci ce va fi? Va reuşi să trăiască cu ceea ce făcuse şi văzuse sau va muri? Chiar şi gîndul că ea ar fi putut muri îl făcea să simtă un fior rece ca gheaţa în tot corpul.

— Mă vei lăsa să plec? întrebă ea stins.

— Unde să te duci?

— Acasă! răspunse ea la fel de încet şi Robert oftă, înţelegînd că acest loc nu va fi niciodată casa ei. Că ceea ce îi dăduse Filip era mai important.

— Ducesa este pe mare! o informă.

— Vor veni după mine!

— Cred că mai bine am afla cine vrea să te omoare! propuse el blînd.

— Să mă omoare? Azi ar fi reuşit…

Şi apoi refuză să mai vorbească. închise ochii şi rămase aşa, fără să-1 mai dea atenţie lui Robert. Acesta ieşi, coborînd scările încet.

Corpul fetei moarte fusese luat de acolo. Preotul din

sat sosi şi el alături de doctor. Acesta fu de acord că era vorba de otravă şi ducele îl ascultă, încruntat. Preotul începu să rostească rugăciuni pentru sufletul fetei.

Robert îl chemă pe Pierrot în biroul lui.

— Da, domnule conte?

— Vreau ca toată vesela să fie spălată, toate oalele şi vasele din bucătărie. Adună personalul şi vezi dacă sînt toţi sau lipseşte vreunul, întreabă-i dacă au văzut pe cineva pe la bucătărie care s-a apropiat de tava contesei. Şi trimite-1 la mine pe Claviere!

Cîteva minute mai tîrziu Claviere intră. Făcu o plecăciune şi rămase aşteptînd.

— Oamenii tăi nu au văzut nimic?

— Nu, domnule conte. Dar bucătăria nu intră în sarcinile noastre. Şi apoi oricine putea pune otravă în ceaiul doamnei contese. Era uşor…

— Ce vrei să spui?

— Eloise era camerista contesei. Ea îi ducea micul dejun, ea sau fata cealaltă, Jeanne. Bineînţeles că nu a fost fata, dar putea fi cineva de la bucătărie. Unul plătit pentru un astfel de lucru…

— Vreau ca tu şi oamenii tăi să fiţi cu ochii în patru. Vei supraveghea prepararea mîncării contesei şi îi vei controla pe toţi servitorii. Ai înţeles?

— Da, domnule conte! răspunse acesta şi, înclinîdu-

se, ieşi, aproape dînd peste ducele de Clermont care intra.

— Domnule duce! salută el şi închise uşa în urma lui.

— Ce făcea Claviere aici?

— E însărcinat cu paza! răspunse Robert, tumîdu-şi de băut. E priceput, dar cred că de data asta e depăşit de situaţie!

Ducele îl privi suspicios.

— Ai încredere?

— Că nu e otravă în vin? zîmbi el amuzat. Nu e!

— De unde ştii?

— Pentru că Margot nu intră niciodată aici şi nu bea din vinul ăsta!

— Cred, fiule, că am greşit cînd am cerut regelui căsătoria voastră. Poate tu nu vrei să-mi spui despre ce este vorba, dar eu ştiu că este ceva ce te împiedică să fii fericit. Poate ar fi mai bine dacă ai cere regelui divorţul!

— Nu! strigă Robert, sărind în picioare.

Divorţul? se întrebă el, intrînd în panică. Nu se gîndise la asta pînă acum.

— Nu? Am putea cere regelui acordul şi, cu o scrisoare de la Papă…

— Nu! repetă el. Trebuie să mă duc să văd ce face soţia mea! pronunţă el apăsat.

Ducele îi făcu semn din cap, zîmbind. Aflase ceva

important. însă era abia la început. Avea să afle tot ce se putea despre nora sa şi despre relaţia ciudată care era între cei doi. Şi pentru asta avea nevoie de soţia sa şi de Bogdan. Cele două ajutoare ale sale. Soţia lui avea să vorbească cu tînăra fată şi Bogdan avea să fie iscodit, încetul cu încetul. Era dispus chiar să-l îmbete pentru a-1 face să vorbească. în vin stătea adevărul, nu se spunea aşa? Nu ştia dacă va reuşi, dar acum era momentul să o facă. Fiica lui şi soţul ei plecaseră înapoi la Paris, împreună cu cei doi copii şi cu Claire. Fata nu fusese prea încîntată, dar nu avusese ce face.

— Aflu eu adevărul… fie orice ar fi! spuse el.

Robert zbură pe scări pînă în camera sa.

— Jeanne, pleacă! îi ceru el fetei.

Se aşeză lîngă Margot.

— Margot, vorbeşte cu mine!

Nu deschise gura.

— Ascultă, nu pot să te las să pleci. Viaţa mea s-a schimbat pentru că tu eşti alături de mine. Uită-te la mine, iubito!

Ochii verzi se deschiseră greu şi îl privi. Lacrimi grele îi alunecară pe faţă, în timp ce mîinile îi tremurau. întinse o mînă rece şi îi atinse faţa. Apoi o lăsă în jos, plîngînd şi mai tare. Se agăţă de el ca un naufragiat de o bucată de lemn, în mijlocul mării.

— Plîngi! zise el încet, mîngîindu-i părul.

— Nu sta lîngă mine, sînt periculoasă! zise ea într-un tîrziu, cînd lacrimile încetară. Nu vreau să te văd şi pe tine mort…

— Nu spune asta!

— E adevărat. Tot ce ating, moare. Au murit atîtea suflete nevinovate… la care am ţinut atît de mult! Suflete nevinovate! spuse ea, ascunzîndu-şi faţa în mîini. Numai din vina mea!

— Nu e vina ta. Camerista a murit din greşeală…

— Trebuia să mor eu! Lumea ar fi fost mai liniştită atunci. îţi aduci aminte de căpitanul englez? Să ard în iad, a spus. Voi arde!

Robert o strînse în braţe, disperat. O sărută pe frunte, ştergîndu-i lacrimile.

— Şi eu voi fi lîngă tine, dragostea mea! Pînă la moarte şi după aceea. Dacă tu vei arde în iad, eu voi fi alături de tine. Te iubesc!

— Robert!

— îmi era teamă, teamă de tine, de noi. Dar vreau să fii alături de mine, pentru totdeauna. Te iubesc mai mult decît am crezut că voi putea. Pentru tine aş face orice…

Ea îl opri, punîndu-i degetele pe buze. Undeva, în acei ochi verzi apăruse un surîs. Şi speranţa se năştea, în timp ce se ridica spre el. Mîinile ei îi atinseră faţa, în

timp ce buzele se lipeau de ale lui.

— Fă să uit, dragostea mea, şi să cred din nou…

Voia să o vadă ca atunci cînd o văzuse pentru prima dată sau, mai bine spus, nu o văzuse. Suflă un lumînare şi lăsă întunericul să se întindă în cameră. Numai cîteva raze ale lunii intrau pe fereastră, argintînd aşternuturile şi covoarele. Chipul ei părea vrăjit, magic. Ochii mari străluceau pentru el. Mîinile ei îl traseră aproape. Buzele ei deciseră să înceapă ceva ce pentru atîta timp îşi negaseră dintr-o prostie. El o privi, îndrăgostit de ea ca un nebun. Inima îi bătea atît de tare încît se mira cum de ea nu o auzea. Sau poate o făcea.

Cu un gest, Margot se ridică în genunchi pe marginea patului. îşi aruncă hainele, fără să-i pese unde cad. El era încă în picioare. înainte ca mîinile să o atingă, mintea o atinse de mii de ori. Făcu un mic pas în spate şi o privi. Razele lunii îi atingeau corpul.

Aşa o cunoscuse. îmbrăcată în întuneric, luminată de lună. Erau hainele cele mai seducătoare, pentru că dezvăluiau, ascunzînd, îmbrăcau, dezgolind. Voia să-i atingă din nou părul, de data asta fără să mai ghicească ce culoare era. Acum ştia totul. Ştia cum arăta părul ei blond şi cîrlionţat şi cum soarele se juca prin el, ştia cum arăta corpul ei seducător în braţele lui.

Margot ar fi vrut să plîngă cînd se gîndea cît de dor îi

fusese de el. Voia să-l strîngă în braţe şi să nu-1 mai lase niciodată să plece. Voia atît de multe lucruri… însă cel mai tare voia să facă dragoste cu el şi să nu spună nimic. Pentru că de cele mai multe ori cuvintele distrugeau orice vrajă. Distrugeau fericirea ei. Şi acum nu mai voia să audă nimic. Se mulţumea să simtă. Nu mai conta trecutul lui sau al ei. Cînd el o strînse în braţe, căzînd printre pernele de pe pat, ea uită pînă şi cine era.

Soarele nu ieşise încă atunci cînd ea se ridică din pat, dar arunca cîte o rază, două pe cer, anunţîndu-şi venirea. El dormea cu faţa în jos, cu părul în toate părţile. Era atît de frumos, întins acolo. Pentru prima dată spera cu adevărat şi se ruga să reuşească să rămînă alături de el. Se ruga cerului să-l ţină în viaţă şi să aibă grijă de el mereu. Se apleca şi îl săruta pe spate, tandru. Voia să-l trezească, să privească cu ea răsăritul soarelui şi să facă dragoste.

Şi atunci văzu inelul. Rubinul roşu ca sîngele sclipea pe pat, lîngă el. Un hohot de plîns se ridică din pieptul ei. îşi acoperi gura cu mîinile pentru a nu plînge. De ce? se întrebă, lăsîndu-se în genunchi. De ce acum, cînd îl avea din nou, inelul îi alunga toate visele, toată fericirea? Oare Filip il dăduse pentru a o lega de el mereu, pentru a şti că se va gîndi mereu la el? De ce nu o lăsa să fie fericită?

Se ridică încet de jos şi uşor îi scoase inelul de la gît, încercînd să nu-1 trezească. îl privi. Realitatea năvăli peste ea. îşi aminti de Peroux. Piratul era pe undeva, în apropiere. Şi ea avea acum ceea ce voia el. Nu ştia prea bine ce voia. Ar fi vrut să stea alături de Robert. Dar strălucirea rubinului îi amintea de mare. De libertatea pe care o avuse. Asta îşi dorise cel mai mult. Să fie liberă, să facă ceea ce voia. Şi avusese acest lucru, dar o costase mult. Şi acum nu ştia ce să facă. Ar fi putut să se comporte ca un pirat şi să se gîndească numai la ea. O parte din ea era un pirat. însă era şi femeie. Era şi o aristrocrată franceză. Soţia de cîteva săptămîni a unui conte.

îl privi pe Robert, care continua să doarmă fără griji. O liniştea să-l privească dormind aşa. Ar fi vrut să se strecoare în braţele lui şi să-l trezească. Să facă dragoste cu el. Să-i spună că îl iubeşte. Să-l facă să înţeleagă, să-i ceară ajutorul. Ar fi ajutat-o. De asta era sigură. însă ea nu putea să rişte astfel. Nu putea să rişte viaţa lui. Avea să accepte jocul lui Peroux cît va fi necesar, apoi va fugi. Iar dacă nu va putea… va muri încercînd.

Oricum nu vor fi prea mulţi care să o plîngă, îşi spuse. Se aplecă cu grijă asupra lui şi îşi lăsă mîna să-i atingă faţa. O adiere de vînt, nimic mai mult. Apoi îl atinse cu buzele pe frunte, mai mult ca o mamă iubitoare decît ca

o soţie.

— Pentru tine, pentru că e mai bine aşa, şopti ea.

Ieşi grăbită din cameră, fără să se uite înapoi. Intră în camera ei şi scoase din dulap nişte haine. Hainele ei bărbăteşti. Se îmbrăcă grăbită şi îşi acoperi capul cu un şal. îşi îngrămădi într-un sac cîteva haine şi un pumn de bijuterii. Apoi, păşind încet, fără să facă zgomot, ieşi.

Dincolo de uşă nu era nimeni. Ieşi cu lacrimi în ochi şi, după cîţiva paşi, se opri. Ar fi vrut să se întoarcă. încă nu era prea tîrziu. Privi uşa mare pe care tocmai ieşise.

— Adio, dragostea mea! şopti ea încet, apoi alergă pe scări.

Coborî în grădină pe scara cea mică. Trecu dincolo de rîu şi, fugind, străbătu pădurea pe o cărare lată. Merse mai bine de zece minute fără să se oprească. Ajunse într-un luminiş şi văzu zidul unei vechi capele, distrusă de mai bine de cincizeci de ani într-un incendiu. în această parte a grădinii vegetaţia era mai mare şi mai sălbatică. Dincolo de capelă era zidul ce indica sfîrşitul domeniului şi o altă poartă, ascunsă de copaci şi încuiată, făcea legătura cu exteriorul.

— Peroux! strigă ea încet.

Se auzi un zgomot şi piratul apăru de după zid. Ţinea în mînă un pistol. Rînjind sălbatic veni spre ea.

— Ei, ei….dacă nu e chiar tînăra noastră contesă! rîse el, apucînd-o de umăr.

— Am ceea ce vrei! îl anunţă ea calmă.

El rîse din nou şi îi atinse faţa. Se aplecă şi o sărută apăsat.

— Bine!

—Acum vreau să…

— Ticăloaso! strigă el, prinzînd-o de gît. Nu vrei nimic pentru că nu vei avea nimic. Vei face ceea ce vreau eu. Pentru totdeauna!

— Nu asta ne era învoiala! îi aminti ea, respirînd greu.

îi dădu drumul şi o împinse la pămînt.

— Plecăm!

— Nu cred! se auzi vocea lui Robert, rece ca gheaţa.

Peroux se uită spre tînărul din faţa sa. Robert avea şi el un pistol în mînă şi în cealaltă sabia.

— Proasto! zise el, plesnind-o pe Margot şi aruncînd-o din nou la pămînt. L-ai adus aici…

— Vei muri aici! îi spuse Robert, ridicînd arma. Aştept!

— Cred că vei fi văduvă din nou, ducesă!

Armele se atinseră. Piratul era puternic şi lovea năpraznic. însă îi lipsea rafinamentul şi tehnica. Robert, în schimb, învăţase să lupte cu mai marii vremii în ale

armelor. îi ţinea piept fără probleme, ştiind fiecare lovitura ce avea să urmeze şi aşteptînd-o, pregătit. Se învîrtea în jurul piratului cu stil. îi juca în faţă.

Robert îl privea cu un calm nebun, însă ceea ce simţea de fapt era ură. Rănile de pe corpul lui îl împiedicau să uite cum fusese bătut, torturat. în mintea sa îşi amintea felul în care piratul o atingea pe Margot. Numai gîndindu-se la asta simţea o nevoie teribilă de răzbunare şi o forţă titanică. Era în stare să-l ucidă cu mîinile goale şi numai educaţia sa de ani de zile îl împiedicau să se comporte aşa.

— Se pare că pămîntul nu îţi place! spuse ironic, cînd Peroux făcu un pas greşit şi evită sabia lui Robert la un milimetru. Aceasta trecu pe lîngă fruntea lui, lăsîndu-i o tăietură la tîmplă.

— Cîine!

Margot se ridică de jos şi se retrase. Nu ştia ce să facă. Ar fi putut să îl atace şi ea pe Peroux. Ce mai conta că era o luptă între ei? Era trasă în două părţi. Cei doi se învîrteau acum în cerc. Săbiile se loveau cu furie. Şi unul nu avea să părăsească viu luminişul. Peroux era puternic ca un taur. Era mai bine făcut decît Robert şi puţin mai înalt. Avea o forţă animalică. Şi o minte la fel, îşi spuse ea. Dar nu putea risca. Văzu pistolul lui Peroux aruncat în iarbă. Şi ştiu că avea să facă ce era mai bine.

Mereu făcuse la fel. îl ridică şi trase. Focul de armă trecu printre cei doi bărbaţi şi se înfipse într-un copac. Zgomotul răsună în toată grădina.

— Drace! înjură Peroux, făcînd un pas înapoi fără să lase arma din mîna.

Robert nu vedea decît o femeie frumoasă pe care el o iubea şi care încercase să-l omoare. Nu nimerise pentru că soarele nu era sus încă şi lumina se amesteca cu întunericul. Sau poate îi tremurase mîna. însă trăsese asupra lui. Făcu şi el un pas înapoi, privind-o cu uimire. Ea însă nu tremura. îl privea fix, ştiind ceea ce el gîndea. Văzu ura în ochii lui. Şi lăsă pistolul în jos.

— Ducesa e a mea! zise Peroux tare bucuros.

— Tu… începu Robert, dar ceva tare îl lovi în cap. Căzu la pămînt, scăpînd sabia din mînă. Ultimul lui gînd coerent fu că, dacă avea să o mai vadă vreodată pe Margot, avea să o ucidă el însuşi. Pentru toată durerea pe care i-o pricinuia.

CAPITOLUL V

1

Parcă avea capul desfăcut în două. Cu greu deschise ochii şi îşi mişcă capul. Durerea nu se oprea, întinzîndu-se prin tot corpul. Văzu sabia lîngă el, scînteind sub una din primele raze de soare. încet, se ridică de jos. Era

singur în luminiş şi dinspre castel se auzeau strigăte. încercă să-şi aducă aminte ce se întîmplase. îşi aducea aminte că se duelase cu Peroux. Că Margot era acolo. îşi aducea aminte şi de ea. încercase să-l omoare. Dar nu o făcuse. Nu nimerise. Şi totuşi ar fi fost atît de uşor să-l ucidă! Cîţiva centimetri într-o parte şi acum nu s-ar mai fi ridicat de la pămînt. De ce ezitase? se întrebă, ştergîndu-şi faţa plină de pămînt.

Fără să găsească o explicaţie, se întoarse spre casă şi plecă grăbit, fără să se uite înapoi. Nu se uită la prietenul lui, care venea grăbit spre el şi nu răspunse la întrebările lui Claviere. însă lîngă uşile mari ale castelului dădu peste părinţii săi. Aceştia, treziţi din somn, evident, încercau să înţeleagă ce se întîmplase.

— Ce e tot scandalul ăsta?

— Nu s-a întîmplat nimic! le răspunse scurt.

— Dar am auzit un foc de armă! Cine a tras? întrebă mama lui.

— A tras… începu Robert şi se opri. Margoţ a plecat! îi anunţă el sec.

— Unde?

— La ora asta?

— Şi nu se mai întoarce niciodată! mai adăugă el şi plecă trîntind uşa, încît două geamuri se sparseră, căzînd la pămînt.

Şi lăsă în urma lui trei chipuri uimite.

— Ce s-a întîmplat?

— Unde a plecat?

însă nici unul din ei nu putea răspunde la astfel de întrebări, aşa că toţi trei se întoarseră spre Claviere, care apăruse gîfîind dinspre pădure, cu Ion pe urmele lui.

— Deci?

— A fost o luptă într-un luminiş, lîngă ruine…

— La capela arsă? întrebă Bogdan. Cine?

— Aş zice cinci, poate şase, contele şi soţia lui. El a rămas acolo şi ceilalţi au plecat. Cred că aveau caii pregătiţi!

— Dar cum a putut face asta? întrebă ducele. Unde să se ducă?

— Poate la bunica sa? sugeră soţia lui.

— Ducesa e la Paris? se interesă Bogdan, încercînd să abată cît de cît discuţia care venea spre ei.

— Nu cred. Poate e la ţară. Dar de ce a plecat aşa, în zori?

— Poate fi un alt bărbat?

Bogdan închise ochii, ridicînd o rugăciune spre cer. Ce să le răspundă pentru a nu crea o situaţie şi mai încurcată decît era? Ştia că ea plecase cu Peroux. Şi că de data asta Robert nu o va ierta. însă el avea în faţa lui două persoane la care ţinea foarte mult şi care voiau

răspunsuri. Şi el ce să le spună?

— Poate ar fi mai bine dacă am intra în casă pentru a vorbi, sugeră el.

— Prea bine! îi răspunse tăios ducele, luînd-o pe soţia lui de braţ şi trecînd înainte. Era furios şi chipul lui o arăta prea bine. Şi acum va fi şi mai greu să-i explice cum stăteau lucrurile, îşi spuse Bogdan.

îşi turnă coniac mult şi-l bău cu sete, pentru a avea curaj. Apoi se aşeză în faţa celor doi căutîndu-şi cuvintele.

— Am plecat de la Paris pentru a o duce acasă la tatăl său pe domniţa Margot Avram. Trebuia să fim gărzile ei. Să o apărăm. Ea călătorea cu vărul ei, adaugă cu un oftat Bogdan. Am călătorit împreună, iar între Robert şi vărul domniţei au existat numai probleme. încăpăţînaţi amîndoi. Cînd am ajuns la casa fratelui meu, în Moldova, am aflat cu stupoare că tînărul văr era chiar domniţa Margot!

— Călătorea îmbrăcată în bărbat? întrebă ducesa.

— Da. Şi nu numai asta. Pe drum a avut destule aventuri, să zic aşa.

O luptă cu nişte beţivi la Praga. îmbrăcată în bărbat, bineînţeles că nu am acordat o mare atenţie persoanei sale. însă se dovedea a fi un tînăr deştept şi priceput în luptă…

— Domniţa Margot?

— Ceea ce o să aflaţi nu o să vă placă! îi preveni el.

— Vorbeşte, băiete! se răsti ducele.

— A stat la Iaşi cîteva luni. Noi am făcut ceea ce aveam de făcut, însă Robert s-a îndrăgostit de ea. Au fost destule probleme… tatăl ei, Domnul, a hotărît să o căsătorească cu mine!

Ducele şi soţia lui căscară ochii aplecîndu-se în faţă.

— Voia ajutorul fratelui meu în relaţia cu boierii pămînteni. Insă ea a fugit înainte să-i reuşească planurile, întorcîndu-se în Franţa. Aparent, relaţia noastră cu domniţa s-a terminat în clipa în care Domnul ne-a trimis înapoi în Franţa, la cererea fiicei sale. Atît eu cît şi Robert am crezut că ea a rămas acolo, căsătorită cu un alt pretendent, boierul Neagu…

— Neagu? întrebă ducele.

— Este cel cu care Robert s-a duelat, tocmai pentru Margot!

— Nu am ştiut niciodată de ce s-au duelat! spuse Beatrice de Clermont. Au fost bîrfe…

— Pentru ea, bineînţeles! îi răspunse ducele.

— Aşa e. însă asta nu e decît începutul poveştii…

închise ochii. Apoi, peste cîteva clipe, îi deschise, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

— Aţi auzit, fără îndoială, de Ducesa Mărilor!

— Bineînţeles. Mai ales că ne-a atacat acasă la noi… începu ducele.

— Ce ştiţi despre ea?

— Că e ori frumoasă de neînchipuit ori urîtă ca un monstru. Că este o femeie pirat. Spaima mărilor. Mulţi au pierit de mîna ei şi originea sa e învăluită în mister. însă se pare că, de regulă, nu atacă navele noastre…

— Da, nu o face. însă nu ştiţi ce este mai important. Numele ei…

— Numele?

— Ducesa Mărilor sau Margot Avram, ducesă de Montmercy, contesă de Clermont! spuse Bogdan cu inima strînsă.

— Ce? strigă ducele sărind în sus. Ce glumă e asta?

— Bogdane!

— E adevărat, iar voi aţi făcut asta posibil. V-am avertizat să nu interveniţi pe lîngă rege. Dar nu m-aţi ascultat… >

— Pentru că nu ştiam adevărul. Am crezut că este femeia perfectă pentru el! se răsti ducele tremurînd de furie. Pentru ce nu mi-ai spus?

— Pentru că era o taină care nu îmi aparţinea. Atunci nu puteam spune nimic. Şi credeam că Robert o iubeşte…

— E o… începu ducesa în lacrimi. Cum am putut face

asta? Femeia aceea este diavolul pe pămînt. O asasină, o hoaţă. Şi noi sîntem legaţi de ea…vom putrezi în iad!

Nu era slabă de inimă, dar era o femeie credincioasă şi nobilă. Demnă şi bine crescută. Crescuse doi copii şi regretase că nu reuşise să aibă mai mulţi. Respectase biserica, chiar dacă nu fusese niciodată prea evlavioasă. însă ceea ce tocmai aflase ameninţa să-i distrugă fericirea. Nu reuşea să găsească un motiv pentru care familia ei trebuia să plătească astfel.

— Draga mea, linişteşte-te! îi ceru ducele strîngînd-o în braţe.

— Cum îmi ceri aşa ceva? strigă ea. Tocmai am aflat că nora noastră este un pirat!

— Ştiu!

— Nu e un pirat, e un corsar! lămuri Bogdan, încercînd să dreagă ceea ce mai era de dres. Şi poveştile care circulă pe seama ei nu sînt adevărate. Mai mult, regele…

— Dacă va afla, o va spînzura! rosti cu gravitate ducele.

— Mă îndoiesc!

— Robert! exclamă mama lui întorcîndu-se.

— Cum ai putut face una ca asta? strigă ducele. Pentru ce nu mi-ai spus la timp?

— Ce ai fi făcut?.se răsti şi Robert. Erai atît de

convins de ce făceai încît ai mers pe la spatele meu. Nu mi-ai spus nimic…

— Pentru că nu ştiam… nu bănuiam. Dar de ce nu mi-ai spus la Marsilia? Am fi anulat căsătoria.

Robert zîmbi ironic.

— Anulat? Era o poruncă de la rege!

— El ar fi înţeles! spuse ducesa. Ar fi înţeles că nu se putea să facem aşa ceva…

— El ştie. Regele ştie totul. Şi mai mult, e fermecat de ea încît ar accepta orice numai să o aibă în patul său. Spera ca ea să vină la curte!

— Nu se poate! Regele ar spînzura-o dacă ar şti că e un corsar!

— Au o înţelegere care îi aduce regelui numai avantaje. îi ţine mările libere şi sigure. îl apără de englezi şi de ceilalţi duşmani ai lui!

— Doamne! se cutremură ducele scandalizat.

— Ai văzut bijuteriile pe care le-a purtat la nuntă? Erau un cadou de la rege. înţelegi că nu mai e nimic de făcut?

Ducele îl privi fără să înţeleagă. Apoi se aşeză gîndindu-se. Acum înţelegea de ce regele era atît de amabil cu ea, de ce îi acorda tot felul de favoruri, fără să ţină cont de familiile vechi şi nobile, de acelaşi sînge cu el. înţelegea de ce regele şi ea schimbau priviri complice

uneori cînd prea puţină lume îi privea. De ce regele o asculta şi făcea ceea ce ea dorea. Nu era numai pentru că era incredibil de frumoasă. Nu, nu era numai atît. Era cel mai cumplit lucru pe care el îl auzise vreodată. El se mîndrise totdeauna cu originea pură a familiei sale. Se trăgeau dintr-un neam de onoare şi de oameni mîndri, cu sînge regal. Şi el voia să creadă că era unul dintre ei. Luptase la rîndul lui şi îl învăţase şi pe Robert să o facă la fel. Plin de curaj, de încredere în forţele proprii.

Ştiind de unde vine şi cine este. Gata să moară pentru ce credea. Şi acum, tradiţia familiei sale nu mai conta.

— Ce vom face acum?

— De unde să ştiu? răspunse fiul lui golind paharul cu coniac şi turnîndu-şi altul. Am putea spune că a murit într-un accident! sugeră el amuzat de perspectiva asta. Văduv numai după cîteva săptămîni…

— Rîzi, dar situaţia e complicată. Regele nu va crede!

— Oh, el va şti adevărul şi voi avea eu grijă! răspunse Robert.

— Totuşi nu putem face asta. Prea multe întrebări s-ar ivi…şi mai e ducesa, bunica sa! zise ducesa.

— Ce îmi pasă mie de ea? sări Robert

— Ar trebui, pentru că ea va vrea să vadă un corp şi nu numai ea.

Ceilalţi…

— Ducesa de Montmercy, începu Robert aproape înecîndu-se cu numele ei, va şti adevărul. Dar va accepta şi ea. Eu nu voi accepta ca lumea să spună că ea a plecat cu altul…

— Nu e numai onoarea ta în joc aici! se răsti Bogdan. Ce vei spune? Că a căzut de pe cal? A murit în somn? Că era bolnavă?

— Că s-a înecat şi nu i-am găsit corpul. Şi aşa rîul e destul de mare. Tu te vei duce şi vei arunca o bucată din rochia ei în apă, mai la vale. Apoi vom merge să o căutăm. Găsind rochia, vom declara că a murit. Claviere ne va ajuta…

— Tu eşti nebun!

— Nu am fost niciodată mai întreg la minte. Dar nu vreau să mai fiu legat de ea. Şi dacă apare vreodată, o omor cu mîinile mele. Merg să-ţi aduc rochia…

— Cum vrei! acceptă Bogdan, ştiind că nu avea cum să-l mai convingă că totul era o prostie.

Robert ieşi grăbit.

— Domnule duce?

— Eu nu spun nimic!

— Dar…

— Vrea să facă asta? Să o facă. Mie nu-mi pasă. Tot ce ştiu eu e că ea nu se va mai întoarce niciodată. Vom rămîne aici cîteva zile… cît este necesar. Va trebui să

mergem la Paris să-l anunţăm pe rege!

— Cred că el va merge, aşa e cel mai bine!

— O să trebuiască să jucăm o adevărată comedie. Vor fi necesare cîteva lacrimi şi haine de doliu!

La etaj Robert intră în camera soţiei sale. Era aşa cum o lăsase. Patul era făcut şi fusese totul curăţat atent după ce tînăra cameristă murise acolo. Fusese aerisit şi spălat. Dar lucrurile lui Margot erau încă acolo. Văzu cîteva cărţi pe o masă. Parfumurile sale aşezate pe o măsuţă cu oglindă erau tot acolo. Şi totuşi dispăruse peria de păr şi bijuteriile, constată el deschizînd cutia de argint în care ea le ţinea. Lăsase acolo numai inelul pe care i-1 dăruise în ziua nunţii. Alături de el erau alte cîteva bijuterii pe care el i le dăduse. Erau de mulţi ani în familia sa. Şi ea le lăsase acolo. Furios, trînti capacul cutiei. Ar fi preferat ca ea să le fi luat. Aşa ar fi avut un motiv în plus să o urască. S-ar fi dovedit o şi mai mare hoaţă. Dar ea le lăsase pentru a nu se simţi legată de el, pentru a nu-şi mai aduce aminte. Probabil va uita totul într-o lună şi îşi va relua viaţa. Va uita de soţul pe care îl avea şi pe care îl abandonase. Pe care îl înşelase şi trădase.

Abătut, intră în camera de toaletă şi smulse o rochie aşezată acolo cu grijă. Era una pe care ea o mai purtase. O rochie elegantă, de un verde aprins. O privi simţind cum nu mai are aer. Nu se gîndise decît că o urăşte, dar

acum era singur şi prezenţa ei era atît de puternică, încît o putea simţi. Mirosul ei dăinuia încă pe acea rochie şi în jur. Glasul ei părea să se audă. Nu rîzînd. Ci blestemînd înfuriată. Şi fără să vrea pufni în rîs. Şi căzu pe un fotoliu de lîngă perete, privindu-se în oglinda mare din faţa sa.

— Ai jucat şi ai pierdut! spuse, lăsîndu-şi capul pe spate. Mereu ai fost cu un pas înaintea mea, ducesă. Dar acum vei muri şi vei rămîne îngropată!

Şi se ridică, ieşind grăbit. Ajuns în salon, încuie uşa şi băgă cheia în buzunar. Camera aceea va rămîne încuiată aşa cît va trăi! îşi jură el, îndesînd rochia ei într-un sac de pînză şi coborînd scările pentru a i-o da lui Bogdan.

2.

Margot călărea cot la cot cu Peroux. Mîna calul simţind că aşa furia ei se stingea puţin cîte puţin, pentru a fi înlocuită de cea mai mare ură. Piratul rînjea sălbatic la ea ori de cîte ori li se întîlneau privirile şi ea ar fi vrut să se arunce de pe cal asupra lui, să-l dărîme la pămînt şi să-l omoare. Aşa cum merita. Aşa cum ar fi trebuit să facă data trecută cînd cuţitul se înfipsese în burta lui, dar nu-i luase viaţa. De ce nu murise atunci?

Călăreau de mai multe ore cînd, într-un sfîrşit, el făcu semn să oprească. Un han pe jumătate dărîmat, de la marginea unui mic sat, chemat Cocoşul de Aur, avea să

le ofere găzduire peste noapte şi o masă caldă. Peroux prefera să se ţină departe de hanurile bune şi cunoscute în care te puteai întîlni cu persoane de care mai bine stăteai departe. Hangiul ieşi în prag împingînd un băiat slăbuţ să le ia caii.

Margot sări jos şi se întinse pentru a-şi dezmorţi oasele. însă nu avu destul timp pentru a o face pentru că Peroux o trase de braţ după el. Intrară înăuntru şi se aşezară la o masă retrasă, aproape de oamenii săi. Ceru de mîncare şi plăti dinainte cu bani destui pentru a nu ridica întrebări. Nu trebuia să se ştie cine erau sau care era treaba lor prin acele părţi. Cinci minute mai tîrziu hangiul aduse la masa lor pui fripţi, o pulpă de miel şi vin din belşug. O tînără fată venea, ajutîndu-1 şi aducînd pîine proaspătă.

— Mănîncă! îi ceru el împingînd mîncarea spre ea.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să mori de foame! îi răspunse şi rupse o bucată dintr-un pui, întinzîndu-i-o.

Ar fi refuzat, dar îi era foame. Aşa că luă mîncarea, mîncînd în tăcere. Bău vin puţin şi numai de sete. Nu voia să îşi piardă luciditatea şi vinul îi făcea probleme de felul ăsta. însă se vedea că Peroux nu se jena să golească toate sticlele de vin şi în curînd ceru altele, lăudînd vinul de soi.

— Rămînem peste noapte? întrebă ea.

— Da! îi răspunse cu o privire lacomă, plină de subînţelesuri.

— Mă duc sus! îl anunţă ea, deja în drum spre scări.

— Hangiule! strigă Peroux tare.

— Da, domnule!

— Arată-i camera!

— Pe aici, domnule! se adresă hangiul băiatului subţirel din faţa sa.

Cu părul legat la spate şi în haine bărbăteşti, Margot aducea a tînăr, cu toate că nu mai avea ca data trecută barbă şi mustaţă falsă. Trecu pe lîngă Peroux şi îşi îndesă pălăria prăfuită pe cap. Urcă scările în urma hangiului. Sus, acesta îi deschise o uşă şi se feri pentru ca ea să intre, apoi îi întinse lumînarea pe care o aducea cu sine. Lăsă sacul cu haine pe pat şi cînd hangiul vru să iasă, îl opri.

— Staţi!

— Da, domnule? Doriţi altă cameră?

— Nu, asta e numai bună. însă aş vrea nişte hîrtie şi ceva de scris….

— Trimit îndată fata!

— Nu! spuse Margot apropiindu-se de el.

—Nu?

— Vino tu şi nu vei regreta! spuse ea scoţînd din

buzunar un inel cu safir ce părea foarte preţios. Şi să nu afle oamenii cu care călătoresc…

— Fără grijă! zise aplecîndu-se şi făcîndu-i o plecăciune cu priviri lacome. :

Peste cîteva minute hangiul urcă scările aducînd cîteva foi de hîrtie şi o pană de scris. Intră în camera fetei după ce bătu discret, privind în stînga şi-n dreapta.

— Staţi de pază în hol… dacă urcă cineva bateţi în uşă de trei ori! îi: spuse ea închizîndu-i uşa în nas.

Se aşeză la mica masă de lîngă fereastră şi începu să scrie grăbită. După ce termină împături scrisoarea cu grijă. Apoi luă altă foaie de hîrtie şi scrise o altă scrisoare. O puse pe prima înăuntrul ei şi le împături cu grijă. Apoi sigilă scrisoarea şi scrise o adresă pe ea. Scrisoarea era pentru vicontele de Tremaine, la Versailles. Terminînd, deschise uşa şi îi făcu semn hangiului să vină. Acesta îşi găsise de lucru cu o fereastră ; prăfuită, cercetînd din cînd în cînd holul întunecat.

— Această scrisoare trebuie trimisă urgent! îi spuse ea. Trimite un băiat…

— Da, domnule!

— Ia seama, dacă scrisoarea nu ajunge 1a vicontele de Tremaine la timp, voi avea grijă să plăteşti pentru asta cu vîrf şi îndesat. Vei ajunge la Bastilia cît ai bate

din palme pentru că, după cum vezi, scrisoarea trebuie să ajungă la curte. Dacă vicontele nu o are cît mai repede posibil, însuşi regele va semna condamnarea ta hangiule!

Hangiul se albi la faţă şi luă scrisoarea ascunzînd-o la piept, nu înainte de a privi în stînga şi în dreapta. Deja regreta că acceptase să facă ceea ce îi ceruse tînărul. Nu dorea să-şi piardă capul sau să ajungă la Bastilia, unde moartea era mai bună decît, viaţa. Margot surîse şi îi întinse inelul promis, ghicind ceea ce se întîmpla în mintea lui. Era un inel foarte preţios şi ea nu putea decît să spere că avariţia lui şi teama aveau să învingă. Mîinile mici şi grase ale hangiului apucară inelul cu lăcomie. Se înclină, luă hîrtia şi cele trebuincioase pentru scris şi plecă fără să privească înapoi.

Margot se întinse pe pat şi închise ochii. Aşteptă ca Peroux să-şi facă simţită prezenţa. Şi nu avu mult timp de aşteptat. Piratul deschise uşa şi intră. Se vedea că băuse mult, însă asta nu îi afecta judecata. Blestematul ţinea la băutură mai mult decît oricine.

— De mult nu am mai fost aşteptat de o aşa frumoasă femeie! spuse cl lăsîndu-se greu pe pat.

Ea sări în sus.

— Te vei culca jos! preciză ea tare.

— Ce ai spus? se răsti el ridicîndu-se şi venind după

ea.

— Atinge-mă şi vei regreta!

— Să nu spui că ai devenit o soţie fidelă! rîse el.

— Voi deveni una moartă şi total inutilă pentru tine dacă mai faci un pas. Şi ştii că o pot face. Ai pierde comoara…

— Drăcoaico, ar trebui să o fac, după ce ai încercat să mă omori!

— Aş face-o din nou! replică ea gata de luptă.

— Fără îndoială! rîse el. Eşti o căţea curajoasă şi eu acum am nevoie de tine… dar cînd toate astea se vor sfîrşi…

Ea ridică din umeri. El se apropie de ea şi îi atinse faţa. încet. Apoi o plesni aruncînd-o pe podea.

— Ai grijă sau vei regreta!

Ieşi afară din cameră ştiind că atîta timp cît bunica ei se afla în mîinile lui, ea nu va încerca să plece. Se duse în camera alăturată şi îl împinse pe piratul care se bucura de unul singur de patul moale, pe podea. Se întinse pe el şi în cîteva clipe adormi, visînd că Margot se afla la picioarele lui. Şi el ştia că visele lui se îndeplineau totdeauna.

3.

Intrase din nou în viaţa plină de plăceri de la curte. Lipsit de scrupule şi de griji. Din aventuri în distracţii.

Nu exista o limită pentru înaltele frunţi încoronate ale vremii. Nu putea să te oprească decît lipsa banilor sau a timpului. însă asta nu era problema lui Robert de Clermont. Banii săi curgeau în buzunarele celor care îi procurau plăcerile zilnice şi timpul său era înfrînat numai de poruncile regelui, care îi cerea prezenţa alături de el. în rest era liber ca pasărea cerului. încotro

îl duceau paşii şi mintea, ameţită de cele mai multe ori de băuturi alese. De mai multe zile nici nu mai dormea nopţile la Versailles sau în palatul tatălui său. Dormea pe unde apuca. în apartamentele elegante ale curtezanelor sau pe pernele trăsurii, între două destinaţii. Se arunca cu furie în ceea ce înainte considera nebunie şi plictiseală. Se părea că îi era frică să adoarmă pentru a nu se mai trezi. O făcea iepureşte, niciodată deplin. Devenise irascibil şi periculos, aşa că mulţi dintre prietenii săi de altă dată se fereau din calea lui. Femeile atrase de această nouă faţă a contelui încercau să se apropie de el, însă Amelie de Vaupart îl păzea cu ferocitate. Frumoasa brunetă nu era dispusă să-l piardă din nou. Apropiaţii ei ştiau, ca şi întreaga curte, că aceasta era îndrăgostită de Robert de Clermont de ani de zile şi dacă îi ierta aventurile cu diverse femei a căror reputaţie nu o considera un pericol, atunci cînd vreo doamnă din aceeaşi clasă socială ca şi ei se apropia de el

îşi arăta dinţii. Se zvonea că nu era departe nici de moartea prematură a contesei de Clermont. însă nimeni nu îndrăznea să o spună cu voce tare.

Acum cîteva luni ducele de Clermont, răspîndise vestea că fiul lui plecase în sud cu treburi. Şi nu mirase pe nimeni, mai ales că tînărul conte călătorea mult. însă Amelie nu se lăsase păcălită. Ea o vizitase pe Anne şi, ca totdeauna, aflase ceea ce voia să ştie, cu toate că tînăra soră a lui Robert nu îşi dăduse drumul prea mult la gură. Anne o primise numai de nevoie, dar îngrijorarea ei era atît de mare, încît scăpase bucăţi din teribilul adevăr. Amelie se întorsese acasă pe jumătate moartă de frică. Se rugase zile întregi pentru ca el să se întoarcă înapoi în braţele ei. Şi nu scăpase o vorbă despre răpirea lui, cu toate că bîrfa era condimentul care dădea culoare vieţii sale.

Apoi vestea veni. Contele de Clermont se căsătorise cu nepoata ducesei de Montmercy şi fericitul cuplu era la Marsilia, la castelul familiei. Regele era încîntat şi ducesa de Montmercy apăru la curte cu un zîmbet larg şi o privire mîndră. Blestemase, strigase şi apoi leşinase de nervi. Ca peste cîteva zile să se urce în trăsură şi să se îndrepte spre Clermont. Voia să o vadă pe tînăra contesă şi să-i spună verde în faţă că ea este femeia lui Robert şi nimeni nu avea să-i stea în cale. O văzuse pe Margot de

Montmercy la curte. Era frumoasă şi tînără. Bogată şi nobilă. însă mai mult nu ştia. Dar cînd o văzuse de aproape, cînd îi vorbise, o săgeată îi atinsese inima. Ştiu, aşa cum o fac numai femeile, în acea clipă, că ea putea fi marea dragoste a lui Robert, dacă ea nu o va împiedica.

Dar destinul ce o făcuse să sufere îi zîmbise într-o după-amiază de primăvară. O veste adusă la curte de însuşi Robert o aruncă în braţele fericirii. Contesa de Clermont se înecase în rîu.

— Şi cum s-a putut întîmpla, dragul meu?

— Ce tot spui?

— Soţia ta. Săraca contesă… murmură Amelie fals. Să moară aşa tînără…

— Amelie, nu vreau să vorbesc despre asta!

— Poate s-a omorît! sugeră ea jucîndu-se cu o brăţară de la mînă.

—Termină!

— Dar ce vină am eu? Am auzit vorbindu-se. Se spune că ar fi fost o sinucidere sau că…

—Ce?

— Că ai omorît-o tu! zise sec Amelie.

Robert îi aruncă o privire teribilă şi o prinse de braţ. Strînse pînă cînd ea gemu. încercă să scape dar el refuză să-i dea drumul.

— încă un cuvînt şi vei regreta! tună el.

— Bine, bine… dar voiam să ştiu. Pentru că eram geloasă! îi mărturisi ea, întinzîndu-se să-l sărute, fără să-i pese de perechile care se învîrteau prin grădina palatului. Ai plecat atîta timp şi ea era frumoasă… iartă-mă…

îi dădu drumul şi făcu doi paşi în spate. O privi pe femeia din faţa lui. Şi nu reuşi să nu o compare cu Margot. Ea nu şi-ar fi cerut scuze, gîndi el. însă Amelie era o femeie adevărată. Ea se comporta aşa cum fusese învăţată şi crescută. Ştia cînd să dea înapoi şi să admită că greşise.

O luă de braţ şi o conduse înapoi spre castel, unde balul era în toi. Nu-i văzu pe cei doi prieteni ai săi la cîţiva metri de el. Aceştia stăteau pe o bancă, urmărind spectacolul.

— E nebun de tot! spuse Joseph de Mailfort.

— De parcă nu ştiai! îi răspunse Sebastien de Tremaine. Dar eu cred că e vina lui că ea a murit…

— Crezi că a omorît-o el?

— Nu! răspunse Sebastien, gîndindu-se la ochii verzi ai lui Margot. El e gelos şi încăpăţînat, dar nu e un asasin. Şi nu ar putea face asta. Nu am putut crede cînd am auzit!

— Umblă vorba că s-ar fi sinucis…

— Ce tot spui? Ea nu ar fi făcut asta! Refuz să cred nebunia asta!

— Şi eu la fel. Dar pe mine mă întreabă zilnic cel puţin zece persoane. Crezînd că dacă sînt prietenul lui ştiu mai multe. Şi apoi, bătrîna ducesă de Montmercy nu apare…

— Poate e la ţară!

— Cine dracu să ştie? îţi cam plăcea Margot, nu?

— De parcă ţie nu! trînti Sebastien.

— Cum să nu?! O aşa frumuseţe? Dar văzîndu-te pe tine şi pe Robert atît de fermecaţi de ea…

— Te-ai retras din prietenie pentru noi? rîse Sebastien.

— Şi apoi ea niciodată nu ţi-a dat speranţe!

— Nu am avut timp să acţionez. Robert era deja cu ea şi regele le-a poruncit să se căsătorească. Dar gurile rele spun că această căsătorie era ciudată. Poate era…

— Ei şi tu?! Robert este prietenul nostru, îl apără Joseph. Hai să mergem…

Nu îl contrazise pe Joseph şi îşi păstră părerile pentru sine. Se retrase în apartamentele lui mergînd apăsat, bîntuit de amintirea lui Margot. Acolo însă îl găsi pe valetul lui, stînd lîngă uşă, plin de importanţă. Lîngă el era un băiat slăbuţ şi destul de înalt. Ţinea în mînă o pălărie ponosită, strîngînd-o cu forţă. Ţinea privirea

plecată, dar urmărea totul pe sub părul care îi cădea pe faţă. Nu avea de gînd să piardă nimic din ceea ce se putea întîmpla.

— Domnule viconte, băiatul ăsta are un mesaj pentru domnia voastră, dar refuză să mi-1 dea! îl informă valetul cu o plecăciune respectuoasă.

— Cum ai ajuns aici?

— Am întrebat, domnule… eu nu am fost niciodată la Versailles! lămuri el prinzînd niţel curaj.

— Ce mesaj ai pentru mine? întrebă Sebastien intrînd în camera sa şi făcîndu-i semn băiatului să-l urmeze.

— De la un domn ce trase la hanul nostru. Plăti bine, excelenţă!

întinse răvaşul ascuns la piept. Sebastien rupse sigiliul şi din mesaj alunecă pe podea o altă scrisoare. Şi aceasta era sigilată. Tînărul o citi dintr-un foc. Se albi în aşa hal la faţă încît valetul făcu un pas înainte pentru a-1 sprijini dacă avea să cadă. Tremurînd, îndesă scrisorile în buzunar.

— Cum arăta tînărul acesta? întrebă el sugrumat.

— Era slab şi nu prea înalt… nu mai înalt ca mine, excelenţă. Avea părul blond…

— Călătorea singur?

— Nu, cu nişte bărbaţi. Urîţi şi încruntaţi. Unchiul meu este hanghi- ul şi el m-a trimis pe mine! mai

adăugă vrînd să stabilească că era un băiat de încredere.

— Băiete, ţine, pentru osteneală! îi spuse el aruncîndu-i o pungă plină de pistoli. Dă-i ceva de mîncare! îi ceru valetului şi ieşi în fugă.

— Voi rămîne cu tînărul! mai spuse valetul, studiindu-1 cu dispreţ pe tînărul plin de praf. Nu înţelegea cum un gentilom aşa de rafinat ca vicontele putea să-i permită băiatului să rămînă fie şi cîteva clipe în camerele sale. Dar el nu era în măsură să protesteze în faţa unei porunci dată de stăpînul său.

Sebastien de Tremaine fugi pe coridoarele lungi fiind cît pe ce să doboare cîţiva curteni. Aceştia se încruntară spre el, dar vicontele nu se opri pentru a le prezenta scuze. Era destul de înalt pentru a vedea peste capul celor din sală, însă nu dădu peste Bogdan Andoni. Cu toate acestea, ştia sigur că este aici… îl văzuse mai devreme alături de o doamnă brunetă şi din cale-afară de slabă. Spera să fie încă acolo. Ieşi pe terasă şi privi spre grădină. Nu văzu haina vişinie a lui Bogdan pe nicăieri. Intră din nou, strecurîndu-se printre curteni şi cercetînd sala.

—Joseph!

—Cee?

— Am nevoie de ajutor! îi spuse el continuînd să caute prin mulţime şi trăgîndu-1 pe conte după el.

— Ce s-a întîmplat?

— Vreau să mă ajuţi să-l găsesc pe Bogdan Andoni!

— De ce?

— Nu pot să-ţi explic acum…

— Vino, cred că ştiu unde e! spuse Joseph strecurîndu-se printre oameni. Ajunseră la capătul celălalt al sălii şi traversară coridorul ce ducea spre nord. însă dădură peste ducele de Clermont.

— Bună seara, domnule duce!

— Tremaine, Mailfort… plecaţi deja? întrebă el zîmbitor.

— Nu, domnule duce, îl căutăm de Bogdan!

— Ah… cred că tocmai a urcat sus!

— Sînteţi sigur?

Acesta dădu din cap.

— Mulţumim! strigară cei doi şi se repeziră pe scări.

Cîteva minute mai tîrziu băteau la uşa boierului. Acesta le deschise uşa şi îi privi nedumerit.

— Ce se întîmplă?

— Putem intra?

— Bineînţeles! le răspunse, făcîndu-le loc.

— Acum jumătate de oră am primit asta! îi spuse Sebastien, întinzîndu-i scrisoarea lui Margot.

Bogdan citi cele cîteva rînduri dintr-o privire. Şi pe măsură ce citea, faţa sa se preschimba. Deveni palid.

Strînse hîrtia în pumn.

— îţi dai seama? strigă Tremaine în culmea fericirii. Trăieşte!

— Da…

— Nu a murit înecată. Era o neînţelegere şi a trebuit să plece. Dar nu e moartă. Cred că Robert…

— El ştie deja! spuse Bogdan printre dinţi.

— Ce?

— L-a părăsit pe Robert şi de aceea el a pus totul la cale!

— E nebun? strigă Joseph. A minţit pe toată lumea. Părinţii lui şi regele…

— Ei ştiu adevărul!

— Nu pot să cred! Sînteţi…

— Tremaine, ascultă. Sînt lucruri pe care tu nu le ştii. îţi voi spune totul, dar ai încredere în mine. Vei afla totul în curînd!

Acesta îl privi neîncrezător.

— Totul?

—Da!

— Ai face bine!

— Cred că mai este o scrisoare, nu?

Sebastien încuviinţă şi îi întinse şi cealaltă scrisoare. Furios, din loialitate, Bogdan ar fi rupt-o, dar numai curiozitatea îl opreau să o facă. începu să citească. Erau

mai multe rînduri decît în cealaltă. Scrisul frumos al lui Margot povestea tot ce se întîmplase. încet, se lăsă pe un scaun, continuînd să citească. Era atît de concentrat, încît nu-1 auzi pe Tremaine care întreba ce spunea scrisoarea.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Bogdan. Au trecut trei săptămîni…

— Ce i s-a întîmplat?

— Ce vom face? se întrebă Bogdan.

— Bogdane! strigă Sebastien impacient.

— Cine a adus scrisoarea asta?

— Un băiat…nepotul unui hanghiu. E la mine în cameră… Eu vreau să ştiu pentru ce ea călătoreşte îmbrăcată în bărbat?

—Ce?

— Da. Băiatul a spus că un bărbat i-a dat scrisoarea…

Peroux? se întrebă Bogdan. Era o capcană? Iar?

— Un tînăr blond ce călătorea cu nişte bărbaţi înalţi şi urîţi, din cîte spune băiatul…

Cum să facă? Cum să-i spună lui Robert pentru ca acesta să îl asculte? Numai dacă pomenea de Margot în prezenţa lui acesta pleca, de parcă se temea să-i pronunţe numele. Se prefăceau că era moartă, dar pentru el era moartă cu adevărat. Ajunsese chiar să creadă povestea fantastică şi dramatică pe care o inventaseră

amîndoi la Clermont.

Şi apoi mai era Santos. Numai gîndindu-se la ce putea să-i facă acesta lui Margot dacă îi cădea în mînă se înfioră. Piratul nu era cunoscut pentru o fire răbdătoare şi calmă. Dar oare putea avea încredere în cele cîteva rînduri pe care le scrisese ea?

— Trebuie să verific întîi! zise el fără să-şi dea seama că o spusese cu voce tare.

— Ce să verifici? Ce spune Margot?

— Sebastien, vreau ca tu să te duci să-l cauţi pe ducele de Clermont. îl iei cu tine şi-l duci la castelul lui. Spune-i că are legătură cu fiul lui şi că te-am trimis eu. Doar atît. Eu plec chiar acum. Ne întîlnim la palatul ducelui. ,

— Bine!

— Joseph, tu caută-1 pe Robert. Spune-i ce îţi vine prin cap, numai du-1 acasă. Dar nu pomeni de soţia lui, clar?

— Da! Dar ce se întîmplă?

— Margot, dacă nu e o capcană, e în pericol. Poate va trebui să plecăm după ea…

— Vin şi eu! sări Sebastien.

— Nu fără mine! se băgă şi Joseph.

— Va fi un drum lung şi periculos. Spre sud… adăugă Bogdan aruncîndu-şi haina de pe el şi căutînd

alte haine.

— Ne vedem la castelul Clermont! spuse Sebastien deschizînd uşa.

— Nici un cuvînt despre asta lui Robert sau ducelui! le strigă el.

— Fii fără grijă! spuseră cei doi şi ieşiră grăbiţi.

însă abia după ce îşi schimbă hainele şi îşi luă unele de călătorie îşi aminti de rege. Nu putea pleca aşa. Regelui, Robert îi spusese că Margot hotărîse să plece fără să-i spună nimic. Că nu ştia unde era şi că nu putea să o găsească. Bineînţeles că regele crezuse că ea se întorsese pe mare pentru că era nefericită. Fusese furios datorită felului în care ea plecase şi de felul în care Robert o declarase moartă, dar după două, trei zile îi dădu dreptate, recunoscînd că era singura soluţie. Dar trebuia să-l informeze şi pe el de noua situaţie.

Coborî scările şi se îndreptă spre apartamentele regelui. Acolo îl găsi pe valetul acestuia. Majestatea sa era în sala de jocuri şi nu avea să se retragă înainte de miezul nopţii. însă Bogdan nu avea timp de aşteptat. Scrise în grabă un mesaj şi-l întinse valetului.

— Pentru majestatea sa. E foarte important să-l primească imediat!

— Da, domnule!

— E urgent!

Acesta făcu semn că înţelesese. Bogdan avea încredere că mesajul va ajunge în mîinile regelui de îndată ce se va retrage. Valetul era de încredere şi ştia că domnul din Răsărit avea trecere la suveran. Rezolvată şi această problemă, chemă pe servitorul lui, Ion, şi plecară.

Intră pe strada îngustă în goana calului. Şi îşi opri animalul, făcîndu-1 să se împotrivească şi să se ridice în două picioare. Nu stătu să se gîndească, ci sări din şa, aruncîndu-i frîiele lui Ion. Trînti trei pumni în uşa de stejar şi aşteptă să-i deschidă, plimbîndu-se impacientat dintr-o parte în alta. însă se vedea treaba că nu era nimeni prea aproape de uşă, aşa cum se obişnuia în marile case. Abia după vreo trei, patru minute, uşa se deschise şi chipul adormit pe jumătate al unui majordom îl privi mirat.

— Domnule?

— Nu mă recunoşti? se răsti el, aducîndu-i aminte nefericitului că mai fusese aici.

Acesta se apropie şi-l privi atent.

— Ba da, domnule….aţi fost aici acum cîtva timp pentru domnişoara Montmercy, adică doamna contesă de Clermont! îi răspunse, ferindu-se pentru a-1 lăsa să treacă. îmi pare rău, dar doamna contesă… începu el amintindu-şi că nu-1 salutase aşa cum trebuie şi

înclinîndu-şi spatele.

— Ştiu, dar vreau să-i vorbesc doamnei de Montmercy!

— Nu este!

— Cum aşa? se răsti Bogdan scos din sărite. Unde e?

— Domnişoara a murit, domnule! răspunse majordomul cu o nouă înclinare a capului şi pe un ton calm.

— Drăcie, nu domnişoara… doamna ducesă! tună Bogdan abia abţinîndu-se să nu-1 apuce de gît.

— Doamna ducesă a plecat acum cîteva săptămîni!

— Unde?

— Am presupus că pentru a o vedea pe domnişoara, dar nu s-a mai întors! i se răspunse. De bună seamă, alteţa sa este îndurerată după moartea contesei. Ca noi toţi, de altfel. O ştiam pe domnişoara de cînd s-a născut! zise el plin de importanţă. Aşa că doamna ducesă poate fi în sud!

Bogdan decise că era timpul să se aşeze. Intră în salon cu majordomul după el. Se aşeză pe un fotoliu şi îi făcu semn omului să facă acelaşi lucru.

— începe să-mi povesteşti cum a plecat ducesa!

— Dar…

— Sau te arunc cu capul în jos de la etaj! îl ameninţă el.

Ascultă povestea majordomului. în timp ce punea cap la cap informaţiile pe care le primea, îndoielile lui se risipeau. După ce îl asigură pe majordom că ducesa este bine şi că el este un prieten apropiat al familiei soţului domnişoarei, adică a răposatei contese, plecă grăbit, încălecă şi se repezi spre palatul Clermont, sperînd că Robert ajunsese şi rămăsese acolo.

însă nu era aşa. Palatul era gol. Intră şi dădu ordine să se pregătească totul pentru sosirea stăpînilor. Majordomul sculă cîţiva valeţi şi grăjdari. Fură aprinse luminile la parter şi apoi se retraseră cu toţii. Rămase numai Bogdan, privind din cînd în cînd pe stradă pentru a vedea vreo trăsură. Se învîrtea prin cameră, alegîndu-şi cuvintele pentru a-i explica lui Robert tot ce aflase în ultimele ore. Şi nu era uşor. Nu ştia cu ce să înceapă. Să-i întindă scrisoarea şi să aştepte ca el să-l întrebe, sau să îi spună întîi de ducesă?

Jumătate de oră mai tîrziu o trăsură trase în faţa uşilor palatului şi din ea sări jos Robert, urmat de Joseph, Sebastien şi de ducele de Clermont. Bogdan ieşi înaintea lor în holul principal.

— Ce se întîmplă? întrebă Robert cu o expresie furioasă pe chip. Ţi s-a întîmplat ceva?

— Nu!

— Joseph a zis că e ceva grav, că are legătură cu tine.

Nu a vrut să-mi spună nimic altceva!

— Să intrăm! zise laconic Bogdan. Vă voi spune totul imediat!

Zece minute mai tîrziu erau toţi aşezaţi în salonul roşu, aşteptînd ca

Bogdan să se decidă să deschidă gura.

— Acum cîteva săptămîni ducesa de Montmercy a primit o vizită, aparent din partea contesei de Clermont! începu el.

Robert se încruntă, strîngînd pumnii. încerca să evite numele lui Margot de fiecare dată cînd era posibil. însă nu reuşise să o elimine total. Cel puţin o dată în zi se gîndea la ea. De cele mai multe ori cînd închidea ochii pentru a dormi.

— Ce vizită? se răsti Robert. Margot nu a trimis nimic, pe nimeni…

— întocmai. Majordomul spune că ducesa a plecat cu acel bărbat după o oră. Şi-a luat cîteva bagaje… foarte puţine şi a plecat în trăsura acelui om care venise la ea. Era un bărbat înalt şi fără un ochi!

De data asta Robert sări în picioare.

— Peroux?

— Aşa cred eu. Apoi, cîteva zile mai tîrziu apare acasă la tine, nu?

— Ce se întîmplă aici? întrebă ducele.

— Astăzi, Sebastien a primit o scrisoare de la Margot. înăuntru era una pentru mine. Robert, a plecat pentru a o salva pe bunica ei! Peroux o ţinea prizonieră undeva. Citeşte singur!

— Nu mă interesează! tună el în drum spre uşa.

— E adevărat!

— De unde ştii? Eu unul nu mai cred minciunile ei…

— Robert!

—Nu!

— Nu te costă nimic să citeşti aceste rînduri! zise Bogdan.

Ezită, cu spatele la ei. încet, se întoarse. Se uită la scrisoare ca la un şarpe veninos. Scîrbit, o luă şi se retrase lîngă fereastră.

„Bogdane, îţi scriu de la un han, în drum spre Marsilia. Peste cîteva zile vom fi în largul mării şi poate asta este ultima mea şansă de a vă trimite vorbă. Nu i-am scris lui Robert pentru că probabil ar rupe scrisoarea. Şi nu-l învinovăţesc. De asta îţi scriu ţie, tu eşti mai chibzuit. Rugămintea mea, adresată unui prieten, este să-i dai scrisoarea asta lui Mărie. Spune-i că sînt alături de Peroux şi că el are din nou inelul. Să pregătească Ducesa şi să vină în inima mării. Să aştepte, fără să atace. Viaţa bunicii mele depinde de asta, pentru că e în mîinile lui Peroux. Şi dacă nu ne vom mai vedea

niciodată, să ştii că ai fost un bun prieten.

Margot strînse scrisoarea în pumn. Se întoarse cu inima mai uşoară ca pînă acum.

— Vreau scrisoarea! se auzi o voce din cadrul uşii.

Era cineva acolo, dar nu i se vedea faţa din cauza dantelei care o acoperea. Pentru cîteva secunde, Robert crezu că era Margot. Era îmbrăcată în bărbat, dar glasul era feminin.

— Cine eşti?

— Scrisoarea sau te alegi cu o gaură în cap!

— Mărie?! exclamă Bogdan.

— Credeai că am plecat? Daţi-mi scrisoarea şi voi pleca imediat.

Ducele nu reuşi să se mişte, iar ceilalţi doi tineri, Joseph şi

Sebastien, priveau plini de curiozitate femeia din faţa lor. Era oare Duccsa? se întrebau. Robert îi întinse scrisoarea şi ea o parcurse rapid, apoi o îndesă în buzunar.

— Am nevoie de bani! îi anunţă ea. Pungile voastre, domnilor!

— Vrei să ne furi banii?

— E un ajutor pe care îl dai soţiei tale! comentă ea ironic.

— O pot ajuta şi altfel. Plecînd după ea…

— Robert, ai înnebunit? strigă ducele. Ai uitat ce ţi-a făcut…

— E soţia mea! răspunse el peste umăr. Putem merge împreună, încercă el să o convingă pe Mărie, care încă ezita.

— De ce aş avea încredere în tine? Ultima dată cînd ne-am văzut prietenul tău m-a trimis de lîngă doamna mea!

Bogdan, prietenul, surîse amabil.

— Oricînd la dispoziţia voastră! se înclină.

— O putem salva. Crede-mă!

Mărie lăsă pistolul în jos. Dar nu se mişcă din loc.

— Ce ai de gînd?

— Putem ajunge la Santos şi pe Ducesa mult mai uşor împreună. Vom putea să-l găsim pe Peroux…

— împreună?!

— Jur că vreau să o aduc înapoi, pe viaţa mea!

Mărie fu mulţumită, pentru că îşi puse pistolul la brîu. Apoi îşi scoase tricornul şi masca. Sebastien şi Joseph priveau cu ochii căscaţi, crezînd că cea din faţa lor era Ducesa. Pe chipurile lor se citea admiraţie şi groază în acelaşi timp.

— Nu sînt eu Ducesa, aşa că puteţi închide gurile, domnii mei!

Bogdan izbucni într-un hohot de rîs.

— A dracului treabă, nu credeţi? întrebă el.

— Mie nu îmi place asta! tună ducele. Nu îţi voi permite să pleci după ea!

Robert se aşteptase la reacţia asta din partea tatălui său. Nu pentru că era un om aspru sau nu înţelegea, ci pentru că era drept. Pentru el, Margot era un pirat, un hoţ al mării, cea mai josnică ocupaţie. El nu o vedea aşa cum o vedea Robert. Nu simţea acea nevoie teribilă de a o şti lîngă el. Chiar dacă afişase acea imagine de nepătruns şi de aroganţă maximă, numai el ştia cîte nopţi nu stătuse treaz, gîndindu-se la ea. Fusese sigur că avea să înnebunească.

— îmi pare rău, dar de data asta sînt nevoit să o fac. Pentru că o vreau înapoi…

— Robert, tu nu mai gîndeşti? Ce vrei să faci familiei noastre?

— Dacă nu eşti de acord ca ea să stea sub acoperişul tău, vom sta în altă parte!

Ducele îşi privi fiul de parcă nu-i venea să creadă ce auzea.

— Dar eşti pe punctul de a te căsători cu Claire! De îndată ce regele va…

— Nu o vreau pe Claire! Sînt căsătorit…

— Tu ai ales! îi spuse el şi ieşi afară. Peste cîteva clipe trăsura pleca înapoi spre curte.

Nimeni nu îl opri. Ducele era atît de furios, încît nu-şi găsea locul, în timp ce trăsura gonea spre Versailles. O vedea pe Margot rîzînd de el. Şi distrugîndu-i întreaga familie. Mai degrabă i-ar fi dat întreg ducatul lui Maurice decît să o lase pe o hoaţă ca Margot la cîrma lui. Mai degrabă mort decît aşa. Poate îi luase minţile fiului său, dar el era întreg la minte.

— Dragul meu, ce se întîmplă? întrebă ducesa văzîndu-1.

— De unde ştii că s-a întîmplat ceva?

— Pentru că mă uit la tine. Şi eşti negru de supărare. Şi Robert nu e cu tine. Ce s-a întîmplat?

— Şi de asta v-aţi strîns toţi aici?

— Vrem să ştim ce se întîmplă! răspunse Anne, care stătea lîngă mama sa cu Claire în dreapta. Maurice se juca cu dantela de la haina sa, absent şi plictisit.

— Robert a plecat după soţia sa! răspunse el, trîntindu-se pe un scaun.

—Cum?

— A plecat împreună cu Bogdan, Tremaine şi Joseph!

— Pe mare? se cutremură Anne în timp ce soţul ei ridică capul interesat.

— Da. Se pare că ducesa de Montmercy a fost răpită şi nora noastră a plecat să-i salveze viaţa…

— Asta nu înseamnă că situaţia s-a schimbat, ea

rămîne un corsar!

— Asta aşa e!

— Ce veţi face acum, domnule? întrebă Maurice.

— Nimic. Nu vreau să se întoarcă aici cu ea. Nu are decît să stea unde vrea, pentru că la Clermont nu mai intră. îl voi dezmoşteni!

— Nu poţi face asta!

— O voi face! tună ducele. Anne are doi băieţi, voi numi pe unul din ei moştenitor…

— Nu te pot lăsa să faci asta!

— Beatrice, tu ştii cît de mult ţin eu la Robert dar, dacă asta e ceea ce vrea, atunci nu am ce face. Eu nu o voi accepta pe femeia aceea vreodată!

— Dragul meu, gîndeşte-te. Robert e.

— Nu mai e fiul meu! se răsti el şi ieşi, trîntind uşa.

— Mătuşă, acum ce se va întîmpla?

— Se va calma!

— Dar Robert? îl va dezmoşteni?

— Nu ştiu. E furios şi încăpăţînat. Şi nu va ceda uşor…

— Mamă, eu mă duc să mă culc. Ne vedem mîine…

Ducesa dădu din cap, zîmbindu-i fiicei sale. Anne însă nu-i răspunse. Urcă sus însoţită de Maurice, care ducea cu el un zîmbet larg. Se vedea deja în palatul ducelui. Moştenind titlul în numele fiului său.

Scăldîndu-se în bani şi bogăţii.

— Eşti bucuros în seara asta!

—Da!

— Pentru că unul din fiii noştri va fi duce? întrebă ea, oprindu-se în mijlocul holul slab luminat.

— Şi tu nu eşti? De ce?

— Pentru că Robert e fratele meu şi el e cel care trebuie să moştenească titlul!

— Anne, e decizia tatălui tău. Noi nu putem să ne amestecăm. Dar dacă a hotărît asta, atunci eu sînt fericit. Şi apoi, între Robert şi mine nu a fost niciodată o urmă de prietenie, cu toate că eu am încercat mereu…

— Poate!

— Atunci?

— Poate ai dreptate!

— Bineînţeles că am. Gîndeşte-te că vei fi mama unui duce. Şi apoi, o facem pentru copiii noştri, draga mea!

— Maurice?!

— Da?

Ea îl privi în ochi.

— Mă iubeşti?

— Ce ţi-a venit să întrebi aşa ceva în mijlocul holului?

— Răspunde! îi ceru ea autoritar.

— Te iubesc! zise el, prinzîndu-i chipul între mîinile

sale. Eşti soţia şi dragostea mea!

— Şi eu te iubesc! zise ea satisfăcută.

Maurice zîmbi şi îşi îmbrăţişă strîns soţia. Apoi o ridică în braţe şi intră în camera lor, închizînd uşa cu piciorul. O aşeză pe pat şi se lăsă peste ea. Privind-o la lumina palidă a unui lămpi, decise că făcuse o alegere bună. Şi că o iubea cu adevărat.

5.

Margot privea orizontul pe geamul de la cabina lui Peroux. Nori ameninţători se apropiau dinspre sud. Corabia lui tăia valurile vijelios, îndreptîndu-se spre ei. Adia vîntul. Cu toate că era vară şi era cald, o străbătu un fior rece. îşi strînse haina în jurul corpului şi închise ochii, îşi amintea de timpurile trecute. Ţinea inelul în mînă. îl deschisese. Citise harta fără să înţeleagă ceva. Un desen şi cîteva litere. Peroux îl văzuse şi, furios, o lăsase singură să dea de capăt mesajului. Nici lui harta şi cele cîteva litere nu i se păreau cunoscute. Nu puteau să aibă legătură cu trecutul lui sau cu ceva din satul lui natal. El şi Filip 307

copilăriseră împreună, dar pe nici unul dintre ei nu îi legau amintiri plăcute. Filip nu ar fi avut nici un motiv pentru care să ducă comoara într-un loc pe care îl urîse.

Pînă una alta se puneau la adăpost. Peroux voia să fie cît mai departe de drumul corăbiilor, pentru a putea să

găsească înţelesul ciudatului mesaj fără alte griji. Devenea nerăbdător. Şi atunci era şi mai crud decît de obicei. Dar pînă acum o lăsase în pace. Se temea de reacţia ei dacă ar fi atins-o. Ştia că relaţia ei cu bunica sa era ciudată şi de aceea era prudent. Şi ea ştia asta.

— La luptă! se auzi pe punte un răcnet pe care ea îl cunoştea prea bine chiar.

Se repezi afară. Acolo fu cît pe ce să fie dărîmată de unul dintre oamenii lui Peroux care venea din sens invers. îl ocoli şi îşi roti ochii în jur pentru a vedea ce provocase acea activitate. Şi văzu motivul. O corabie se avînta spre ei, din spate. Părea să zboare pe deasupra apei, în timp ce distanţa dintre ei se micşora văzînd cu ochii. Vîntul începuse să bată cu furie, împingînd furtuna spre ei.

— Santos! şopti ea recunoscînd steagul. Era mare cît o casă şi roşu. Vizibil de la mari distanţe.

— Vine să te salveze sau să te omoare? se auzi glasul amuzat a lui Peroux de deasupra sa.

— Să mă omoare?

— Eşti cu mine, ducesă, duşmanul lui de moarte!

— Doamne, apără-mă! se rugă ea şi se repezi înapoi în cabină. Găsi o bucată de hîrtie. Grăbită, copie harta din inel şi şi-o îndesă în buzunarul hainei. Apoi ieşi înapoi trăgîndu-şi pe ea o haină şi pălăria.

— Ducesă?! 1

—Ce?

— Gata de luptă?!

Iadul se dezlănţuise. Un fulger străbătu cerul, despicîndu-1. în urma lui stropi de ploaie se izbiră de apele mării, cu furie. Şi cerul căzu peste ei. Margot strînse balustrada lîngă care stătea atît de tare, încît degetele i se albiră. Nu ştia ce să facă. Ar fi putut scăpa. însă un lucru ştia sigur, nu va lupta contra lui Santos.

Toate astea păreau simple stînd acolo unde stătea. Dar bubuitul tunului pătrunzînd prin lemnul corăbiei îi demonstră că avea să facă ce putea pentru a trăi. Un fum negru îi acoperi pentru cîteva secunde. O altă rafală de ghiulele porni, de data asta de la bordul navei lor.

— Pregătiţi! urlă Peroux peste zgomotul luptei.

Se pregăteau pentru abordaj. Şi Margot se trase înapoi. Nu o mai făcuse de mult timp. Să dea înapoi într-o luptă. Văzu oamenii lui Santos sărind pe punte. Pistoalele se descărcară. Un rînd de oameni căzu în apă. Alţi veneau din urmă. Chipurile lor, altă dată vesele, erau acum încruntate şi înspăimîntătoare. Şi dintre toţi cei care erau acolo, ea îl văzu pe Santos. Lupta lîngă oamenii lui, cot la cot cu ei. Sabia lui tăia în came vie şi îi trimitea pe cei care îi atingea pe lumea cealaltă. Corsarul ridică privirea şi o văzu. Pentru cîteva secunde

refuză să creadă. Dar ea citi ura care se revărsă spre ea. îl văzu venind, aruncîndu-i pe toţi din calea lui.

— Am avut încredere în tine! urlă el ajungînd la trei metri de ea.

Margot se trase înapoi, înspăimîntată. Nu mai luptase niciodată împotriva lui. Şi ştia că dacă va ajunge destul de aproape o va omorî. Strînse pumnii. Nu avea nici măcar o sabie cu care să se apere. Nici un cuţit.

— Santos, ascultă…

— De mîna mea vei muri! răcni el şi o prinse de gît, ridicînd sabia.

Mîna lui se ridică şi sabia pomi. Ea închise ochii, gîndindu-se că se sfîrşise. Strînse din dinţi şi chipul lui Robert îi apăru în faţa ochilor. Dar lovitura nu veni. Piratul lăsă sabia în jos.

— Blestemato!

Nu putea să o omoare. Tremurînd, îi dădu drumul. Prea mult ţinea la ea. Margot îl privi, cu speranţă. Deschise gura să-i vorbească, dar vocea lui Peroux o opri.

— Ai venit pînă la urmă!

— Vei muri!

—Zău?

— De mîna mea!

Şi se repezi spre el. Săbiile se încrucişară. Şi, odată cu

ei, cerul se întunecă şi mai mult. Vîntul bătea acum înnebunit, plin de furie. Corăbiile se mişcau periculos, în timp ce lupta continua. Răniţii se tîrau 309

pe punte, căutînd refugiu, iar cei în picioare luptau cu sete printre ei. Picăturile de ploaie cădeau acum şi mai tare. Fulgere lungi brăzdau cerul pe deasupra capetelor lor. Valurile născute de cine ştie unde se loveau de lemnul corăbiilor, vrînd să le spulbere. Acesta era domeniul lor. Nimeni altcineva nu era binevenit. Aveau dreptul să le ferească din calea lor şi numai iscusinţa oamenilor le mai ţineau pe loc.

Santos şi Peroux erau acum pe puntea de jos. Săbiile lor se învîrteau, tăind aerul fără să-i rănească. Era o luptă egală şi numai destinul avea să hotărască cine dintre cei doi merita victoria. Dar se vedea că destinul era indecis, pentru că oamenii lui Peroux tăiară funiile care îi ţineau legaţi de cealaltă corabie. Dezlegate, fiecare pomi pe drumul ei. Dintr-un salt Santos sări de pe corabia lui Peroux pe a sa. O ultimă privire îi fu dedicată ei, dar în ea nu mai găsi căldura cu care el o întîmpina altădată. Era ură ce vedea ea în ochii lui. Era şi milă. Şi furie pentru că fusese slab şi nu găsise curajul să o ucidă. însă Margot nu putea decît să fie mulţumită în acele momente pentru că scăpase cu viaţă. Pentru cîteva secunde îşi văzuse întreaga viaţă dinaintea

ochilor şi, în mod ciudat, nu-1 văzuse pe Filip. îl văzuse pe Robert.

— Du-te în cabină! strigă Peroux uitîndu-se la ea.

Era udă leoarcă. Tremura, şi nu de frig. Din cauză că acum, pe puntea corăbiei lui Peroux, înţelesese cît de mult îl iubea pe Robert. Se întoarse şi coborî scara încet. Un val izbi corabia şi aceasta se clătină.

— Peroux! urlă ea.

— Ce vrei?

— Ştiu unde e! strigă ea tare. Comoara…

îl văzu venind spre ea. Chipul lui încruntat se răsfrînse într-un zîmbet strîmb. O privi atent în ochi căutînd o urmă de înşelăciune, dar nu găsi nimic. Erau tot atît de limpezi ca totdeauna. Surîdea la el, satisfăcută şi el o trase în braţele sale, sărutînd-o apăsat. Ea nu îl împinse, dar nici nu îl sărută la rîndul ei. O lăsă jos şi o trase după el în cabină.

— Vorbeşte!

— Iniţialele sînt ale bunicului meu, Francois Montmercy!

— Atunci castelul…

— E castelul de pe malul mării, castelul meu!

— Pentru asta, ducesă, o voi elibera pe bunica ta! zise el, frecîndu-şi mîinile satisfăcut. Se vedea deja băgîndu-şi mîinile pînă la cot în comoara lui Filip. Se vedea

trăind ca un nobil, cumpărîndu-şi titluri şi proprietăţi. Voia să devină un nobil. Bogat şi puternic. Şi să o aibă alături pe Ducesa mărilor, Margot. Cu sîngele ei nobil şi frumuseţea incredibilă.

— Te bucuri? rîse ea turnîdu-şi puţin vin.

— E visul meu şi toate îmi merg strună. Cred că îmi porţi noroc!

—Da?

— Filip a avut noroc cînd erai alături de el, acum şi eu am. Voi deveni stăpînul mărilor şi duce!

— Duce?

— E titlul tău, draga mea ducesă. Iar soţul tău îl va purta!

— Eu sînt căsătorită deja!

— Nu pentru mult timp! îi zise el şi părăsi cabina.

6.

Robert nu era chiar aşa departe cum credea ea. La bordul Ducesei, alături de Fiii, privea în zare, dorindu-şi să vadă corabia lui Peroux. Deja îl dureau ochii de atîta fixat orizontul, în timp ce se îndreptau spre locul numit Inima mării. Se îmbarcaseră imediat ce Fiii acostase. In tot acest timp se învîrtise ca un leu în cuşcă cu prietenii săi pe urmele lui. Sebastien şi Joseph călătoriseră alături de el, refuzînd să rămînă la Paris. Şi acum erau gata pregătiţi să intre în luptă, cu toate că nu aveau idee la ce

să se aştepte.

De îndată ce coborî de pe cal în faţa castelului, ştiu că ceva nu era în ordine. Un servitor grăbit îi ieşi înainte pentru a-i lua calul şi îl salută adînc. însă nu dădu semne că l-ar recunoaşte. îi spuse destul de ceremonios că doamna ducesă nu este acasă.

— Atunci unde e? întrebă el intrînd cu paşi grăbiţi şi plin de praf în holul larg de la intrare.

— A plecat la Paris acum multe luni, domnule!

— Nu mă recunoşti?

— Nu! răspunse omul.

— Cheamă-1 pe Roger! porunci el răstit.

— Domnul Roger a plecat cu doamna ducesă la Paris!

— Drace! înjură Robert nervos şi în clipa următoare îl apucă pe bietul om de gît, izbindu-1 de peretele din spatele său. Unde sînt toţi?

— Nu… nu e nimeni, domnule!

— Zău?! rînji el sălbatic strîngînd şi mai tare.

— Robert, pare pustiu! zise Sebastien intrînd însoţit de Joseph.

— Se pare că au plecat! zise şi acesta.

— Nu cred!

— Ai să-l omori pe bietul om!

— Şi?

— Lasă-mă pe mine să discut cu el! zise Joseph

dîndu-1 la o parte.

Servitorul îl privi cu speranţă pe tînăr. Crezuse că avea să moară.

Acum mai avea speranţă să vadă dimineaţa următoare.

— Deci au plecat?!

—Da!

— Atunci de ce trăsura ducesei este aici?

— Păi… are mai multe! minţi el cu seninătate.

— Nu mă îndoiesc! zîmbi Joseph pentru ca în secunda următoare să-l arunce într-o parte. Scoase sabia. Noi o căutăm pe ducesă şi tu nu ne eşti de ajutor!

Robert se aşeză pe ultima treaptă a scărilor şi aşteptă. Spera să nu stea prea mult. Ştia sigur că ducesa era aici pentru că la ultimul han la care opriseră hangiul îşi adusese aminte că o trăsură cu o doamnă bogată trecuse pe acolo şi oprise pentru o noapte. Era totuşi mult timp de atunci. însă tînărul servitor minţea. I se citea în ochi. Joseph înfipse sabia în umărul omului, care scoase un strigăt.

— Vrei să intre şi mai mult?

— Nu… nu, gemu el. Spun, spun tot ce ştiu…

— Ascult!

— Doamna ducesă a sosit aici acum vreo două săptămîni. Apoi a venit domnişoara Montmercy cu un

bărbat. Ei au plecat şi m-au lăsat să am grijă de castel. Şi au plecat pe mare…

— Şi ducesa?

— Ea nu. Ducesa a rămas aici!

— Unde e?

— în apartamentele sale! răspunse el. Păzită… dacă vorbesc o vor ucide pe sora mea…

— Ceilalţi servitori unde sînt?

— Au plecat de îndată ce ducesa a venit. La ordinul său. Sîntem numai şase acum, domnule conte!

— Aşadar ştiai cine sînt?!

— Da. Dar nu puteam vorbi. Sora mea e camerista ducesei. Dacă deschid gura…

— Bine, bine. Cei care o păzesc pe ducesă unde sînt?

— Sînt în salonul de sus. Pentru a intra în apartamentele ducesei trebuie să treci pe acolo. Le ţin închise înăuntru!

— Cîţi sînt? întrebă Joseph.

— Şase!

— Nu e greu. Putem să-i luăm pe nepregătite. Cheamă valeţii, ne vor fi de ajutor. Fără ei, sîntem numai trei!

— Ar fi prins bine şi Bogdani zise Sebastien.

— El are altceva de făcut. Mergem?!

—Da!

Servitorul le arătă calea. Sus, bătu în uşa salonului.

— Aduc mîncare! zise el.

— Bine! se auzi şi uşa se deschise.

Atît aşteptară cei de afară. Robert, nerăbdător, intră primul. îşi descărcă pistolul în pieptul primului bărbat care se repezi spre el. Apoi cu sabia scoasă îl luă în primire pe altul. Ceilalţi se descurcară rapid cu ceilalţi piraţi. Claviere îl lovi în cap pe cel care îl atacase, preferînd să-l aibă viu decît mort. De la unul viu puteai să afli mai multe decît de la un mort.

— Doamnă ducesă?!

— Robert?

— Feriţi-vă din uşă…

Se izbi cu umărul în ea. Uşa cedă şi o văzu pe bătrîna ducesă, foarte calmă de altfel, uitîndu-se la el.

— Ai întîrziat!

—Ştiu!

— Nepoata mea unde e?!

— Nu ştim!

— Diavolul acela o are! zise ea. Vreau să ies de aici… afară, la aer…

Ducesa coborî grăbită scările pînă în grădină. Acolo trase aer curat în piept şi se aşeză pe o bancă pentru a simţi razele soarelui pe faţă. Robert se aşeză lîngă ea.

— Nu ar fi trebuit să facă ce a făcut!

— Cine, doamnă?

— Margot. Eu nu merit un aşa sacrificiu. Ar fi putut să mă lase să mor. Ar fi fost mai bine. Ea ar fi fost acum alături de tine…

— Margot nu putea să vă lase să muriţi!

— Merit asta, zise ea dur. Am trădat-o cînd avea mai multă nevoie de mine, am lăsat-o baltă şi am preferat să închid uşile acestei case. Şi ea era atît de bolnavă…

— Nu trebuie să vă gîndiţi la asta!

— Oare? Tu nu ştii adevărul. Am trădat-o de atîtea ori! Au fost multe dăţi, cînd nepoatele prietenilor mei se căsătoreau, cînd aş fi vrut ca ea să fie moartă. Şi a fost numai vina soţului meu, care nu m-a ascultat niciodată. A lăsat-o pe mare cu acel bărbat. Şi cît de mult l-am urît pe diavolul de Filip!

— El o iubea!

Ducesa se uită la el cu lacrimi în ochi.

— Cît de mult trebuie să o iubeşti dacă accepţi asta aşa de senin! Ea merită să fie iubită…

— Şi eu o iubesc, doamnă. Şi o voi aduce înapoi!

— Să faci asta, pentru că trebuie să-i spun atîtea lucruri pe care nu am apucat. Am iubit-o mereu. însă am ascuns-o atît de bine! Ar fi trebuit, atunci, să cobor în fugă pînă la ea, să o duc sus şi să stau alături de ea. Plîngea pentru acel bărbat şi eu nu am putut să văd

dincolo de asta. îl uram atît de taie încît am orbit. A trebuit să fie ajutată de acel pirat, Santos. Acela a ţinut-o în braţe în locul meu…

Se lăsă tăcerea. Robert încercă să-şi imagineze scena aceea. O vedea pe Margot plîngînd alături de Filip. închise ochi.

— Robert, adu-o înapoi! îl imploră ea apucîndu-1 de haină. Jură-mi…

— Jur să o aduc înapoi!

O lăsă pe ducesă să plîngă în braţele lui. Să plîngă şi pentru el, pentru că acum nu reuşea să o facă. Nu voia decît să o aducă înapoi pe Margot. Şi îi era îngrozitor de frică că nu vor ajunge la timp. Dacă Santos ajungea la ea, faptul că o ţinuse în braţe şi o iubise ca pe o fiică nu avea să mai conteze. Avea să o ucidă. Şi numai din vina lui. El scrisese toate acele lucruri oribile corsarului. Despre cum îi trădase, îi minţise, despre faptul că trăia cu Peroux. Dacă avea să moară era ca şi cum el ar fi făcut-o.

Abia acum înţelegea că nu luptase niciodată pentru ea. Lăsa-se mereu lucrurile să curgă, aşezîndu-se astfel încît să fie la mijloc. Se culcase cu ea în drum spre Iaşi pentru că era acolo, apoi la Iaşi, la fel. O lăsase să plece fără să facă nimic. Ar fi putut să o răpească, să o convingă, să lupte pentru ea. Dar acceptase totul. Şi se

întorsese la Paris unde îşi reluase viaţa obişnuită. în braţele lui Amelie. Şi cînd se căsătorise, o făcuse pentru că regele poruncise. Asta era prima dată cînd lupta pentru ea, cu ea.

Şi îi era frică. Un pas greşit şi ea îşi putea pierde viaţa.

— Bogdan s-a întors! anunţă Sebastien.

Tînărul străbătea grădina spre ei.

— Ducesa trebuie să ajungă aici mîine. Santos… nu se ştie unde e.

— Ştiu eu unde e. Dacă a citit mesajul meu, e un singur loc unde ar putea fi. Şi acela e la Peroux…

— Nu putem ştiîzise Bogdan. Poate nu îl poate găsi sau…

Robert oftă.

— Santos! se auzi strigătul unui corsar, din vîrful catargului. La sud…

— în sfîrşit! mormăi Robert nerăbdător.

însă corsarul era negru de supărare. Stătea pe punte golind sticle de vin şi apoi spărgîndu-le de lemnul catargului. Toţi oamenii săi stăteau la depărtare de el, ca şi cum ar fi fost contagios. Era periculos şi nebun. Se temeau să nu arunce pe unul dintre ei peste balustradă, direct în apă, şi să-l lase acolo, în mijlocul mării, pradă morţii.

— Santos!

— Ce vrei? se răsti el fără să se întoarcă spre Robert. Pleacă…

Acesta nu se mişcă din locul lui. Fiii se făcu mai palid ca pînă atunci, dar rămase şi el.

— Avem nevoie de tine…

— Eu nu sînt omul tău. Dacă vrei slugi, caută-le pe uscat…

— Vreau un prieten! zise Robert.

Corsarul aruncă în apă sticla pe care o ţinea în mînă şi se repezi la el.

— Numai tu eşti de vină…

îl apucă de gît şi strînse. Robert nu se apără, nu-1 lovi, dar încercă să scape.

— Nu e vinovată! strigă el, înnăbuşindu-se.

— Am văzut-o cu ochii mei lîngă el!

— Pentru bunica ei o face, e în mîinile lui Peroux!

Robert nu avea timp să explice toate situaţia. Trebuia mai întîi să-l facă să se îndoiască de ceea ce văzuse şi să-l lase în pace pe el. Văzu neîncredere amestecată cu speranţă în ochii lui. Dar Santos nu era omul care să creadă aşa, deodată, îndoindu-se de ceea ce văzuse cu propriii săi ochi.

— De ce te-aş crede?

— Crezi că aş… fi venit… după ea dacă nu era

adevărat? reuşi să spună Robert.

îl lăsă. Robert trase aer în plămîni şi tuşi. Santos avea o forţă de uriaş. Şi aceeaşi furie.

— Unde e bunica ei acum?

— E liberă, dar ea nu ştie asta. Peroux vrea comoara!

— Diavolul de Peroux a ştiut mereu să-şi joace cărţile. Mereu. Şi m-a prostit pe mine ca pe un copil. Dacă voi pierde, va fi numai pentru că sînt prost! strigă el.

— Putem vorbi în cabină? întrebă Bogdan.

— Veniţi!

Santos se trînti pe scaunul lui. Ceilalţi se aşezară pe unde găsiră loc. Cabina căpitanului era plină de mizerie, de lucruri aruncate şi sparte. Patul în care dormea era întors cu susul în jos şi* toate lucrurile ce, probabil, înainte fusese pe masă, acum zăceau aruncate prin colţuri. Singurul lucru care mai rămăsese în picioare era o sticlă de vin pe jumătate goală.

— Ascult!

— Aşa cum ţi-am scris, el a venit acasă la mine. A intrat în legătură cu ea printr-o cameristă. Apoi a plecat cu el. Asta e tot ce ştiam atunci, ce ţi-am spus…

— Da! se răsti Santos. Şi?

— Bogdan a primit o scrisoare de la ea. Aşa am aflat că bunica ei a fost răpită…

— Am controlat eu. Doamna ducesă a plecat cu Peroux însuşi. Au dus-o la castel şi acolo au închis-o în camerele sale. Iar el a rămas la Clermont. De îndată ce ea a găsit inelul, au plecat!

— Inelul lui Filip e la Peroux! şopti Santos ridicîndu-se. Blestematul! înjură el izbind cu pumnul în masă.

Ultima sticlă întreagă din încăpere se sparse de podea, dar nimeni nu-i dădu atenţie.

— Şi acum ei caută comoara!

— Aşa e. De asta am încercat să luăm legătura cu tine cît mai repede!

— Dar prea tîrziu, spuse el. Am avut-o în mînă, am vrut să o omor! mărturisi el.

Robert închise ochii, mulţumind cerului pentru slăbiciunea corsarului.

— Aş fi putut să o omor! repetă Santos. Sau să o salvez!

— Asta aşa e. Dacă ea ar fi ştiut adevărul, s-ar fi întors! îşi dădu cu părerea Fiii.

— O să-l spînzur de catargul meu pe cîinele ăla!

Şi abia atunci, după cîteva zile bune, Santos băgă mîna în buzunarul hainei sale.

— Ce-i asta? se întrebă el scoţînd hîrtia mare împăturită.

— O hîrtie! îi răspunse Sebastien Tremaine, care pînă

atunci stătuse deoparte, în tăcere, la fel ca şi Joseph.

— Dar ce caută în buzunarul meu o hîrtie?

Sebastien ar fi răspuns, dar Robert îi făcu semn din priviri să tacă. Nu era momentul să-l jignească pe corsar sau mai mult decît atît, să-l înfurie. Deja era furibund şi chiar şi cîteva cuvinte cu dublu înţeles l-ar fi scos din sărite. Cu toate că nici unul dintre ei nu-l văzuseră niciodată furios pe deplin, în afară de Fiii şi de Henry, toţi erau de acord că o asemenea stare trebuia evitată cu orice preţ.

— E un desen, dar nu e al meu. Eu abia pot scrie… nu stau să desenez castele!

— Dă-mi să văd!

Robert apucă hîrtia. Era într-adevăr un castel. Cîteva litere, semne. Şi dedesubt, scrisul elegant a lui Margot:

„Comoara lui Filip se găseşte la Montmercy. La castel. Peroux se va îndrepta spre acel loc imediat. D. ”

— Desenul din inel… l-am mai văzut!

—Cum?

— Am deschis inelul la Paris, dar nu am ştiut ce înseamnă acest desen. Mă aşteptam să fie o hartă sau ceva asemănător…

— Aşa ar fi trebuit! zise Fiii. Harta comorii!

— Şi nu e?

Robert clătină din cap.

— Filip era şmecher ca o vulpe! îşi dădu cu părerea Santos. Ce facem acum?

— Ne întoarcem la Marsilia! anunţă tare Robert.

— Ai înnebunit? se răsti Santos. Peroux e în zonă…

— Peroux se duce înapoi la Marsilia după comoară. Plecăm! Fiii!

— Da, domnule!

— Margot a scris asta?

— A dezlegat misterul! strigă peste umăr Robert ieşind deja după Fiii.

Strigăte răsunară pe cele două corăbii. Corsarii săreau pe catarge, erau fixate pînzele, se ridica ancora. Santos, lîngă timonă părea un amiral al mărilor. Chipul lui se luminase, cu toate că ochii îi sclipeau ciudat datorită acoolului care îi circula prin sînge. Corsarului îi plăceau confruntările şi luptele, iar asta promitea să fie o luptă cu adevărat mare. Şi dacă avea să moară, cel puţin merita. Iar dacă avea să trăiască, avea să-l învingă pe cel mai mare duşman al său. Şi, pe lîngă asta, avea să devină cel mai mare corsar al Mediteranei!

Dacă Santos se gîndea la învingerea duşmanului său şi la viitorul lui de rege al mărilor, Robert nu se putea gîndi decît la Margot. El nu voia decît viaţa ei. Să trăiască ea. Chiar şi departe de el.

Peroux era atît de încîntat, încît îi dărui lui Margot un

colier de diamante deosebit de frumos.
— L-am luat de la gîtul unei urîţenii de femei. Una bogată…
— Ai omorît-o? întrebă ea sorbind din vinul roşu şi dulce.
—Nu!
— De ce? Nu te-a lăsat inima? rîse ea amuzată. îmbătrîneşti!
— încerci să mă enervezi şi nu vei reuşi. Sînt prea fericit!
Ea nu se îndoia de asta. întinse mîna după o bucată de pui fript şi zîmbi.
— Şi pentru că eşti fericit vrei să-mi dai colierul ăsta? Nici măcar nu are smaralde… se plînse, aruncînd o privire scîrbită bijuteriilor de pe masă, care scînteiau de îţi luau ochii. Ar fi trezit invidia unei regine, acele diamante.
— Vei avea şi smaralde. Ca ochii tăi, duceso. Şi ce mai vrei?
— Să mori!
Rîsul lui umplu cabina. Trînti pumnul de masă şi răsturnă paharul.
— Ai vrea asta, nu? Eşti sălbatică încă, dar vei învăţa ce înseamnă să fii femeia lui Peroux! adăugă el încrezător. Voi fi stăpînul tău…

— Oare?

— Da. Te voi învăţa să mă respecţi. Nu ca bietul tău conte. Pe el îl joci cum vrei, nu-i aşa? Am văzut cum te purtai cu el la Clermont. E un prost. Nici nu a putut să te păstreze!

— Am plecat eu de la el!

— Ai plecat pentru că eu am ştiut cum să te fac să pleci. Dar asta nu contează acum. în curînd nu vei mai vrea să pleci…

— încerc să-mi dau seama dacă eşti şi nebun sau numai prost! spuse ea.

Peroux sări de pe scaun, răstumîndu-1.O apucă de gît şi o ridică în sus. însă nici chiar aşa nu reuşi să-i smulgă de pe faţă surîsul acela ironic. îl privea în ochi în timp ce aerul intra anevoios în plămîni. Nu avea să-l implore. Nu era decît o înfruntare. Care avea să reziste mai mult. Deodată însă îi dădu drumul. Margot căzu în genunchi la picioarele lui.

— Există un motiv pentru care nu te omor! îi spuse şi ieşi în grabă.

Nu se uită în urmă, la ea. Parcă fugea pentru a nu fi nevoit să facă ceea ce voia. Ea privi în urma lui, masîndu-şi gîtul unde mîinile lui lăsaseră două urme urîte. Nu voise să o omoare, de asta era sigură, dar oare care era motivul pentru care nu o făcea? Dragostea? Să

fie piratul îndrăgostit de ea? înainte era sigură de asta, încă de cînd era alături de Filip. Văzuse atunci privirea lui aprinsă, plină de dorinţă. Recunoscuse dorinţa lui bolnavă şi plină de invidie faţă de fratele lui. Dar preferase să-l ignore, ceea ce îl scosese şi mai tare din sărite. Oare era şi ea de vină pentru acele sentimente care se născuseră în el? Fără să găsească un motiv, nervoasă, se trînti pe pat şi închise ochii.

Intrau în micul port de la Montmercy. *Mon cher*, cum îi spunea Margot, era un port în care acosta numai ea. Aici, din ordinul bunicului ei fusese construit un chei puternic. Picioarele lui erau bine înfipte în apa mării şi stîncile de sub el îl susţineau. Era destul de înalt pentru ca fluxul să nu-1 acopere de apă. Datorită bunicii sale, aici erau ţinute cîteva din bărcile sătenilor. Aceştia plăteau pentru asta cu o parte din peştele prins. Şi cum în mare parte a anului nimeni nu locuia în acest castel, adesea aceştia nu plăteau nimic. Doar servitorii mai cereau din cînd în cînd cîte ceva pentru mesele lor.

Acum se întorcea acasă. Stătea pe punte, îmbrăcată în pantaloni strînşi pe picior şi cu o haină neagră. Peroux strîmbase din nas cînd văzuse hainele ei şterse de culoare. Dar nu protestase, cu toate că în ultimele zile o obligase să se îmbrace în rochii scumpe şi să stea la masa lui. Cina alături de pirat era îngrozitoare, mai ales

că el ţinea ca totul să se desfăşoare ca la cele mai nobile case. Avea un pirat pe care îl instruise astfel încît să-l servească la masă, să-i toarne vinul în pahar. îl îmbrăca bine şi acesta trebuia să stea în picioare lîngă uşă şi să aştepte ordinele stăpînului. Pe Margot aceste lucruri o distrau la culme şi nu pierdea nici o ocazie ca să-şi bată joc de Peroux. îi critica mîncarea şi felul de servire. Se plîngea de platouri şi de tacîmuri pe motiv că erau de proastă calitate, cu toate că erau din cele mai scumpe. Şi în tot acest timp îşi derula în minte scenarii. Despre cum avea să scape de pirat odată pentru totdeauna. Şi de fiecare dată cînd visa aşa cu ochii deschişi îl ucidea la sfîrşit. Apoi zîmbea, continuînd să mănînce liniştită. Iar Peroux credea că era mulţumită de bogăţiile sale.

— Tatăl meu era un prost! zise el tare făcîndu-i semn servitorului să-i toarne de băut.

—Da?

— L-a preferat mereu pe Filip. Pe mine nici nu mă băga în seamă, ticălosul. Cu toate că eram mai priceput, mai puternic şi mai curajos ca el!

— Nu erai mai priceput ca Filip. El era deştept!

— Şi era slab şi fricos. Nu l-ai cunoscut cînd era copil. Să-l fi văzut atunci…

— Ştiu cum era cînd era un copil! zise ea.

— Din ce ţi-a povestit el? Minţea, desigur. Stătea

mereu pe lîngă tatăl nostru, căutînd să-i intre în voie. Nu-i ieşea din cuvînt. Bine că a murit!

— Nu spune asta! se răsti ea.

— Filip merita să moară, pentru că a fost prost. Dar eu vorbeam de tatăl nostru. El a meritat să fie omorît. Spînzurat, aşa a murit. Ca un laş ce era. Ne-au luat totul. Soţia lui a murit de inimă rea peste cîteva zile!

— L-au acuzat pe nedrept de trădare. De fapt, voiau averea lui. Nobilii din zonă. De asta l-au omorît. Nu pentru că era prost sau laş! zise Margot cu calm.

— Tu ce ştii? Eu eram acolo, am văzut totul. Filip nu era…

— Dar a aflat, îi aminti.

— S-a întors mai tîrziu pentru a vedea cum din casa noastră mai rămăsese un morman de scrum. Şi a vîndut pămîntul după ce mama lui a murit. Nu mi-a lăsat nimic, ticălosul acela bătrîn! tună el. Cu toate că eram fiul mai mare.

— Nu din căsătorie. Eşti un bastard!

— Taci, vrăjitoareo!

Ea îl ascultă. Nu voia să-l enerveze peste măsură. Nu ştia cît de nebun putea deveni.

— Nu am avut nimic şi uită-te acum la mine!

— Tot ce ai este furat! nu se putu ea abţine.

— Nu contează cum am făcut. Şi voi ajunge şi mai

mare. Mai puternic. Mă voi întoarce înapoi în satul unde am crescut. Şi voi şterge pe de faţa pămîntului toată familia Norlent!

Ea se înfioră. Ştia că din familia lui Filip mai trăiau o mătuşă şi cîţiva veri. Ştia, pentru că acesta le trimitea bani din cînd în cînd. Dacă 321

Peroux reuşea să pună mîna pe banii fratelui său avea să mai distrugă şi alte familii. De asta trebuia să împiedice acest lucru.

Privi spre ţărm. Era pustiu. Ridică luneta şi cercetă atent. Castelul părea mort. Şi asta era ciudat, ţinînd cont că acolo era Roger. Şi alţi servitori. îşi îndreptă luneta spre castel şi văzu că nici fum nu părea să iasă de nicăieri.

— Bunica ta te va întîmpina! se auzi glasul lui Peroux de undeva din spatele ei.

— Acum?

— Nu vrei să o vezi pe cea care 4-a distrus viaţa?

— Ba da, dar…

— O vei vedea curînd!

Şi o lăsă acolo. Ea zîmbi. Era prea încrezut ca să se mai gîndească la eventualele pericole care îl puteau aştepta la ţărm. Pe ea acea linişte ciudată o mira. Nu se auzea nimic. Nici strigăte ale servitorilor, nici ale copiilor. Nu se vedeau nici animale, nici grădinari

îngrijind grădina. Şi mai important, nici unul dintre oamenii care se presupunea că o păzeau pe bunica ei nu le ieşea în întîmpinare.

— Lăsaţi ancora! strigă căpitanul şi, frecîndu-şi mîinile bucuros, sări pe chei.

O luă de braţ şi o purtă spre scările de piatră care duceau sus. Oamenii lui veneau după ei, călcînd apăsat pe pămînt după mai multe săptămîni de stat pe mare. Erau înarmaţi, constată Margot, privindu-i. Şi păreau cu ochii în patru. Să fie Peroux preocupat? Dar nu o arăta. Ajunseră sus. Ea se opri o clipă. La etaj, în spatele unei perdele, sclipi o armă. Cine era acolo? Cei buni sau cei răi? Aveau să tragă asupra lor? se întrebă căutînd din priviri un loc în care să se ascundă.

— La atac! se auzi un strigăt pătrunzător de îndată ce toţi fură în capul scărilor.

Se strecură în apă şi apoi înotă spre capătul cheiului. Avea numai un cuţit la brîu. îşi aruncase haina păstrînd numai cămaşa. Şi îşi ţinea numai capul deasupra apei. Văzu corabia apropiindu-se, dar nu se mişcă. în spatele lui, Bogdan încerca să se mişte cît mai puţin. Apa era adîncă şi valurile care treceau pe sub scînduri încercau să-i tragă în spate ca peste cîteva clipe să îi împingă în faţă. Şi numai cîteva zeci de metri îi despărţeau de corabie. Acolo apa era şi mai adîncă.

Se auzeau strigăte. Apoi căzu ancora.

— Vino! strigă Peroux cîteva minute mai tîrziu, sărind din barcă şi călcînd pe scîndurile de deasupra lor. Acasă!

— Acasă la mine! preciză Margot calmă.

— Nu pentru mult, dragostea mea. Şi încearcă să te porţi cum trebuie sau voi fi nevoit să îţi aplic încă o bătaie bună. Şi desigur, nu vrei asta, nu?

Bogdan îl prinse de braţ pe Robert încercînd să-l calmeze.

— Mort nu o vei ajuta!» zise acesta la ureche.

— Ştiu!

Aşteptarea începu din nou. îşi mişcau picioarele încet pentru a se menţine la suprafaţă. Pe deasupra capului lor se auzeau piraţii. Aceştia coborau în număr mare, spre norocul celor doi prieteni. Şi îi mulţumiră în gînd lui Santos pentru informaţiile lui preţioase. Acesta prevăzuse că Peroux îşi va lua oamenii cu el. Dar va lăsa cîţiva şi la bord.

Bogdan se lăsă pe spate şi înotă spre exterior. Ieşi numai cît să vadă scările care duceau la castel. Cu Peroux în frunte, toţi urcau.

— Să mergem! şopti boierul, înotînd fără să facă zgomot.

De la bordul corăbiei nu se auzea nici măcar o şoaptă.

Nici un sunet. Robert se apucă de frînghia ancorei şi se ridică din apă. Apoi urcă pînă sus. Chiar cînd să se salte peste bord, auzi paşi. Lăsă capul în jos, ţinîndu-se de frînghie cu mîinile şi picioarele. îi făcu semn lui Bogdan să se retragă. Un pirat mic de înălţime se apropia de capătul balustradei. Robert scoase cuţitul, dar un foc de pistol îl întoarse pe pirat din drum.

— Sînt atacaţi! urlă el şi se repezi spre arme.

în graba lui se împiedică de o frînghie şi căzu pe burtă. Se ridică şi sări pe chei.

— Liber! zise Robert şi sări pe punte.

Vreo trei piraţi fugeau spre grădina palatului acolo unde lupta începuse. De pe corabie se vedeau mai mulţi piraţi care se luptau pe scări. Dar ei nu aveau timp de pierdut.

— Magazia cu pulbere! îi aminti Bogdan lui Robert care îşi permise, pentru cîteva secunde, o pauză. Acesta privea bătălia întrebîndu-se unde era Margot.

Din două părţi se repeziră spre ei mai mulţi corsari. Recunoscu pe cîţiva dintre ei. Erau oamenii lui Santos, dar erau şi cei de pe Ducesa. Aceştia din urmă veneau dinspre castel. Săbiile erau gata pregătite. Fiii avea faţa încruntată şi era înarmat cu o sabie şi un cuţit. Fără să aştepte, îl lovi pe unul dintre oamenii lui Peroux chiar în faţă. Cuţitul lui intră în gîtul acestuia, în timp ce cu

mînerul săbiei îl lovea în cap pe altul. Santos apăruse şi el ca un zeu al războiului, repezindu-se între ei, lovind în dreapta şi în stînga.

Peroux urlă de furie şi o prinse de mînă pe Margot. Ea putea încă să-i folosească. Aşa că nu voia să o piardă. Se apără, omorîndu-1 pe un pirat care apăruse în faţa lui. în acest timp, Margot îl căuta din priviri pe Robert. Alături de Santos nu era. Nici Bogdan nu se vedea pe nicăieri. Teama îi cuprinse inima. El nu venise. Nu venise după ea. Mesajul ei nu însemnase nimic pentru el. Probabil acum era la Paris alături de amanta lui. Căzu în genunchi.

— Atacaţi! urlă Peroux oamenilor săi.

Dinspre corabie veneau în fugă alţi piraţi înarmaţi pînă în dinţi. Lupta se încinsese repede. Acum nu se mai ştia care din ce parte venise. Se ştia numai că, dacă nu-1 cunoşteai pe cel din faţa ta şi te ataca, îl ucideai. Sau mureai încercînd. Fără să aştepţi prea mult sau să eziţi.

Peroux se învîrtea în toate părţile, de unde era atacat şi, datorită acestui lucru, îi dădu drumul lui Margot. Fata apucă o sabie de la un pirat ştirb şi plin de sînge.

— Spre castel! îi strigă el.

Alergă spre castel, dar drumul îi fu oprit de mai multe ori. Ucise doi piraţi care încercară să o prindă trăgînd-o spre şeful lor. Pe la jumătatea drumului auzi bubuitul

care parcă cutremură pămîntul. Se întoarse.

Flăcări se vedeau dinspre mare. Jerbe de foc se ridicau spre cer şi pînzele albe ardeau furios. Corabia lui Peroux, mîndria şi bogăţia lui, era acum în flăcări. Magazia cu pulbere sărise în aer. în capul scărilor, Margot parcă nu se putea mişca. Mereu crezuse că corabia aceea e blestemată, că respira singură şi se apăra împotriva tuturor atacurilor. Şi acum o vedea arzînd chiar în faţa ei. Parcă era mai aproape. îi se părea că dacă întinde mîna ajunge la ea.

Nu numai ea rămăsese nemişcată datorită exploziei. Şi Peroux încremenise. Oamenii lui întoarseră capul ca pentru a vedea cu ochii lor ceea ce mintea le spunea deja. Mîndria lor era în flăcări. Şi pentru cîteva secunde cîmpul de bătălie îngheţă. Rămaseră toţi de parcă erau soldaţi de plumb acoperiţi de o tăcere de gheaţă. în timp ce unii priveau îngroziţi, ceilalţi primiră vestea cu un zîmbet şi un strigăt.

— Ura! răsună din toate piepturile corsarilor lui Santos, care îşi vedeau deja duşmanul învins.

Distrugerea corăbiei era un semn, un imbold. Dar oamenii lui Ochi de Argint Peroux era adevăraţi monştri. Şi cel mai înspăimîntător era Peroux. Fusese el nebun şi înainte, dar acum îşi ieşise din minţi. Mătură din calea lui pe cîţiva oameni şi se îndrepta spre Robert.

îl văzuse urcînd scările dinspre corabia lui de îndată ce aceasta luase foc, plin de cenuşă. Şi răzbunarea promitea să fie dulce. Avea să-i ia capul contelui dintr-o singură mişcare. Se simţea mai puternic ca niciodată.

Ajunse lîngă el. Se şi vedea împlîntînd sabia adînc în inima lui. Dar Robert avea de gînd să lupte. Chiar dacă un fior îl străbătu văzînd chipul negru de furie al piratului. Nu mai avea nimic uman. Nebunia rînjea pe chipul lui.

— Bucăţi te fac, cîine! urlă el şi lovi atît de tare cu sabia, încît Robert aproape căzu pe spate.

Nu mai ţinea cont de nici un fel de reguli. De fandări sau piruete. Lovea ca şi cum sabia era un ciomag. Lovi de trei ori şi sabia lui Robert se frînse. Abia mai avu timp să sară într-o parte. Lama trecu pe lîngă capul lui, oprindu-se în umăr. Tăietura îl făcu să scoată un strigăt de durere.

Găsi o sabie. Şi în ultimul moment o ridică, parînd lovitura lui Peroux. în acelaşi timp lovi şi cu piciorul. îl nimeri în burtă, făcîndu-1 să dea cîţiva paşi înapoi. Se ridică grăbit, dar se întîlni cu pumnul piratului la jumătatea drumului. Căzu înapoi, lovindu-se cu capul de o piatră. însă undeva, pe parcurs, piratul decisese că tînărul merita o bătaie bună înainte de a-i lua viaţa. O lovitură de sabie era prea curată şi definitivă. Voia să

sufere. îl lovi cu piciorul în coaste, făcîndu-1 să se rostogolească. Apoi îi ridică capul ţinîdu-1 de păr şi-l lovi peste faţă. Robert se înecă cu sîngele care îi curgea din nas. încercă să se apere cu mîinile, dar vederea îi era îngreunată de sînge.

Prin ceaţă văzu că lupta continua. Şi văzu că Margot se lupta la cîţiva metri de el. Era bine. Avea să fie bine. Dar nu mai avu timp să se mai gîndească la ceva, pentru că Peroux îl lovi din nou, peste picioare, făcîndu-1 să se tragă într-o parte. Ştia că trebuia să respire, cu toate că coastele protestau de fiecare dată.

— Lasă-1! se auzi un glas de undeva de deasupra lui.

îşi şterse sîngele cu mîneca pentru a vedea cine era. Bogdan stătea deasupra lui cu sabia şi cuţitul scos.

— Şi tu vrei să mori? răcni piratul.

Lupta acum cu el. Bogdan se ţinea tare pe picioare. Dar furia incontrolabilă a lui Peroux era imposibil de blocat. Sabia lui Bogdan se frînse de la jumătate şi acesta fu nevoit să cedeze pentru a-şi salva viaţa. Dar îi dădu timp lui Robert să se ridice. îşi şterse faţa şi căută o sabie. Găsi şi un cuţit pierdut de unul mai puţin norocos. De data asta era gata pregătit. însă nu avu timp de contraatac, pentru că lupta se transformă într-o îmbulzeală de nedescris. Piraţii veneau spre el în valuri. Şi în acea vînzoleală el rămase lîngă scări, în timp ce

Peroux fu tras în partea cealaltă.

— Margot! strigă el dar vocea lui nu reuşi să treacă peste vacarmul îngrozitor.

De la zeci de metri depărtare de ea, Robert o văzu pe Margot. Peroux se îndrepta spre ea vijelios. Şi ea nu îl văzu decît cînd fu prea tîrziu. Fără nici un cuvînt, piratul o lovi în cap,cu mînerul săbiei sale. O apucă de talie şi şi-o puse pe umăr, alergînd spre palatul pustiu.

— Unde dracu' e pivniţa? se întrebă el fără să-i dea drumul fetei. Bucătăria!

în pivniţă se ajunge prin bucătărie. De asta era sigur. Şi acolo trebuia să găsească vreun valet care să-i arate drumul. Străbătu holul în fugă. Deschise cîteva uşi, izbindu-le de pereţi şi ajunse acolo unde voia.

— Ah! exclamă un tînăr băiat.

— Lucrezi aici, băiete? întrebă el scoţînd pistolul de la brîu după ce ' o lăsă pe Margot pe un scaun.

—Da… da…

— Pivniţa?

— Vă e sete? îndrăzni să întrebe băiatul arătînd spre cele cîteva sticle de pe masă.

— Mm… gemu Margot deschizînd încet ochii.

— Stai acolo! îi ceru el aspru. Mai spun odată, băiete, şi apoi îţi iau gîtul…

— în capătul coridorului! răspunse acesta.

— Arată-mi!

O trase pe fată în picioare şi îl urmă pe tînăr. Acesta deschise o uşă şi merse înainte aruncînd priviri speriate în urmă. în capăt era o singură uşă. O deschise dînd la iveală o scară lată. Peroux îi făcu semn să coboare. Era întuneric ca într-un mormînt, dar pe pereţi erau prinse făclii. Le aprinse pe măsură ce coborau.

Margot mergea ţinîndu-se de perete. Era frig aici, dedesubt. îngrozitor de frig. Şi capul îi crăpa de durere. Mai fusese aici numai de cîteva ori. Nu era unul dintre locurile ei preferate. Pivniţa era mare, lungă şi lată. Prima sală avea două uşi. Una în faţă şi alta într-o parte. Cea dintr-o parte era deschisă. Acolo însă nu era nimic din ce putea să-l intereseze pe Peroux. Erau numai provizii ţinute la rece. Uşa din faţă însă era cea care ducea spre ceea ce căutau ei.

— Nu mai am nevoie de tine! îi spuse Peroux băiatului şi descărcă pistolul în pieptul lui.

Tînărul căzu într-o parte fără viaţă.

— Nu! exclamă Margot, care îl cunoştea pe tînărul ajutor de bucătar. Asasinule!

— Intră! strigă el, împingînd-o înăuntru.

Luă cheia din uşă şi o răsuci de două ori. Aşa avea să fie sigur că nimeni nu-i va lua prin surprindere. Aprinse iar cîteva făclii şi îi dădu una lui Margot.

— Mergi înainte! îi ceru el.

Camera avea cam o sută de metri lungime şi era şi destul de lată. Pe o parte şi pe alta erau butoaie şi suporturi pentru sticlele cu vin. Ce căutase Filip aici? Cum intrase? se întrebă ea. El nu fusese niciodată aici. Nu cu ea, cel puţin, şi nu cît fuseseră împreună. Cu toate că îşi amintea acum că o lăsase de cîteva ori singură. Oare atunci adusese comoara aici? Alesese locul acesta pentru ca ea să-i rămînă pentru totdeauna ei?

— Unde e?

— Eu nu am mai fost aici vreodată. De unde să ştiu?

— Filip a ascuns-o aici, nu? Paharul înseamnă pivniţa cu vinuri. Aşa ai zis…

— Am zis, dar de unde să ştiu sigur? Camera asta e enormă. Poate fi oriunde! spuse ea, întorcîndu-se într-o parte şi-n alta.

— Poate e într-un butoi…

— Şi să rişte ca altcineva să ajungă la ea? Vreun majordom sau alt servitor?

— Găseşte-o! tună el, ameninţînd-o cu pistolul.

Ea se uită fix la el. Avea să o facă dacă nu găsea o soluţie rapid. Se gîndise de multe ori, la bordul corăbiei lui Peroux, unde putea fi comoara. Şi cînd înţelesese în sfîrşit, îi spusese lui. Dar nu-i spusese totul. De ce să o facă? îi spusese despre pivniţă după cîteva zile. Cînd ea

deja ştia că în paharul desenat pe hartă vinul era roşu. Aşa cum îi plăcea ei. Şi lui Filip. Deci celălalt indiciu era culoarea roşie. Vinul din dreapta era roşu. Asta ştia sigur. Totuşi, acolo erau prea multe butoaie. Lăsă instinctul să-i spună mai multe.

Din loc în loc erau alte uşi care duceau în alte încăperi. Margot studie fiecare uşă, dar nu intră în nici una din ele. Ajunse în capăt urmată îndeaproape de Peroux. Se apropie de o uşă acoperită cu butoaie şi scînduri şi studie peretele din jurul ei. Sus, chiar lîngă tavan, era un semn roşu. O inimă roşie desenată pe o piatră. Un desen îngroşat şi mare cît două palme.

— Asta e! zise ea.

— Se vede ceva? întrebă el fără să se mişte.

—Nu!

— Să ferim totul! zise el punîndu-şi pistolul la brîu.

Aruncă butoaiele goale în spate fără să-i pese unde cădeau. Margot îl ajuta în timp ce făcea planuri cum să scape. Nu era destul de puternică să lupte cu el. Nu avea nici arme. Avea numai curaj. însă îi era şi teamă.

Eliberară uşa, dar ea se dovedi a fi încuiată.

— Vor veni după tine! zise satisfăcută ea.

— Dar dacă mă prind pe mine, nici tu nu vei mai fi vie! spuse el şi trase un foc de pistol în uşă. Deschide-o!

Margot trase cît de tare putu de ea şi abia reuşi să o

mişte puţin. Arogant, Peroux dădu un picior în uşă şi o dărîmă la pămînt.

— Spre comoară! zise el.

9.

Se aştepta să vadă toate bogăţiile lumii ascunse acolo. îşi imaginase lăzi pline şi aur aruncat pe jos. Pietre preţioase şi bijuterii. Şi cînd colo nu văzu decît cîteva scări care coborau spre inima pămîntului. Strîngînd din dinţi, o împinse pe Margot înainte. Răbdase toţi aceşti ani, îşi făcuse atîtea planuri şi atîtea speranţe. Ce mai contau cîteva ceasuri? Luminînd calea, Margot era atentă unde călca. Scările erau cînd mai mari, cînd mai mici. începea să fie tot mai frig. Aerul era închis şi greu de respirat. încercă să nu se gîndească la locul unde era, la pămîntul care era deasupra ei şi care putea să-i cadă în cap în orice clipă. încercă să se concentreze asupra respiraţiei şi asupra flăcării de la făclie, care desena umbre pe pereţii stîncii. însă era destul de greu să ignore tot ce o înconjura. O transpiraţie rece i se scurgea pe spate şi numai curajul enorm şi ura în aceeaşi cantitate o ţinea în viaţă şi o împingea, dînd forţă picioarelor sale, spre centrul pămîntului. Spre secretul pe care Filip îl îngropase atît de aproape de ea, atît de sigur că ea îl va găsi.

Scările se terminară brusc, după o cotitură. Acum

mergeau pe o potecă săpată în piatră, uşor înclinată. Apoi, alte scări. Nu mai mult de treizeci. Scările alternau cu drumul drept. Şi din cîte îşi dădea seama Margot, erau chiar sub grădină, mergînd spre mare. în curînd aveau să ajungă la apă. Pentru că faleza înaltă din stînca castelului era scăldată de apele mării la bază. Cînd era copil, jucîndu-se pe plajă, încercase 329

să intre în peştera pe care apele o inundau tot timpul. însă nu reuşise decît să-şi sperie de moarte bunica şi să fie pedepsită aspru. Locul era periculos. Marea în acel loc era periculoasă, curenţii trăgeau spre toate părţile şi cine se aventura acolo era izbit de stînci şi îşi găsea sfîrşitul, aşa cum ea învăţase pe propia piele.

Urmau din nou scări. Dar de data asta fură mai abrupte decît pînă acum. Şi cînd ajunseră la baza lor se opriră. Lumina slabă a făcliilor lumina în calea lor două uşi. Una în stînga şi cealaltă în faţă. Peroux trecu pe lîngă ea şi o încercă pe cea din faţă. Era o uşă grea din lemn care se închidea atît pe dinăuntru cît şi pe dinafară cu un zăvor greu de fier care astăzi era ruginit şi prins în tocul uşii. Piratul împinse cu putere şi reuşi să o urnească din loc. O deschise şi privi înainte, luminînd cu făclia. Era un coridor lung ca şi cel din spatele lor.

— Asta duce la mare, iar uşa cealaltă… începu Peroux, dar se opri rînjind.

— La comoarălcompletă Margot, resemnată.
— Intră! îi ceru el dintr-o dată, cuprins de nerăbdare.

Văzuse o singură dată o parte din această comoară. Cînd Filip, fratele lui vitreg, capturase o corabie spaniolă. Erau acolo bogăţii imense. Şi Filip luase o mare parte. Un sfert îl lăsase oamenilor săi, printre care şi Peroux, iar cealaltă parte îi reveni-se lui. Şi dispăruse cu ea cu tot pentru o săptămînă. Nimeni nu ştia unde plecase şi ce făcuse cu comoara. O ascunsese. De asta era sigur, dar nu reuşise niciodată să-1 facă să-i spună unde. încercase, şi era pe punctul de a reuşi, cînd ticăloasa de Margot, cu ochii ei verzi şi chipul de înger, îi vrăjise fratele. Niciodată nu-1 mai văzuse aşa. îl îndepărtase pe el.

îşi amintea de parcă fusese ieri.

— Te va duce la pierzanie! strigase Peroux.

— Atunci voi muri. O oră în braţele ei şi aş putea muri fericit! răspunse el calm şi cu ochi visători.

— Eşti nebun, frate!

— După ea, da. O voi face cea mai temută şi puternică femeie a mării…

— E puternică. Chiar dacă e frumoasă ca un înger. Nu poţi să te laşi prins în mrejele femeilor. Noi doi…

— Ţi-am dat o corabie puternică. Ai oamenii tăi. Ce vrei mai mult? Acum mările sînt ale tale, rîse el,

trîntindu-se într-un jilţ. Asta ai vrut mereu…

— Vreau să ştiu ce ai făcut cu comoara. Dacă tu ai păţi ceva…

— Nu acum, Peroux. Comoara e în siguranţă şi e a mea. De ce ai vrea tu să ştii unde e?

— Pentru că dacă ţi se întîmplă ceva…

Filip îl privi atent cu acea privire învăluitoare pe care numai el ştia să o arunce.

— încrederea, frate, se dovedeşte. Şi apoi eu nu am încredere în nimeni. Ştii asta. Aşa am ajuns să trăiesc atît într-un loc în care cel slab moare tînăr. Comoara va ajunge la cel mai bun!

— Cel mai bun?

— Cel care o va merita!

— Vrei să i-o dai ei? tună Peroux.

— De ce nu? E soţia mea!

— E o femeie! Eu sînt fratele tău, chiar dacă nu recunoscut. Sîntem parte a unei familii, avem acelaşi sînge…

— Familia mea este ea! răspunse Filip.

Un zgomot surd îl aduse în prezent. Margot încerca să deschidă uşa din faţa ei.

— Dă-te la o parte! zise, izbindu-se cu umărul în ea.

Camera era mare. Se vedea că fusese săpată în piatră. Erau acolo, într-un colţ, mai multe lăzi la care piratul se

repezi. însă în ele erau numai sticle cu vin. Erau două mese şi cîteva scaune. O bancă acoperită cu cîteva piei pline de praf şi două paturi lipite de perete. în capăt peretele era făcut din cărămidă şi avea un şemineu în mijloc. Margot se lăsă în genunchi, căutînd să vadă unde se ducea fumul. Privind mai cu atenţie văzu că acolo, cîndva, arsese un foc. Deci nu era făcut numai de formă. Sau pentru a ascunde ceva.

— Comoara este aici! zise Peroux aprinzînd făcliile de pe pereţi şi cîteva lumînări. Unde e?

— De unde să ştiu eu? sări ea, răstindu-se la el.

— Erau destule bogăţii. Nu ajungea o ladă. Poate zece lăzi. Cît să încapă într-o cameră ca asta…

— Atît de mult? se auzi o voce ciudat de cunoscută din uşă.

Margot se întoarse lent parcă fiind într-un vis. Mintea ei căuta să plaseze vocea aceea, undeva, în trecutul ei, dar nu reuşea. Cînd văzu însă chipul ascuţit şi întunecat făcu un pas înapoi. în uşă, însoţit de Irimia, omul lui de încredere, stătea boierul Săndulache. Ţinea în mînă un pistol şi surîdea viclean, aşa cum o făcuse totdeauna. Nu părea să se fi schimbat în ultimele luni. Chipul lui era la fel de viclean, surîsul, de înşelător.

— Ce cauţi aici? se răsti Peroux. Ţi-am spus să aştepţi…

Ea se întoarse spre pirat. Apoi îl privi din nou pe Săndulache. Ochii nu reuşeau să se micşoreze. Ştia că se holba la ei, dar nu îşi revenea din surpriză. Săndulache trebuia să fie undeva în Răsărit. La mii de kilometri. Departe. Nu aici. Nu în ascunzătoarea lui Filip. Nu acasă la ea. Dintr-o dată se simţi lovită din toate părţile şi un tremurat incontrolabil o lovi. Nu avea să mai iasă vie din această groapă cu şerpi.

— Aşadar este o comoară!

— Ne-ai urmărit aici? întrebă Peroux pentru că ea nu reuşea să se mişte din loc, dar să mai deschidă gura.

— Nu. L-am urmărit pe conte. Stăm la pîndă aici de zile întregi. Aşteptînd. Ştiam că te vei întoarce. Despre ce comoară este vorba?

— Nu e treaba ta! Pleacă, Săndulache, şi poate vei scăpa cu viaţă. Du-te!

— Am spus totdeauna că cei care sînt înalţi şi puternici sînt şi proşti. Chiar crezi că voi pleca aşa, numai pentru că îmi ceri? Ai crezut vreo clipă că voi face ceea ce îmi ceri? M-am jucat cu tine pînă acum, cîntîndu-ţi în strună, aprobîndu-te în planurile tale nebune. S-a terminat!

— Am să atîrn cadavrul tău de..

— Corabia ţi-a ars şi acum e pe fundul mării. Nu mai ai nimic. Oamenii tăi sînt prizonieri sau morţi. Ce ai?

— Ce e mai important! zise el, aruncînd o privire spre Margot.

— Ea va muri în cîteva clipe! rîse Săndulache. Domniţa Moldovei, fiica Domnului, va fi numai o amintire. Nimeni nu va şti unde îi putrezesc oasele. Mi-ai distrus viaţa, tu…

— Meritai! strigă ea.

— Eram bogat şi puternic. Aş fi devenit Domn. Şi ea m-a distrus. Exilat, zise el cu dispreţ şi ură. Aşa că am făcut ceea ce am putut pentru a ajunge la tine. Răzbunarea merită orice sacrificiu!

— Am făcut un pact la Clermont. Vei sta deoparte! ameninţă Peroux, năpustindu-se spre Săndulache.

însă în drumul lui sări Irimia. Omul acela, care era arma boierului, scoase cuţiul de la brîu gata să-l înjunghie pe pirat. Dar acesta nu era gata să moară acum, cînd visurile îi erau pe cale să se îndeplinească. îl apucă de mînă pe Irimia şi încercă să-i ia cuţitul. îl lovi peste faţă şi îl trase într-o parte, izbindu-1 de perete.

Săndulache trecu pe lîngă ei, îndreptîndu-se spre Margot. Ridică pistolul şi trase, dar fata sări într-o parte, căzînd la pămînt. Continuînd să rînjească sinistru, boierul scoase un cuţit. Lung şi îndoit, după moda otomană. Lama lui strălucea, gata să aducă moartea. Margot se ridică şi se trase înapoi. Nu avea nici o armă.

Nimic.

— Moartea va fi cea mai bună pedeapsă pentru tine! strigă el.

Ea îşi roti capul căutînd ceva cu care să se apere. Peroux nu putea să o ajute. El şi Irimia se încăieraseră lîngă uşă. Se luptau pe viaţă şi moarte. Erau amîndoi plini de tăieturi şi sînge. Avea nevoie de o armă, îşi spuse. Un lemn, orice. Ceva cu care să se apere de furia boierului. Dacă el scăpa cuţitul, atunci avea o şansă. Lîngă şemineu era o bucată de fier de jumătate de metru, prinsă între două cărămizi. O apucă cu mîinile, trăgînd în jos pentru a o scoate de acolo. Se auzi un zgomot surd şi peretele din stînga şemineului începu să se deplaseze într-o parte. Toţi se opriră cu ochii pe el. Peretele se deschise pe o bucată de vreo doi metri şi jumătate. Şi dincolo de el străluci parcă toată odată o comoară în aur şi pietre preţioase. Lumina care invadase deschizătura de vreo şase metri pătraţi scotea la iveală tot ceea ce pînă acum căutaseră. Margot văzu numai cu coada ochiului cum cuţitul lui Peroux se ridică şi tăie gîtul lui Irimia, care nu reuşi nici să scoată o vorbă.

Săndulache însă fu mai rapid. Sări înspre ea şi o prinse de gît, trăgînd-o spre camera comorii.

— încă un pas şi moare!

— Am comoara, ce îmi mai pasă de ea?

— Ştiu că nu vrei numai asta. O vrei pentru tine!

— Cînd nu aveam asta! rîse el, arătînd comoara din spatele boierului.

Margot privi spre comoară, cu ochii strînşi. Şi aproape de ea văzu un pumnal subţire, cu mînerul plin de pietre preţioase. Mîna i se încleştă pe el.

îl ridică şi îl înfipse în piciorul lui Săndulache. Urletul lui de fiară rănită se izbi de pereţii strîmţi ai peşterii. Cuţitul lui o izbi în cap, trimiţînd-o într-o stare de inconştienţă. Un alt pistol apăruse în mîna sa. îl îndreptă spre piratul care se repezea spre el. îl opri la un metru de el.

Rămase pentru cîteva secunde în picioare, încercînd să înţeleagă ce se întîmplase. Privirea lui alunecă spre Margot, căzută la pămînt. Apoi se ridică spre Săndulache, în picioare. Fumul îi înţepa ochii. Tuşi şi ridică mîna pentru a-şi atinge pieptul. Era ud. Neînţelegînd ce avea, lăsă privirea în jos. Era roşu pe mîini. Mai tuşi o dată şi gura i se umplu de sînge.

— Nu, reuşi să mai spună înainte de a se prăbuşi la pămînt, mort.

Săndulache se aplecă cu greu, verificînd dacă piratul era mort cu adevărat. Bucuros că reuşise, căută o pînză să-şi lege piciorul rănit. Scrîşni din dinţi în timp ce strîngea, oprind sîngele. Dar nu mai conta o mică rană.

Nu cînd putea cumpăra o ţară cu aurul din comoară şi se putea încorona rege după bunul lui plac.

— E mai mult decît am sperat! şopti el parcă cu evlavie.

— Comoara! şopti Margot, deschizînd ochii cu greu.

— Ridică-te! îi ceru el.

— Ce vrei să faci?

— îţi leg mîinile! zise el şi strînse, făcînd-o să geamă cînd înfăşură funia peste mîinile ei. Acum stai acolo!

Se repezi spre comoară. Căută un sac şi începu să arunce în el pumni de bani de aur, bijuterii şi tot ce îi cădea în mînă. Umplu sacul pe jumătate, atît cît să-l poată duce pe umăr fără probleme. Apoi luă un colier cu safire, diamante şi smaralde şi o apucă pe Margot de braţ. Simţea nevoia să fie mărinimos. La urma urmei, ei îi datora bogăţiile.

— Pentru tine!

— Nu e a ta şi vei muri pentru asta! ameninţă ea.

— Aşa te porţi cu cel care ţi-a salvat viaţa? rîse el. Cu pistolul încărcat din nou, o puse să-i acopere pe cei doi morţi cu ceea ce găsea prin cameră.

— închide peretele la loc! ordonă el.

Ea trase cu putere în sus de data asta de fierul de lîngă şemineu.

— Ce vrei să faci?

— Am luat destul cît să ne ajungă pentru o vreme. Apoi, cînd voi pune lucrurile la punct, mă voi întoarce şi pentru restul. Nimeni nu va găsi comoara!

— Eşti sigur?

— Da. Am acoperit corpurile şi dacă cineva va veni, totuşi, pe aici, va zice că a fost o luptă acolo. Nu va avea nici un motiv pentru care să creadă că e ceva important în camera aceea, explică el şi luă o făclie. Apoi le stinse pe celelalte din cameră şi trase uşa după el.

Şi, bucuros nevoie mare, o luă spre mare pe tunelul întunecos. După vreo cincizeci de paşi tunelul făcea brusc la dreapta şi ieşea într-o grotă. Largă, dar care se îngusta destul de tare spre ieşire. Abia dacă încăpeai să ieşi cu o barcă. Trebuia să stai aplecat pentru a nu te lovi de peretele de stîncă.

— Aşa cum speram! spuse el, văzînd cele două bărci trase pe nisipul fin, departe de apă.

Erau strîns legate cu un lanţ după o bucată de stîncă. Săndulache aruncă sacul într-o barcă şi desfăcu lanţul, împingînd-o spre apă.

— Urcă! ordonă el.

—Nu!

— Am spus să urci! tună el şi o lovi peste faţă.

O aruncă în barcă. împinse barca încă o dată, apoi sări şi el. Vîslele atinseră apa. însă în aceeaşi clipă dinspre

tunel se auziră paşi şi zgomote. Margot nu ezită. Sări din barcă în apă. Nu era adîncă. Abia îi trecea peste talie. Săndulache se întinse să o prindă, dar nu reuşi.

— Opreşte-te! urlă el, îndreptînd spre ea pistolul.

— Robert! urlă Margot, încercînd să iasă cît mai repede din apă şi să fugă spre el.

Tînărul ajunse la gura tunelului alături de Mărie. Era plin de sînge şi avea sabia şi un pistol în mînă. Margot zîmbi, simţind fiorii victoriei. Auzi în spatele ei vîslele lovind apa cu furie. Dar continuă să fugă. Mărie venea în fugă spre ea, îngrozită. Se întoarse în direcţia privirii sale şi văzu focul plecînd din pistolul lui Săndulache. In clipa aceea Mărie o doborî la pămînt. Robert trase în acelaşi timp cu Santos. Două focuri îl nimeriră în cap şi în piept.

— Mărie, trebuie să… începu Margot, rîzînd, dar se opri.

Gîtul îi era plin de sînge şi Mărie o privea cu ochii măriţi.

— Doamne! strigă Margot, încercînd să o mişte pe fată. Corpul îi era greu. Numai ochii îi erau miraţi. Pe faţă parcă îi juca un zîmbet. Robert se aplecă şi o luă încetişor, aşezînd-o cu faţa în sus.

— Mărie!

— Nu contează! şopti fata.

— O să te faci bine, draga mea! zise Margot, uitîndu-se unde era rănită. Cînd văzu rana din spate îşi opri un strigăt numai printr-o voinţă de fier. Robert lăsă privirea în jos, în timp ce Bogdan se lăsă lîngă ei, în genunchi. Santos părea de piatră. Lîngă el, Henri nu reuşea decît să privească într-o parte.

— îţi aminteşti de ziua în care m-ai salvat? întrebă Mărie. Eram pe moarte…

— Ştiu! suspină Margot cu ochii plini de lacrimi.

— I-ai cerut lui Filip viaţa mea şi el ţi-a dat-o. Ai făcut din mine o doamnă!

— Era-i!

— Nu, nu eram, ducesa mea. Pentru asta îţi mulţumesc!

— Nu spune asta! îngînă Margot, ştergîndu-şi lacrimile care îi curgeau pe obraji.

— Ai reuşit, zise fata, ridicînd o mînă tremurătoare şi atingînd colierul de pietre preţioase.

Margot şi-l smulse de la gît şi i-1 puse pe piept.

— Am reuşit!

— Nu. Tu singură ai făcut totul. E moştenirea ta. Vreau să-mi promiţi ceva…

— Orice!

— Să fii fericită!

— Mărie!

—Jură!
— Jur! murmură Margot, strîngîndu-i mîna.
— Am trăit, am iubit, am fost fericită. Mulţumesc, mai îngînă, privind o clipă spre Bogdan apoi departe, dincolo de el. Vezi ce frumos e? mai întrebă şi zîmbi, dîndu-şi sufletul.

Margot sări în picioare. Se depărtă de corpul care nu mai era al prietenei sale. Bogdan îi închise ochii frumoşi cu o mînă tremurată şi îşi şterse lacrimile care nu mai aveau loc în ochi. Ceilalţi o priveau pe Margot. Fata se rezemase de stîncă, cu spatele la ei. Umerii i se zguduiau de plîns. Robert se grăbi să o ia în braţe, dar ea îl împinse. Se repezi spre Mărie şi o apucă de umeri.
— Nu poţi să-mi faci asta! strigă.
— E moartă! zise Robert, încercînd să o ridice.
— Nu. Te urăsc !urlă scoasă din minţi, luînd colierul de lîngă prietena ei. Te urăsc!

Robert se depărtă, făcînd doi paşi în spate. Santos vru să se ducă spre ea, dar contele îl opri.
— Pentru ce mi-ai făcut asta? urlă din nou Margot parcă vorbind cu colierul.

însă adevărul era că vorbea cu Filip. Căutase un vinovat şi-l găsise pe el. Poate avea şi el o vină, dar cea mai mare îi aparţinea cadavrului care acum se afla în barcă. Aceasta se lipise de peretele stîncii şi se legăna

înainte şi înapoi. Santos şi Henri o traseră la mal. Săndulache era mort. Avea o rană în frunte şi una în piept. Lumea scăpase de un monstru.

Margot se ridică de jos şi-l privi. Ochii ei erau numai ură şi durere. Deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet. Apoi căzu în braţele lui Robert.

10.

Cimitirul mic de pe faleză era un loc cunoscut pentru ea. Acolo era îngropată mama ei, sub coroana unui copac nu prea mare, dar care înflorea în fiecare primăvară. Şi tot acolo avea să-şi găsească odihna Mărie. Odihna? se întrebă ea, privind pămîntul care apăsa trupul firav al prietenei sale. Cum avea să se odihnească acolo, în întuneric, ea, căreia îi plăcuse lumina şi soarele? Ea ar fi trebuit să fie în alt loc, departe de aici.

Ascultînd cuvintele pe care bătrînul preot le spunea la căpătîiul fetei, simţi că se înăbuşă. Aerul nu era destul pentru plămînii ei. Soarele o orbea şi lumina îi rănea ochii. De ce era atîta lume acolo? Ce căutau toţi acolo, cînd ei nu aveau nici o legătură cu ea? Ce căuta ducele de Clermont, cu hainele sale negre şi faţa serioasă, acolo? se întrebă, privindu-1 cu furie.

— Vreau să plece toată lumea! spuse ea deodată, sărind în picioare.

Preotul ridică capul din cartea sa.

— Margot?

— Afară! strigă ea, arătîndu-le uşa cu mîna.

Cîţiva oameni se retraseră din capelă. Dar mulţi rămaseră pe loc.

— Nu aţi auzit? Nu vreau pe nimeni aici…

— Să mergem, domnilor, spuse ducesa, ridicîndu-se cu greu de pe scaunul ei.

Unul cîte unul oamenii plecară, uimiţi.

— Nu poţi opri timpul, se auzi vocea lui Robert în spatele ei.

— Pleacă!

— Şi ce vei obţine?

— Ea voia să fie lăsată în pace! spuse ea, limpede. Nu voia toate astea…

— E modul nostru de a ne lua rămas bun de la cei care nu mai sînt printre noi! şopti el, încet.

— Lasă-mă!

Robert plecă capul spre sicriul negru şi ieşi cu spatele. închise apoi uşile în urma lui.

— Ce face acolo?

— Are nevoie de cîteva clipe, o scuză el.

— Asta nu e normal, să alunge preotul din capelă, spuse ducele, clătinînd din cap.

— Poate face ce doreşte! o apără Robert.

— Fiule, eşti orbit de fata asta, asta eşti. Nu vezi…

— Domnule, eşti tatăl meu şi pentru asta te respect, dar aş vrea să nu mai spui nimic despre soţia mea, mai ales în casa ei! zise rece contele.

— Aşadar ai decis…

— Am hotărît demult ce să fac cu viaţa mea, domnule. Nu am nevoie de averea voastră sau de titluri.

— Vei regreta, Robert!

— Chiar aşa de va fi, nu voi putea spune că nu am ales!

— Ai ales prost! se răsti ducele.

Bogdan trecu în faţa lui.

— Vă rog, domnilor.

— Ştiu să respect o casă şi pe cei care trăiesc în ea, dar nu pot să respect o hoaţă, o criminală…

Robert se repezi spre tatăl lui, fără să mai ţină cont de nimic. Dar nu ajunse la el pentru că Santos îşi aşeză trupul masiv între ei.

— Destul! tună el.

Ducele îl privi dispreţuitor, dar fiul lui se retrase.

— E o zi de rugăciune! spuse Santos printre dinţi.

— Are dreptate, domnilor, spuse şi Bogdan.

— De ce iese fum pe sub uşă? întrebă Roger, majordomul.

— Doamne Dumnezeule! strigă Robert şi se repezi

spre capelă.

Uşile erau închise. Santos şi el se izbiră cu umărul în ea pînă sări în bucăţi.

— Margot!

înăuntru era fum. Perdelele ardeau cu furie. Cîteva bănci erau şi ele în flăcări.

— Margot!

Era alături de sicriu. Flăcările o despărţeau de ei. Dar nu se mişca, cu toate că poalele rochiei erau foarte aproape de flăcări. Privea spre ei cu un zîmbet şters.

— Nu te mişca! strigă Robert, aruncîndu-şi haina.

— Nu te apropia, nu vreau să mai moară cineva pentru mine!

— Nu va muri nimeni, ducesă!

Se aruncă spre ea, aruncînd-o la pămînt. O prinse în braţe, potolin- du-i furia.

— Mărie nu voia ca tu să mori! strigă Robert, căutînd un loc pe unde să iasă.

— Lasă-mă!

Cu o mînă închise sicriul şi cu cealaltă o apucă de mînă pe Margot. Trase de rochia ei, rupîndu-i materialul din belşug. Flăcările se ridicau i acum şi mai furios. Scaunele vechi, acoperite cu perne, ardeau. Uleiul din candele şi lumînările transformaseră capela într-o torţă.

— Trebuie să ieşim! strigă Santos din uşă.

— Prinde-o! strigă Robert şi o aruncă pe Margot spre el ca pe un bolovan.

Corsarul o strînse în braţe şi se repezi afară.

— Robert! strigă ducele, fără să-şi vadă fiul.

— Era în spatele meu! strigă Santos, lăsînd-o pe Margot la pămînt.

Ea ridică capul. Nu se simţea în stare să se ridice, să privească spre focul pe care ea îl provocase.

— Asasino! strigă ducele, repezindu-se spre ea.

— Dă-i drumul, Jean Philipe!

— Mi-ai ucis fiul…

Ea nu se apără de atacul lui. Se uită la el cu ochii plini de lacrimi, cu arsuri de mîini şi pe picioare şi murdară.

— Nu… şopti.

— Sînt întreg! se auzi vocea lui Robert din spatele lor.

— Fiule! strigă ducele, îmbrăţişîndu-1.

— Ce spaimă ne-ai tras! exclamă şi Bogdan, niţel cam palid.

— Am ieşit prin spate, acolo flăcările erau mai mici… zise el negru de fum.

Margot nu se ridică de pe iarbă. în spatele lor capela continua să ardă. Şi nimeni nu încercă să o stingă. Era deja prea tîrziu pentru a salva ceva.

— Margot?!

Ea se ridică, sprijinindu-se de bunica ei. încet, împreună cu ea, o luă spre castel. Nu se uită în urmă.

Pleca în sfîrşit. îşi strînsese cele cîteva haine pe care avea să le ia cu ea. îşi luase rămas bun de la Roger şi de la bunica ei. Aceasta nu încercase să o convingă să rămînă, cu toate că era ceea ce dorea. Dorea să o aibă aproape în ultimele zile ale vieţii sale. La bătrîneţe, dar simţea că nu are dreptul să-i ceară aşa ceva, un astfel de sacrificiu. Aşa că o sărută, o strînse în braţe şi îi ură drum bun.

Apoi Margot merse pînă la capela arsă. Nu mai erau decît cîteva ziduri negre de fum. Dar acum se simţea cu inima mai uşoară. Mărie se transformase în mii şi mii de fire de cenuşă care aveau să călătorească pe mare, pe aripile vîntului. Avea să fie liberă şi fericită dincolo. Nu, pămîntul nu era destul de bun pentru a ţine trupul ei. Dar nu voia să fie uitată. Puse să se ridice în cimitirul familiei o piatră pe care erau scrise cîteva cuvinte. Numele fetei, cu acel „de” pus înaintea numelui său, care o făcea să pară o doamnă de mare familie.

Dar era pentru generaţiile viitoare. Pentru că ei nu vor şti ce suflet mare fusese în trupul acela, ce suflet nobil şi frumos. Aveau să citească pe acea piatră şi gîndurile lor îi vor duce spre o lume pierdută, diferită de a lor, în care ele trăiseră. Şi aveau să îşi imagineze o doamnă

frumoasă, cu ochii mari şi negri, cu părul lung, care trăise şi iubise mult, dar pentru puţin timp. Şi îşi vor imagina poveşti de dragoste interzise şi domni seducători care luptau pentru dragostea lor. Ce conta că era fals? Ce conta că nu se întîmplase aşa şi că dragostea cu mai era importantă pentru oamenii din vremea ei?

Asta nu avea să o ştie nimeni, numai ea. Ea avea să ştie că Mărie iubise mult, dar nu îndrăznise să o facă deschis. Ea avea să ştie că fata nu era o doamnă de mare rang şi nici o domnişoară fugită din familia ei în numele dragostei. Avea să ştie că Mărie căutase fericirea şi nu o găsise.

Păşi pe punte şi se uită la castelul impunător de pe faleză. Şi zîmbi, cu briza mării zburîndu-i pălăria de pe cap. îl văzu pe Robert sus, în 340

capul scărilor. Era singur, privind spre mare, spre corabia care se depărta de el, împinsă de vînt.

— Margot! se auzi glasul lui, dus de vînt.

Dar nu se întoarse din drum. îşi strînse haina în jurul ei şi se întoarse spre răsărit. Spre soarele care se ridica din mare.

Robert nu putea să creadă că ea pleca din nou. Fără un cuvînt. O lăsase în camerele ei, seara, şi acum era dusă. Marea i-o fura din nou. Strigătul lui dus pe vînt nu o

oprise din drum.

— Trebuie să priveşti înainte, se auzi glasul ducesei de Montmercy, privind şi ea corabia care se depărta.

— Cum reuşiţi?

— Eu sînt prea bătrînă… zise ea încet. Viaţa mea e aproape gata, dar tu urmează-mi sfatul, e unul bun…

—De ce nu a stat? întrebă Robert, obosit.

— Pentru că marea ne-a luat-o!

— Şi o spuneţi aşa de uşor?

Ducesa se aşeză pe bancă, fără să-şi desprindă privirea de pe linia orizontului, acolo unde Ducesa se ducea.

— Sînt ani de cînd lupt contra ei, încercînd să o aduc acasă. Şi abia acum am înţeles…

— Ce aţi înţeles, doamnă?

— Că aceea e viaţa ei. S-a născut în casa asta, prea aproape de mare, prea tentată de ea, de misterele pe care le ascunde. Cum putem noi, simpli oameni, să concurăm cu aşa ceva?

Robert se aşeză şi el alături de ea.

— Niciodată nu mi-aţi vorbit de mama lui Margot. Era la fel ca ea?

— Nu, nu… ea a trăit tot timpul în preajma mea, alături de mine. Poate ar fi fost mai bine să fie aşa de independentă, cum e Margot. Dacă ar fi fost aşa,

niciodată nu s-ar fi lăsat minţită de ticălosul de Avram şi nu ar fi suferii cum a făcut-o. Dar a fost şi vina noastră, a mea şi o soţului meu…

— De ce?

— Nu am ştiut să o apărăm, să o ajutăm. Am dus-o într-o ţară unde ea nu se simţea acasă, printre toţi acei ciudaţi necredincioşi. Pe vremea cînd soţul meu era trimisul regelui la Istambul!

— Am auzit de asta, mărturisi Robert încet. îmi pare rîu pentru felul în care s-au…

— Nu spune prostii, conte! Tu eşti un bărbat deosebit, singurul care ar fi putut să o facă fericită, dacă ea ar fi vrut asta. Mergi cu bine!

— De unde ştiţi că plec? se miră el.

— Robert, nu am trăit degeaba atîţia ani! spuse ea şi-l trase în braţele ei. Drum bun!

— Sper să vă revăd la Paris, doamnă ducesă!

— Bineînţeles! zise ea şi-l sărută pe obraz.

El se ridică.

— Doamnă, aţi fost pentru mine bunica pe care nu am avut-o niciodată, spuse el şi se înclină în faţa ei.

Apoi se întoarse pe călcîie şi plecă încet, spre castel. în uşă se opri, privi încă o dată spre est, spre Ducesa lui, care alesese alt drum.

— Ai grijă de tine, Ducesă!

12.

Margot intră în Versailles în goana calului. Aproape doborî un trecător, care strigă îndelung după ea. Vîntul îi zbură pălăria de pe cap, dar nu se opri să o ridice. Opri calul în faţa palatului bunicii sale şi sări jos. Intră în casă, izbind uşa. Era aproape întuneric. Şi nu avea timp de pierdut. îşi aruncă pelerina şi un valet se repezi să o ridice de jos.

— Vreau să fac o baie imediat şi trimite două cameriste sus, în apartamentele mele! ordonă ea, urcînd în fugă scările.

Valeţii intrară cu apa caldă şi cameristele o ajutară să se spele. Hainele ei, cele cu care venise îmbrăcată, erau acum numai bune de aruncat. Erau pline de praf şi de mizerie.

— Doamnă contesă, ce rochie doriţi?

— Una verde! decise ea ieşind din apă şi ştergîndu-şi părul ud.

— E un bal mascat! îi zise una dintre fete.

—Da?

— Da, doamnă contesă. Doamna ducesă a îmbrăcat un costum de păstoriţă!

— Cum nu am un costum pregătit, nu putem decît să improvizăm. Rochia verde e numai bună!

Două ore mai tîrziu ieşea învelită într-o pelerină tivită

cu blană. Se urcă în trăsură şi porunci vizitiului să o ducă la palat. Inima îi bătea incredibil de tare cînd păşi pe scările palatului regal. Era plin de lume. Se auzea muzică. Intră şi se opri în uşă. Rochia era verde în ape cu argintiu. Decolteul adînc îi ridica sînii în sus şi între ei avea diamantele şi smaraldele dăruite de rege. Peruca pudrată albă avea în ea un smarald ca o lacrimă şi o eşarfă din mătase argintie. Aceasta cădea pe o parte, acoperindu-i faţa pînă la ochi. Părea o femeie musulmană, ieşită dintr-un harem.

Şi începu să cerceteze sala. Era plin de lume şi toţi mascaţi. Ţigani, vrăjitoare, dominouri, zîne şi vrăjitori. Sultani. Măşti cu animale. Păstori şi păstoriţe. Avea să fie greu să-l găsească pe Robert acolo. însă avea să-l găsească. Iar dacă nu reuşea avea să aştepte pînă regele ordona să cadă măştile. Trecu printre cîţiva domni care încercară să o tragă înspre grădină. Reuşi să scape alunecîndu-i din braţe unuia mai insistent. O luase dintr-un capăt, căutînd-o pe bunica ei, dacă pe altcineva nu avea să reuşească. Ştia că avea un costum de păstoriţă cu alb şi verde. După vreo zece minute de căutări, după ce studie mai multe păstoriţe, o găsi pe cea pe care o căuta. Trecu în spatele ei, aşteptînd momentul oportun.

— Majestatea sa e alături de ea!

— Da? Mie mi se pare că aceea e doamna de Pons!

zise bunica ei.

— Doamnă ducesă, pot să vă vorbesc? întrebă ea, trecînd în faţa doamnelor.

— Sînteţi o arăboaică? întrebă doamna de lîngă bunica ei.

—Da!

— De unde ştiţi cine sînt? întrebă ducesa.

— Bunico, vrei să mergi într-un loc mai retras? întrebă ea, aplecîndu-se spre ea.

— Margot! murmură ea. Mă scuzaţi…

Aşteptă pînă fură ferite de ochii lumii pentru a o îmbrăţişa.

— Cum de ai… cînd…

— Acum. Unde e Robert? Cum să-l găsesc printre atîtea măşti?

— Nu ştiu ce mască are, răspunse ducesa. Nici dacă e aici. Dar ştiu ce poţi face…

—Ce?

— Regele. Poţi ajunge la el. El va şti ce e de făcut pentru a-l găsi pe Robert!

— Ce costum poartă?

— Auriu şi alb. Un sultan. Vino, îţi voi arăta unde e… dar cum de…

—Nu acum, bunico!

— Prea bine!

Regele stătea alături de cîţiva dintre gentilomii şi favoriţii săi împreună cu cîteva femei. Margot îşi ridică puţin eşarfa pentru ca smaraldele ei să fie şi mai vizibile. Apoi înaintă spre el. Se opri la trei paşi şi-l privi fix. Nu-i făcu nici o reverenţă, ci numai îl privi, prefăcîndu-se că studiază masca.

— Masca dumneavoastră, domnule, este singura originală de aici! zise ea.

— într-adevăr, doamnă? se auzi glasul inconfundabil al regelui, uşor amuzat.

— Da. Şi totuşi, femeile sultanului sînt, de regulă, acoperite de văluri! zise ea, aruncînd o privire spre doamna din dreapta lui.

— Aşa să fie? întrebă o mască.

— Bineînţeles. Altfel, sultanul s-ar plictisi de chipul lor, văzîndu-1 prea des!

Hohotul de rîs al regelui îi făcu pe mulţi se întoarcă capul. Ceilalţi bărbaţi începură să rîdă şi ei, mai tare ca regele, în timp ce doamnele schiţară cîte un surîs fals.

— Aveţi dreptate, doamnă. Oare aţi scăpat din haremul unui sultan?

— Numai pentru noaptea asta, domnule. Sultanul va fi furios pentru nesupunerea mea!

— Veniţi, să dansăm! îi ceru el şi o luă de mînă, conducînd-o spre locul în care se dansa.

Margot se învîrti o dată, apoi trecu în partea opusă a regelui. Cînd se apropie din nou de el îi şopti:

— Aţi uitat de cadoul pe care mi l-aţi făcut acum cîteva luni?

Văzu că se uita spre smaraldele de la gîtul ei şi ridică capul, surprins.

— Margot?

— De cînd aştept să observaţi!

— Cînd ai ajuns?

— Acum două ore. Numai bunica mea ştie că sînt aici. Nu-l pot găsi pe soţul meu în nebuneala asta… sire!

— Clermont e pe aici pe undeva. Dar ce vrei să faci?

— Să-i vorbesc! răspunse ea.

— în curînd măştile vor cădea. Poţi să mai aştepţi!

—Nu!

— Atunci ne vom retrage pentru cîteva clipe şi voi trimite să afle cu ce e îmbrăcat astă seară! zise regele şi se opri din dansat.

Se retraseră amîndoi într-un cabinet mic. Margot îşi lăsă eşarfa să cadă şi regele îi văzu faţa. îşi scoase şi el masca.

— Cum de nu te-ai întors cu el acum trei săptămîni?

— Pentru că sînt proastă! răspunse ea, aşezîndu-se într-un fotoliu.

— Era negru de supărare cînd a venit înapoi!

—Da?!

— Şi acum? Cine a rămas pe mare?

— Fiii e un om de încredere. Şi eu vă voi ajuta, dar voi rămîne aici, alături de soţul meu!

— E şi mai bine! zise regele luîndu-i mîna.

— Sire, nu înţelegeţi greşit!

— Aşadar îl iubeşti pe diavolul de Clermont! oftă Ludovic.

—Da!

Regele o trase în braţele sale şi îi sărută tandru buzele. Ea surîse.

— E norocos!

Se auzi o bătaie în uşă şi regele se depărtă.

— Sire!

— L-ai găsit? întrebă el pe cel care intrase.

— Da. Poartă un costum de pirat!

— Zău?! întrebă Margot cu un zîmbet.

— Marchiza de Vaupart e alături de el! continuă omul costumat în zeu grec.

— Şi mai bine!

— Lasă-ne! îi porunci regele şi omul se retrase.

— Ce vei face?

— Voi face ceea ce e de făcut. Poate chiar o voi scărmăna puţin pe vrăjitoarea aceea!

— E periculoasă, umblă vorba că şi-ar fi omorît soţul! o informă regele.

— Am auzit! şopti ea în timp ce ieşeau înapoi în sălile pline de lume. Regele îi dăduse braţul şi o conducea atent prin mulţime.

— îl vezi? întrebă el.

— Nu încă!

— O să ne învîrtim printre curteni şi îl vom găsi. Linişteşte-te!

— Vă e uşor să spuneţi asta! răspunse ea, ridicîndu-se pe vîrfuri pentru a vedea mai bine.

— E un sfat bun!

— L-am văzut, sire. Acolo, lîngă uşi. Alături de o femeie îmbrăcată în…

Margot se opri, înecîndu-se. Femeia aceea purta o mască de dantelă neagră şi o perucă. Un cercel cu rubin îi atîrna într-o ureche în timp ce la rochia însîngerată avea agăţată o sabie mică de paradă.

— Ducesa! completă regele amuzat. Draga mea, ai lipsit prea mult…

— Nu pot să cred!

— Ducesa e la modă, aici. Am mai văzut cîteva imitaţii, dar asta e foarte bună. Cred că e marchiza!

— Bineînţeles că e ea! zise furioasă Margot şi îl părăsi pe rege în mijlocul sălii, îndreptîndu-se vijelioasă

spre soţul ei.

însă pînă acolo se calmă. Respiră adînc şi îşi încetini pasul. Avea să-i dea o lecţie. însă cînd ajunse la zece paşi de ei, îi văzu ieşind pe terasă. încet traversară prima parte a parcului, luminată ca ziua. Se îndreptau spre labirint, mergînd agale. Mai multe perechi veneau spre ei, înlănţuite şi sărutîndu-se. Măştile ofereau cea mai bună protecţie.

— Eşti tăcut astă seară. Tinde să devină un obicei! se plînse Amelie.

— Amelie, dacă nu-ţi convine, poţi să pleci! o repezi el.

— Nu! se îmblînzi ea şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Bună seara! zise Margot din spatele lor.

Cei doi se întoarseră repede.

— Felicitări pentru costum, draga mea! zise ea.

— Mulţumesc. Al vostru ce vrea să fie? întrebă înţepată Amelie, nerecunoscînd vocea.

Robert privea în spatele ei, ascultîndu-le numai pe jumătate.

— O improvizaţie! răspunse ea.

— Se vede!

— Nu-i aşa? rîse Margot. Şi al vostru… Ducesa?

Marchiza dădu din cap plictisită, dar Robert o privi mai atent pe cea din faţa lui.

— Şi totuşi, cred că tînărul vostru însoţitor ar prefera autenticul în loc de imitaţie, nu?

— Ce tot spuneţi, doamnă? întrebă Robert, surprins de ceea ce auzea.

— Vai, conte, atît de preocupat! rîse ea. Era un simplu comentariu…

— Doamnă, ce vreţi? se răsti Amelie.

— Mă scuzaţi! spuse Robert, trecînd pe lîngă ele, îndreptîndu-se spre palat.

Margot îl lăsă să facă cîţiva paşi. Apoi scoase cuţitul de care nu se despărţea niciodată şi-l puse la gîtul lui Amelie. Femeia scoase un strigăt pierit.

— Sînteţi îndrăzneaţă. îmbrăcaţi un costum care poate fi periculos. Ce veţi face acum?

— Nu… şopti ea, strîngînd mîna lui Margot, dar fără să o mişte. Nu mă omorîţi!

— Dar ar fi atît de uşor! zise tînăra, lipind lama subţire, rece şi aurită de gîtul lui Amelie. Cu o mînă îi scoase masca şi o aruncă jos. Apoi atinse cercelul care atîrna la urechea ei. Chiar şi rubinul…

— Ce dracu… se auzi vocea lui Robert, în spatele ei.

Tînărul se depărtase puţin, dar un presentiment îl făcuse să se întoarcă. La timp, pentru a vedea, luminat de o făclie depărtată, cuţitul la gîtul lui Amelie.

— Vrea să mă omoare!

— Şi dacă aş face aşa ceva? întrebă amabilă, Margot.

Robert sări spre ele şi apucă cuţitul. Strînse mîna lui Margot şi îi trase dintre degete periculosul obiect. Amelie, văzîndu-se în afara primejdiei, prinse curaj. Trecu în spatele lui Robert, ţinîndu-se de gît.

— A vrut să mă omoare. Cheamă gărzile palatului, să fie dusă la închisoare…

— Pentru ce?

— Ai vrut să omori o marchiză! sări Amelie, acum curajoasă. Regele te va ucide…

— Oare? rîse Margot şi trase vălul care îi acoperea faţa.

Robert rămase nemişcat. Amelie se prinse de umărul lui, albindu-se la faţă şi tremurînd. întinse o mînă şovăielnică în faţă, arătînd spre stafia din faţa sa.

— Tu… eşti moartă!

— Vai, dragă, arăt eu moartă? întrebă fata, încruntîndu-se.

— Margot!

— Da, soţia ta pierdută. înecată, mai exact. Din nou în braţele amantei tale, nu?

— Eu…

— Nu e nevoie să mai spui şi altceva. Am înţeles destul de bine! strigă ea şi se întoarse pe călcîie, luînd-o spre palat.

Robert se repezi după ea. O ajunse după vreo zece pasi, uitînd deja de Amelie care căzuse în genunchi, palidă ca o moartă.

— Vrei să mă asculţi?

— Nu! se răsti Margot.

— Tu ai ales să pleci!

— Nu mi-ai cerut să stau! zise ea, întorcîndu-se spre el. Ai zis că pot să plec…

— Voiai să pleci! îi aminti el.

— Aşa că te-ai întors în patul amantei tale. Sau acum e logodnica ta?

— Ai plecat pe mare cu Santos!

— Santos nu m-a atins niciodată, nici cu un deget, pe cînd tu şi tîrfa de Amelie…

— Te iubesc şi vreau să stai! îi zise el la trei metri de ea.

Margot se opri. îl privi în ochi. Pentru cîteva clipe nu se mai auzi decît zgomotul de la petrecere şi vîntul care trecea printre copaci. Şi deodată se repezi spre el. Sări în braţele lui şi-l sărută, simţind că moare dacă nu o face. Mîinile ei îi înlănţuiră gîtul, aruncînd pălăria şi peruca la pămînt.

— Te iubesc. Vreau să rămîn cu tine…

Se strecurară grăbiţi printre curteni. Robert o duse la castelul ducesei în cel mai scurt timp posibil, omorînd

caii. Urcară scările pînă în camerele lui Margot şi acolo căzură pe pat, nerăbdători să fie împreună. O strînse în braţe, sărutînd-o. îi aruncă hainele şi bijuteriile pe jos şi se dezbrăcă.

— Ţi-am spus că nu am dormit de o săptămînă? întrebă ea, sărutîndu-1 pe gît.

—Nu!

— Şi sînt moartă de oboseală…

— Ducesa nu oboseşte niciodată! răspunse el, împingînd-o pe spate.

— Eşti un monstru, poate ar fi trebuit să te las cu Ducesa ta falsă! rîse ea.

— Ai omorît-o pe Amelie! rîse şi el.

— Merita!

— Ai dreptate! fu el de acord. Cui îi trebuie o imitaţie cînd are originalul?

Briza mării îi smulsese părul din legători. Dar nu o deranja. Vîntul era libertate şi aşa era ea acum. Stătea pe o bancă, în grădina familiei sale, ţinîndu-şi în braţe fiul de numai şase luni, care dădea din picioare, îi arătă marea. El trebuia să o iubească aşa cum o iubea şi ea.

— Şi nu trebuie niciodată să îţi pierzi curajul!

Bebeluşul ridică spre ea nişte ochi mari şi negri.

— Chiar dacă ţi-e frică! adăugă, mîngîindu-i buclele blonde.

— îl înveţi de acum ce trebuie să facă? întrebă Robert, îmbrăţişîndu-şi soţia pe la spate.

— Trebuie să fie pregătit! spuse ea.

— Să facă ce?

— Să devină un corsar! spuse ea simplu şi Robert izbucni în rîs.

— Vrei să-l faci pe fiul nostru un corsar? se cutremură el, aşezîndu-se alături de ea. Nicky ce părerea are?

— Ce zici tu, dragostea mea? întrebă ea copilul care începu din nou să se mişte. Se întindea spre bijuteriile sclipitoare pe care mama lui le avea la gît. E de acord!

— Aşa s-ar zice! rîse Robert şi o sărută apăsat pe Margot.

— Santos vine astăzi!

— Unchiul Santos va aduce o grămadă de jucării pentru tine! îi zise ea din nou copilului pentru a-1 linişti. Nu mă ascultă!

— De ce ar face asta?

— Vrei să spui că sînt plictisitoare? întrebă ea tăios, gata de ceartă.

— E un copil de şase luni, bineînţeles că nu te ascultă. O va face cînd va avea şase ani. Pînă atunci, te ascult eu!

Contrar aşteptărilor, ea începu să rîdă. II dădu pe

Nicky şi se ridică.

— Abia aştept să urc pe bordul Ducesei mele iubite! spuse ea. Cu voi alături!

— Ai înnebunit?

—Ce e?

— Vrei să iei un copil de şase luni pe o corabie de corsari? întrebă el, ridicîndu-se. Nici să nu te gîndeşti!

— Ce vrei să spui?

— Are numai şase luni, Margot! Nu poate merge pe mare…

— Nu mergem departe. Vreau să cunoască marea de mic copil!

Robert clătină din cap.

— Nu îl vei lua cu tine. îţi aduci aminte ce s-a întîmplat acum un an? Erai însărcinată cu el şi ai fost prinsă în mijlocul unei lupte. Apoi a fost furtuna. Dacă se întîmpla ceva?

— Nu s-a întîmplat nimic! îi aminti ea, îmbufnată.

— Pentru că ai avut noroc!

— Pentru că ştiu ce fac. De asta. Şi nu sînt prima femeie care păţeşte aşa ceva. Kitty e şi ea însărcinată şi trăieşte pe o corabie!

— Kitty nu e soţia mea. Nu vreau să mai îngrop pe cineva pe faleză, doar pentru că tu vrei să te joci din nou de-a corsarii…

Margot se întoarse furioasă şi plecă spre castel. Robert rămase cu copilul în braţe, privind după ea. înjură, făcîndu-1 pe copil să se foiască în toate părţile. O guvernantă tînără se repezi să îl ia din braţe şi el se luă după soţia lui. O văzu îndreptîndu-se spre capelă.

— Margot?

Nu-i răspunse. Aprindea lumînări sub o fereastră cu vitralii. Raze de soare colorate îi jucau pe faţă. Părul blond, pe jumătate ridicat, o făcea să strălucească. Rămase pentru cîteva clipe în uşă, privind-o. Frumuseţea ei creştea pe zi ce trecea. Însă ochii erau umbriţi.

— Îmi pare rău!

— Da!

— Nu am vrut să spun că Mărie a murit din vina ta. Iartă-mă!

— Îmi aduc aminte de parcă a fost astăzi. Şi nu doare mai puţin, cum se spune. Şi mai cred că a fost din vina mea! Zise ea, ştergîndu-şi o lacrimă.

— Nu e adevărat. Nu a fost vina ta. Mărie ştia ce face…

— Poate!

Robert îi atinse faţa. O ridică spre el şi cu buzele îi şterse lacrimile.

— Mărie ne priveşte acum şi e fericită. Îţi aduci

aminte ce te-a pus să juri?

— Să fiu fericită! Şopti ea.

Se uită la soţul ei.

— Sînt fericită!

— Şi eu. Dar tot va trebui să facem un program cu privire la educaţia lui Nicky. Propun un pact…

— Da?

— Jumătate de an îl vei învăţa să fie un corsar şi jumătate de an va veni la curte. Dar asta se va întîmpla cînd va avea destui ani să înţeleagă şi să aleagă. Bine?

Ea îi sărută apăsat.

— Sînt de acord dar pînă atunci va veni pe mare cu noi doi, ori de cîte ori de vom duce!

El izbucni în rîs. O strînse în braţe.

— Nu voi cîştiga niciodată cu tine, Ducesa!

— Nu, nu vei cîştiga…

— Margot, pentru cine sînt lumînările?

Ea se întoarse, privind locul unde patru lumînări ardeau. Privirea ei se schimbă.

— Una e pentru mama, cealaltă pentru Filip şi una pentru Mărie.

— Şi cealaltă?

— Pentru toţi ceilalţi pe care i-am cunoscut şi au murit! Îi răspunse ea încet.

— Voi aprinde şi eu o lumînare pentru toţi strămoşii

noştri, zise el, îndreptîndu-se spre dulapul din colţul opus al capelei, acolo unde erau lumînările.

Margot se uită la lumînarea care ardea cu furie. Atinse flacăra cu un deget.

— Iartă-mă, Filip! Fie ca tu să fii fericit acolo unde eşti, dragostea mea!

— M-am întors! Zise Robert şi aprinse o lumînare de la a ei. Pentru strămoşii mei…

— Să mergem, e rece aici! Zise ea, frecîndu-şi mîinile.

— Da, Nicky ne aşteaptă!

Margot îşi strînse copilul în braţe şi îl privi pe soţul ei. Acesta îi zîmbi. Ii sărută mîna şi o trase aproape de el.

— Sînt fericită! Tu?

— Da! Spuse Robert.

— Da! Strigă copilul, agitîndu-şi mîinile prin aer.

— Nicky! Exclamă Margot de Clermont şi, alături de soţul ei izbucni în rîs, adunaţi pe banca de piatră din capătul scărilor ce duceau pe plajă.

– Ce urmărești, Amelie? întrebă el, încercând să ghicească ce se petrecea îndărătul ochilor ei.

– Nimic! răspunse ea îmbufnată.

El izbucni în râs și o răsturnă în așternuturi. Ea îl înlănțui cu mâinile după gât și se întinse să-l sărute.

– Nu vreau să te pierd, iubitule. Și dacă te căsătorești cu vreo fată fără minte, eu aș ști că ești încă al meu...

– Al tău?

– Dar dacă te îndrăgostești de cineva... lăsă ea fraza să plutească în aer.

– Nu-ți fă griji! spuse el repede, sărutând-o apăsat, în timp ce mâinile lui o atingeau peste tot.

ISBN (10) 973-8958-00-8
ISBN (13) 978-973-8958-00-5
www.editura-andreas.ro

ROMANTICA